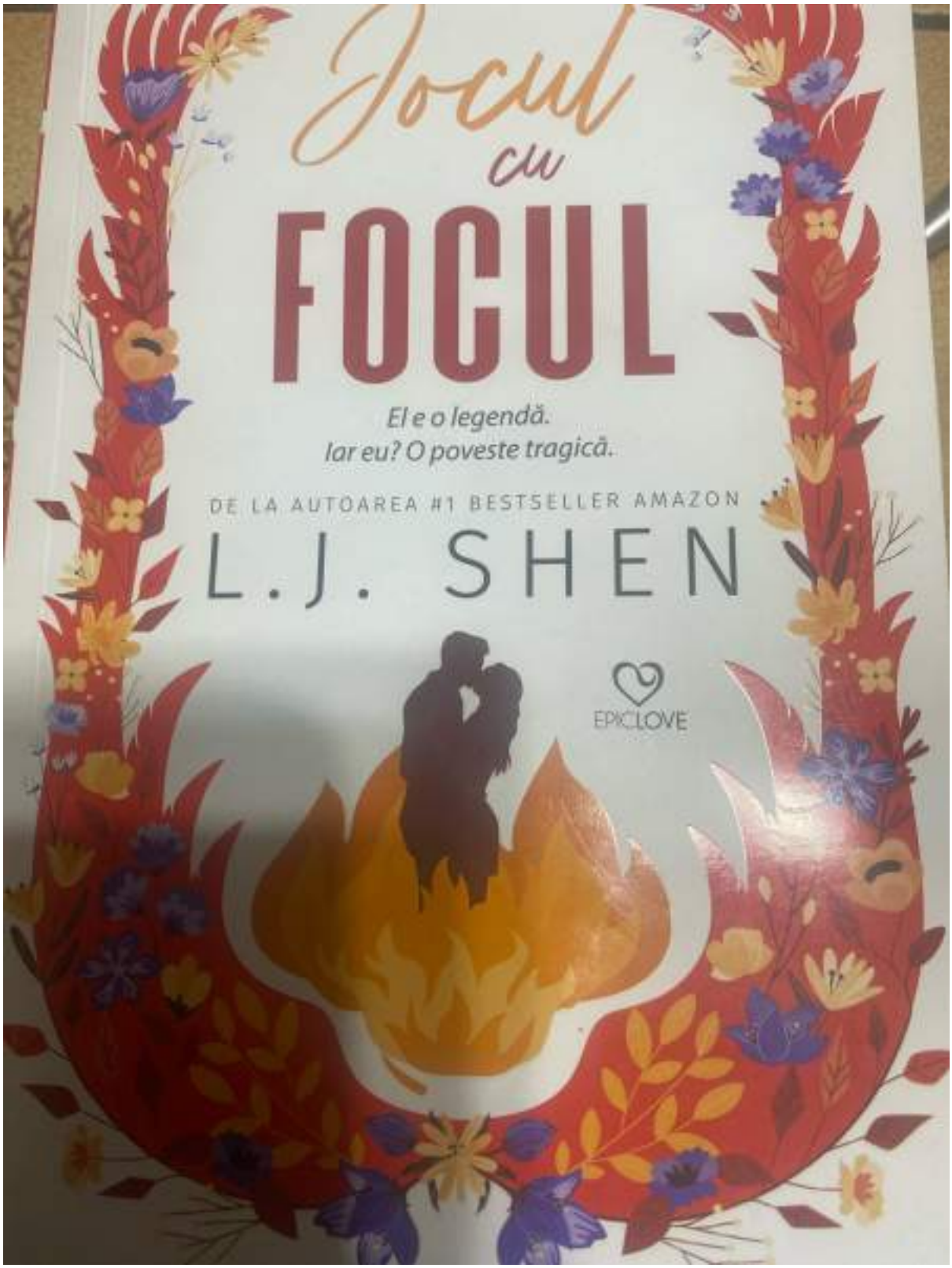
Jocul cu
FOCUL
El e o legendă.
Iar eu? O poveste tragică.
DE LA AUTOAREA #1 BESTSELLER AMAZON
L.J. SHEN
EPICLOVE

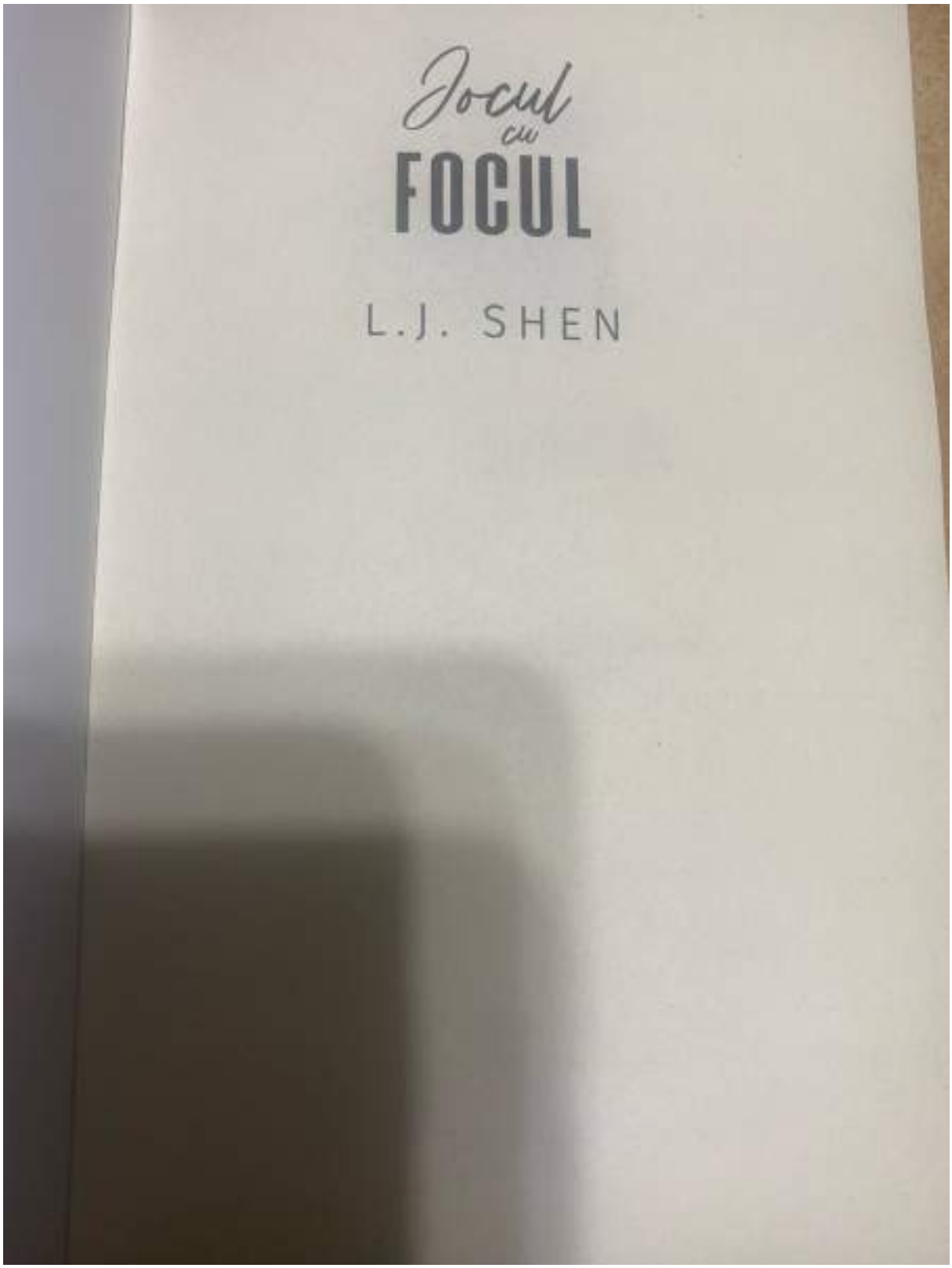
Jocul cu
FOCUL
L.J. SHEN

Jocul cu FOCUL

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE
Editura Epica
București • 2021

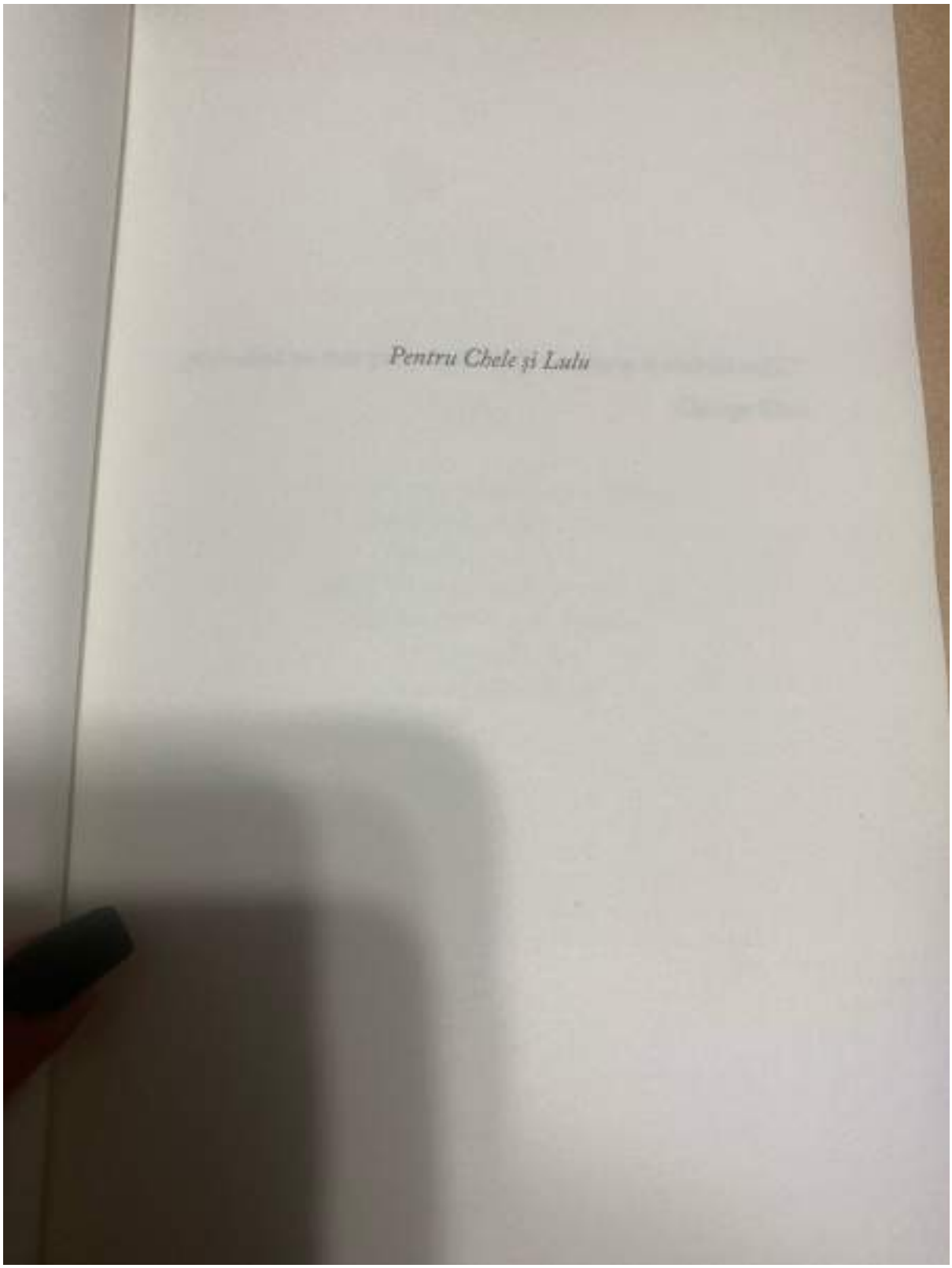

Pentru Chele și Lulu

„Niciodată nu este prea târziu să fii ceea ce ar fi trebuit să fii."

George Eliot

Playlist

My Chemical Romance — *Helena*
Bikini Kill — *Rebel Girl*
Blondie — *Atomic*
Sufjan Stevens — *Mystery of Love*
Rag'n'Bone Man — *Human*
Healy — *Reckless*
Powfu — *Death Bed*

Prolog

Grace

Singurul lucru care a rămas complet neatins după incendiu a fost inelul mamei mele moarte. Avea un ornament în formă de văpaie.

Arăta ieftin, ca un gablonț. Genul de bijuterie pe care o găsești într-un ou de plastic pescuit dintr-un automat de la mall. Bunica Savvy zicea că mama și-a dorit dintotdeauna să fie al meu.

Focul simbolizează frumusețea, furia și renașterea, îmi explicase ea. Din păcate, în cazul meu simboliza doar moarte.

La culcare, bunica îmi spunea povești cu pasărea phoenix, care renaște din cenușă. Zicea că, la fel ca un phoenix, mama dorise să învingă împrejurările vitrege.

Să moară și s-o ia de la capăt.

Nu i-a reușit decât prima parte.

Dar eu am avut parte de amândouă.

17 noiembrie 2015
Cu cinci ani în urmă

Primul lucru pe care l-am făcut atunci când m-am trezit în patul de spital a fost să o rog pe asistentă să mă ajute să-mi pun inelul pe deget. L-am dus la buze și am șoptit o dorință, așa cum mă învățase bunica.

Nu îmi doream nici să primim repede banii de asigurare, nici să dispară sărăcia din lume.

M-am rugat să-mi fie redată frumusețea.

La scurt timp, m-a luat iar somnul. Pe jumătate adormită, surprindeam frânturi din conversațiile celor care veneau la căpătâiul meu.

„... cea mai drăguță fată din Sheridan! Năsuc elegant. Buze pline. Blondă, ochi albaștri. Mare păcat, Heather!"

„Ar fi putut fi fotomodel."

„Biata fată! Nu știe ce i s-a-ntâmplat."

„Are mari probleme."

Mi-am revenit treptat din coma indusă de medici, nesigură de ceea ce aveam să găsesc când mă dezmeticeam. Era ca și cum aș fi înotat prin sticlă pisată. Chiar și cea mai mică mișcare durea. Vizitatorii mei — colegi de școală, cea mai bună prietenă a mea, Karlie, și iubitul meu, Tucker — veneau și plecau, alinându-mă, șoptindu-mi încurajări și oftând. În tot acest timp, stăteam cu ochii închiși.

Nu știau că eram lucidă. Îi auzeam plângând, lamentându-se ori mormăind.

Fosta mea viață — piesele de teatru de la școală, antrenamentele majoretelor și sărutările fugare cu Tucker, pe sub tribune — părea de neatins, ireală. O vrajă dulce și crudă care se evaporase.

Nu voiam să înfrunt realitatea, așa că nu deschideam ochii.

La un moment dat, Tucker a intrat în rezervă și mi-a strecurat o scrisoare între degetele mele amorțite.

— Îmi pare rău, a murmurat el.

Glasul lui părea înfrânt, nesigur.

— Nu mai pot continua așa. Habar n-am când o să te trezești. Nu-i corect față de mine. Sunt prea tânăr ca să...

A tăcut o clipă. Scaunul a scrâșnit pe podea când Tucker s-a ridicat.

— Pur și simplu îmi pare rău, a încheiat el.

Voiam să-l rog să nu plece.

Să-i zic că sunt trează.

Vie.

Voiam să trag de timp fiindcă refuzam să am de-a face cu mine însămi așa cum arătam acum.

L-am auzit plecând.

La câteva minute după ce s-a închis ușa, am deschis ochii și am izbucnit în plâns.

A doua zi după ce Tucker a rupt-o cu mine printr-o scrisoare, am hotărât să înfrunt realitatea.

O infirmieră s-a furișat în camera mea, cu mișcări grăbite. M-a privit cu un amestec de circumspecție și curiozitate, de parcă eram un monstru încătușat de pat. După cât de repede a apărut, am înțeles că așteptase să deschid ochii.

— Bună dimineața, Grace! Mă bucur că te-ai trezit. Ai dormit bine?

Am încercat să dau din cap, dar am regretat imediat. Am amețit. Îmi simțeam capul umflat și fierbinte. Fața îmi era complet bandajată. Observasem acest lucru când îmi recăpătasem

cunoștința pentru prima oară. În fețe fuseseră tăiate mici găuri pentru nări, ochi și gură. Probabil că arătam ca o mumie.

— Se pare că răspunsul tău e „da"! Ți-e foame? Ne-am bucura să-ți scoatem tubul și să te hrănim. Pot trimite pe cineva după niște mâncare adevărată. Azi servim carne de vită cu pilaf și prăjitură cu banane. Ți-ar plăcea, scumpo?

Hotărâtă să mă ridic din propria cenușă, mi-am adunat toate puterile și am răspuns:

— Ar fi grozav, doamnă!

— O să ți le aducem foarte repede. Mai am și alte noutăți. Azi e *ziua cea mare*. În sfârșit, doctorul Sheffield o să-ți scoată bandajele!

Vocea ei avea un entuziasm fals.

Mi-am răsucit inelul pe deget. Nu mă simțeam deloc pregătită să-mi văd noul chip. Cu toate astea, era timpul s-o fac. Eram conștientă, lucidă și trebuia să înfrunt realitatea.

Asistenta a notat ceva în fișa mea medicală și a plecat în grabă. O oră mai târziu, au intrat doctorul Sheffield și bunica. Ea arăta ca naiba. Sfrijită, ridată și nedormită, îmbrăcată în rochia ei de duminică. Aflasem că încă de la incendiu locuia într-un hotel și că se lupta cu compania de asigurări. Mi-a părut rău că trecuse singură prin așa ceva. În mod normal, eu eram cea care se ocupa ori de câte ori aveam nevoie să rezolvăm diverse treburi.

Bunica mi-a luat mâna într-a ei și a dus-o la piept. Inima îi bătea cu putere. Și-a șters lacrimile.

— Orice s-ar întâmpla, sunt lângă tine! Mă auzi, Gracie-Mae?

Degetele bunicii au încremenit pe inelul meu.

— L-ai pus iar pe deget!

Era uluită. Am dat din cap, în semn de aprobare. Mi-era teamă că, dacă deschid gura, o să încep să plâng.

— De ce?

Am spus doar atât:

— Renaștere.

Spre deosebire de mama, nu murisem. Și acum *trebuia* să mă ridic din propria cenușă.

Doctorul Sheffield și-a dres glasul și m-a întrebat:

— Ești gata?

Mi-a aruncat un zâmbet blând.

Și iată începutul restului vieții mele...

A scos încet bandajele. Metodic. Respirația lui îmi mângâia fața. Mirosea a cafea, a șuncă și a mentă. Avea și un iz chimic, de spital, care îmi aducea aminte de mănuși de cauciuc și de substanțe dezinfectante. Expresia lui nu trăda nicio emoție. Mă îndoiesc că avea vreo emoție. Pentru el, eram doar o altă pacientă.

Nu mi-a adresat niciun cuvânt de încurajare. Mă uitam cum fașa lungă se desfăcea dinaintea ochilor mei. Odată cu ea, doctorul Sheffield mi-a luat și speranțele, și visurile. Cu fiecare mișcare a mâinii lui, îmi era tot mai greu să respir.

Am încercat să-mi înghit lacrimile. Ochii mei s-au îndreptat către bunica și au căutat alinare. Ea era lângă mine, cu spatele drept și cu bărbia ridicată. Mă ținea de mână.

Căutam indicii în expresia ei.

Pe măsură ce bandajele aterizau într-o grămadă, pe podea, fața ei se strâmba de groază, durere și milă. Arăta de parcă voia să intre în pământ. Și eu voiam să fac același lucru. Lacrimile îmi înțepau ochii. M-am luptat cu ele, spunându-mi că n-are rost să plâng. Frumusețea e trecătoare. Mai devreme sau mai târziu, te părăsește. Și când ai nevoie de ea cu adevărat, nu se mai întoarce niciodată.

— Spune ceva! i-am zis. Te rog, bunico! Spune-mi cum arăt!

Încă de când mă născusem, mă bucurasem de avantajele frumuseții mele. În Liceul Sheridan se vorbea despre Grace Shaw.

Când vizitasem orașul Austin, recrutori de fotomodele ne abordaseră pe mine și pe bunica, pe stradă. Eram cea mai cunoscută actriță din trupa de teatru a școlii și făceam parte din echipa majoretelor. Fusese de la sine înțeles că frumusețea mea urma să-mi deschidă multe uși. Aveam păr bogat și auriu ca soarele Toscanei, nas drăgălaș și buze seducătoare. Știam că frumusețea mea era biletul meu de ieșire din acest oraș.

Maică-sa nu făcea nici două parale, dar, din fericire, Grace i-a moștenit frumusețea, am auzit-o odată pe doamna Phillips spunându-i doamnei Contreras, în minimarket.

Să sperăm că Grace o să se descurce mai bine decât ușuratica aia.

Bunica și-a ferit privirea. Era chiar atât de rău? Bandajele fuseseră înlăturate. Doctorul Sheffield și-a dat capul pe spate, cercetându-mi fața.

— Ești o fată foarte norocoasă, domnișoară Shaw. Mulți ar fi murit dacă ar fi trecut prin ce ai trecut tu acum două săptămâni. De fapt, sunt uimit că încă ești cu noi.

Două săptămâni? Am stat în patul ăsta două săptămâni?

— Zonele infectate sunt încă nevindecate, mi-a explicat el. Să ai în vedere că, pe măsură ce pielea ta se vindecă, va deveni mai puțin iritată. Putem corecta situația prin chirurgie estetică, așa că, te rog, nu te descuraja! Vrei să-ți vezi fața?

Am încuviințat din cap. Trebuia să iau taurul de coarne. Să văd cu ce mă confruntam.

Medicul s-a ridicat și a scos dintr-un dulap o oglindă mică. Bunica și-a sprijinit capul de pieptul meu. Umerii i se scuturau de suspine.

— Ce-o să mă fac, Gracie-Mae? O, Dumnezeule!

M-a cuprins un val de furie. Era tragedia mea, viața mea. Fața *mea. Eu* aveam nevoie să fiu consolată, nu ea!

Doctorul Sheffield s-a apropiat. Mi se făcea tot mai frică. Mi-a întins oglinda. Am luat-o, am închis ochii, am numărat până la trei, apoi i-am deschis.

N-am ţipat.

De fapt, n-am scos niciun sunet.

Pur şi simplu am privit-o pe fata din oglindă: o străină pe care nu o cunoşteam, cu care probabil că nu aveam să mă împrietenesc niciodată. Soarta îmi râdea în nas.

Iată adevărul neplăcut: mama mea murise de o supradoză când eu aveam trei ani.

Nu avusese parte de renaşterea pe care şi-o dorise. Nu se ridicase niciodată din propria cenuşă.

În timp ce mă uitam la noul meu chip, am ştiut cu certitudine că nici eu nu aveam să renasc din cenuşa mea.

West

17 noiembrie 2015
Cu cinci ani în urmă

Cea mai bună ocazie de a mă sinucide a apărut pe şoseaua aceea întunecată.

Era beznă. Drumul era acoperit de o pojghiţă de gheaţă. Mă întorceam cu maşina, de la casa mătuşii Carrie. Ţineam o acadea verde în gură. Mătuşa Carrie le trimitea săptămânal părinţilor mei mâncare gătită, legume şi rugăciuni. Cu sau fără rugăciunile ei, ai mei nu se puteau ridica din pat.

Drumul șerpuitor care ducea spre ferma noastră era străjuit de pini. Tocmai urcam un deal abrupt, din cauza căruia motorul gemea de efort.

Știam că ar fi părut un accident.

Nimeni n-ar fi bănuit că era vorba despre altceva.

Lumea ar fi considerat-o o coincidență groaznică, foarte asemănătoare cu cealaltă tragedie care lovise familia St. Claire.

Îmi imaginam titlurile articolelor care ar fi apărut mâine-dimineață, în ziarul local.

Băiat, 17 ani, a lovit o căprioară pe șoseaua Willow Pass. Moarte instantanee.

Căprioara stătea chiar acolo, în mijlocul șoselei, privind încremenită cum mașina mea se apropia cu viteză.

Nu am aprins farurile. Nu am atins pedala de frână.

Nu s-a clintit. Am accelerat și mai mult.

Strângeam volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor mi se albiseră. Mașina zbura pe gheață ca o săgeată, cutremurându-se din cauza vitezei și derapând. N-o mai puteam controla.

Haide, haide, haide!

Am strâns din pleoape și m-am lăsat în voia sorții.

Motorul s-a înecat. Mașina a început să încetinească, deși apăsam mai tare pe accelerație. Am deschis ochii.

Nu!

Mașina încetinea din ce în ce mai mult.

Nu, nu, nu, nu!

S-a oprit la trei metri de căprioară. În cele din urmă, animalul a clipit și și-a văzut de drum. Copitele loveau gheața cu pocnete ușoare.

Căprioară idioată!

Mașină idioată!

Eu însumi eram idiot, fiindcă nu mă aruncasem la timp din mașină.

Am stat nemișcat și tăcut pentru câteva minute. Doar eu, camioneta inertă și bătăile inimii mele.

Apoi am urlat.

Rahaaaaat!

Am lovit volanul o dată, de două ori... de trei ori, până când încheieturile degetelor au început să sângereze. Mi-am proptit un picior pe consolă și am smuls volanul, aruncându-l pe scaunul din dreapta mea. Mi-am cuprins obrajii în palme.

Plămânii îmi ardeau și sângele meu picura pe scaune. Am rupt totul din camionetă. Am smuls radioul din locașul lui și l-am aruncat pe fereastră. Am zdrobit parbrizul. Am spart torpedoul. Am distrus camioneta așa cum nici măcar un impact n-ar fi putut s-o facă.

Și totuși eram în viață.

Inima mea încă bătea.

Mi-a sunat telefonul. Melodia veselă de apel parcă își bătea joc de mine.

A sunat iar și iar și iar.

L-am scos din buzunar și am verificat cine mă căuta. Să fie un miracol? O intervenție divină? Un salvator căruia chiar îi păsa de soarta mea? Cine putea să fie?

Nu mă sunau ai mei.

Bineînțeles că nu.

Nu le păsa de mine, deși susțineau contrariul. Am azvârlit telefonul în pădure, am ieșit din mașină și am început să merg. De ferma părinților mei mă despărțeau șaisprezece kilometri.

Speram să dau peste un urs și să mă sfâșie.

Capitolul 1

Grace

În prezent

— Alege cea mai bună invenție a anilor '90! Bretonul-cortină sau brățările elastice? Ai cinci secunde să iei o decizie!

Karlie a sorbit din Margarita ei fără alcool, cu ochii la telefon. Aburi de căldură pluteau spre tavanul rulotei. Năduşeala pătrundea prin hanoracul meu roz. Ne aflam în toiul unui val texan de caniculă, chiar dacă mai erau câteva luni până la vară.

Stratul gros de machiaj se scurgea pe pantofii mei sport, în picături roz. Noroc că programul se încheiase cu cinci minute în urmă şi clienții nu aveau să mă vadă. Uram să ies din casă purtând mai puțin de două straturi groase de fond de ten.

Odată ajunsă acasă, aveam de gând să fac un duş rece, să mănânc mâncare mexicană şi să dau aerul condiționat la maximum.

— *Patru* secunde, m-a atenționat Karlie.

Scriam un anunț pentru un job disponibil în rulota noastră. Din când în când, aruncam priviri pe fereastră, în caz că ar fi apărut clienți întârziați.

Karlie își micșora turele de muncă în rulotă. Doamna Contreras — mama lui Karlie și totodată proprietara rulotei — nu era încântată de ideea asta. Evident, eu eram necăjită că nu mai lucram cu ea la fel de des. Karlie era cea mai bună prietenă a mea încă din copilărie. În sufrageria doamnei Contreras exista o poză cu noi două așezate pe olițe roz, asortate, zâmbind spre obiectivul aparatului foto de parcă tocmai descoperiserăm marile secrete ale universului.

Mi-era teamă că persoana care urma s-o înlocuiască pe Karlie — eu îi ziceam „Karl" — nu avea să aprecieze firea mea sarcastică și atitudinea mea ursuză față de viață. Dar în același timp înțelegeam perfect de ce Karl trebuia să muncească mai puțin. Numărul cursurilor ei era înspăimântător. Pe deasupra, urma să înceapă o stagiatură în redacția unui ziar. O alesese ca să-și îmbogățească CV-ul cu experiență de lucru în jurnalism.

— Mai ai trei secunde! Există *un singur* răspuns corect. Prietenia noastră e în pericol, Shaw.

Am pus la loc capacul markerului și m-am aplecat peste pervaz, ca să lipesc anunțul pe fereastra deschisă.

Camionul cu Tacos ANGAJEAZĂ!
Avem nevoie de personal.
De patru ori pe săptămână.
Inclusiv în weekenduri.
16 dolari pe oră, plus bacșișuri.
Cei interesați sunt rugați să ia legătura cu managerul.

Am deschis gura, ca să-i răspund lui Karlie, și am ridicat privirea. Am înțepenit. Eram cuprinsă de groază.

La naiba!

Un grup de VIP-uri din Universitatea Sheridan se apropia de rulotă. Opt oameni. Nu faptul că învățam cu toții la aceeași școală era nasol. Eram obișnuită să-i servesc pe colegii mei.

Mă scotea din minți *cine* erau ei în Universitatea Sheridan.

Erau legendari. Cei mai populari studenți.

Mai întâi, Easton Braun, atacantul echipei de fotbal a Universității Sheridan. Tipul ăsta era mai fierbinte decât iadul. Tocmai își trecea degetele prin părul lui de culoarea grâului, cu mișcări lente, de parcă ar fi fost desprins dintr-o reclamă pentru șampon. Arăta dezgustător de perfect.

Reign De La Salle, un fundaș cu bucle mătăsoase, negre ca smoala și cu buze cărnoase. Făcea parte din frăția studențească Sig Ep. Se zvonea că Reign era cel mai mare afemeiat din univers.

Îi însoțea West St. Claire, un specimen cu totul diferit de Braun și de Reign. El era un mit al Universității Sheridan. Nu practica niciun sport, dar era, de departe, cel mai celebru dintre cei trei. Cunoscut drept bătăuș înrăit, care domina cluburile clandestine de box din oraș. Grosolan și total indiferent față de cei care nu făceau parte din cercul lui restrâns.

Chiar și eu, care nu mai eram la curent cu bârfele, știam că *nimeni* nu se pune cu St. Claire.

Nici colegii lui.

Nici localnicii.

Nici profesorii lui, nici prietenii lui.

Pe deasupra, West St. Claire îndeplinea toate cerințele necesare pentru a fi considerat un zeu al sexului.

Părul lui era întotdeauna ciufulit, iar ochii săi de culoarea smaraldului aveau o strălucire periculoasă, care promitea că, după o tură pe motocicleta lui, viața ta nu va mai fi niciodată la fel.

Un metru optzeci înălțime, piele aurie și mușchi proeminenți. Umeri lați, bine lucrat și necruțător de arătos. Avea sprâncene groase și gene bogate, pentru care fetele ar fi ucis ca să le aibă. Buzele lui subțiri desenau o linie severă. Purta jeanși Diesel murdari, tricouri decolorate și cizme prăfuite. Și întotdeauna avea o acadea cu aromă de măr verde înfiptă în colțul gurii. Era cel mai râvnit tip din Universitatea Sheridan, însă nicio fată nu reușise să pună mâna pe el, deși multe încercaseră.

Fetele care îl însoțeau acum îmi erau cunoscute. Cu una dintre ele chiar eram oarecum prietenă: Tess, o frumusețe cu păr negru și lucios, cu forme apetisante. Studia Teatrul, la fel ca mine.

Karlie s-a prefăcut că-mi strecoară sub nas un microfon.

— *Două* secunde! Vreau un răspuns, Shaw!

Rămăsesem fără glas, înțepenită într-o transă ciudată.

— *O secundă.* Răspunsul corect e „bretonul-cortină", Grace. Așa cum purta Kate Moss, în 1998. Mai ții minte?

Grupul lor venea dinspre Plaza Sheridan, un mall părăsit, aflat peste drum. Așa-zisul mall era un schelet din ciment. Câțiva ștabi începură să-l construiască acum cinci ani, dar pe urmă își dăduseră seama că nu aveau să obțină profit cu mallul. Toată lumea făcea cumpărături on-line, mai ales studenții. Pe deasupra, administratorii celor două rafinării care ar fi trebuit să se deschidă în apropiere se hotărâseră să le construiască în Asia, așa că nu existase o migrație în masă către Sheridan, așa cum crezuseră ei.

Acum aveam în mijlocul orașului o clădire monstruoasă, care rămăsese abandonată.

De fapt, nu era chiar abandonată. Studenții o foloseau pentru petreceri, ca ring de bătăi ilegale și pentru alte prostii.

Probabil că ei se întorceau de la un meci.

Tess a râs. Și-a dat părul peste un umăr și a sărit în spinarea lui Reign, petrecându-și brațele pe după umerii lui.

— Poftim?! Ei pun Gummy Bears în suc? s-a minunat ea. E o nebunie!

— Ba nu! E *orgasmic*, a contrazis-o Easton, care își strecurase palma în buzunarul din spate al unei blonde cu pantaloni foarte scurți. Nu-mi vine să cred că n-am venit să mănânc aici până acum.

— Cei din oraș jură că au mâncare bună. Aici vine până și Bradley, care face multe nazuri când vine vorba de *taco*, a comentat o altă fată.

Mi-am coborât bărbia în piept. Am dus inelul la gură și am șoptit o rugăciune.

Urăsc când oamenii se holbează la fața mea.

Mai ales cei de vârsta mea.

Mai ales oamenii ca Easton Braun, Reign De La Salle și West St. Claire.

Mai ales când știam că existau două reacții posibile: sau să fie scârbiți de cicatricea groaznică pe care o mascam cu machiaj, sau — mai rău — să le fie milă de mine.

Probabil că reacția lor avea să fie un amestec din amândouă.

Mi-am tras șapca pe frunte. Vocile lor se auzeau mai tare. Aerul din jurul meu s-a umplut de râsete și de țipetele fetelor. Părul de pe ceafă mi s-a zbârlit.

Reign o căra pe Tess în cârcă. A sughițat, apoi le-a zis celorlalți:

— Hei, când ajungem la rulotă, fiți atenți la gagica aia care vă ia comanda! O cheamă Gail sau Gill. Are jumătatea stângă a feței desfigurată. Mov ca un strugure. Parc-ar fi din orez expandat. Nu se vede bine, pentru că poartă o grămadă de fond de ten. Oamenii din oraș îi zic „Toastie"[1].

[1] *Toast* — „pâine prăjită".

Reign nu știa că-l puteam auzi. În mod clar, era beat mangă. Nu că asta ar fi avut importanță. Un gust amar mi-a umplut gura. Mă aștepta o altă scenă dureroasă, pentru care nu eram pregătită.

Tess l-a pocnit pe Reign peste ceafă.

— O cheamă Grace, cretinule! l-a apostrofat ea. Și e superdrăguță.

Easton s-a uitat urât la Reign.

— Pe bune? Care-i problema ta, idiotule?

— De fapt, Reign are dreptate, a intervenit Tess, cu voce scăzută. Avem aceleași cursuri la facultate, așa că o văd tot timpul. E trist, fiindcă, în afară de cicatrice, e *foarte* drăguță! Nici măcar nu poate să apară pe scenă, atât de tare se rușinează de fața ei!

Tess se referea la un incident din primul meu an de facultate. Cedasem nervos în fața regizorului, când mă invitase să-mi spun replicile pe scena unui amfiteatru. Fusese o pățanie foarte publică și foarte stânjenitoare. Tot restul semestrului se bârfise pe seama mea în universitate.

Blonda de lângă Easton a dus o mână la inimă și a exclamat:

— Vai! Ce trist, Tessy! Mi s-a făcut pielea ca de găină.

— Mă întreb ce i s-a întâmplat, a șoptit o altă fată.

— Alo! Shaw! Mă auzi? m-a strigat Karlie.

Și-a strecurat capul pe după umărul meu, ca să vadă ce se petrecea.

Grupul s-a oprit în fața noastră. M-am străduit să-mi compun o expresie calmă, plictisită, deși inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam c-o să-mi țâșnească din piept.

Prin semne, i-am dat de înțeles lui Karlie că studenții veniseră prea târziu ca să comande de mâncare. Cât de mult doream să mă lase să-i expediez! Karlie a dus o mână la gură, șocată, de parcă tot clanul Kardashian se oprise la rulota noastră.

— Frate, îi servim! a declarat ea. Ne-au rămas o grămadă de ingrediente. Știi că mama Contreras nu se joacă atunci când vine vorba de resturi. Pe deasupra, nu putem să-i refuzăm tocmai pe ei!

Locuiam într-un orășel unde toată lumea cunoștea pe toată lumea, echipa noastră de fotbal era venerată, zilele de meci reprezentau echivalentul zilelor de mers la biserică, Easton Braun și Reign De La Salle erau sfinți, iar West St. Claire era Dumnezeu. Nu-i puteam refuza, chiar dacă ar fi venit să comande la trei dimineața.

— Bună, Grace! m-a salutat Tess.

A coborât din cârca lui Reign. A început să bată darabana în caroseria turcoaz a rulotei. Analiza meniul afișat sub fereastră.

— Bună, Tess! i-am răspuns eu. Ce faceți?

— Grozav! Reign a zis că serviți Margarita cu gheață și cu Gummy Bears. Așa e?

Mulți clienți erau dezamăgiți că botezaserăm băutura asta Margarita, deși nu conținea tequila.

— Sigur că da. Dar n-are alcool, am prevenit-o eu.

— Poți să ne dai zece la pachet? Și douăzeci de *tacos, por favor*!

Și-a dat pe spate părul lucios și a zis:

— Bună, Charlie!

Din spatele meu, Karlie i-a făcut lui Tess cu mâna. Nu s-a obosit să-i spună că nu o cheamă „Charlie". Îmi displăcea îngrozitor de mult că lucram la fereastra rulotei, dar doamna Contreras și Karlie insistaseră. Voiau să fiu mai puțin retrasă și să înfrunt lumea.

— Lipiile să fie moi sau crocante? am întrebat eu.

— Zece să fie crocante și celelalte zece, moi.

— OK.

Mi-am pus o pereche de mănuși din latex și m-am apucat de treabă. Am început cu lipiile crocante. E mai greu de lucrat cu ele.

Se tot rupeau, așa că voiam să termin cu ele cât mai repede. Bunica spunea că oamenii seamănă cu lipiile pentru *tacos*: cu cât sunt mai duri, cu atât cedează mai ușor. Dacă sunt moi, se pot adapta, sunt mai flexibili.

„Când ești moale, poți să înduri mai mult. Iar dacă înduri mai mult, lumea nu te poate distruge."

Simțeam cum ochii tuturor îmi cercetau fața în timp ce umpleam lipiile cu salată tocată, cremă de brânză și *guacamole* de casă, preparat de doamna Contreras. Karlie frigea peștele pe grătar, aproape țopăind de încântare.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Reign înghiontind-o pe o fată și gesticulând spre mine.

— O fi bătut-o vreun iubit? și-a dat el cu părerea.

— Un incendiu, a sugerat fata, încercând să-și imagineze cum căpătasem cicatricea.

— Sau o operație estetică nereușită, a mormăit altă fată.

Toată lumea a chicotit.

Ceafa mi se înfierbânta.

Încă cinci minute și scapi! Ai îndurat fizioterapie și ai trecut prin operații. Poți să-i suporți pe idioții ăștia.

Tocmai când credeam că situația nu putea fi mai neplăcută, West St. Claire s-a hotărât să vadă despre ce discuta toată lumea. S-a apropiat de rulotă. Ochii lui s-au pironit pe partea stângă a feței mele. Observa că exist pentru prima oară în doi ani, de când învățam la aceeași universitate. Aveam trei cursuri în comun, dar până acum nu se uitase la mine. Am înghițit în sec, încercând să-mi stăpânesc senzația de greață.

Am terminat de pregătit *tacos* crocante și m-am apucat de celelalte. West a mai făcut un pas. Nu se obosea să-și ascundă fascinația pentru cicatricea mea. Mă simțeam goală și vulnerabilă sub privirea lui. Am răsuflat ușurată când ochii lui s-au desprins

de obrazul meu și s-au oprit asupra anunțului de angajare. M-am uitat la el pe furiș. Nu-mi dădeam seama dacă se bătuse în seara asta. Arăta relaxat și liniștit.

— Cauți de lucru? a chicotit Reign.

— Reign, ciocu' mic! s-a răstit Easton.

Bănuiam că Easton era cel mai amabil dintre ei trei.

West a smuls anunțul de pe rulotă, l-a mototolit în pumn și apoi l-a îndesat în buzunarul din spate al jeanșilor.

— Ce sălbatic! a exclamat dezaprobator Reign, după care a hohotit amuzat.

— Ce mojicie, West! l-a dojenit Tess. De ce-ai făcut asta?

Nu i se adresa la fel de mușcător precum îi vorbea lui Reign.

West i-a ignorat pe amândoi. A răsucit capul în direcția mea și m-a privit. Și-a plimbat prin gură bomboana pe băț, aruncându-mi o privire care cuprindea în ea o întrebare plină de sfidare.

Și ce-ai de gând să faci ca să mă pedepsești, Toastie?

Am turnat la repezeală băuturile cu gheață și am pregătit nota de plată pentru Tess. Reign, Easton și restul fetelor s-au îndreptat spre marginea parcării, ca să mănânce. West a rămas lângă Tess, cu ochii încă lipiți de cicatricea mea.

Mă pregăteam să aud o jignire.

— Chiar voiam să te întreb — i-a zis mieros Tess, apucând încheietura lui West și întorcându-i palma în sus, astfel încât partea dinspre interior a bicepsului se vedea pe de-a-ntregul — ce înseamnă tatuajul tău. De la ce vine „A"-ul?

Ochii m-au trădat. I-am privit iute tatuajul. Doar o literă simplă — un „A".

— Probabil vine de la „afurisit", am mormăit eu.

Tess și West s-au uitat la mine.

Sfinte Sisoe! Vorbisem cu voce tare. O băgasem pe mânecă. Oare ce naiba fusese în capul meu?

Te gândeai că e un dobitoc. Și chiar este.

— Grace! Să-ți fie rușine! a exclamat Tess, scandalizată.

West a scuipat bomboana. Ochii lui mijiți și fioroși nu mă slăbeau. Tot sângele mi se adunase în obraji. După o tăcere lungă, a pus două bancnote în palma lui Tess, s-a răsucit pe călcâie și a plecat. Pașii lui aveau grația unei feline. Plătise pentru toată lumea.

Tess și-a dat ochii peste cap și mi-a întins banii.

— Îmi pare rău pentru faza cu anunțul ăla! l-a scuzat ea. Wes e cam necioplit. Mă chinui să-l dezbar de obiceiurile lui proaste.

— Nu-i vina ta, i-am zis eu.

Mi-am scos mănușile și i-am întins lui Tess restul. Mi-a apucat mâna și a icnit de uimire. Atingere ei neașteptată mi-a stârnit un fior. Nu eram obișnuită să fiu atinsă.

— Frumos inel! De unde-l ai?

— A fost al mamei. Poftim restul!

— Păstrează-l! m-a îndemnat ea.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Era un bacșis al naibii de mare.

— Ești sigură, Tess?

A dat aprobator din cap.

— Da. Dă-l naibii pe West! Meriți banii, fiindcă s-a purtat nasol! Știi, reputația lui West e proastă, dar de fapt are o inimă mare. Poate fi superdrăguț, când vrea.

După părerea mea, West era un psihopat sadea. În orice caz, nu aveam chef să continui conversația. Doream să plec acasă, să-mi șterg seara asta din memorie și să mă uit la episoade din *Prietenii mei* până când îmi reveneam.

— Bine, Tess. Mulțumim că ai comandat de la noi!

Tess mi-a adresat un zâmbet radios și mi-a întors spatele, grăbind pasul spre prietenii ei. Am urmărit-o cu privirea. Au ciocnit paharele, râzând, vorbind și mâncând. Simțeam o greutate în piept.

Aș fi putut fi ca Tess.

Ba nu! *Fusesem* ca Tess.

Mă chinuia gândul că altădată semănasem cu ea. Îmi etalasem picioarele în fuste superscurte. Petrecusem timp cu tipi ca West, Easton și Reign. Călătorisem în spatele lor, pe motociclete, pe vechiul drum prăfuit de la marginea orașului, lângă rezervorul de apă.

Am coborât oblonul rulotei. Karlie țipa de încântare. A bătut cuba cu mine. Cea mai bună prietenă a mea avea un metru cincizeci înălțime. Bronzată și cu forme, cu o față rotundă, superbă, plină de pistrui. Odată, pe vremea când fusesem considerată cea mai tare tipă din școală, o primisem pe Karlie printre puștii cool. Dar asta se întâmplase cu patru ani în urmă. Acum nu mai aveam nici pe departe acel statut.

— Easton Braun și Reign De La Salle! a exclamat ea. Uau! West St. Claire e cam morocănos. Cred că s-a luptat astăzi.

— Nu părea bătut.

Am deconectat grătarul de la priză, pe urmă am luat produsele de curățat din dulapul de lângă frigider.

— Nu pare bătut fiindcă șterge pe jos cu adversarii lui, mi-a explicat Karlie. Se zvonește că, din când în când, îi lasă să-l pocnească, așa încât lumea să mai parieze și pe altcineva. Dumnezeule, ce *ochi* are!

Karlie și-a terminat de băut sucul, pe urmă a adăugat:

— Nuanța aia de verde e mortală. Și cu pomeții lui ai putea să tai metalul. Dacă West mi-ar face viața harcea-parcea, aș spune „mersi". Vorbesc serios!

Am mormăit ceva ininteligibil și am stropit grătarul cu apă. Din el s-a ridicat un nor de fum.

— Haide, zi tot! m-a îndemnat prietena mea. Grătarul era prea zgomotos și n-am auzit conversația. Au spus ceva interesant? Vreo bârfă?

Karlie m-a înghiontit, nerăbdătoare.

Au spus că sunt o ciudățenie.

— Erau cam mangă, așa că nu vorbeau coerent. Dar le-a plăcut la nebunie sucul Margarita.

M-am apucat să curăț grătarul.

— Mamă! a exclamat Karlie cu sarcasm. Cât de captivant! Crezi că Tess s-a combinat cu Wes?

— Probabil. Dar să știi că sunt un cuplu ciudat.

— Un cuplu? Ar vrea Tess! Pe West îl interesează doar aventurile de-o noapte. Toată lumea știe asta.

Am ridicat din umeri. Karlie era exasperată.

— Dumnezeule, Shaw! Nu te pricepi deloc să bârfești. Nici nu știu de ce-mi mai bat capul cu tine. O ultimă întrebare: ai prefera să cauți pe internet poze cu toți oamenii care au apărut în videoclipul *Black or White*, al lui Michael Jackson, și să te îngrozești de cât de mult au îmbătrânit, sau să coafezi o păpușă Barbie cu chică, în stilul lui Joe Exotic?

— Ultima variantă, am răspuns cu, cu un surâs obosit.

Mi-am dat seama cât de mult urma să-mi lipsească prietena mea, după ce găsea pe cineva care să-i preia turele.

Karlie a izbucnit în râs. Am aruncat o privire în oglinda ei de buzunar, așezată pe pervaz, și mi-am verificat machiajul.

Cicatricea era aproape ascunsă.

Am oftat de ușurare.

Lipia crocantă supraviețuiește încă o zi.

Am ajuns acasă la unsprezece seara. Bunica stătea la masa din bucătărie. Purta capotul ei pestriț și uzat. La radio, Willie Nelson cânta din toți bojocii.

Bunica Savvy fusese dintotdeauna o femeie excentrică. Se dădea peste cap să aibă cel mai tare costum la fiecare Halloween, ca să-i întâmpine cum se cuvine pe colindători. Vopsea omuleți caraghioși — adesea, în posturi nepotrivite — pe ghivecele cu flori din curtea din față, dansa dezlănțuit la nunți și plângea la spoturile publicitare difuzate în timpul campionatului Super Bowl.

Bunica era o persoană neconvențională. Dar în ultima vreme devenise prea confuză ca să fie lăsată singură mai mult de zece minute. Atât dura de când îngrijitoarea ei, Marla, pleca de la noi și până când eu parcam în garaj.

Aveam trei ani când mama mea, Courtney Shaw, murise din cauza unei supradoze de droguri. Un elev o găsise întinsă pe o bancă, în centrul orașului Sheridan. O împunsese cu un băț. Văzând că mama nu se trezea, copilul se speriase și țipase ca din gură de șarpe, atrăgând atenția altor elevi din preajmă și a câtorva părinți.

Vestea se răspândise imediat. Se făcuseră fotografii la fața locului, iar familia Shaw devenise oaia neagră a orașului Sheridan. Bunica era adevărata mea mamă. Courtney avusese un șir nesfârșit de iubiți drogați. Unul dintre ei era tatăl meu, dar nu l-am cunoscut niciodată.

Bunica nu întrebase niciodată cine e tata. Probabil se temea ca el să nu afle despre mine și să nu înceapă un război pentru custodia asupra mea. Șansele ca tata să fie un om respectabil și muncitor nu erau deloc mari.

Bunica mă crescuse ca pe propria fiică, deci era cinstit ca acum, când nu mai era complet independentă, să-i rămân aproape și să am grijă de ea. În afară de asta, ofertele de la Hollywood nu curgeau gârlă.

Reign De La Salle era răutăcios, dar nu se înșela. Cu un chip ca al meu, singurile roluri pe care le-aș fi putut primi erau cele de monstru.

Am intrat în bucătărie și am sărutat părul alb al bunicii. M-a apucat de braț și m-a tras spre ea, ca să mă îmbrățișeze.

— Bună, bunico!

— Gracie-Mae, am făcut plăcintă.

S-a sprijinit de masă și s-a ridicat gemând. Bunica își amintise numele meu. Era semn bun. Probabil că de aceea o lăsase Marla să stea de una singură, înainte să ajung acasă.

Casa noastră era ca un cimitir al anilor '70. Conținea toate atrocitățile de design populare în acea perioadă: blaturi acoperite cu faianță verde, paneluri din furnir, rogojini din ratan peste tot și electrocasnice care cântăreau cât un automobil.

După incendiu, bunica se dusese la magazine cu obiecte la mâna a doua și cumpărase cele mai vechi și mai desperecheate piese de mobilier pe care le găsise. Parcă era alergică la bun-gust. Dar, așa cum se întâmplă cu ciudățeniile, atunci când ciudățeniile cu pricina aparțin unei persoane dragi, în cele din urmă găsești ceva frumos în ele.

— Nu prea mi-e foame, am mințit eu.

— E o rețetă nouă. Am găsit-o într-o revistă, în camera de așteptare din cabinetul dentistului. Marla a răcit, draga de ea! Nici măcar n-a putut gusta. Ar fi vrut tare mult să vadă cum mi-a ieșit plăcinta.

M-am așezat la masă, iar bunica a împins spre mine o farfurie cu o felie de plăcintă cu vișine și o furculiță. Mi-a mângâiat mâna.

— Hai, Courtney! Îndrăznește! Mănâncă!

Mi-a zis „Courtney".

Ei bine, minunea nu ținuse mult. Bunica mă numea „Courtney" deseori. După ce începuse să mă confunde cu mama, o dusesem să i se facă analize, ca să aflăm cauza. Doctorul spusese că nu e vorba despre Alzheimer, dar mă sfătuise să revin după un an, dacă situația se înrăutățea.

Asta se întâmplase acum doi ani. Bunica refuzase să revină la control.

Am luat un dumicat de plăcintă. De îndată ce mi-a atins limba, gâtlejul mi s-a strâns și i-a trimis creierului un mesaj de alertă.

Greșise din nou.

Încurcase sarea cu zahărul și vișinele, cu prunele uscate. Cine știe? Poate că în loc de făină folosise otravă pentru șoareci.

— E grozavă, nu? m-a întrebat bunica.

S-a aplecat spre mine, sprijinindu-și bărbia pe încheieturile degetelor împreunate. Am dat afirmativ din cap. Am luat un pahar plin cu apă și l-am dat pe gât. Brusc, ecranul mobilului meu s-a luminat. Primisem un mesaj.

Marla: Ai grijă! Plăcinta bunicii tale e foarte nasoală.

Ochii îmi lăcrimau din pricina gustului oribil.

— Știam c-o să-ți placă! s-a bucurat bunica. Plăcinta cu vișine e preferata ta.

Fusese preferata lui Courtney, dar nu m-a lăsat inima s-o corectez.

Am înghițit fiecare dumicat fără să-l mestec bine, învingându-mi neplăcerea. Apoi am jucat un joc de societate cu bunica.

am băgat-o în pat și am sărutat-o de noapte bună. Înainte să plec, m-a apucat de încheietură. Ochii ei erau aidoma unor licurici dansând în noapte.

— Courtney, copilul meu scump!

Singura persoană care mă iubea credea că sunt altcineva.

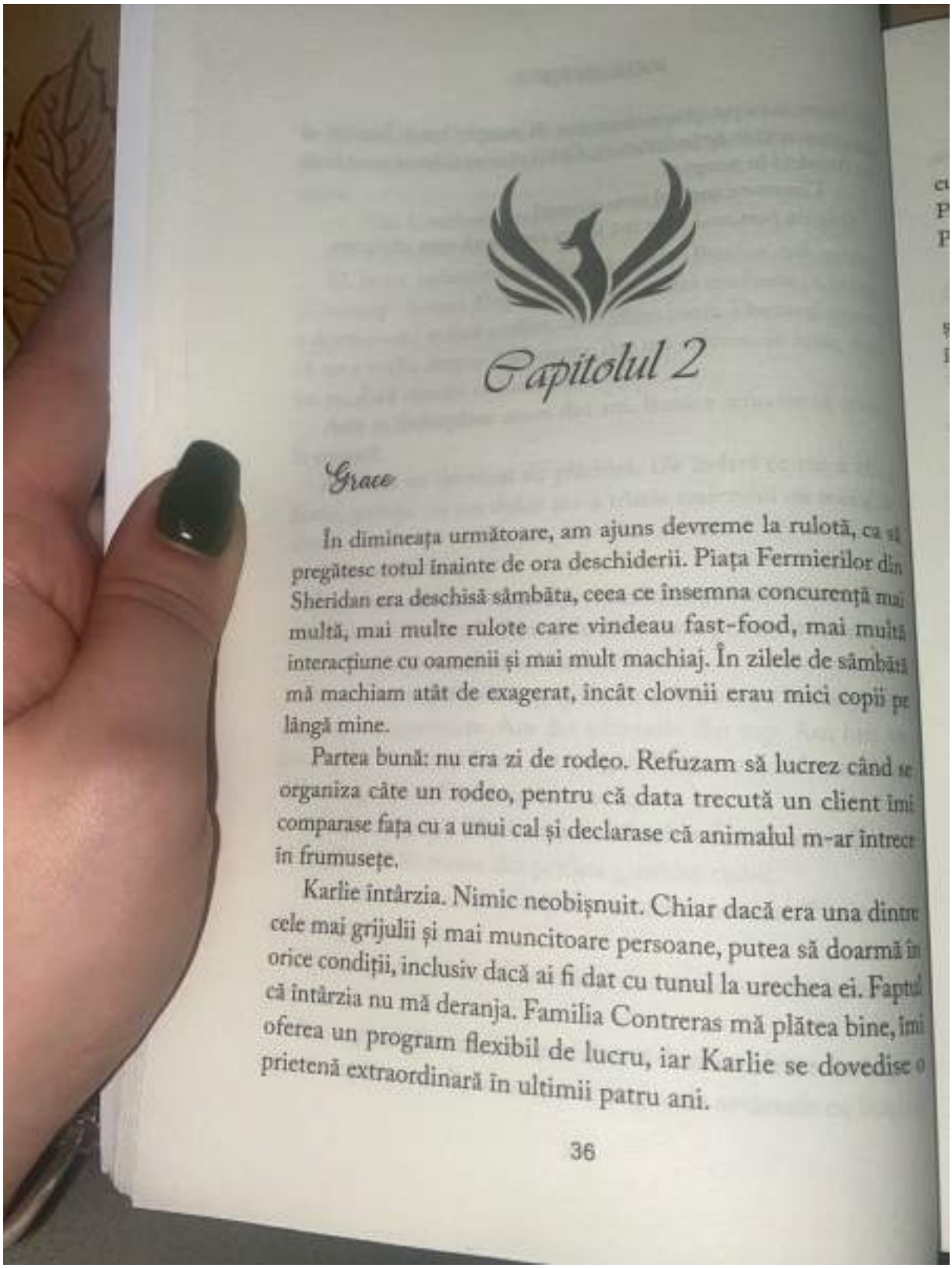

Capitolul 2

Grace

În dimineața următoare, am ajuns devreme la rulotă, ca să pregătesc totul înainte de ora deschiderii. Piața Fermierilor din Sheridan era deschisă sâmbăta, ceea ce însemna concurență mai multă, mai multe rulote care vindeau fast-food, mai multă interacțiune cu oamenii și mai mult machiaj. În zilele de sâmbătă mă machiam atât de exagerat, încât clovnii erau mici copii pe lângă mine.

Partea bună: nu era zi de rodeo. Refuzam să lucrez când se organiza câte un rodeo, pentru că data trecută un client îmi comparase fața cu a unui cal și declarase că animalul m-ar întrece în frumusețe.

Karlie întârzia. Nimic neobișnuit. Chiar dacă era una dintre cele mai grijulii și mai muncitoare persoane, putea să doarmă în orice condiții, inclusiv dacă ai fi dat cu tunul la urechea ei. Faptul că întârzia nu mă deranja. Familia Contreras mă plătea bine, îmi oferea un program flexibil de lucru, iar Karlie se dovedise o prietenă extraordinară în ultimii patru ani.

Am spălat și am feliat peștele și legumele, am pregătit Margarita cu gheață și am scris un nou anunț de angajare. L-am lipit pe rulotă. Prietena mea s-a îndurat să-și facă apariția la nouă fără un sfert. Purta căști mari și roz de telefon și un tricou fără mâneci.

— *Hola!* Toate bune, Shaw?

A făcut un balon din guma ei de mestecat, l-a spart, pe urmă și-a scos căștile. Melodia *Rebel Girl*, a trupei Bikini Kill, bubuia în ele.

I-am vârât în mână cleștele de grătar.

— M-am trezit cu senzația că azi o să se-ntâmple ceva rău, am anunțat-o pe Karlie.

Nu era o minciună. Când mă trezisem, observasem că inelul meu cu flacără nu mai era întreg. Jumătate de văpaie se rupsese.

Afară erau 44 de grade Celsius. Puteai să prăjești un ou pe asfalt. Probabil că în rulotă era cu zece grade mai cald. Ziua de azi era altfel. Cumva, bănuiam că urma să se petreacă un lucru capital. Viitorul parcă îmi atârna deasupra capului, amenințând să se prăbușească peste mine.

— O să fie bine, m-a asigurat prietena mea.

Și-a pus rucsacul pe podea.

— O să fie bine, dar aglomerat, a completat ea. Deja s-a format o coadă afară. Fă bine și mută-ți fundul la fereastră, Julieto!

— Dacă Romeo mănâncă *tacos* cu pește la nouă dimineața, prefer să rămân celibatară, i-am întors-o eu.

Am râs. Mă simțeam din nou în largul meu, nu o fată jalnică, așa cum West St. Claire mă făcuse să mă simt aseară.

Doamna Contreras insista să servim exclusiv *tacos* cu pește, preparat după rețeta ei specială. Pregăteam un singur tip de *tacos*, dar eram cei mai buni la capitolul ăsta.

— Ha! Iată o variantă pe care Shakespeare nu a dezvoltat-o, a zis Karlie. Romeo a murit fiindcă gura Julietei mirosea a *taco* cu pește, nu din cauza otrăvii.

I-am aruncat o privire amuzată.

— Și cum rămâne cu pumnalul Julietei? am întrebat-o.

S-a prefăcut că-și înfinge cleștele în gât, ca pe o sabie.

— Și cleștele de grătar poate fi mortal, a zis ea.

Zâmbind, am deschis fereastra rulotei. Eram hotărâtă să-mi șterg din minte noaptea trecută.

— Bună dimineața și bine ați venit la Rulota cu *Tacos*! Cu ce pot să vă...

Când i-am văzut fața, ultimul cuvânt mi-a murit pe buze. Un șir de oameni așteptau în spatele lui West St. Claire.

Zâmbetul meu s-a risipit.

De ce s-a întors?

— Ai venit pentru bacșișul pe care Tess mi l-a lăsat ieri? Poți să-l iei înapoi și să-ți cumperi cu el niște bune maniere.

Inima mi s-a făcut cât un purice. Mă luase gura pe dinainte.

De ce țineam cu tot dinadinsul să mă autosabotez? Oare mi se urâse cu viața? În orice caz, nu îmi regretam cuvintele. Mă îndoiam că West dorea să cumpere *tacos* sau să poarte o conversație civilizată. Știam că era o idee proastă să mă cert cu un tip ca el, dar ieri fusese distant și răutăcios — o purtare pentru care voiam să-l fac să plătească.

West arăta de parcă nu dormise toată noaptea. Purta aceiași jeanși ca aseară și un tricou decolorat. Privirea lui plictisită mă făcea să mă simt ca un nimic. Ochii lui erau injectați. Fără o vorbă, mi-a întins un cocoloș de hârtie. L-am recunoscut imediat. Era anunțul pe care îl dezlipise ieri de pe geamul rulotei.

— Am scris unul nou, i-am retezat-o eu, aruncând hârtia boțită în coșul de gunoi de la picioarele mele. Altceva ce pot să fac pentru tine?

— Cheamă-l pe șeful rău!

M-a luat prin surprindere. În primul rând, pentru că tocmai deschisese gura. Niciodată nu-l auzisem vorbind. Vocea se potrivea cu înfățișarea lui: gravă, ademenitoare și depravată. În al doilea rând, mă uimise faptul că mi se adresase *mie*. Dar cel mai tare m-a uimit că avea îndrăzneala să-mi dea ordine.

— Poftim?

Am ridicat din sprânceana dreaptă, cea teafără. Sprânceana stângă nu mai exista. O desenam cu dermatograful. Dat fiind că purtam peste tot șapca mea gri de baseball, oamenii nu prea băgau de seamă. Clienții din spatele lui începeau să-și piardă răbdarea. Clătinau dezaprobator din cap și se foiau de pe un picior pe altul. Bineînțeles că nu-i reproșau nimic lui West St. Claire. Ferească Dumnezeu să fie tras la răspundere pentru comportarea lui de rahat!

— Șeful! Persoana responsabilă de această rulotă. Ești retardată?

— Nu. Sunt dezgustată.

— Atunci, grăbește-te să-l chemi, și-o să scapi de mine! Adu-l aici!

Ochii lui mă pironeau. De aproape, nu erau chiar verzi. Nuanța lor era un amestec între culoarea salviei și albastru. Spre exterior, aveau o tușă de verde întunecat.

Prietenii lui se amuzaseră aseară, dându-și cu părerea despre ce se întâmplase cu fața mea. West mă examinase de parcă aș fi fost o ciudățenie de la circ. Mă simțisem ca un animal cu trei capete, captiv într-o cușcă. Dorisem cu disperare să frâng gratiile, să mă năpustesc la ei și să-i rup în bucăți cu ghearele mele ascuțite.

Am revenit la realitate. Am netezit folia de plastic de pe recipientul cu *guacamole*.

— Scuză-mă că ți-o zic, dar ai tot atâtea șanse să lucrezi în rulota asta câte am eu să fiu primită în trupa de balet a Teatrului Balșoi. Așa că dă-mi comanda sau pleacă! Am clienți care așteaptă.

— *Șeful tău. Acum!* a repetat el, ignorându-mi cuvintele.

Nările mele fremătau de frustrare. Auzisem că tipul e dur. Să interacționez cu el îmi dădea senzația că cineva îmi îndesase capul într-un blender și acum îl făcea chisăliță.

Fața lui Karlie a apărut în spatele meu. Când l-a văzut, a strigat de uimire.

— O, Doamne! Bună! Tu ești West, nu?

L-ar fi recunoscut chiar dacă tipul ăsta ar fi purtat costumul mascotei Universității Sheridan.

El a privit-o. Nu s-a sinchisit să-i răspundă. Karlie i-a întins o mână. West s-a prefăcut că n-o vede.

Prietena mea și-a retras mâna, chicotind.

— Eu sunt Karlie. Învățăm amândoi la Universitatea Sheridan. Sunt managerul rulotei. Mă rog, de fapt, sunt fiica managerului. Cu ce pot să te-ajut?

— Am venit pentru job.

— Serios?

— Al naibii de serios.

Și la fel de mortal. Refuză-l, Karl!

— Minunat! Ești angajat! a ciripit ea, fără să clipească.

Un hohot de râs isteric mi-a țâșnit din gâtlej. Karlie și West se uitau la mine de parcă eram nebună. Adică ăștia doi vorbeau serios? Un fior rece mi-a cutreierat șira spinării. O bătrână care stătea în spatele lui West și-a dres glasul și mi-a făcut cu mâna, ca și cum eu eram vinovată pentru că trebuia să aștepte.

M-am răsucit către Karlie și i-am cerut socoteală:

— Glumești, nu?

— Păi, avem nevoie de încă un angajat...

— Hai să vorbim între patru ochi! i-a propus West.

— Urcă în rulotă!

În următoarele minute, Karlie și West au discutat în partea din spate a rulotei. Eu am rămas la fereastră, să-i servesc pe clienți. Zece minute mai târziu, Karlie a ieșit din rulotă, a desprins anunțul de angajare și a intrat iar.

— Felicitări! a exclamat ea. Ai un nou coleg de muncă!

S-a dus la grătar și a întors pe cealaltă parte o bucată de pește care era deja mult prea arsă.

Am ignorat-o. Pregăteam *tacos* în cea mai mare grabă. În sinea mea, încercam să mă conving că viața mea nu se sfârșise și că West St. Claire nu urma să mă omoare, ca parte a unui pariu.

— Shaw, m-ai auzit?

Peștele pe care Karlie îl întorsese s-a rupt în bucățele. Îmi era cald, transpiram, eram exasperată și mă simțeam plină de mâzgă neagră, amară. Dacă m-aș fi tăiat cu cuțitul pe care îl țineam în mână, asta aș fi văzut: o mâzgă neagră scurgându-se din venele mele.

— Te-am auzit. Am crezut c-o să am și eu un cuvânt de spus, având în vedere că o să lucrez cu înlocuitorul tău.

— Ascultă-mă! West e cea mai faimoasă bunăciune masculină din Universitatea Sheridan. Ne-ar putea aduce o grămadă de clienți. Nu-l puteam refuza. Știam c-o să fii sceptică.

— Aha...

M-am aplecat peste pervaz. Cu un zâmbet fals, i-am întins unui client *taco*-ul lui cu pește.

Când terminasem liceul, nu fusesem hotărâtă dacă era bine să merg la facultate. Instinctul îmi spunea să mă ascund de lume,

să trăiesc izolată. Dar aflasem repede că nu am de ales. Trebuia să ies în lume și să câștig bani. Deja eram copleșită de neplăcerea de a-mi arăta fața în public. Îmi spusesem că facultatea e o soluție practică — deși crudă, mai ales în situația mea — de a mă asigura că aveam să-mi găsesc o slujbă acceptabilă.

În clipa asta fierbeam.

Am comentat cu sarcasm:

— Deci West vrea un job? Pun pariu că are nevoie disperată de bani, mai ales că de la Plaza nu primește niciun sfanț!

Știam că West St. Claire primea bani pentru luptele la care participa. Se zvonea că anul trecut câștigase optzeci de mii de dolari luptând în Plaza, din vânzarea de bilete și din pariuri. Acolo, le cereau spectatorilor o avere pentru o bere pe care o lungeau cu apă.

— L-am întrebat despre asta, a spus Karlie. A zis că are nevoie să-și suplimenteze veniturile.

— Are nevoie să-și suplimenteze manierele, i-am trântit-o eu.

Karlie s-a încruntat.

— De ce? S-a purtat urât cu tine?

Gândul la ce se petrecuse aseară mă înfuria. Am schimbat subiectul:

— Cum adică știai c-o să fiu sceptică?

— Ei, haide!

Prietena mea a ridicat exasperată brațele în aer. Amândouă știam răspunsul la întrebarea mea.

— Ce vrei să zici?

— Pe bune, Shaw? OK! O s-o spun. Dar promite-mi că n-o să te superi.

— N-o să mă supăr.

Dar deja spumegam.

— Ei bine, adevărul e că oamenii te intimidează, Shaw. Și apoi îți faci o părere despre ei luându-te după *impresiile* tale.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Uită-te la tine! Ești neagră de supărare pentru că tipul pe care l-am angajat — și pe care nici măcar nu-l cunoști — are o anumită reputație. Dar știi ce? Toată lumea are o reputație. Eu sunt tocilara care le știe pe toate, obsedată de anii '90. Tu ești fata *emo*, cu cicatrice. Toți suntem catalogați, judecați după defectele și slăbiciunile noastre. Bun venit în viață! Asta-i situația!

De teamă să nu spun ceva ce aveam să regret, mi-am ținut gura. Karlie a lăsat deoparte peștele. M-a apucat de umeri, obligându-mă s-o privesc în ochi.

— Uită-te la mine, Shaw! Mă asculți?

Am mormăit ceva nedeslușit.

Prietena mea a încercat să mă încurajeze:

— Poate că West e cumsecade.

— Mai degrabă aș crede că e diabolic.

Știam că mă lăsam dominată de lipsa mea de încredere și de propria nesiguranță. Pe de altă parte, bazându-mă pe cum arăta, pe reputația și pe statutul lui social, West St. Claire avea mari șanse să-mi distrugă viața.

— Dacă după prima lui tură se dovedește că e diabolic, spune-mi și o să-l dau afară! s-a oferit Karlie. Fără alte discuții.

Karlie m-a silit să-i strâng mâna, pecetluind o învoială pe care, de fapt, doar ea o dorea.

— Ai cuvântul meu! a insistat Karlie. Știu că mă crezi în limbă după el, dar pentru mine West e doar un student care vrea să câștige un ban în plus. Am o grămadă de proiecte la facultate, iar după ce termin anul ăsta universitar, stagiatura mea o să fie pe primul loc. Am nevoie de ajutorul lui. Vrei să nu te mai bosumfli atâta?

Din păcate, Karlie avea dreptate. West nu-mi greșise cu nimic. Dimpotrivă: îmi dăduse un bacșiș al naibii de mare.

— Bine!

A zâmbit larg, pe urmă m-a răsucit spre oamenii care așteptau să comande.

— Bravo! Zi-mi dacă-l vezi pe West în parcare! L-am întrebat dacă poate să stea azi în rulotă, să vadă cum folosesc grătarul, dar a spus că are alte planuri. Mai e pe-aici?

I-am făcut pe plac, fără tragere de inimă. L-am văzut imediat. Era cu un cap mai înalt decât ceilalți. Se sprijinea de motocicleta lui roșie. O Ducati M900 Monster. Un model din 2016.

Deși îi vedeam doar spatele, am recunoscut-o pe fata de lângă el. Păr negru și lucios, picioare lungi, bronzate și un șort minuscul care n-ar putea acoperi nici măcar un creion. Era Tess. Îi vorbea cu însuflețire, dându-și părul pe spate și chicotind. Probabil că petrecuseră noaptea împreună. West nu spunea nimic. Brusc, s-a răsucit și a potrivit o cască de protecție pe capul lui Tess. Pe urmă a urcat pe motocicletă. Ea s-a așezat în spatele lui, cuprinzându-i pieptul cu brațele.

West i-a luat o mână și a pus-o peste pantalonii lui, în dreptul testiculelor.

— Da, îl văd, i-am zis lui Karlie. Se pregătește să se ducă la cea mai apropiată clinică de boli venerice, împreună cu Tess Davis.

Din greșeală, am fărâmițat o lipie crocantă.

West și Tess au ieșit fulgerător din parcare, învăluiți în nori de praf.

Karlie s-a strâmbat.

— Tess îi atrage întotdeauna pe cei mai tari tipi. Mă întreb care-i următoarea fată căreia o să i-o tragă West?

Să sperăm c-o să și-o tragă singur. N-am vrea să ne populeze planeta o armată de de-alde West în miniatură.

Următoarele cinci ore le-am petrecut ascultând cum Karlie cugeta despre gusturile lui West în materie de fete. În timp ce-i serveam pe clienți, mă gândeam obsesiv la schimbarea dezastruoasă din viața mea.

La sfârșitul programului, când am deschis ușa rulotei, am văzut pe scară o pereche de poante. Le-am ridicat, nedumerită. Erau pe măsura mea, nou-nouțe, abia scoase din cutie. Cineva îmi lăsase un bilet scris neglijent.

Începe să exersezi!

— Ce naiba?!

Cuvintele mele de azi-dimineață îmi răsunau în cap: *Ai tot atâtea șanse să lucrezi în rulota asta câte am eu să fiu primită în trupa de balet a Teatrului Balșoi.*

West St. Claire se ținea de glume.

Din nefericire, presimțeam că urma să devin gluma lui favorită.

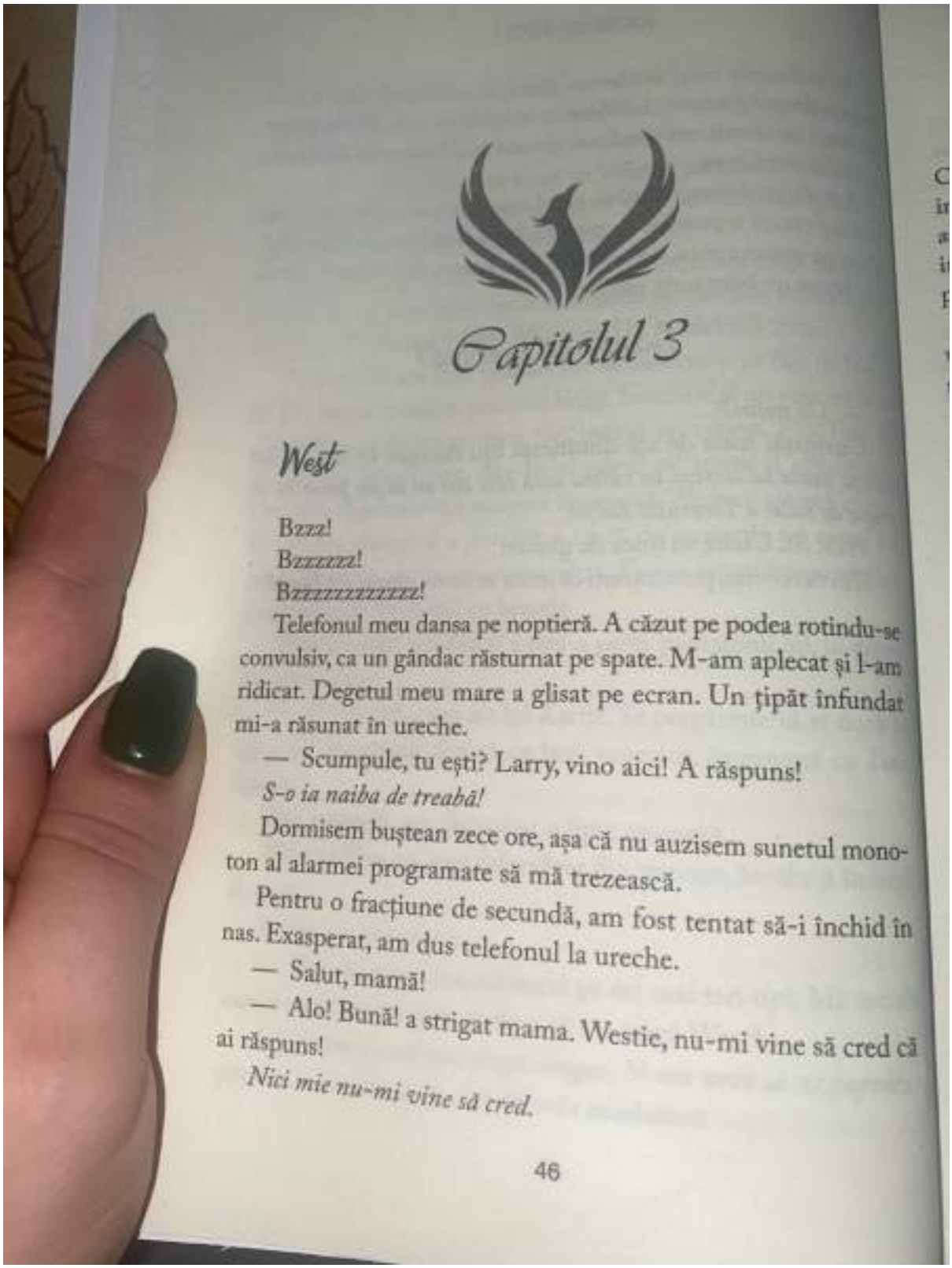

Capitolul 3

West

Bzzz!

Bzzzzzz!

Bzzzzzzzzzzz!

Telefonul meu dansa pe noptieră. A căzut pe podea rotindu-se convulsiv, ca un gândac răsturnat pe spate. M-am aplecat și l-am ridicat. Degetul meu mare a glisat pe ecran. Un țipăt înfundat mi-a răsunat în ureche.

— Scumpule, tu ești? Larry, vino aici! A răspuns!

S-o ia naiba de treabă!

Dormisem bușteanzece ore, așa că nu auzisem sunetul monoton al alarmei programate să mă trezească.

Pentru o fracțiune de secundă, am fost tentat să-i închid în nas. Exasperat, am dus telefonul la ureche.

— Salut, mamă!

— Alo! Bună! a strigat mama. Westie, nu-mi vine să cred că ai răspuns!

Nici mie nu-mi vine să cred.

— Cum îți merge? am întrebat-o.

M-am rostogolit pe saltea, așezându-mă pe marginea patului. Ceasul de pe noptieră indica ora două după-amiaza. Eram un imbecil total. Dormisem din nou până târziu. Ziua absolvirii se apropia. Urma să părăsesc Universitatea Sheridan cu o diplomă inutilă, dar ar fi fost frumos din partea mea să mă prefac că-mi păsa cât de cât de școală.

— Bine, dragule! Toate sunt bune. Foarte bune. Voiam să vedem ce mai faci. Easton ne-a povestit despre tine, dar ne place să-ți auzim vocea.

Am auzit glasul tatei în fundal:

— El e?

Au răsunat pași grăbiți. Erau înnebuniți de emoție. Vinovăția și-a făcut loc în inima mea, urmată de remușcare, prietena ei credincioasă.

— Vreau să vorbesc cu el, a adăugat tata. Westie, bună!

— Salut, tată!

— Mă bucur să-ți aud vocea, fiule!

Mi-am strecurat picioarele în papuci și m-am târât la baie. M-am spălat pe dinți în timp ce tata turuia despre cum tipul care îi promisese să-l ajute cu fertilizarea pământului încă nu se întorsese din Wyoming și, drept urmare, tata pierduse încă un contract. Am priceput aluzia: trebuia să le trimit bani, ca furnizorul de electricitate să nu le întrerupă alimentarea cu energie electrică.

Vinovăția pe care o simțisem adineauri s-a transformat în amorțeală.

— Mda, bancherii nu sunt fanii tăi, am comentat eu.

Am scuipat în chiuvetă un amestec de pastă de dinți și apă. Mi-am stropit fața cu apă. Nu m-am uitat în oglindă. Nu mă privisem de ani de zile. De ce să încep acum?

— Ei, situația nu e grozavă, Westie, dar...

L-am întrerupt repede:

— O să vă trimit azi niște bani. Vorbim în curând. Pa!

I-am închis în nas tocmai când tata începuse să spună ceva. Am sărit pe motocicletă și am pornit spre universitate. Opt minute mai târziu, intram în Sala Lawrence, unde se ținea cursul de management sportiv.

Întârziasem din nou.

Din fericire, profesorul Addams nu a observat, fiindcă era ocupat cu un iPad. Asalta ecranul cu degetele lui unsuroase, încercând să proiecteze un *slideshow* pe ecranul alb din spatele lui. M-am furișat în partea din spate a sălii, așezându-mă între Reign și East. În sfârșit, *slideshow*-ul lui Addams a apărut pe ecran. Profesorul a oftat de ușurare.

— Hei, salut! m-a întâmpinat Reign.

Se mozolea cu o tipă. Ea îl săruta pe gât. Reign își strecurase o mână pe sub fusta ei.

East m-a pocnit peste ceafă.

— Ai întârziat iar! Apropo, mersi că mi-ai înfulecat toată mâncarea!

— Plăcerea a fost a mea!

— Să nu te prind c-o mai faci o dată! m-a avertizat el.

— Știi că nu refuz niciodată provocările.

Toată lumea își pregătise laptopurile și notebook-urile. Eu nu. Nu-mi adusesem nici măcar rucsacul. Apăream la școală ori de câte ori posibilitatea de a repeta semestrul devenea prea amenințătoare. Am auzit vocea profesorului Addams:

— Domnule St. Claire, văd că până la urmă ai hotărât să ne onorezi cu prezența.

I-am aruncat o privire rece, refuzând să-i răspund. Fata de lângă Reign a avut bunul-simț de a-l plesni pe Reign peste mână — ca

s-o scoată de sub fusta ei — când ochii celor din sală s-au ațintit asupra noastră.

Addams și-a sprijinit burta proeminentă de catedră, apoi și-a împins ochelarii pe nas.

— Spune-mi, domnule St. Claire, ești cât de puțin interesat să capeți o educație mai bună?

Sincer vorbind, nu eram. Dar fundătura asta era îndeajuns de departe de Maine încât îmi permiteam să fac minimumul de efort la facultate și să trimit bani acasă, ca familia mea să nu ajungă la sapă de lemn.

— Folosește cuvinte! m-a sfătuit profesorul, cu dispreț. Știi să vorbești, nu?

Am rânjit. Nu mă tulburam ușor. Eram amorțit. Oamenii nu mă puteau jigni nici dacă încercau.

De multe ori, chiar încercau.

Într-un final, am catadicsit să-i răspund:

— Să obțin o diplomă mi s-a părut un pretext grozav ca să plec din cocina în care locuiam, iar Universitatea Sheridan are taxe destul de convenabile. Pe de altă parte, nu-s tocmai convins că profesorii de-aici sunt OK.

Mi-am sprijinit spatele de scaun și mi-am încrucișat brațele la piept.

— I-a zis-o! a strigat cineva.

— La naiba! a exclamat un alt student. St. Claire lovește și în ring, și în afara lui.

Râsetele au explodat din toate părțile. Profesorul Addams a rămas cu gura căscată. Obrajii lui căpătaseră nuanța penelor de flamingo. I-a luat un minut să-și revină din buimăceală.

— Dă-mi un motiv să trec cu vederea ce mi-ai zis adineauri! mi-a cerut el.

— Pentru că ai fost transferat aici de la o universitate de elită, în împrejurări misterioase, pe care nimeni nu a dorit să le cer ceteze. Știi ce?

Mi-am desfăcut teatral brațele și am continuat:

— Am tot timpul din lume. Vezi că știu să vorbesc, domnule profesor Addams?

Reign a ridicat un braț în aer, schițând un gest victorios.

— Ești mortal! a chicotit East.

— Te crezi foarte deștept, nu-i așa, domnule West St. Claire? a izbucnit Addams.

— Văd că tragi de timp, i-am zis eu. Sancționează-mă sau las-o baltă!

Mi-a întors spatele și s-a concentrat iar asupra *slideshow*-ului. *Idiotul!*

Jumătate de oră mai târziu, am ieșit din sală. Reign își petrecuse brațul pe după umerii tipei anonime, iar East căuta prin agenda telefonului, probabil încercând să decidă pe cine voia să invită în oraș, diseară. Am hotărât că era un moment potrivit să arunc bomba:

— De mâine, o să lucrez la Rulota cu Taco.

De fapt, începeam de azi. După-amiază, Karlie avea să mă învețe cum să folosesc grătarul.

La început, prietenii mei nu au avut nicio reacție. Văzând că nu dau nicio explicație pentru hotărârea mea, Reign a izbucnit în râs și m-a întrebat:

— De ce naiba vrei să lucrezi acolo?

— Sunt în pană de bani.

— Nu primești destui de la lupte? s-a interesat el.

Reign nu avea nicio problemă financiară. Când nu juca fotbal, alerga după fuste. Pentru el, facultatea era un șir de petreceri, de meciuri și de partide de sex. În schimb, eu eram ocupat să plătesc

împrumuturile părinților mei, să-mi achit taxele școlare și să economisesc, ca să nu fiu nevoit să mă întorc acasă după ce anul universitar se încheia.

Uimită, fata a intervenit:

— N-are sens. Toți spun că ești plin de bani.

Nu i-am răspuns.

— Bravo ție, omule! m-a încurajat East. Să-mi zici dacă pot să te ajut cu ceva!

— Poate că e-n limbă după Toastie, a cugetat Reign, cu voce tare. De-aia vrea să lucreze cu ea. La urma urmei, gagica aia e bună rău, dacă-i pui o pungă-n cap.

Tipa a dus o mână la piept și a exclamat:

— Fata cu arsuri? Nu-i așa că-i tragic? O colegă de-a mea o știe din liceu. Am auzit că a fost majoretă și a făcut parte din trupa de teatru a școlii înainte să ajungă așa. Era foarte drăguță.

La un moment dat, urma să-l cotonogesc pe Reign. Era un ticălos care se lega mereu de ceilalți, sperând să-i amuze pe amicii lui idioți.

Reign a râs zgomotos.

— Frate, tacă-ți gura! s-a răstit Easton la el.

Apoi l-a înghiontit așa de tare, că Reign aproape s-a izbit de perete.

Când am ajuns la ieșirea din universitate, ne-am despărțit. Reign și East aveau practică. Tipa anonimă a dispărut. Eram pe punctul de-a o lua din loc, când am auzit un strigăt dinspre o ușă întredeschisă:

— Foc! Foc!

Țipătul răzbătuse dinspre amfiteatrul nostru improvizat. În ultimul timp, studenții de la Teatru repetau aici, în timp ce noua clădire a Facultății de Teatru se construia vizavi de campus.

Am intrat în alertă. Am intrat iar, ca o vijelie.

Însă în curând s-a dovedit a fi o alarmă falsă. Era doar o repetiție.

Ușa întredeschisă mă invita să arunc o privire. Aveam jumătate de oră liberă înainte de a mă întâlni cu Karlie, în rulota cu *tacos*. M-am rezemat de cadrul ușii. Tess era pe scenă. Purta o cămașă de noapte deasupra unui abdomen protetic, de gravidă. Alerga de colo colo și țipa cât o ținea gura. Un student de la Teatru, îmbrăcat într-un maiou, se ținea după ea. În colțul gurii avea o țigară. Încerca să interpreteze cu un accent sudist, dar suna de parcă ar fi avut pe limbă niște bășici cât mingile de golf. Nu știam mare lucru despre actorie, însă puteam să-mi dau seama că juca foarte prost.

M-am uitat în jurul meu. Blonda din rulota fast-food era aici. *Toastie*. Parcă o chema Greer. Sau poate Gail? I-am zărit ceafa. Se așezase pe unul dintre rândurile din spate. Pantofii ei sport erau sprijiniți de spătarul scaunului din față. Picioarele lungi erau îmbrăcate în jeanși mulați, decolorați. Avea același hanorac roz și șapcă gri. Părul ei lung și auriu i se răsfira pe spate, făcând-o să pară un înger gotic.

Reign era un nesimțit, dar nu se înșela: fata era foarte apetisantă. Nu c-aș fi avut de gând să mă ating de ea. Și nu din cauza feței. Cicatricele nu mă tulburau. La urma urmei, inima mea era plină de cicatrice. Dar tipa avea un tupeu de dimensiunea Mississippiului, iar eu aveam o regulă de la care nu mă abăteam: să nu le-o trag afurisitelor.

Îi lăsasem poantele pe treptele rulotei, ca pe o mică sfidare. Sincer vorbind, n-aveam idee ce încercam să-i transmit prin gestul ăsta. Mă simțisem ca un idiot când le cumpărasem, ba chiar și mai rău după ce le lăsasem acolo. În fine... Cui îi păsa că a fost o manevră jalnică? La urma urmei, nu încercam s-o curtez.

Regizorul piesei, Cruz Finlay — un student care credea că arăta ca un artist dacă purta o beretă și o eșarfă în plin val de canicula —, le-a cerut actorilor să reia scena. Am pășit în sală. Voiam să văd fața lui Greer-Gail. Toată lumea vorbea despre cicatricea ei, dar eu de-abia dacă o observasem.

Acum îi vedeam doar partea dreaptă a feței. Cea așa-zis „normală". Ochii ei parcă se lipiseră de scenă. Murmura toate replicile odată cu actorii — atât pe ale lui Tess, cât și pe ale tipului. Nebunia era că ei le citeau, iar ea le știa pe de rost.

Evident că fata asta avea o pasiune pentru actorie, dar mă îndoiam că avea s-o transforme într-o carieră. Era cât se poate de clar că se complăcea în situația ei.

„Nu vreau realitate. Vreau magie", au rostit buzele lui Greer-Gail, la unison cu o a treia actriță. Aveam senzația că replica i se potrivea perfect. Părea al naibii de supărată de propria realitate.

Eram atât de fascinat urmărind-o cum recita întreaga piesă, încât nu mi-am dat seama că repetiția se terminase.

— Prima repetiție e un eșec total! a strigat Finlay. Ne vedem mâine, în același loc, la aceeași oră. Dumnezeule!

A făcut un gest de neputință și a ridicat exasperat privirea spre tavan.

— Vreau actori adevărați! a adăugat el.

Sau un pumn în față, am completat eu în gând. *Dacă l-aș pocni în mutră, nimeni nu mi-ar lua-o în nume de rău.*

— West! a țipat Tess, sărind de pe scenă și dând buzna către ușile duble.

Și-a aruncat burta falsă pe un scaun. Aveam o poziție relaxată, imperturbabilă. Toți ochii s-au întors spre mine. Tess vorbise ca și cum tocmai mă întorsesem dintr-o misiune militară în Irak. Blonda care lucra în rulotă și-a răsucit capul spre mine. Privirile

noastre s-au întâlnit exact când Tess s-a aruncat în brațele mele, pupându-mă pe gât și pe obraji.

Îi spusesem lui Tess că eram dispus să-i ofer doar o aventură de-o noapte. Se întâmplase weekendul trecut. Ea spusese că înțelege, dar fetele rareori înțeleg chestiile astea. Am dat-o la o parte. Trebuia să-i reamintesc că noi doi nu eram împreună.

Blonda nu a avut nicio reacție. Pur și simplu se zgâia la noi. Expresia ei era neutră. Ochii ei aveau o nuanță de albastru pe care n-o mai văzusem până acum. Deschiși la culoare, ca gheața. Bănuiam că ne privea atât de pătrunzător pentru că nu se aștepta să băgăm de seamă. Nu era obișnuită să fie remarcată.

Ei bine, eu o remarcasem.

Ochii mei au întrebat-o: *Ai primit poantele?* Ai ei au răspuns: *Vedea-te-aș mort, idiotule!* Poate că nu s-au exprimat chiar așa, dar, oricum, sigur m-au înjurat.

Greer-Gail s-a răsucit iar spre scenă. Eram cât pe-aci să mă duc la ea și s-o întreb care naiba era problema ei, dar apoi mobilul meu a început să sune. Tess încerca să mă tragă după ea, turuind despre rolul ei în piesă.

Am scos telefonul din buzunarul jeanșilor.

Mama.

Pe bune? Mă suna de două ori în aceeași zi? Am respins apelul, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit iar din clădirea universității. M-am îndreptat spre motocicleta mea. Tess știa că nu era cazul să vină după mine. Am accesat aplicația de *homeban-king* și am transferat toți banii pe care-i aveam direct în contul părinților mei, după care am plecat spre rulota cu *tacos*.

În următoarele două săptămâni, urma să supraviețuiesc cu apă chioară și paste. Nu era prima oară și nu avea să fie nici ultima.

Am petrecut tot drumul gândindu-mă cât de mult îi uram pe ai mei, și pe Tess, și pe Reign, și pe profesorul Addams, chiar și pe fata aia cu cicatrice.

La fiecare viraj, tentația de a mă apleca, de a mă arunca de pe motocicletă era prezentă, zgândărindu-mă pe dinăuntru.

O parte din mine tot voia să moară.

Să nu mai exist.

Să nu mai am grijă de părinți.

Să nu mă mai prefac că perioada facultății e importantă.

Mă pricepeam foarte bine să-mi ascund adevăratele stări sufletești.

Chiar dacă efortul mă costa enorm.

Capitolul 4

Grace

— Grace, draga mea, trebuie să vorbim, m-a anunțat profesoara McGraw.

A sorbit din cana de cafea pe care fuseseră inscripționate patru cuvinte: *Mănâncă. Dormi. Joacă teatru.*

Am intrat în biroul ei, în ziua de după prima noastră repetiție. Țineam capul plecat și umerii cocârjați, gata să aud verdictul. Mi-am lăsat rucsacul JanSport sub masa ei. Am afișat un zâmbet nevinovat.

Știam de ce mă chemase aici.

— Ia loc!

Mi-a făcut semn către scaunul din fața ei. M-am așezat. Profesoara McGraw era o roșcată suplă, la vreo cincizeci și ceva de ani. Ramele ochelarilor ei erau decorate cu buline. Purta rochii în stilul anilor '50. Îmi plăcea la nebunie de ea și doream să cred că și ea mă plăcea. Categoric, mă număram printre cei mai sârguincioși studenți ai ei. Notele mele la cursul de Teoria teatrului

erau mari, lucram cu plăcere câteva ore în plus, ca să fac ordine după repetiții, iar dragostea mea pentru teatru era sinceră.

A început să caute printr-o grămadă de hârtii împrăștiate pe biroul ei. Pereții erau acoperiți de afișe care anunțau spectacolele organizate de Universitatea Sheridan de-a lungul anilor. Universitatea era cunoscută pentru faptul că punea în scenă piese clasice și atrăgea oameni din orășelele învecinate. Profiturile obținute din vânzarea biletelor erau direcționate către consiliul orășenesc și către îmbunătățirea dotărilor universității. O înțepătură de invidie mi-a străpuns inima în vreme ce admiram afișele.

Fantoma de la Operă.

Chicago.

Să ucizi o pasăre cântătoare.

Îmi lăsa gura apă la vederea pozelor: actori și actrițe aflați pe scenă, cu ochii pierduți în zare. Zâmbeau. Păreau să radieze. Păreau *fericiți*.

Vocea profesoarei McGraw a pătruns prin norul invidiei mele:

— Am găsit! M-am uitat la lista cu distribuția din *Un tramvai numit dorință*[1]. Am observat că numele tău nu apare. Poți să-mi explici?

— Păi, da, firește.

M-am foit pe scaun și am încercat să mă justific:

— Lauren joacă rolul lui Blanche și Tess o joacă pe Stella. Rolurile mai mici au fost distribuite în zilele când am dus-o pe bunica la Austin, pentru o electrocardiogramă. M-am înscris pentru postul de scenograf și pentru cel de regizor secund. Și astea sunt roluri, nu?

[1] Piesă de teatru a dramaturgului și romancierului american Tennessee Williams (1911-1983).

— Am mai discutat despre asta, Grace. Nu mai pot încălca regulile pentru tine. Fiecare student trebuie să apară pe scenă și să-mi arate ce poate.

— Da, doamnă... Speram că...

— Îți înțeleg situația și am încercat să te menajez doi ani, dar obținerea licenței în Teatru presupune să joci, *efectiv*, pe scenă. Tu nu ai urcat pe scenă de când ai început să studiezi aici. E obligatoriu să-ți demonstrezi abilitățile de actriță. Nimeni nu se așteaptă să fii la fel de bună ca Meryl Streep, însă trebuie să joci. Nu vreau să te pic semestrul ăsta, dar, dacă nu accepți un rol în piesă, s-ar putea să se întâmple.

— Dar actorii au fost deja distribuiți!

— Roagă-l pe domnul Finlay să-ți dea un rol.

— Păi, altcineva o să-și piardă rolul, am argumentat eu.

— Da, dar alții nu sunt în pericol de a pierde ultimul semestru din anul universitar.

Profesoara McGraw avea dreptate. În afară de mine, toți studenții de la Teatru își demonstraseră talentul pe scenă. Se apropia al treilea an de facultate, iar eu încă nu călcasem pe scenă. În zilele de audiții, picioarele refuzau să mă poarte dincolo de prag. Încercasem, dar de fiecare dată mă cuprindea greața și vomitam în toaleta universității sau aveam o cădere nervoasă de proporții, în camioneta mea.

La fel și acum. Voiam să particip, dar nu puteam.

Nu din cauză că nu eram bună la actorie. Fusesem vedeta fiecărei piese puse în scenă de liceu, până la acea noapte fatală, care schimbase totul. Să fiu pe scenă îmi încărca bateriile și mă făcea să mă simt vie. Totuși să joc din nou, după tot ce se întâmplase, mi se părea o acceptare a noului meu chip și scoaterea lui în lume — ceva pentru care încă nu eram pregătită. Nu credeam că voi fi vreodată. Însă nu conta. Nu mai doream să devin actriță.

Visul ăsta se dusese pe apa sâmbetei, împreună cu o parte din fața mea, în noaptea când mă duseseră la spital. Doream să lucrez în teatru, însă făcând o activitate care îmi permitea să mă ascund în umbră. Regizor, producător, scenograf. M-aș fi bucurat până și să lucrez la standul cu gustări și băuturi, dacă așa aș fi putut sta lângă scenă în fiecare zi.

— Doamnă McGraw, vă rog! Nu e vorba doar despre fața mea. Mai sunt și altele la mijloc.

Bunica avusese câteva săptămâni proaste. Pe de altă parte, nu voiam s-o folosesc drept justificare fiindcă nu mă înscrisesem pentru un rol în piesă. Fusesem prea ocupată cu bunica, așa că nu mă putusem concentra și pe sarcinile de la școală.

— Ce anume? m-a descusut profesoara McGraw.

— E... personal.

— Viața e o chestiune personală. Dacă vrei încă o amânare pentru nota la practică, vreau să știu care-i motivul.

Nu puteam să-i povestesc despre bunica. Era paranoică și uitucă și avea nevoie de atenție constantă. Dacă aș fi recunoscut că bunica avea o problemă, ar fi trebuit să ascult sfaturi nedorite. Nu doream s-o duc pe bunica la azil. Pe deasupra, nu-mi plăcea s-o cataloghez drept o piedică pe femeia care mă crescuse.

M-am ridicat.

— Nu contează. N-ar fi trebuit să spun nimic. Îmi pare rău. Înțeleg că poate veți fi nevoită să mă picați semestrul ăsta, doamnă McGraw. Evident, o să vă respect decizia, indiferent care va fi ea, dar sper să obțin o amânare și să particip la următoarea piesă, în anul trei. Să mă anunțați ce ați hotărât, vă rog!

Profesoara se uita lung la mine. Îi citeam mila în ochi. Era dezamăgită. Voia ca această conversație să-mi dea un imbold.

— Așa o să fac, mi-a răspuns ea. Situația e chiar *atât* de rea?

Habar n-ai cât de rea.

Mi-am pus rucsacul pe umăr și am dat să plec.

— Grace!

M-am oprit în loc, cu spatele la doamna McGraw.

— Asigură-te că ai pe cineva care să te sprijine atunci când lucrurile se vor înrăutăți! Pe altcineva decât bunica ta. O persoană pe care ai ales-o tu, nu un membru al familiei. Cineva care ar trece prin foc pentru tine.

Am zâmbit cu amărăciune. Cunoșteam o singură persoană care ar fi făcut așa ceva.

Eu.

West a ajuns la rulotă cu cinci minute mai devreme.

Faptul că a apărut m-a luat prin surprindere. Încă mai credeam că era un fel de capcană.

Refuzam să accept că aranjamentul ăsta era real și că West nu avea un motiv ascuns să se angajeze aici.

Stând mai aproape de el decât vinerea trecută, când fusese întuneric, am observat că avea o tăietură pe buză, un ochi învinețit și o zgârietură urâtă pe gât. Arăta de parcă nu dormise de ani întregi. Gândindu-mă cât de diferiți eram, mai c-am izbucnit în râs.

Aș fi renunțat la foarte multe lucruri ca să am fața teafără, în timp ce el se bătea săptămânal și mergea pe motocicletă, parcă invitând soarta să-l desfigureze.

Deoarece aveam destule pe cap — bunica și doamna McGraw —, nu avusesem timp să-mi fac probleme în legătură cu angajarea lui West. Uitasem de poantele alea ridicole. În clipa în care fața lui West a apărut în ușa deschisă a rulotei, tocmai feliam câțiva ardei grași. I-am făcut semn spre o stivă de lăzi care așteptau afară. Nici nu m-am sinchisit să-i arunc o privire.

— Adu-le înăuntru și despachetează-le! i-am ordonat eu.

În loc să comenteze despre grosolănia mea sau să încerce să se prezinte așa cum trebuie, West a ridicat cutiile grele de parcă ar fi conținut aer, nu douăzeci și două de kilograme de *guacamole*, lămâi și pește. Le-a pus pe toate în frigiderul de sub fereastră.

Am pregătit mâncarea în liniște. Îi dădeam instrucțiuni scurte, iar el le urma.

După terminarea pregătirilor, West a aprins grătarul și a început să prăjească peștele și să coacă ardeii grași ca și cum asta făcea de când se născuse. Mișcările lui erau relaxate și fluide, ca ale unei pantere. Deși avea un corp masiv, West se simțea în largul lui în rulota mică. Eu încercam să atrag atenția cât de puțin posibil. Nu mai fusesem în prezența unui tip atrăgător, într-un spațiu mic, de când avusesem șaisprezece ani. Abia acum realizam că-mi lipsise senzația aceea dulce și lipicioasă care apărea în astfel de clipe.

West acapara spațiul. Era peste tot chiar și atunci când se afla în celălalt capăt al rulotei.

Judecând după cum se purtase până acum, nu părea dornic să-mi facă viața un iad.

A venit ora la care trebuia să deschidem. Am început să-i servim pe clienți — îndeosebi liceeni și studenți care se întorceau de la cursurile de după-amiază și de la orele de practică, dar și câteva mămici care nu aveau chef să pregătească cina. Eu și West nu făceam conversație. Îi spuneam să facă diverse treburi și el mă întreba unde poate găsi anumite ingrediente. Amândoi adoptaserăm un ton sec, deloc prietenos.

West muncea mult, fără să se plângă. În afară de faptul că-mi lipseau Karlie și întrebările ei despre anii '90, să lucrez cu el nu era rău.

— E posibil să mori fiindcă transpiri prea mult? a rostit el tărăgănat, după ore de tăcere întreruptă doar de melodiile difuzate la radio.

Și-a șters fruntea cu poalele tricoului. Am tresărit când i-am auzit vocea. Eram așa de obișnuită să port hanoracul meu larg, încât căldura nici nu mă mai deranja.

M-am gândit la întrebarea lui pentru câteva secunde și am răspuns:

— Cred că se poate. Probabil că se moare din cauza deshidratării.

— Aici nu aveți aer condiționat?

— Reparațiile pentru vechiul aparat al rulotei ar costa câteva mii de dolari, iar doamna Contreras spune că nu merită să cheltuie atâția bani, pentru că fereastra de-aici se deschide mereu și intră aer mai rece de afară. Preferă să ne plătească mai mult decât salariul minim pe economie.

— Mda, în fine..., a comentat West. Aș prefera să nu mor, așa că hai s-o rezolvăm!

Pe bune? Lucra aici abia de câteva ore, și deja încerca să facă schimbări?

— St. Claire, în Texas avem o vorbă: Nu rata niciodată șansa de a-ți ține gura! Îți propun să urmezi sfatul ăsta.

— Mersi de pont! O să mă asigur că-l azvârl în tomberon când ies de-aici.

Pentru prima oară de când își începuse tura, s-a răsucit spre mine.

— Tu porți *hanorac*! Ai probleme cu capul?

— Nu mi-e cald, l-am informat eu.

— Nu ești doar înțepată, ci și mincinoasă! Ești ciufută rău, așa-i?

Oare putea să spună ceva care să nu sune scandalos? Aveam convingerea că, dacă i-aș fi adresat întrebarea asta, mi-ar fi trântit o replică șocantă doar de-al naibii.

— Bine, recunosc că mi-e puțin cald, dar de ani întregi port hanorace în rulotă și chestia asta nu mi-a afectat deloc munca. Nu e vina mea că sunt pricepută la diverse lucruri, am pufnit eu.

— Și eu sunt priceput la diverse lucruri, mi-a întors-o el.

Și-a arcuit o sprânceană. Cu un rânjet, a strecurat în gură o acadea cu aromă de măr, scoasă de nu știu de unde.

— Dar lucrurile alea nu dau bine într-un CV, a adăugat noul meu coleg de muncă.

Mi-a întins o acadea. L-am refuzat cu un gest. Aluzia lui sexuală mă descumpănise.

Mă ațâța dinadins. Își bătea joc de Toastie, prefăcându-se că, poate, chiar avea o șansă să se cupleze cu el. Parcă îl auzeam punând isprava la cale împreună cu De La Salle, ca doi megaticăloși: *Cred că-i nostim să vorbești despre căldură cu cineva care a suferit arsuri.*

— Obișnuiește-te cu căldura! i-am zis lui West. O să fie și mai rău. În iunie, o să ne băgăm mutrele în gheață ca să ne răcorim. De caniculă, în iulie și în august o să ne doară non-stop capul și sinuciderea o să-nceapă să ni se pară o idee bună. Îți sugerez să pleci naibii de-aici înainte vacanța de vară!

— Regret să te dezamăgesc, dar o să lucrez aici și la vară. Începe să faci provizii de gheață și caută numărul de telefon pentru prevenția sinuciderilor!

Replica asta suna sec și dur. Dar, pe de altă parte, West nu părea dornic să mă necăjească. Într-un fel, era de bine.

— Ce păcat că n-o să te duci acasă în vacanță! am comentat eu.

— Nu și din punctul meu de vedere.

A șters cu o cârpă blatul lui de lucru. Observasem că păstra o curățenie exemplară în spațiul în care muncea.

— Acasă e nașpa, mi-a zis West.

Am sorbit din sucul meu și l-am întrebat:

— Unde este „acasă" pentru tine?

— În Maine.

— Și de ce nu te duci acolo? m-am interesat eu.

— Nu prea sunt joburi disponibile la Dracu-n Praznic.

— Te rog, spune-mi că așa se numește orașul în care locuiești!

Și-a frecat falca, apoi a aruncat cârpa pe blatul de lucru.

— Aș fi vrut eu. Ar fi fost singurul lucru bun la cocina aia.

Mi-am ferit privirea. Mă simțeam prost că, atunci când ceruse de lucru, presupusesem că West obținea destui bani din lupte. Cine eram eu ca să fac presupuneri despre situația lui financiară? Chiar dacă mă enerva când oamenii mă judecau după zvonurile pe care le auzeau despre mine, mă luasem după reputația lui de nemernic cu bani și îmi creasem prejudecăți despre St. Clair.

A urmat o oră mai liniștită — intervalul dintre ora cinei și pofta de ceva bun, care apărea după petrecerile frățiilor studențești. Regula doamnei Contreras era că nu ne puteam folosi telefoanele decât pentru urgențe, așa că era destul de dificil să ne ignorăm reciproc.

Câteva minute mai târziu, West a vorbit din nou:

— Te superi dacă-mi scot tricoul?

— *Cum?*

M-am răsucit pe călcâie, uitându-mă urât la el.

— Mă topesc! s-a justificat el. Mă îndoiesc că aș fi de mare ajutor în formă lichidă.

— Păi...

Privirea mea rătăcea prin rulotă.

— Nu cred că dezbrăcatul e cea mai bună soluție. De fapt, este foarte neigienic.

— N-o să țin cleștele cu sfârcurile, a spus el, pe un ton mucalit. Sau, dacă așa ceva ne-ar aduce mai multe bacșișuri, sunt gata să încerc.

Mi-a scăpat un hohot uimit, nervos. Nu voiam să-i văd sfârcurile și nici vreo altă parte a corpului. De fapt, nu voiam să-i văd trupul musculos și bronzat. Era suficient de nasol că tipul ăsta arătos se fâțâia pe sub nasul meu de atâtea ore.

— Mă referem la părul de pe piept, am precizat eu. Ar putea să cadă în mâncare.

Nu mai vorbi despre pieptul lui! Nu mai vorbi deloc, Grace!

— Nema păr! a zis el cu un fals accent texan.

L-aș fi considerat jignitor dacă n-ar fi fost atât de reușit.

A apucat tivul tricoului decolorat și l-a ridicat până la sfârcurile lui maronii. Avea un corp neted, bronzat și fără păr. Pachețelele de mușchi de pe abdomenul lui parcă erau desprinse dintr-o reclamă pentru lenjerie intimă Armani. Doream să ating cu degetul adânciturile dintre mușchii aceia.

O reacție de-a dreptul surprinzătoare și caraghioasă.

Eu nu mă amorezam de tipi.

Sau, cel puțin, *nu mă mai* amorezam.

Și-a coborât tricoul peste abdomen.

— Care-i verdictul? s-a interesat West.

Simțeam că roșesc. Nu voiam să par pudică.

— Nu te dezbraci!

— Te-am întrebat doar din politețe. O să-mi scot tricoul. Și tu ar trebui să faci la fel cu hanoracul!

Într-o secundă, tricoul lui West a aterizat pe podea, dând la iveală pectorali bine definiți, vene proeminente și un spate superb, de care te-ai fi putut îndrăgosti. S-a răsucit către grătar și și-a

continuat munca. Pe spate, mai jos, avea o vânătaie mai veche, roșcat-gălbuie.

Când m-a surprins zgâindu-mă la el, a rânjit.

— Ia te uită! Fecioara Maria a scoborât pe pământ, m-a luat el peste picior.

Mi-am dres glasul și m-am uitat în altă parte. A pășit pe lângă mine și m-a bătut ușurel pe umăr.

— Nu-ți face probleme, scumpo! Ca să ne-o tragem, ar trebui ca mai întâi să ne ținem de mână. Ești în siguranță cu mine.

West St. Claire mă atinsese *de bunăvoie*!

Gâtlejul mi s-a încleștat. Pentru o fracțiune de secundă, firescul acestui gest m-a făcut să mă simt ca odinioară.

N-aș putea susține că lumea mă hărțuia din cauza cicatricei. Sau cel puțin nu mă hărțuia în adevăratul sens al cuvântului. În anumite privințe, reacțiile oamenilor erau mult mai neplăcute. Fetele se purtau amabil cu mine, însă într-un mod fals, superficial, ca și cum ar fi zis: „Ne împăcăm bine, dar nu te apropia prea mult!". Evident că nu mai eram o rivală pentru ele. Tipii mă ignorau cu totul. Îi derutam. Aveam același trup de majoretă, același păr lung, blond, dar și cicatrice. Iar ei știau că problemele pe care le aveam pe partea stângă a feței se prelungeau și pe sub hainele mele.

La început, după incendiu, avusesem îndrăzneala de a încerca să mă prefac că totul e normal. Dorisem să scot cu forța pasărea phoenix din cenușa ei. Mersesem la petreceri, petrecusem timp cu aceiași oameni. Dar cei de vârsta mea mă puseseră fulgerător la punct prin șușoteli, râsete, exclamații de dezgust și bârfe. Iubitul meu, Tucker, cu care-mi pierdusem virginitatea, stabilise clar că nu mai eram cea de dinainte. Mă înlocuise repede cu Rachelle Muir, o altă majoretă. Toată lumea se evaporase din

viața mea precum transpirația de sub hanoracul meu. Singurii oameni care rămaseseră lângă mine erau Karlie și bunica Savvy.

O voce feminină a răsunat de afară:

— *Alooo!* E cineva aici?

Da, eu și gândurile mele descreierate.

M-am răsucit spre fereastră. Am văzut patru fete de liceu, în jeanși, cu cizme de cowboy și cu pălării asortate. Rădeau și se înghionteau. Una a comandat un suc Margarita, în timp ce celelalte trăgeau cu ochiul pe la spatele meu, lungindu-și gâturile.

— Tipul e acolo? a șoptit o puștoaică, în timp ce turnam băutura.

— Da. Îl văd. *Dumnezeule!* Kelly, e superb!

I-am dat fetei restul și băutura ei, dar fetele nu s-au clintit din loc.

— Nu poartă tricou, a bâiguit Kelly.

Era cea mai drăguță dintre ele. Avea păr lung, de culoarea mierii. *Piercing*-ul dintr-un sfârc se întrevedea prin tricoul ei alb, mulat.

— Întreabă-l!

— Nu. Întreabă-l *tu*!

— Faci mișto de mine? Du-te tu!

— Am făcut un pariu!

— Tacă-ți gura! Ai spus că nu ți-e frică.

Privirea mea fugea de la una la alta. Zvonul că West St. Claire lucra aici se răspândise fulgerător. Mă așteptam ca astfel de situații să fie la ordinea zilei de acum încolo. Zeci de admiratoare ale lui West aveau să bată în fereastra noastră, toate prefăcându-se că pur și simplu erau în trecere și că voiau să cumpere ceva de mâncare.

Nu-mi plăcea situația, dar n-aveam ce face. În plus, nu era vina lui West.

— Cu ce vă pot ajuta? le-am întrebat.

Se înghionteau una pe alta. În cele din urmă, una dintre ele a răspuns:

— Putem să vorbim cu West?

— Bineînțeles. West!

I-am făcut semn să vină la fereastră. S-a încruntat, dar m-a ascultat. M-a copleșit o posesivitate irațională. El și-a sprijinit coatele pe pervaz și s-a aplecat spre fete. M-am uitat încă o dată la corpul lui și la litera tatuată pe bicepsul lui. Mă miram cum de se îndura Tess să plece din patul tipului.

Mă întrebam cum e să faci sex cu West St. Claire.

Și asta mă enerva îngrozitor. Nu era posibil să-l găsesc pe West St. Claire atrăgător! El întruchipa toate lucrurile pe care le doream, dar pe care nu le mai puteam avea: popularitate, frumusețe și un viitor strălucit. Faptul că era strâmtorat cu banii nu însemna că aveam ceva în comun. Urma să-și ia zborul și să aibă succes odată ce pleca din acest orășel texan, iar eu eram praful care avea să se aștearnă în urma lui.

— Saaaal', West! i-a spus Kelly, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget.

Bănuiam că era într-a unsprezecea. Și arăta foarte bine. M-am furișat în partea din spate a rulotei. Ceva greu îmi apăsa pieptul. Poate că West era o persoană rezonabilă când muncea, dar știam că era un ticălos.

West i-a aruncat fetei o privire plictisită.

— Soră-mea mi-a spus că lucrezi aici, a adăugat Kelly. Îmi recomanzi ceva din meniu?

— Da, i-a trântit-o el sec. Îți recomand să-l citești!

Prietenele ei au izbucnit în râs. Kelly s-a înroșit și a strâns din buze. Încerca să facă față cu calm umilinței. West și-a trecut degetele prin părul ud. Fiecare mișcare îi încorda mușchii.

— Te bați diseară? l-a întrebat ea.

West se uita la Kelly de parcă fetei tocmai îi crescuse încă o mână.

Țipa s-a bosumflat. Și-a mușcat buza de jos și a încercat să dreagă busuiocul:

— Am glumit. Știu că azi nu e vineri. Max spune că anul viitor treci la profesioniști. E adevărat?

West n-a zis nimic. Știam că n-o să răspundă. Nu era vorbăreț. Mi-a luat sucul din mână, a scuipat acadeaua cât colo și a început să bea din pahar de parcă era al lui. A dat să se întoarcă la grătar.

— Eu... Ăăă...

Fata și-a trecut degetele prin bucle. Apăsarea din pieptul meu creștea. Exact de-asta nu doream să fac parte din distribuția piesei *Un tramvai numit dorință*. Să încerci și să dai greș te distruge sufletește. Iar fata trăia experiența asta chiar acum.

— Prietenele mele și cu mine am făcut un pariu. Le-am zis c-o să te conving să mă plimbi cu motocicleta ta, a zis ea.

Îmi dădeam seama că se pregătea să audă un refuz.

West a zâmbit răutăcios.

— E o tâmpenie să pariezi pe așa ceva.

Dintr-odată, tonul lui căpătase o nuanță diferită, agresivă. De parcă fata făcuse un pas greșit și el voia s-o pună la punct.

— Mă gândeam... Vreau să zic... *Speram* că poate..., s-a bâlbâit Kelly.

Prietenele ei au început să chicotească.

— I-ar plăcea să te plimbe cu motocicleta, am intervenit eu, zâmbindu-i larg.

Nu mă lăsa inima s-o văd că trece prin așa ceva. Speram tare mult să-și învețe lecția și să nu se pună din nou în situația asta, dar nu voiam s-o văd plecând de aici cu coada între picioare.

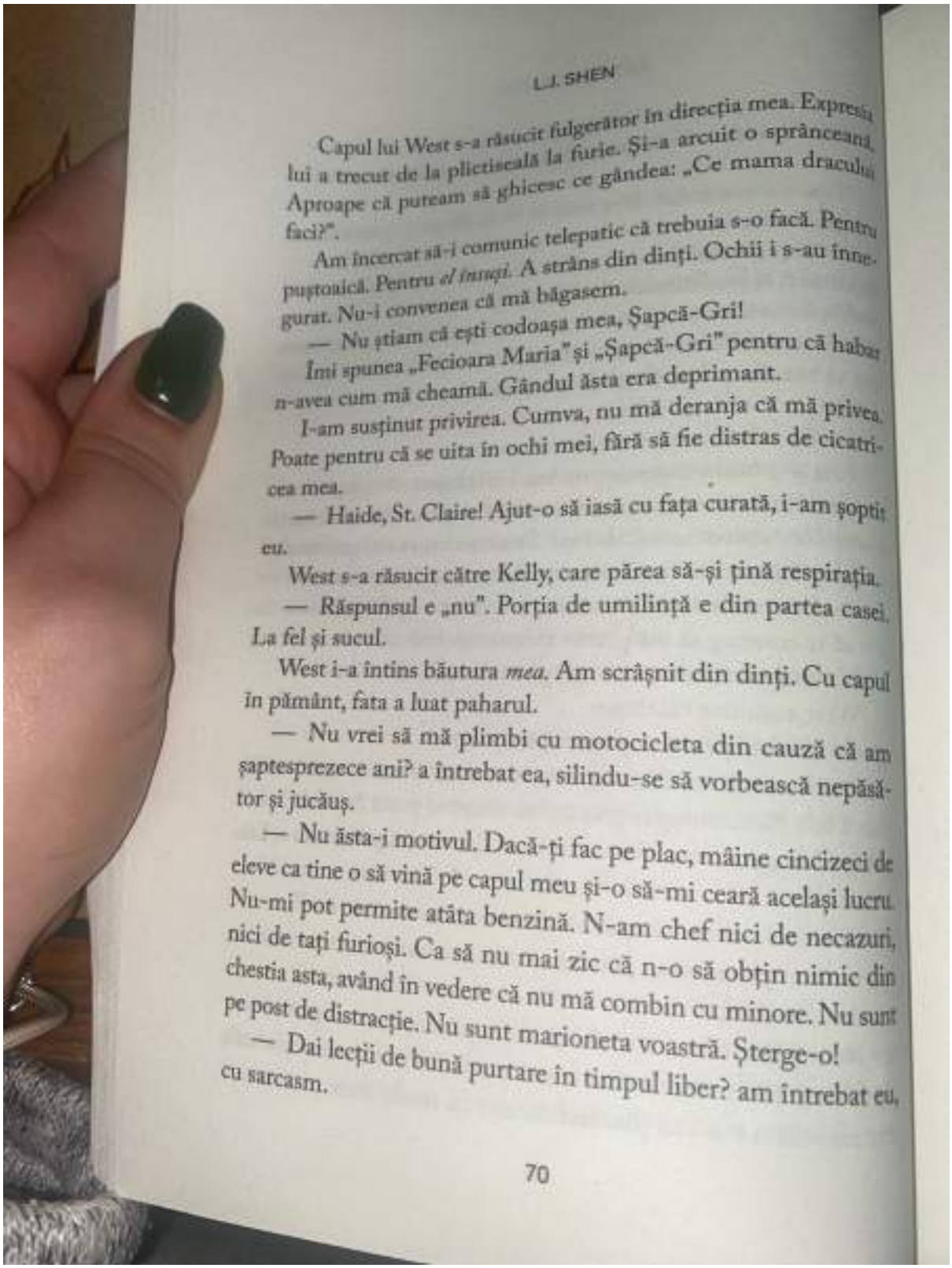

Capul lui West s-a răsucit fulgerător în direcția mea. Expresia lui a trecut de la plictiseală la furie. Și-a arcuit o sprânceană. Aproape că puteam să ghicesc ce gândea: „Ce mama dracului faci?".

Am încercat să-i comunic telepatic că trebuia s-o facă. Pentru puștoaică. Pentru *el însuși*. A strâns din dinți. Ochii i s-au înnegurat. Nu-i convenea că mă băgasem.

— Nu știam că ești codoașa mea, Șapcă-Gri!

Îmi spunea „Fecioara Maria" și „Șapcă-Gri" pentru că habar n-avea cum mă cheamă. Gândul ăsta era deprimant.

I-am susținut privirea. Cumva, nu mă deranja că mă privea. Poate pentru că se uita în ochi mei, fără să fie distras de cicatricea mea.

— Haide, St. Claire! Ajut-o să iasă cu fața curată, i-am șoptit eu.

West s-a răsucit către Kelly, care părea să-și țină respirația.

— Răspunsul e „nu". Porția de umilință e din partea casei. La fel și sucul.

West i-a întins băutura *mea*. Am scrâșnit din dinți. Cu capul în pământ, fata a luat paharul.

— Nu vrei să mă plimbi cu motocicleta din cauză că am șaptesprezece ani? a întrebat ea, silindu-se să vorbească nepăsător și jucăuș.

— Nu ăsta-i motivul. Dacă-ți fac pe plac, mâine cincizeci de eleve ca tine o să vină pe capul meu și-o să-mi ceară același lucru. Nu-mi pot permite atâta benzină. N-am chef nici de necazuri, nici de tați furioși. Ca să nu mai zic că n-o să obțin nimic din chestia asta, având în vedere că nu mă combin cu minore. Nu sunt pe post de distracție. Nu sunt marioneta voastră. Șterge-o!

— Dai lecții de bună purtare în timpul liber? am întrebat eu, cu sarcasm.

West a lovit cu piciorul o ladă de pe podea.

— Depinde. Ai nevoie de lecții de bună purtare?

Am clătinat dezaprobator din cap.

— Ai fost al naibii de necioplit, St. Claire!

— Eu sunt cel mai mare coșmar al părinților lor. Din cauza tipilor ca mine, tații puștoaicelor cumpără bâte de baseball și montează mai multe încuietori la ușa de la intrare. Fetișcanele astea mă consideră ceva exotic, un instrument pentru episoadele lor de răzvrătire. Nu sunt un ponei pe care să-l călărească ele! s-a răstit el, surprinzător de înverșunat.

L-am contrazis:

— Ba eu am auzit că tipele te călăresc zdravăn.

Acum eu făceam apropouri sexuale? Ce tot spuneam și *de ce* o spuneam? Reputația lui nu era treaba mea. Începeam să înțeleg punctul de vedere al lui Karlie. Fusesem groaznic de nedreaptă cu West.

— Vrei să știi ce bârfe circulă pe seama *ta*? mi-a zis el.

Vorbise fără răutate și fără urmă de emoție.

— Nu.

— Foarte bine! Oricum, nu ești suficient de interesantă ca să se bârfească despre tine.

Mi-am întors fața către fereastră, ca să nu mă vadă roșind. Avea dreptate. Fusese tratat ca un obiect. Dacă West ar fi fost femeie, aș fi fost indignată de îndrăzneala celor trei fete. Dar pentru că era un tip, îmi închipuisem că genul ăsta de atenție îi place. Îi datoram scuze pentru că-l luasem de sus. De fapt, îi datoram scuze pentru multe lucruri.

— Poate c-am sărit calul, am recunoscut eu, după câteva minute.

Tăcere. Credeam că nu mă auzise sau că nu voia să-mi accepte scuzele.

După câteva secunde, mi-a spus:

— Mda... M-am purtat ca un cretin când am smuls anunțul vostru de angajare. Dar voiam jobul.

Mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

Mă speria gândul că prietena mea cea mai bună avusese dreptate: mă împotrivisem să lucrez cu el din cauză că mă simțeam intimidată. Lumea mă speria atât de mult, încât nu voiam să fac nimic care m-ar fi forțat să ies cât de puțin din zona mea de confort.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă, mi-a zis el.

— Grace. Pe tine te cheamă Warren, nu-i așa?

Am chicotit amândoi.

— Wallace, m-a corectat el.

— Mișto nume!

După o clipă de tăcere, a venit o replică neașteptată.

— Ne împăcăm, Grace?

Mi-a întins degetul mic. Vocea lui răgușită îmi stârnea fiori pe șira spinării. Tot corpul îmi tremura. Nu era de bine. Mi-am încârligat degetul mic pe după al lui. Mă simțeam ridicol. Și periculos de bine.

— Da. Ne împăcăm.

Când m-am întors la camioneta mea, mă aștepta un mesaj de la Karlie.

Karlie: Trebuie să-l concediez?

Eu: Nu. Poate să lucreze aici.

Karlie: ȘTIAM EU! RECUNOAȘTE CĂ TIPUL E DE TREABĂ! ȘTIAM EU CĂ AȘA E.

M-am gândit la schimbul lui de replici cu fetele de azi. Nu l-aș fi caracterizat drept „de treabă". Nici măcar „civilizat". Poate cel mult „corect".

Eu: West e OK.

Karlie: Să nu te amorezezi de el! E genul de tip care-ți frânge inima.
Eu: Nu-i cazul să-ți faci probleme pentru asta decât dacă mă lovesc la cap și am o comoție cerebrală. Cum merge cu școala?
Karlie: OK. Cum se simte bunica ta?
Eu: Supraviețuiește.
Cu greu.

Am pus telefonul pe scaunul din dreapta mea și am închis ochii. Când i-am deschis, l-am văzut pe West în celălalt capăt al parcării. Stătea singur pe bordură, lângă motocicleta lui. Lumina apusului îl învăluia în nuanțe de portocaliu, roșu și auriu. Mesteca una dintre bomboanele lui oribile, pe băț. Se uita în gol, dus pe gânduri.

Privindu-l în clipa asta, nu-l vedeam pe cel mai popular tip din universitate.

Nu vedeam un zeu al sexului.

Nici un tip care participa la lupte ilegale.

Îl vedeam pe cel mai singur băiat pe care-l întâlnisem vreodată.

Confuz și pierdut.

Habar n-avea că în capătul opus al parcării se afla o fată la fel de pierdută ca el.

Capitolul 5

Grace

Următoarele două săptămâni au trecut ca prin ceață. Printre examene, cursuri și încercarea de a ține pasul cu proiectele de la facultate, de-abia aveam timp să respir.

Ignorasem cererea profesoarei McGraw de a obține un rol în piesa *Un tramvai numit dorință*. La fiecare repetiție eram stresată, fiindcă mă așteptam ca profesoara să dea buzna pe ușă și să mă elimine din grupa ei. Bineînțeles că nu s-a întâmplat. Profesoara McGraw nu mă anunțase dacă urma să-mi mai acorde o amânare pentru partea de interpretare, deci se aștepta să vorbesc cu Cruz Finlay și să obțin un rol.

Refuzam s-o fac.

Mă simțeam cu un picior pe marginea prăpastiei, gata să cad. Nu mă ajuta nici faptul că bunica era din ce în ce mai rău. Marla zicea că devenise foarte uitucă. Bunica abia dac-o mai recunoștea și era mereu în toane proaste.

Surprinzător, singurul lucru care *nu* a fost un dezastru era munca împreună cu West. Ei, nu era ca și cum deveniserăm cei

mai buni prieteni. De când lucra în rulota cu *tacos*, o mulțime de clienți noi începuseră să bată în fereastra noastră. A trebuit să punem un anunț prin care îi rugam să cumpere de la noi dacă doreau să facă un *selfie* cu Atotputernicul St. Claire.

Karlie avusese dreptate. Oamenii chiar *cumpărau*.

În două rânduri, am fost nevoită s-o sun pe doamna Contreras și să-i zic să cumpere mai multe ingrediente, fiindcă se terminau foarte repede. În majoritatea zilelor, eu și West de-abia aveam timp să respirăm, darămite să stăm la taclale. Dar turele treceau repede, iar când ajungeam acasă mă dureau toate oasele.

În prima săptămână, West a lucrat fără tricou. În a doua săptămână, a cumpărat un aparat portabil de aer condiționat. Părea al naibii de scump. Părea că nu-i mare lucru că tocmai cumpărase un aparat care probabil avea să ne salveze viața. L-a așezat între noi și l-a dat la maximum. În ziua aceea, mi-am dat seama că nu toți supereroii poartă pelerină. Unii sunt înțoliți cu jeanși Diesel murdari, poartă cizme Blundstones și tricouri care au văzut și zile mai bune.

Am mormăit un „mulțumesc".

— Ce-ai zis?

Și-a dus o palmă la ureche. O strălucire năstrușnică i s-a aprins în ochi.

Să te ia naiba, St. Claire!

— Am spus „mulțumesc".

— Cu multă plăcere! Acum nu te mai holba la mine! Mă simt tratat ca un obiect.

Evident că glumise. Amândoi știam că evitam să mă uit direct la spatele lui gol.

M-a făcut să râd atât de tare, că am scos un fel de grohăit. Dumnezeule! *Grohăisem* de față cu West St. Claire. Mă simțeam groaznic de jenată.

— Scuză-mă! Am făcut ca un porc.

Mi-am ascuns fața în palme.

— Dacă ai putea fi un animal, ce ți-ar plăcea să fii?

Am răspuns pe loc:

— O pasăre phoenix.

Mâna mea s-a mișcat automat spre inelul cu văpaia ruptă. L-am răsucit pe deget. West a dat aprobator din cap. Bănuiam că știa de ce făcusem alegerea asta.

— Dar tu ce animal ai vrea să fii? l-am întrebat eu.

— Un urs koala. Aș dormi toată ziua și, indiferent ce aș face, aș fi drăgălaș foc.

— Am auzit că urșii koala sunt, de fapt, destul de agresivi. Miros urât. Și au tendința să se ușureze pe oameni.

Îmi etalam cunoștințele despre lumea animalelor. Ce bine că nu încercam să flirtez! Categoric, conversațiile cu tipii sexy nu erau deloc punctul meu forte.

West a cugetat la spusele mele. În cele din urmă, a zis:

— Tocmai mi-ai întărit convingerea că alegerea mea e corectă.

Ne purtam politicos unul cu celălalt, ca doi colegi de muncă. Comparam ideea coexistenței noastre cu a intra într-un subsol întunecos și straniu: nu ai motive să te temi c-o să te rănești, dar tot e înspăimântător.

De fiecare dată când observam o nouă rană sau o altă vânătaie pe corpul lui, nu mă puteam împiedica să mă holbez. Dar niciodată nu vorbeam despre ele. Când ne intersectam în afara rulotei, la facultate, la cantina universității, lângă fântâna din campus sau în vreun minimarket, ne salutam dând scurt din cap și pe urmă ne uitam în altă parte.

La două săptămâni și jumătate după ce eu și West am început să lucrăm împreună, viața mea a fost dată peste cap, amintindu-mi că normalitatea nu-mi era hărăzită.

Era seara târziu. O tură de noapte neașteptată — prima de când lucram cu West. La câteva orașe distanță se organiza un festival de primăvară. Toți locuitorii din Sheridan profitau de eveniment: se duceau în Foothill ca să se bucure de rodeo, de popcorn, de vată-de-zahăr, de călușei și de albăstrelele înflorite.

Artificiile explodau departe, dincolo de dunele galbene. Eu și West le priveam de la fereastra rulotei, cu admirație copilărească, umăr la umăr. Telefonul meu a bâzâit în buzunarul hanoracului. Mă suna Marla. Am răspuns. Nu mă suna când eram la muncă decât dacă era important. M-am îndepărtat de fereastră și mi-am acoperit cu palma urechea liberă, ca s-o pot auzi.

— Bună, Marla!

— Scumpo, nu vreau să te îngrijorezi prea tare, dar nu pot s-o găsesc pe babă. O caut de zece minute, dar nu cred că e acasă.

Marla vorbea despre bunica într-un fel nu tocmai politicos. Mă obișnuisem.

Răsuflarea mi-a înțepenit în gât. M-am sprijinit de frigider. Neliniștea mea creștea.

— Cum era ultima oară când ai văzut-o? m-am interesat eu.

— Azi a stat mult în camera ei și s-a aranjat. Credeam că vrea să meargă la festival, așa că am lăsat-o în pace. Am făcut curățenie în bucătărie și am așteptat să coboare la parter. Radioul era dat tare. Știi eă nu prea aude. Trebuie că n-am observat când a deschis ușa din față. Mașina mea încă e în garaj, așa că probabil n-a ajuns departe. Mă duc s-o caut. Am vrut să te anunț.

— Mulțumesc. Te rog să mă ții la curent, Marla!

Vocea mi s-a frânt. Panica îmi înghețase sângele în vene.

Am încheiat convorbirea și mi-am aruncat telefonul pe tejghea. Voiam să urlu. Să sparg ceva. Să mă dezlănțui.

Nu din nou, bunico! Am mai trecut prin chestia asta de o mie de ori.

De fiecare dată, o căutam peste tot. O găseam în casa vreunui vecin sau în oraș, vorbind incoerent. O luam de acolo, cerând mii de scuze celor care asistau la scenă. Toate astea mă epuizau teribil.

Simțeam în spinare privirea pătrunzătoare a lui West. Nu spunea nimic, dar știam că se uita la mine. Au apărut doi clienți. Au cerut *tacos*, *nachos* și băuturi răcoritoare. West i-a servit. A făcut și munca mea, fără să protesteze.

Am luat din nou telefonul și i-am trimis Marlei câteva mesaje.

Eu: Unde ar putea fi?

Eu: Verifici în șopron, te rog?

Eu: O să-l sun pe șeriful Jones. Poate a aflat el ceva.

Am apelat numărul șerifului Jones, plimbându-mă de colo colo. Mi-a răspuns destul de repede.

— Bună, Grace!

După zarva din fundal, bănuiam că era la festival, cu familia lui.

— Domnule șerif Jones, îmi pare rău că vă sun atât de târziu! Bunica Savvy a dispărut din nou.

— De cât timp?

— De câteva ore.

Probabil că trecuse mai puțin de-atât, dar știam că, dacă-i spuneam adevărul, șeriful nu avea să mă ia în serios. Bunica dispărea adesea și mereu era găsită la câțiva kilometri de casă.

— O să-i sun pe băieți, Grace. Încearcă să nu te îngrijorezi prea mult. Savannah face des boroboațe de-astea. O s-o găsim repede.

— Bine, domnule. Vă mulțumesc pentru ajutor!

Am încheiat convorbirea. Lacrimile îmi înțepau ochii. Ca de obicei, nu le-am dat frâu liber. Uram când trebuia să-i rog pe alții să mă ajute. N-o puteam învinovăți pe Marla. Bunica plecase de acasă de multe ori, chiar și când fusese sub supravegherea mea.

M-am prăbușit pe o ladă întoarsă cu fundul în sus și mi-am cuprins capul în mâini.

— E ceva despre care vrei să vorbești sau e de genul „vezi-ți, naibii, de treaba ta"? a întrebat West.

Părea mai degrabă supărat decât îngrijorat.

Prima variantă.

— A doua variantă.

— Ce ușurare! Mersi!

— Nesimțitule!

— Să-mi spui dacă intervine vreo schimbare.

— Ce să se schimbe? Faptul că ești nesimțit? Slabe șanse!

— Nu insulta șansa! Nu ți-a greșit cu nimic.

Și-a șters transpirația de pe chip cu poalele tricoului. Se uita la mine cu coada ochiului. Eram o creatură ciudată, cu care nu știa cum să se poarte. O fată nefericită.

— N-am insultat șansa. Te-am insultat pe *tine*.

— Încă ești sarcastică. Ăsta-i semn bun.

Trebuia să plec de aici și s-o caut pe bunica, dar toată familia Contreras era la festival. Până venea unul dintre ei ca să mă înlocuiască în rulotă, tura mea oricum se termina.

Au trecut treizeci de minte fără știri despre bunica. Eram groaznic de tulburată. West a pus o mână pe umărul meu. Era grea, caldă și ciudat de liniștitoare. Ca și cum pluteam în aer, iar el mă ancora.

— Gata cu bosumflarea! Dă-mi cheile! O să încui eu rulota și ți le las în cutia poștală. Nu știu de ce ți s-au înecat corăbiile, dar ar trebui să faci ceva, nu să arzi gazul pe-aici!

Am clătinat din cap. Fusese de-ajuns ca el să-și dea seama că e ceva în neregulă ca să izbucnesc în plâns. Oamenii nu se mai sinchiseau de mine. În Sheridan, eram considerată nepoata unei femei duse cu pluta și fiica unei drogate. De asta șeriful Jones nici măcar nu încercase să pretindă că pleacă de la festival ca să mă ajute s-o găsesc pe bunica.

Nimănui nu-i păsa.

Lacrimi fierbinți și mari îmi alunecau pe față. Mi-am șters obrajii cu mânecile, oripilată că plângeam în fața lui și supărată că îmi stricasem machiajul. West mă privea curios, dar calm. Bănuiam că nu era obișnuit să consoleze fetele. De obicei, prefera să stea în preajma lor atunci când erau vesele și voiau să-l satisfacă.

Am clătinat din cap, în semn de refuz.

— Sunt bine. Serios! Mai avem doar treizeci de minute de muncă.

— Exact! Treizeci de minute e un fleac. De când ai vorbit la telefon, n-ai mai fost bună de nimic. Scutește-mă de tristețe și cară-te, naibii, de aici!

Mi-am ridicat privirea spre el. Oare era o nesăbuință să-i accept propunerea? Știam că, dacă ar fi aflat ce se întâmplase, și Karlie, și doamna Contreras mi-ar fi spus să plec și să le las cheile rulotei. Dar dacă se întâmpla ceva nasol...

West mi-a ghicit gândurile. A gemut agasat și a zis:

— N-o să fac nimic dubios. Dă-mi adresa ta!

Mă holbam la el, în tăcere.

S-a înfuriat.

— Ce dracu'? N-o să te vizitez la miezul nopții!

— De ce să am încredere în tine?

— N-ar trebui să ai încredere în mine, mi-a trântit-o el, verde-n față. Să ai încredere în alții înseamnă să fii optimist cu privire la o altă persoană, ceea ce e însăși definiția prostiei. Ar trebui să *crezi* ce-ți spun pentru că nu mi-ar folosi la nimic să fur din casa de marcat. În plus, suntem în Texas. Acasă la tine sigur locuiește cel puțin un idiot cu o armă încărcată, gata să-mi zboare creierii dacă mă hotărăsc să intru neinvitat pe fereastra ta.

Mi se părea o nebunie să-i las cheile. Lucra în rulotă de mai puțin de o lună.

Dar eram disperată. Trebuia s-o găsesc pe bunica. Era târziu. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai departe putea să ajungă. Tura Marlei se terminase deja. Nu putea să bată coclaurile în toiul nopții, căutând-o pe bunica.

— Bine.

Am luat o hârtie și am scris adresa mea.

— Lasă în cutia poștală a lui Karlie banii pe care i-am încasat azi, apoi adu-mi cheile! Îți rămân datoare.

A luat hârtia, a băgat-o în buzunar și a împins ușa rulotei, făcându-mi vânt afară.

M-am repezit spre camioneta mea, încercând să-mi controlez picioarele nesigure.

Doar când am parcat în garaj, acasă, mi-am dat seama ce zi era azi.

Bunicul Freddie murise acum zece ani.

Bunica știa ce făcea și încotro se ducea.

Voia să-l găsească.

Când mă pregăteam să fac al cincilea tur de cartier, cineva din spatele meu mi-a făcut semn cu farurile. Mi-am văzut de drum.

O căutasem pe bunica în tot orașul. Mai întâi la cimitir. Mă gândisem că se dusese la mormântul bunicului. Apoi mersesem în central orașului, verificasem parcul și o sunasem pe doamna Serle, o cunoștință de-a bunicii, ca s-o întreb dacă o văzuse pe bunica. Am trecut pe la toți vecinii și prietenii noștri. Părea că intrase în pământ.

Am auzit motorul unei motociclete. Câteva secunde mai târziu, West a apărut în șaua Ducatiului, în stânga mea. A încetinit, înaintând paralel cu mine.

— Am lăsat cheile în cutia ta poștală, mi-a zis el.

În spatele căștii negre, vocea lui suna înfundat. Casca avea flăcări roșii imprimate pe părțile laterale. Mi-am atins inelul și mi-am pus o dorință, așa cum mă învățase bunica.

Te rog, bunico, lasă-mă să te găsesc!

Tentația de a mă prăbuși pe trotuar și de a uita de toate problemele mele era aproape irezistibilă.

— Mersi! Noapte bună, St. Claire!

Nu a plecat. Mă cerceta în felul lui calm.

— Ai rezolvat ce aveai de rezolvat?

Motocicleta lui protesta cu mici gemete. Era zece și jumătate noaptea. Eram convinsă că avea o grămadă de chestii de făcut și o grămadă de oameni cu care să se întâlnească. Oameni ca Tess. Simpatici, necomplicați, fără probleme.

— Mă descurc, i-am spus eu.

— Nu asta te-am întrebat.

— Răspunsul meu e același.

— Mereu ești atât de încăpățânată?

— Numai în zilele cu nume care se termină cu „i".

Îmi ziceam că, poate, în seara asta va fi altfel. Era posibil să nu o găsesc. Niciodată nu o căutasem atât de mult timp. Niciodată nu se întâmplase să n-o găsesc în tot orașul.

West a frânat și a coborât de pe motocicletă. Și-a scos casca. Părul lui era umed și zburlit. M-am oprit.

— Destul cu prostiile! Vorbește-mi, Texas!

— *Texas?*

Tocmai îmi dăduse o poreclă?!

— Vorbești ca un texan. Spui chestii precum „voi to'", „o repa' lo" și „repejo'". Mănânci literele.

— Așa se vorbește pe-aici. Și ce-i cu asta?

— Ești o fată dintr-un orășel texan. Probabil că în timpul liber jupoi veverițe în pridvorul casei, așezată pe un balansoar, mestecând tutun. Recunoaște, Texas! Numele ți se potrivește.

— Nu-mi place porecla asta.

— Ghinion! Acum zi-mi în ce nasoleală te-ai băgat!

Am oftat.

— Bunica a dispărut în seara asta. A ieșit din casă fără să spună unde pleacă. Nu gândește foarte lucid și... e predispusă la accidente. Încer' s-o găsesc.

— Vezi?

— Ce?

— Ai zis *încer'*.

— Atât ai înțeles din ce ți-am spus acum?

Am strâns din pleoape, ca să nu izbucnesc în plâns. West și-a pus casca sub braț.

— Unde-ar putea fi bunica ta?

— Azi se împlinesc zece ani de la moartea bunicului. M-am gândit s-o caut în toate locurile obișnuite. În cafeneaua unde a lucrat cu bunicul, în cimitirul unde a fost îngropat el, la vechii lor prieteni...

Deodată, mi-a picat fisa. Am făcut ochii mari. West mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Bistroul de lângă autostradă! am exclamat eu. Acolo s-au întâlnit prima dată. Ea era casieră. Bunicul se ocupa de grătar.

— Presupun că nu muncea la bustul gol, a glumit West.

— Prima lor întâlnire acolo a fost. *Da!*

Am dat aprobator din cap. Bunica îmi povestise în amănunt despre ziua aceea. Rămăsese în bistrou, după ora închiderii. Îl târâse pe bunicul după tejghea și îl sărutase până când îl lăsase fără aer.

— Acolo s-ar duce bunica. Bineînțeles!

— Atunci, ia-o din loc!

— Bună idee!

Trebuia să mă întorc acasă și să iau camioneta. Deodată, m-am oprit, cu spatele la West.

— *Rahat!*

— Ce s-a întâmplat?

Avea un ton satisfăcut. Știa că mă avea la mână.

— Bistroul e în afara orașului, cam la șaptesprezece kilometri distanță, i-am explicat eu. În seara asta au întrerupt circulația, din cauza festivalului. Pot să ajung doar pe vechiul drum de țară, dar nu pot s-o iau pe acolo cu camioneta.

Eu și mașina mea aveam aceeași vârstă. Ca și mine, camioneta nu era într-o stare perfectă. Pe deasupra, drumul ăla de țară era mai mult un drumeag. Evident că mașina nici măcar nu ar fi încăput pe el.

Dar nici să merg pe jos pe drumul acela de țară nu era o idee bună. Drumeagul era înghesuit între lanuri de porumb. Lincși, coioți și tot felul de alte animale dădeau târcoale pe acolo.

— Mergem cu motocicleta, a declarat West.

— Nici nu mă gândesc!

M-am răsucit spre el, gata să-l înfrunt. Mi-a pus casca lui în mâini. Am luat-o, dar n-am schițat nicio mișcare ca s-o pun pe

cap. Mă uitam la el, stupefiată. Mă pregăteam să protestez iar, dar el a ridicat un braț, ca să mă reducă la tăcere.

— Scuteşte-mă de tâmpenii! Acum nu-ți permiți să mă refuzi, iar eu nu sunt destul de gentleman ca să insist.

— Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut.

— Nu. Am lucruri *mai distractive* de făcut. Dar nimic nu se compară cu a ajuta un prieten la nevoie.

Un prieten.

Felul în care rostise aceste cuvinte m-a dezarmat. Mă simțeam neputincioasă. Nu-mi plăcea să primesc ajutor de la el.

Trebuia să-l previn.

— Bunica e... o mare figură.

— Slavă Domnului! Toți ceilalți din orașul ăsta par să fie ultraplictisitori. Urcă!

A lovit ușor șaua motocicletei, pentru a-și întări invitația.

— Ai o cască și pentru tine? m-am interesat eu.

West mi-a aruncat șapca pe jos, a smuls casca din mâinile mele și mi-a îndesat-o pe cap dintr-o singură mișcare. Mi-a potrivit-o sub bărbie și pe urmă a urcat pe motocicletă.

— *Urcă, naibii, odată!*

Mi-am pus șapca de baseball în buzunarul din spate al jeanșilor. Casca era neașteptat de grea și-mi strângea obrajii.

— Nu-mi convine să conduci fără cască!

Nu voiam să-și rişte viața pentru mine. Participa la bătăi ilegale și conducea o motocicletă. Parcă ținea cu tot dinadinsul să moară. Nu avea nevoie de alte riscuri inutile.

Mi-a ignorat cuvintele. Exasperat, și-a frecat obrajii și a clătinat din cap.

— Vino aici! Dacă nu, o să-ți arunc fundul pe motor ca pe un sac de cartofi! Te avertizez: n-o să fiu blând.

Am făcut un pas spre el. Hotărârea mea se clătina.

— Și ai grijă să nu zgârii vopseaua Christinei! s-a răstit el.

— Christina?

A mângâiat metalul roșu și strălucitor al motocicletei.

— Am botezat-o după Christina Hendricks. Sunt roșcatele mele favorite.

— Ce bine că numai una e suficient de proastă încât să te lase s-o călărești! i-am trântit-o eu, pe un ton mucalit.

M-a privit o clipă, apoi și-a dat capul pe spate și a izbucnit în hohote. Râdea cu o veselie pură, electrizantă, care mă înfiora și-mi făcea sângele să fiarbă. Văzându-i dinții albi ca perlele, mi-am zis că, fără îndoială, zâmbetul lui îngenunchea toate fetele.

M-am așezat în șa, în spatele lui. Tot corpul îmi tremura de emoție și de adrenalină. Niciodată nu mă simțisem atât de speriată și de vie.

— Dă-te mai în față! s-a răstit el.

L-am ascultat. Sub mine, motorul a început să mârâie ca un animal sălbatic.

— Acum lipește-te de mine! mi-a ordonat West.

— Din punctul meu de vedere, mișcarea asta se face mai degrabă la a treia întâlnire.

West a râs din nou. Hohotul lui răsuna răgușit, aproape străin. Parcă nu era obișnuit cu veselia.

— Ori te lipești de mine, ori o să te fluture vântul ca pe un balon dezumflat. Tu alegi, Tex! Oricum, eu o să mă distrez.

West St. Claire avea abilitatea neobișnuită de a face lucruri amabile și, în același timp, de a se comporta ca un nesimțit.

Fără tragere de inimă, mi-am lipit obrazul de spatele lui. Am închis ochii și am inspirat profund, amintindu-mi că acum nu-mi permiteam luxul de-a o face pe mironosița.

— Să te ții bine de mine!

M-am conformat. Inima îmi bătea atât de tare, încât probabil că putea s-o simtă prin tricoul lui subțire.

Despicam împreună aerul, străbătând șoseaua ca o săgeată. L-am strâns mai tare în brațe, surprinsă de faptul că nu ne pierdeam echilibrul nici măcar atunci când asfaltul de sub noi s-a transformat în pietriș și, mai apoi, în pământ denivelat. Tricoul lui fâlfâia ca un steag și vântul îmi biciuia pielea, tăindu-mi respirația.

— Lasă gândurile negre, Texas! Pun pariu că nimic bun nu se întâmplă acum în capul tău.

— Dacă mi-aș fi dat seama ce dată e azi, bunica ar fi fost acasă, în siguranță, am murmurat eu.

Mirosul lui mă copleșea. O aromă masculină amestecată cu o tentă de săpun și cu parfumul dulce și îmbătător al pericolului. Aș fi putut să mă pierd în mirosul ăsta. Mă întrebam dacă bunica simțise același lucru pentru bunicul Freddie. Oare prezența lui o îmbătase și o umpluse de euforie?

— Mereu ești așa de aspră cu tine însăți? Să nu-mi răspunzi că se-ntâmplă doar în zilele cu nume care se termină cu „i"!

— E treaba mea să am grijă de bunica. Ea m-a crescut.

— Poți să ai grijă de cineva și fără să te învinovățești pentru toate problemele persoanei respective.

— E clar că tu n-ai avut niciodată grijă de cineva, i-am zis eu.

— E clar că vorbești cu fundul, a contraatacat West.

Tonul lui devenise rece și mușcător. Mi-era clar că atinsesem o coardă sensibilă.

— Fundul meu e mai logic decât gura ta, am mormăit eu.

A început să râdă din nou de răspunsul meu obraznic, de faptul că ripostasem.

— Nu știu dacă-i așa, scumpo, dar ai un fund mișto, așa că nu mă supăr, din contră.

West era cu totul altfel decât mă așteptasem. Își ascundea personalitatea veselă și amuzantă, așa încât ceilalți să n-o găsească, iar el să-i poată ține la distanță.

— Dacă mă ajuți ca să ai parte de fundul meu, poți să mă lași aici și să te întorci în oraș. Nu-s genul ăla de fată.

— La care gen te referi?

Brusc, tonul lui era senzual, ispititor.

— Genul de fete care stau sub tine pentru că le acorzi o fărâmă de atenție.

— Îmi convine și dacă stau pe mine.

— Dac-o ții tot așa, singura greutate pe care o s-o simți o să fie camioneta mea peste tine.

— Glumesc, Texas! Nu m-aș da la tine niciodată. Nu amestec treaba cu plăcerea. În plus, mă interesează doar aventurile de-o noapte. Tu pari o tipă dificilă. Acum fac o favoare pentru un prieten, din pur altruism.

Iarăși apăruse cuvântul *prieten*.

— Serios?

— Pe cuvânt de onoare, Texas! Nu aștept nimic în schimb, în afară de admirația ta.

— De ce te porți atât de drăguț cu mine?

Din câte auzisem, West nu era un tip drăguț și săritor. În campus se purta ursuz, neprietenos.

— „Drăguț" e un cuvânt mare, mi-a zis el.

Ne apropiam de o intersecție blocată. Mă uitam în dreapta și în stânga, sperând s-o zăresc pe bunica.

— Pur și simplu nu mă port de tot rahatul cu tine. Probabil că nu ești obișnuită cu atitudinea asta din partea celorlalți.

— Oamenii nu se poartă de tot rahatul cu mine!

— Eu sunt de altă părere.

— Dacă te referi la Reign și la fetele cu care erai în seara aia, e problema lor, nu a mea.

— Problema lor e că sunt idioți. Iar problema ta e că taci și nu ripostezi.

— Nici tu nu te-ai purtat foarte amabil cu mine.

— Așa-i, a recunoscut el, fără părere de rău. Data viitoare când se întâmplă, ai permisiunea mea să-mi torni sucul în cap și să-i tragi una lui Reign între picioare.

Eram pe punctul de a-i răspunde, când am văzut-o pe bunica. Era greu să n-o observi. Purta rochia ei de seară, cu paiete albastre și roșii, ruj roz-aprins și pantofi cu tocuri. Avea părul tapat și dat cu fixativ — după cum zicea ea, *cu cât e mai înfoiat părul, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu* — și ținea în mână gentuța pe care o purta la biserică, în fiecare duminică, pe vremea când încă se ducea la slujbă. Tocmai traversa drumul, spre bistrou.

Am țipat:

— Stop!

West m-a ascultat. A oprit motocicleta fără să încetinească. Roțile au împroșcat noroi în jurul nostru. Am alunecat în față, iar pieptul meu s-a izbit de spatele lui. West a întins un braț în spate, prinzându-mă de talie.

— Uite-o pe bunica!

Am coborât de pe motocicletă, cu picioare tremurânde.

— Mulțumesc! E femeia aia în rochie stil Diana Ross. O duc acasă imediat.

Mi-am scos casca și i-am întins-o. Cu siguranță, lăsasem urme de fond de ten pe dinăuntru. Mi-am potrivit șapca pe cap.

— Să ai o seară bună, West!

Am traversat drumul în fugă și aproape că am doborât-o pe bunica la pământ. La auzul pașilor străini, s-a răsucit. Când a dat cu ochii de mine, zâmbetul ei s-a transformat în încruntare.

— Să fiu a naibii! Ce faci aici, Gracie-Mae? Ar trebui să fii în pat. Mâine e zi de școală.

Fruntea ei era lac de sudoare, iar pantofii, plini de noroi.

Ce vârstă crede că am?

Am zâmbit larg.

— Am vrut să vin și eu cu tine.

— Scumpo, am întâlnire cu bunicul tău. O să facem mâine ceva împreună.

Surâsul de pe fața mea era dureros și încordat. Credea că bunicul încă trăia.

— Te rog! Vreau *mult* să vin cu tine, bunico.

A deschis gura, gata să mă dojenească din nou, apoi ochii ei s-au mărit. O lumină s-a aprins în ei. Văzuse ceva în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie. Am rămas tablou.

Te rog, Doamne, nu!

— Bună seara, doamnă Shaw! Cum o mai duceți?

West se apropia țanțos de noi, cu un rânjet. Din nou, ținea o acadea între dinții lui perfecți. Încrețiturile din jurul ochilor lui verzi îmi aminteau de Scott Eastwood.

Mă întrebam care era faza cu bomboana aia. Mânca mereu numai acadele cu aromă de măr verde. Îi plăceau chiar atât de mult?

— Frumoasă vreme, nu? a adăugat el.

Bunica și-a înfoiat cu cochetărie părul.

— Minunată! Nu cred că ne-am cunoscut, așa-i?

Bunica Savvy i-a întins o mână. El a luat-o într-a lui, și-a aplecat capul și a atins-o cu buzele, scoțând pentru o clipă acadeaua din gură.

— Din păcate, nu ne-am întâlnit. Mă cheamă West St. Claire. Lucrez cu Grace.

— Nu mi-a pomenit despre tine.

Privirea pe care mi-a aruncat-o West mai că m-a făcut să râd. Arăta cu adevărat surprins. Aveam senzația că, pentru prima dată, o fată pe care o știa nu-l considera buricul pământului.

— Serios? a comentat West.

A mijit ochii la mine.

— Tu și Gracie-Mae vreți să mâncați împreună cu mine și cu Freddie? l-a invitat bunica.

Era unsprezece și jumătate noaptea, iar ea arăta jalnic. Probabil că picioarele o dureau rău; nu era obișnuită să meargă pe jos atât de mult. În plus, indiferent cât de superficială și de nerecunoscătoare păream, chiar nu doream ca băiatul cel rău al Universității Sheridan să socializeze cu bunica mea zăpăcită.

— Nu! am zbierat eu.

West m-a contrazis:

— Așa facem!

Bunica se uita când la mine, când la el, cu o sprânceană arcuită.

— Copii, aveți nevoie de puțin timp ca să vă hotărâți?

Îmi simțeam obrajii atât de fierbinți, încât mă miram că nu-mi luase foc capul. Îmi venea să intru în pământ de rușine.

— West tocmai a ieșit din tură. Sunt sigură că vrea să meargă acasă.

— West poate să vorbească în numele lui. Tot ce vrea e o friptură și companie bună.

M-a dat deoparte, nepoliticos. A plimbat prin gură bomboana pe băț și i-a adresat bunicii un surâs exersat, de mare cuceritor.

— De ce ești așa de prost-crescută, Gracie-Mae? m-a dojenit bunica. Omului îi e foame și vrea să vină cu noi. West, jur că am educat-o cum trebuie!

— Nu mă îndoiesc, doamnă.

Galant, West a deschis ușa bistroului, lăsându-ne să intrăm. Bunica a pășit țanțoș înăuntru. El mi-a aruncat o privire și a jucat din sprâncene, cu un zâmbet batjocoritor.

— Doamnele intră primele!

— Care-i problema ta? am sâsâit eu, printre dinți.

A oftat teatral.

— Dacă m-apuc să-ți răspund, nu mai terminăm!

L-am plesnit peste braț și am intrat fără tragere de inimă. West a râs.

— Cumva ai pierdut un pariu? m-am rățoit la el.

— Iar tu ai înnebunit? a contraatacat el. E doar o cină!

— Adică nu ți se pare ciudat că vrei să petreci timp cu mine și cu bunica?

Eu eram Toastie și ea era dusă cu capul. Toată lumea știa asta. Chiar dacă el nu aflase, nu mă îndoiam că ultimele zece minute îl lămuriseră. De ce făcea eforturi ca să-mi fie prieten?

— Nu toate se-nvârt în jurul tău și al fundulețului tău obraznic, Texas. Câteodată, omul vrea doar o friptură. Mi-e foame. Dă-te la o parte!

Mi-a făcut semn să înaintez.

Bunica s-a strecurat într-un separeu roșu, în formă de potcoavă. O chelneriță a apărut să ne ia comanda. Avea uniformă roz, cu guler ecosez, și păr blond-platinat.

Cuibul Rondei era un local deschis non-stop, care îi servea mai ales pe camionagiii aflați în trecere. Înăuntru erau câțiva clienți care savurau cafea și plăcintă. Bunica a comandat ceai cu gheață și *chili*, iar West a cerut un sendviș Rajun Cajun, o porție dublă de cartofi prăjiți, un milkshake și o friptură în sânge. Eu am cerut un Pepsi fără zahăr, de la dozator, și un miracol.

Chelneriţa a râs de gluma mea. A pocnit un balon de gumă de mestecat, apoi m-a întrebat:

— Ai o seară grea, fetițo?

— Cam așa ceva, am mormăit eu, aruncându-i lui West o căutătură urâtă.

El mi-a zâmbit relaxat. Sclipirea de încăpățânare din ochii lui îmi dădea de înțeles că ostilitatea mea la adresa lui nu-l deranja deloc. Parcă suferise un transplant de personalitate. Nu semăna cu tipul pe care-l văzusem în campus în ultimii doi ani.

Băiatul acela era morocănos, tăcut și serios, însoțit de o aură întunecată. Bântuia prin sălile de curs, în Clubul Studențesc, în bibliotecă și prin casele frățiilor studențești, cu aerul unui om osândit.

Dar între el și acest West din fața mea exista o diferență ca de la cer la pământ.

Din fericire, bunica nu se purta de parcă bunicul Freddie era prezent, așa că, într-un fel, aveam parte de un miracol. Bunica a strecurat o monedă în tonomat și a ales *At Last*, melodia Ettei James. Se vedea că îi plăcea atenția pe care i-o acorda West. I-a povestit despre vremurile când lucrase aici.

— Hai să-ți spun ceva! Pe atunci, munceam pe rupte, dar n-aș vrea să schimb trecutul pentru nimic în lume. Aici l-am întâlnit pe soțul meu.

— Sunt convins că era un om deosebit, i-a zis el.

West i-a surâs bunicii. Încercam să-mi amintesc dacă îl văzusem vreodată zâmbind la facultate. Eram amândoi înscriși la cursul de mass-media, așa că mă intersectasem cu el de multe ori. Nu-mi aminteam să-l fi observat zâmbind nici măcar o dată. Gândul ăsta mă neliniștea.

Bunica s-a aplecat spre West și l-a bătut ușurel pe mână.

— Băiete, Freddie era isteț, șmecher ca un diavol și tare arătos.

Mă bucuram s-o văd fericită, așa că, în cele din urmă, m-am mai relaxat. I-am lăsat să socializeze.

— Așadar, domnule St. Claire, o curtezi pe micuța mea Gracie-Mae? a întrebat ea, după un timp.

Îl analiza prin lentilele ochelarilor.

Mai să mă înec cu sucul!

West a zâmbit pieziș. S-a aplecat și el peste masă, așa încât el și bunica stăteau aproape nas în nas. A vorbit cu voce scăzută:

— Pot să fiu sincer cu dumneavoastră?

— Sinceritatea e cea mai bună.

— Nu prea sunt genul de băiat care se implică în relații, doamnă Shaw. Grace merită mult mai mult, așa că o să stau deoparte. În plus, fiica dumneavoastră nu mă prea simpatizează.

— Fiică? a chicotit bunica, ducând o mână la piept. Dragule, ai înțeles greșit! Eu sunt *bunica* lui Grace.

West mi-a adresat un zâmbet poznaș. Îmi venea să-l omor. Doar *știa* că e bunica mea!

— Să fiu al naibii! Păreți să fiți sora ei.

— Sora mea mai mică, presupun, am zis eu mușcător.

West a izbucnit în râs.

Omul ăsta chiar se pricepea la lingușeală.

Au continuat să mănânce și să sporovăiască. Au vorbit despre vremea din Maine (după părerea lui, era nasoală), despre familia lui (West a fost destul de civilizat și nu i-a vorbit de rău pe ai lui, dar, judecând după răspunsurile lui seci, bănuiam că nu aveau o relație apropiată). Când au terminat de mâncat, West i-a promis c-o va invita din nou la cină, în curând, iar ea a jurat să-i pregătească una dintre faimoasele ei plăcinte.

M-am dus la baie, ca să-mi retușez machiajul. Când m-am întors la masă, West tocmai se ocupase de nota de plată. S-a ridicat în picioare, gata de plecare. Bunica purta o conversație aprinsă

cu chelnerița noastră, povestindu-i despre perioada când lucrase aici.

M-am strâmbat de neplăcere.

— Nu era nevoie să plătești toată consumația, West. Mulțumesc!

Și-a strecurat portofelul în buzunarul din spate al jeanșilor. Ambele farfurii erau lună. West mâncase și resturile lăsate de bunica. Probabil că fusese înfometat.

Mi-a ignorat cuvintele de mulțumire. Atitudinea lui era iar morocănoasă.

— V-am comandat un taxi, mi-a zis el. Încuie ușa de la intrare și pune cheia într-un loc unde bunica ta nu poată s-o găsească!

— Are voie să se plimbe prin casă, l-am informat eu.

Știam că avea dreptate, însă nu-mi plăcea că-mi spunea ce să fac.

M-a privit cu asprime.

— Ascunde-o acolo unde nimeni n-ar vrea să vină!

— Adică?

— De pildă, în patul tău.

A sărutat-o pe bunica pe obraz, de rămas-bun, și a plecat în grabă. L-am petrecut din priviri. A urcat în șaua motocicletei și a turat motorul. Bunica a venit lângă mine. Farul roșu al motocicletei s-a micșorat tot mai mult, până când s-a transformat într-un punct în întuneric.

— Ai grijă cu băiatul ăsta, scumpo! m-a prevenit ea. E mai sălbatic decât o junglă plină cu șerpi.

Și-a petrecut un braț pe după al meu. Acum se purta normal. Era din nou draga mea bunică Savvy. Îmi doream ca starea ei să se prelungească puțin, ca să-i vorbesc despre viața mea, despre probleme mele, despre relațiile mele.

Ca să primesc sfaturile ei de femeie sudistă independentă și isteață.

Mă gândeam la fetele care veneau la rulota noastră, la regula lui West despre aventurile de-o noapte, la reputația lui, la degetele lui zdrelite în lupte, la zâmbetul lui viclean, drăcesc și la ochii lui verzi, adânci, care deveneau inexpresivi ori de câte ori se uita la altcineva.

Bunica avea dreptate.

Nu-mi permitem să-mi deschid inima în fața lui West St. Claire.

Voiam să mă asigur că și restul corpului meu îi rămânea inaccesibil.

Capitolul 6

West

— West, omule, ce mai faci?

Am intrat în cafenea. Max se căznea să mă ajungă din urmă. Gâfâia ca un câine prea gras. Era un tip scund, dolofan, cu o puzderie de coșuri pe bărbie. Părul lui roșcat era creț și aspru. Combinația asta de trăsături nu era deloc atractivă pentru fetele din campus.

Idiotul ăsta era cunoscut pentru că aranja luptele din Sheridan Plaza. În nopțile cu meciuri, Max avea parte de fetele pe care eu, Reign și East le respingeam. Max primea o parte frumușică din banii obținuți în urma „spectacolelor" din Plaza. El făcea munca de organizare, iar eu mă ocupam cu ciomăgeala.

În fiecare săptămână, Max îi aducea în Plaza pe toți prietenii lui din frățiile Pike, Beta Teta Pi și Sig Ep, punându-i să plătească pentru pariuri, bilete și bere.

Mie îmi convenea. La sfârșitul fiecărui meci, încasam o grămadă de bani.

— Treci la subiect, Max! N-am chef de taclale! m-am răstit la el.

Eram în drum spre cantină. Urma să mă întâlnesc cu East. Telefonul îmi vibra în buzunar, ca de obicei. L-am ignorat. Nu era nevoie să mă uit la ecran ca să știu cine mă suna. În mod sigur era mama și voia să-i trimit mai mulți bani.

Max a bătut din palme, aproape țopăind de entuziasm. Purta adidași Jordan Air *vintage*, o curea scumpă și o cantitate enormă de gel de păr.

— OK, West. Ești o persoană directă. Pricep.

Am intrat în cantină. Max se ținea după mine.

— Vreau să-ți propun un meci. Ar putea fi beton și al naibii de profitabil! Ceva exclusivist. O ocazie care nu apare în fiecare zi. Dar e cam din scurt.

— Ai de gând să-mi zici odată despre ce-i vorba?

Mă uitam în jur, căutându-l pe East. Cel mai bun prieten al meu îmi pregătea sendvișuri în fiecare dimineață, ca o mamă grijulie, și mi le aducea la facultate. Probabil se temea c-o să mor de foame, dacă nu se ocupa el de mine. Mă cunoștea bine, deci era conștient că, în adâncul sufletului, nu-mi păsa dacă muream.

Având în vedere stilul meu de viață, era clar că nu mă străduiam să supraviețuiesc.

— Ai auzit de Kade Appleton? m-a întrebat Max.

Appleton era un luptător profesionist de arte marțiale mixte. Se născuse în Sheridan și se mutase în Las Vegas acum cinci ani. Primea deseori suspendări, pentru că lupta murdar în ring. Părerea generală era că merita să-și câștige banii lăsându-se lovit în mutră. Fiecare localnic din Sheridan care îl cunoscuse în copilăria lui putea povesti despre vreun animal pe care Kade îl omorâse, despre faptul că amenințase cu arma pe careva sau că-l bătuse pe vreun amărât până îl trimisese la Urgențe.

Kade Appleton era întruchiparea țărănoiului american. M-ar fi mirat să aflu că umbla încălțat.

— Acum Kade e în oraș și e gata să se bată cu tine în seara asta, dacă vrei, m-a anunțat Max. Tipul de la Universitatea Penn State e pregătit să lupte împotriva ta, dar putem să-l punem în așteptare pentru un timp. Sorții sunt împotriva ta, dacă alegi lupta cu Appleton. Uite! Am pregătit un tabel.

Max și-a scos telefonul din buzunar și mi-a arătat un tabel creat în Excel.

De când începusem să-mi câștig existența bătându-i pe alții până la inconștiență, una dintre principalele probleme cu care mă confruntam a fost că îmi nimiceam toți adversarii. Chiar și atunci când îi lăsam să dea câțiva pumni, așa încât lumea să nu-și piardă interesul, eram prea ambițios ca să mă las înfrânt dinadins. Încă mai aveam integritate. Prin urmare, meciurile mele aveau cote de rahat, iar banii se împuținau deoarece toți știau că eu câștigam mereu.

Kade Appleton era un luptător profesionist și câștigase câteva campionate. Avea șanse să câștige bani mulți.

O banană a zburat prin aer, a izbit pieptul lui Max și a căzut la picioarele mele. Am ridicat privirea. I-am văzut pe East și pe Reign în celălalt capăt al cantinei, așezați la o masă. Mi-au făcut semn să vin la ei.

— Ei, care-i decizia ta? s-a interesat Max.

— Mă bag.

M-am așezat pe bancheta din fața lui East. Prietenul meu mi-a întins un sendviș cu ou. Reign vorbea la telefon, cu spatele la noi.

— Cum adică „te bagi"? a întrebat East, ridicând din sprâncene. În ce te bagi? În cadă? În rahat? În bucluc?

— Se bate cu Kade Appleton în seara asta, i-a explicat Max, cu entuziasm.

East a protestat imediat:

— La naiba! Nu! Dobitocul ăla luptă murdar și toată lumea o știe. Are un anturaj foarte dubios. Nu merită să riști, Westie!

Uram când îmi spunea „Westie", dar, pe de altă parte, East se număra printre puținii oameni pe care-i puteam suporta. Și mai important, el era printre puținii care mă suportau *pe mine*. Amândoi ne mutaserăm aici dintr-un orășel din Maine. După tot ce trăiserăm împreună, ar fi fost aiurea să ne înstrăinăm unul de celălalt.

Locuiam împreună. Împărțeam totul: trecutul, prezentul, viitorul.

Nu puteam fi despărțiți.

Fuseserăm East și West, copiii-minune.

Dar apoi eu încetasem să fiu un copil-minune.

L-am ignorat pe East.

— Da! O să lupt cu Appleton, i-am zis lui Max.

— Omule, faci o tâmpenie! s-a scandalizat East.

Reign a pus capăt conversației telefonice și s-a răsucit spre noi.

— Bună ziua, doamnelor! De ce sunteți așa de supărate?

— West o să se bată cu Kade Appleton, diseară, l-a informat East.

Sprâncenele lui Reign s-au înălțat de mirare.

— Ce nasol! Dacă aș vrea să mă omor, m-aș îndopa cu droguri psihedelice.

— Dacă îți schimbi opțiunea, ți-aș da bucuros o mână de ajutor ca să te sinucizi, i-am zis lui Reign.

Am mușcat iar din sendvișul cu ou. Îmi era dor de mâncarea mamei. Deși avea defecte, era o bucătăreasă al naibii de bună.

Lăsând la o parte cina pe care o mâncasem în bistrou, săptămâna asta, de ani întregi nu mai avusesem parte de o masă gătită.

— West nu vrea să se sinucidă, a intervenit East.

Nu aveam de gând să mă sinucid, dar nici nu m-ar fi deranjat să mor.

— Pe bune? Chiar ai de gând să intri în ring cu Appleton? s-a mirat Reign. După ce dai colțul, îmi lași moștenire căștile tale AirPods? Ale mele sunt nașpa.

East l-a înghiontit pe sub masă, apoi mi-a ars și mie o lovitură peste tibie.

Mă săturasem de discuția asta, așa că le-am zis:

— East, n-am chef să-mi faci morală! Reign, să nu te-aud! Max, cară-te! O să vin diseară la meci. Dă sfară în țară!

Când mă angajasem la rulotă, îi spusesem lui Karlie că vinerea nu puteam veni la muncă. Ea știa care era socoteala. Karlie și Texas se numărau printre puținele studente de la Universitatea Sheridan care nu veneau să mă vadă luptând. Nu voiam să amestec munca mea din rulotă cu luptele.

Max a șters-o. După câteva secunde de liniște, Reign a adăugat:

— Lăsând gluma la o parte, există un motiv serios pentru care Appleton e considerat dus cu pluta. Anul trecut a fost arestat fiindcă a atacat-o pe iubita lui. N-ați vrea să vedeți cum arăta fața ei, după ce a bătut-o.

— Managerul lui Kade organizează lupte între câini, a intervenit East. A stat în pușcărie trei ani din cauza asta.

— Așa e, a încuviințat Reign. Îl cheamă Shaun Picker. Puse cap la cap, cazierul lui Kade și al lui Shaun sunt lungi cât o zi de post.

— Am stabilit deja c-o să mă lupt cu el, așa că ați face bine să schimbați subiectul!

Aveam mare nevoie de bani.

Ce ironie! În copilărie, îmi promisesem că n-o să fiu ca unul dintre idioții ăia care trăiesc ca să muncească, în loc să muncească pentru a trăi. Însă niciodată nu mi-am respectat promisiunile. Pe urmă am crescut, am dat-o în bară de multe ori, am făcut greșeli și a trebuit să plătesc pentru ele.

Acum mă speteam să fac rost de bani, la fel ca oamenii de care-mi fusese milă când eram copil. Și nici măcar nu foloseam banii ăia pentru mine.

Nu puteam refuza să lupt cu Appleton. Aveam să-l învinge. Chiar dacă trebuia să-l omor pe dobitoc, ca să primesc un cec gras.

Pentru a nu știu câta oară pe ziua de azi, telefonul mi-a sunat în buzunar. Am respins apelul și i-am trimis mamei un mesaj.

West: Luni îți trimit mai mulți bani. Lasă-mă în pace!

O notificare pentru un mesaj vocal a apărut pe ecranul mobilului. Nu aveam de gând să-l ascult. Am ridicat privirea spre Reign și East. Pe chipurile lor citeam un amestec de uluire și îngrijorare. M-am răstit la ei:

— *Lasați-o balta!*

— Dacă te încurci cu Appleton, s-ar putea să-i bagi în belea pe toți cei din jurul tău, m-a avertizat Easton. Omul ăla aduce necazuri.

— Dacă situația o ia razna, poți să pleci, i-am trântit-o. Orice-ar fi, o să mă bat cu el.

Reign s-a ridicat de la masă și s-a întins.

— Bine, băieți! Eu o șterg. East, ne vedem la practică. West, mi-a făcut plăcere să te cunosc! O să pun niște flori pe mormântul tău și o să le consolez pe iubitele tale. S-ar putea să aibă nevoie de un tip care să le țină de cald noaptea.

Și-a luat rucsacul și a plecat. East l-a petrecut pe Reign cu privirea, apoi s-a întors spre mine.

— Chiar așa de rău stau lucrurile acasă, Westie?

Știa de ce urcam în ring în fiecare vineri. N-o făceam ca să capăt glorie și nici ca să-mi satisfac orgoliul. Într-adevăr, eram un idiot foarte ambițios — ori de câte ori întâlneam o provocare, o acceptam —, dar nu aș fi ales niciodată să lupt pentru bani, dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce se întâmplase.

Mi-am îndesat în gură restul de sendviș.

— Știi cum e tata. Habar n-are să-și administreze afacerea. Nu pot să-i las să piardă ferma. O să rămână cu praful de pe tobă.

East a dat aprobator din cap și mi-a zis:

— Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Lăsând la o parte faptul că spusese un mare clișeu, știam că prietenul meu vorbea serios. Deși era limpede că nu *putea* să mă ajute, replica lui m-a făcut să mă simt puțin mai bine.

East a schimbat subiectul:

— Unde-ai fost aseară?

— Grace, o colegă de muncă, a avut o problemă. A plecat devreme de la rulotă, așa că a trebuit să încui eu șandramaua.

Nu aveam de gând să discut cu East despre problema lui Texas. Nu fiindcă aveam vreun dram de decență — ferească sfântul! —, ci pentru că uram bârfele. Pe deasupra, dacă aș fi fost în locul ei și cineva ar fi vorbit despre bunica mea dusă cu pluta, l-aș fi făcut bucățele.

Sigur că lui Texas nu-i era ușor.

— Nu mă păcălești, Westie! Te-ai întors acasă la unu și jumătate. Încă eram treaz.

A bătut darabana în masă, aruncându-mi o privire acuzatoare.

— După aia am luat cina în oraș.

— Tu nu mănânci în oraș! m-a contrazis prietenul meu. Ești prea zgârcit. Nici măcar o pereche de șosete nu-ți cumperi!

Adevărat. Faptul că acum câteva săptămâni le cumpărasem tuturor *tacos* și sucuri fusese un caz izolat. Una dintre tipele care ne însoțiseră era sora unui tip care ajunsese la Urgențe după o luptă în ring. El amenințase că mă dă în judecată și fusesem nevoit să mă dau bine pe lângă soră-sa, ca să-l convingă să renunțe la proces.

— OK. Hai să zicem că am petrecut puțin timp cu ea. Și ce-i cu asta? Am mâncat o friptură. Te porți de parcă i-aș fi făcut sex oral.

— Nu le faci niciodată sex oral fetelor, mi-a întors-o East.

Și asta era adevărat. Să atingi cu buzele părțile intime ale unor străine e aiurea. N-ai de unde să știi cine a vizitat păsăricile alea înaintea ta.

— Tu nu ieși cu fetele în oraș, a continuat East. Faptul că ați luat cina împreună e ca o întâlnire.

Am încercat să-l lămuresc:

— N-am ieșit la întâlnire cu ea. Am *ajutat-o*.

— Nostim! Nu știam că ai porniri caritabile.

— Din an în Paște, mă apucă mila.

— Pe naiba, St. Claire! Ai pus ochii pe tipa asta și știm amândoi de ce.

Mi-a sărit țandăra. Am izbit cu pumnul în masă.

— Ai să-mi spui ceva? Dacă da, vorbește!

Fusese doar o cină. Texas stătuse la masă și mă săgetase cu ochii ei albaștri.

East a zâmbit sfidător.

— Cred că fata asta te interesează. Spune-mi că nu te excită!

— Nu mă excită. Chiar dacă m-ar excita, nu m-aș atinge de ea.

Texas era atrăgătoare, dar la fel erau optzeci la sută dintre fetele din campus. Cel puțin ele nu veneau la pachet cu atâtea complicații și nici nu duceau lipsă de încredere în sine. Pe deasupra, tipele alea nu lucrau cu mine. Să mă combin cu o fată pe care trebuia s-o văd de patru ori pe săptămână ar fi fost o mare greșeală.

Pe deasupra, eram sigur că Texas nu era bună la pat.

East și-a scărpinat falca.

— Treaba asta mă neliniștește, Westie. N-o stârni pe tipă, ca apoi s-o lași cu buza umflată! Dacă începi să-i dai atenție și să te porți într-un anumit fel cu ea, o să-și facă speranțe. Mă înțelegi?

Texas era prea traumatizată din cauza cicatricelor ei ca să se mai gândească la sex. East nu avea motive să-și facă probleme. Era singura fată din campus căreia nu îmi permiteam să i-o trag. În ciuda personalității mele ambițioase, gândul ăsta nu mă deranja.

Asta se întâmplă când nu ești hotărât dacă merită să trăiești. Nu-mi mai păsa, nu-mi mai făceam planuri și nici nu tânjeam după lucruri pe care, în alte împrejurări, le-aș fi dorit. Viața nu mai avea nici gust, nici culoare. Pentru mine, plăcerea și durerea fuseră înlocuite cu o amorțeală generală.

Mi-am șters gura cu dosul palmei.

— Situația e sub control. Shaw nu-i genul meu.

— Tu nu ai un gen. Urăști pe toată lumea la fel de mult.

East a mototolit hârtia în care împachetase sendvișul și a azvârlit-o spre mine. Am prins-o din aer. Am azvârlit-o spre el, nimerindu-l în ochi.

— St. Claire, așteaptă! a strigat o voce subțire.

Pași ușori răsunau în spatele meu. Nu am încetinit și nici nu m-am întors, ca să văd cine mă strigase. Mă îndreptam spre sala

de sport din campus. Nu mâncasem niciodată bătaie în ring și plănuiam să-mi păstrez recordul intact.

În ciuda faptului că East și Reign se îndoiau că aveam să scap teafăr din următorul meci, mă antrenam din greu și eram capabil să-l învinge pe Appleton chiar și cu un singur braț.

Vocea a pufnit:

— Hei! Care-i problema ta?

Deocamdată, Texas nu mă căutase în campus. Nu încerca să stea în preajma mea doar pentru că eram colegi de muncă. Era plăcut să cunosc o fată care nu se lăsa cucerită de reputația mea, de cicatricele cu care mă alesesem în urma luptelor sau de atitudinea mea ursuză.

Acum pășea lângă mine, cu mâinile în buzunarele hanoracului. Îmbrăcămintea ei groasă contrasta cu puzderia de pantaloni scurți și de fuste mini din jur. Purta aceeași șapcă de baseball ponosită, gri.

— Mă ignori?

Nu i-am răspuns. Era important să înțeleagă că noi doi nu eram cei mai buni prieteni. Doar pentru că-i făcusem o favoare aseară nu însemna că-mi pasa de ea. Am fost dispus să-i dau o mână de ajutor, dar sub nicio formă nu urma să mergem în excursii împreună sau să ne cumpărăm brățări asortate. East avea dreptate. Texas trebuia să priceapă că persoana ei nu mă interesa.

Exasperată, a ridicat brațele în aer.

— Vrei să stai locului, St. Claire?

— La un moment dat, o să stau, i-am răspuns eu, pe un ton mușcător. Când ajung la destinație.

— Unde e destinația ta? În iad, sper.

— De ce să mă duc în iad, când pot să mă bucur de aceeași climă în rulotă, în timp ce tu bocești lângă mine?

Aparatul de aer condiționat pe care-l adusesem în rulotă nu prea ajutase, dar măcar acum nu mai lucram la bustul gol. Texas nu se putea uita la mine când nu purtam tricou, iar eu mă săturasem să privească numai în pământ ori de câte ori mi se adresa.

Nu-mi stătea în fire să port conversații glumețe și obraznice, mai ales când era vorba despre tipe cărora nu intenționam să le-o trag. Dar, din motive necunoscute, fata asta scotea la iveală puștiul de liceu din mine. Făcea comentarii imature, sarcastice și era mereu pusă pe harță.

— De ce? Pentru că ai fi un musafir de onoare în iad, a șuierat ea.

Apoi, din senin, m-a înghiontit în coaste, exact unde aveam o vânătaie în urma luptei de vinerea trecută. M-am oprit. Aveam impresia că o făcea dinadins. Urât din partea ei, mai ales că ieri îi salvasem pielea!

Pe urmă m-a lovit în șale. Și acolo aveam o vânătaie. A sărit în fața mea.

— Ce dracu' faci? m-am răstit la ea, aruncându-i o căutătură de parcă Texas era un obiect pe care trebuia să-l arunc în coșul de gunoi, dar pe care mi-era prea lene să-l ridic.

A strâns din buze și s-a încruntat. Arăta ca o puștoaică de cinci ani care încearcă să fie dură. Aș fi vrut să-și scoată șapca aia urâtă și să-și arate fața.

Cât de rău putea să arate?

Destul de rău, dacă lumea îi zice Toastie.

M-a pocnit în braț.

— Termină, Texas!

A urmat o lovitură în celălalt braț. După aceea, una în burtă.

Ticăloasa încerca să se *bată* cu mine în mijlocul campusului, în timp ce o grămadă de studenți căscau gura. Toți cei din

clădirea Clubului Studențesc se zgâiau la noi prin ferestrele panoramice.

Texas mă plesnea peste piept și mă lovea în burtă. Sarcastică și *nebună*. O combinație mortală. Am înșfăcat-o de spatele hanoracului și am ridicat-o în aer. Era ușoară ca o pană și la fel de inofensivă. Dădea din picioare, încercând să-mi lovească fața. Era comic s-o văd atacându-mă cu înverșunare, fără să mă nimerească.

O mulțime curioasă se strânsese în jurul nostru. Uram să fiu privit. Toleram chestia asta doar dacă oamenii plăteau pentru plăcerea de a mă vedea în ring. Iar acum, din cauza ei, eram în centrul atenției.

Regretam toate gândurile mele amabile despre Texas.

Fata asta era o mare pacoste.

— Lasă-mă jos! a țipat ea.

— Dacă te las, promiți să te porți ca o doamnă, și nu ca un animal turbat?

Îi vorbeam rar și cu superioritate, ca s-o scot din sărite și mai tare.

— Nesimțitule! a izbucnit ea.

— Răspuns greșit!

— Ești un idiot!

— Nu! Din nou, ai greșit.

— Să ți-o trag!

Eram din ce în ce mai nerăbdător și mai plictisit.

— E o propunere, Texas? Nu era nevoie să fii atât de agresivă. Trebuia doar să mă rogi.

Texas era precum Troia. Avea ziduri înalte, groase, bine păzite și care nu meritau osteneala să le cucerești. Nu puteam să mă strecor pe furiș înăuntru, iar să fac atâtea eforturi doar ca să i-o trag era împotriva principiilor mele cu privire la gagici.

— N-o să mă ai *niciodată*, St. Claire!

— Aoleu! O să încerc să-mi revin după o asemenea suferință. Gata cu gluma! Dacă te pun jos, o să-mi explici de ce te porți ca un bursuc drogat?

Și-a încrucișat brațele la piept și a dat aprobator din cap. Am lăsat-o jos. Toată lumea ne privea de la o distanță apreciabilă. Știau că nu era bine să se apropie ca să tragă cu urechea. M-am abținut să-i atrag atenția că eram amândoi în centrul atenției. Eu uram să am public, însă Texas detesta din suflet chestia asta.

Tocmai de asta părea o nebunie că se specializa în Teatru.

Nu puteam risca să leșine. Probabil că n-aș fi rezistat tentației de a păși peste ea și de a mă îndrepta spre sala de sport fără să privesc înapoi.

Texas a răsuflat adânc.

— Ascultă! Nu vreau să par nerecunoscătoare...

— Dar ești gata să...

Nu m-a lăsat să vorbesc. A mârâit amenințător:

— Jur pe Dumnezeu, St. Claire! Dacă spui cuiva ce s-a întâmplat aseară, cu bunica Savvy...

I-am tăiat vorba:

— Taci! N-o să spun nimănui.

Mă privea neîncrezătoare.

— Promiți?

— Eu nu promit nimic, niciodată! N-am nicio intenție să te dau de gol. Să știi că n-o să-ți fac promisiuni doar ca să te liniștești.

— Precis n-o să spui nimănui?

Mi-am reținut un zâmbet. Era tare ciudată. Și curios de enervantă. Și cu un fund căruia ar fi trebuit să i se dedice poezii.

— O să păstrez secretul tău.

S-a lăsat o tăcere încordată. Abia așteptam să încheiem conversația asta.

A ridicat bărbia. Razele soarelui îi atingeau fața. Silueta ei ardea ca un foc pe fundalul apusului. I-am văzut cicatricea. Nu numai că pielea era mai întunecată acolo — un amestec de violet și roz —, dar și aspectul pielii era diferit. Aspru și neregulat. Pielea se întindea pe oase, parcă luptându-se să le țină laolaltă.

Texas avea dreptate. Partea aceea a feței sale nu era frumoasă.

— Încă n-ai plecat? Ce mai vrei?

— Nu mă mai ajuta! mi-a cerut Texas. N-am nevoie de mila ta.

— Nici nu ți-am oferit-o.

— N-ai niciun motiv să te dai peste cap ca să fii drăguț cu mine.

— Îți repet că nu sunt *drăguț* cu tine. Ce te face să crezi că aș reacționa diferit dacă oricare altă tipă ar fi în situația în care erai tu aseară?

Ochii ei ardeau.

— Te porți groaznic cu toată lumea. Vreau să te porți la fel și cu mine. Altfel, nu am senzația că sunt egala ta.

Dintr-odată, mă simțeam aiurea. Nu se înșela. Chiar mă purtam urât cu ceilalți. Dorința ei constantă de a fi normală mă dezarma.

M-am aplecat spre ea, afișând un rânjet indiferent.

— Texas, să-ți intre în cap că nu sunt un tip cumsecade! Nu sunt aici ca să te salvez. Nu mi-am propus să te ajut să ieși din carapacea ta, ca să devii o persoană mai puternică sau alt rahat de genul ăsta. Doar pentru că nu te lovesc când ești la pământ nu înseamnă că sunt un tip de treabă. Ai face bine să ții minte! Ce zici? Acum m-am purtat îndeajuns de urât?

Se uita la mine cu dezgust. Mai văzusem expresia asta pe fața părinților mei de o mie de ori.

Brusc, mi-am adus aminte că diseară mă aștepta o luptă. Trebuia s-o iau din loc. Am apucat-o de brațe, am ridicat-o de la pământ și am dat-o la o parte din calea mea. M-am îndreptat spre sala de sport.

— Ești un monstru! a zbierat ea în urma mea, cu vocea fierbând de furie.

Nu greșea.

Să lupți cu Kade Appleton nu era floare la ureche.

Poate doar dacă floarea aia crescuse în Cernobîl.

În încercarea lui de a nu fi făcut chisăliță, încălca încontinuu puținele reguli pe care le aveam în ring. Drept urmare, în meciul ăsta încasasem mai mulți pumni decât în cei trei ani de când începusem să lupt.

Aș minți să spun că mă deranja. Sala era plină ochi. Spectatorii se înghesuiau unii în alții, asemenea unor viermi care colcăie într-o bucată de carne stricată. Berea se revărsa din paharele de plastic pe cimentul lipicios, murdar de sânge și de praf. Locul nu fusese niciodată atât de aglomerat. Din toate părțile răsunau aplauze, ovații și fluierături. Tipele se cocoțaseră pe umerii băieților, ca să vadă mai bine.

La un moment dat, cei care vindeau bilete rămaseseră fără tuș pentru ștampilele folosite la marcarea palmelor celor care plătiseră să asiste la meci. Au trebuit să folosească markere. Max era în al nouălea cer.

În ring era o baie de sânge. În primele zece secunde, îi aplicasem lui Kade un upercut de dreapta, ca să întărât mulțimea. Apoi îl pocnisem în față. La scurt timp, el reușise să-mi spargă buza și o arcadă, cu două lovituri puternice. Salteaua de sub noi era alunecoasă și scârțâia la fiecare mișcare.

Reign și East erau în spatele meu, țipându-mi sfaturi de care nu aveam nevoie. Ochii mă usturau din pricina sângelui și a transpirației. Aveam senzația că scuipasem un dinte la zece minute după începutul luptei. M-am clătinat și m-am lovit de una dintre cutiile de carton care delimitau ringul.

Eu și Kade ne dădeam târcoale. Începea a cincea rundă. În toată cariera mea de luptător amator, nu avusesem niciodată parte de un meci cu atâtea runde, însă Appleton avea destulă experiență. Nici tehnica, nici dimensiunile lui nu mă puneau în dificultate. Eram un luptător și un boxer la fel de bun ca el. Mai mult ca sigur, observase acest lucru când îi fisurasem o coastă, chiar înainte de finalul primei runde.

Tocmai de asta îmi băga degetele în ochi, mă lovea sub centură și încerca alte manevre de grădiniță. Voia să mă încetinească.

Rănit sau nu, tot eram capabil să-l masacrez pe nemernic.

„St. Claire! St. Claire! St. Claire!"

Scandările făceau să vibreze podeaua. Kade se zgâia la mine. Îi înverșisem ochii. Avea o moacă oribilă, cu un nas care fusese spart de zeci de ori, cu ochi minusculi, ca de gândac, și buze aproape inexistente. Gâtul lui era incredibil de lat.

Stăteam în colțurile opuse ale ringului improvizat.

Max a suflat în fluier.

— Runda a cincea! Dați tot ce puteți, domnilor!

Ne-am apropiat unul de celălalt, precauți. Am evitat cu ușurință câteva lovituri. Apoi i-am dat lovitura de grație. I-am aplicat un croșeu perfect de dreapta într-o parte a capului, lăsându-l lat. Kade s-a prăbușit pe saltea.

Zăcea acolo, cu ochii închiși. Îl făcusem knock-out. Mi-am șters transpirația și sângele de pe pieptul gol. Reign mi-a cuprins obrajii în palme. Zbiera de încântare.

Max a intrat în ring. Mi-a săltat un braț în aer.

Urlete. Aplauze. Și mai multe fluierături. Nu-mi plăcea să jubilez la sfârșitul meciurilor. Aproape că ieșisem din ring, când o voce a izbucnit în spatele meu.

Managerul lui Kade — o brută pe nume Shaun — s-a dezlănțuit printre cutii. Mă arăta cu degetul.

— Ce rahat! a țipat el. Kade nu era pregătit.

L-am luat peste picior:

— Nu mai spune! Data viitoare, o să mă asigur că-i trimit un e-mail cu strategia mea de luptă.

Am luat sticla cu apă pe care mi-o întindea o fată, am sorbit din ea și mi-am turnat restul pe față.

— Runda a cincea nici nu începuse când ai dat ultimul pumn! a zbierat Shaun, făcându-și loc printre cutii.

Respirația lui de fumător mi se furișa în nări. A împuns cu arătătorul în pieptul lui Max.

— Arbitrul vostru nici măcar n-a fluierat! s-a rățoit Shaun.

Max l-a contrazis:

— Frate, am fluierat! Kade a făcut prima mișcare spre West. Înainte de knock-out, a încercat să plaseze cel puțin două lovituri.

Shaun nu voia să audă. Nici Kade. Imediat ce Appleton s-a ridicat de la podea, a început să țipe, pretinzând că meciul fusese măsluit și că Max nu fluierase. Ne servea tot felul de pretexte.

O gașcă s-a strâns în jurul nostru. Erau curioși să vadă dacă ne pregăteam de un al doilea meci. De data asta, unul gratuit.

Nu voiam să rămân aici și să mă cert cu nemernicii ăștia. I-am spus lui Max că ne întâlnim la el în „birou" și i-am sugerat lui Appleton să se ducă dracului — acolo unde-i era locul —, iar pe drum într-acolo să-și cumpere un aparat auditiv și o pereche de ochelari, dacă credea că lupta fusese măsluită.

— N-o să scapi basma curată cu treaba asta! m-a avertizat Appleton, trecându-și sugestiv arătătorul de-a curmezișul gâtului. O s-o-ncurci, St. Claire!

— Mort sau viu, tot ți-am tăbăcit fundul în seara asta! Nu eu sunt ăla care iese șchiopătând de aici.

Mi-am croit drum printre oamenii care mă ovaționau și mă băteau încurajator pe spate. Tipa care-mi dăduse sticla cu apă mi-a făcut cu mâna, mi-a zâmbit și a fluturat din gene. Avea părul blond, lung până la fund. Silueta ei minionă îmi aducea aminte de o anumită texană mică și enervantă.

— Câți ani ai? am întrebat-o eu, trecând pe lângă ea fără să mă opresc.

Prietenele ei au împins-o spre mine, chicotind.

— O să împlinesc douăzeci de ani pe șase august!

I-am făcut semn să mă însoțească.

— Serios? a chițăit ea, încântată.

— Fără comentarii!

— Bine. Sigur! De acord!

— Între noi, totul o să se rezume la sex, am avertizat-o eu.

— Știu. Tu ești West St. Claire. Numele meu e...

I-am aruncat o privire tăioasă. Tipa chiar nu pricepea.

Jumătate de oră mai târziu, Max a intrat în birou, scuzându-se pentru deranj. Am trimis-o la plimbare pe blondă. Fusesem cu mintea aiurea în timpul partidei de sex. Cu toate astea, făcusem tot ce trebuia să fac, iar ea se simțise bine. Mintea îmi tot fugea la alte lucruri: apelurile neîncetate ale părinților mei; Texas, care se războise fără niciun motiv; Appleton, care-mi stricase cheful și nu se comportase fairplay.

Max mi-a explicat că Appleton, Shaun și alți câțiva tipi îl încolțiseră după meci, ca să facă scandal fiindcă Appleton pierduse meciul. Max a pretins că scăpase de ei dându-le din partea

lui de bani, ca să-i îmbuneze. Era o tâmpenie. Toată lumea din sală știa că Max își făcuse treaba.

Dar dacă el dorise să le dea bani ca să le închidă gura, era problema lui, nu a mea.

Max mi-a dat partea mea. În mod normal, câștigam atâția bani în două luni de lupte. M-a lăudat pentru tehnica mea și pentru gustul în materie de fete („Melanie? Bravo! E o bunăciune!") și apoi m-a trimis la plimbare. Eram bucuros să plec de aici. Era târziu, mă durea corpul după atâtea loviturile neregulamentare pe care le încasasem și, pe deasupra, mâine trebuia să lucrez de dimineață, în rulotă.

Habar n-aveam în ce dispoziție urma s-o găsesc pe Texas. Dacă își închipuia că aveam să-i suport tâmpeniile, se înșela.

M-am întors la motocicletă. Parcasem de partea cealaltă a mall-ului, la adăpost de intrarea principală. Christina atrăgea atenția, iar puștii de liceu încercau mereu să urce pe ea și să-și facă poze. Christina era singurul meu răsfăț. O socoteam o cheltuială necesară, dat fiind că eram nevoit să joc rolul cuiva cool, stăpân pe propria viață. Nu-mi permiteam ca oamenii să afle despre problemele familiei mele și să-și dea seama că eram lefter, așa că mă prefăceam a fi altcineva.

Cineva de temut.

Cineva care avea o motocicletă mișto și căreia îi plăcea să se bată.

Ironia era că prefăcătoria asta mă scârbea și mai mult de viață.

Deodată, am auzit foșnete dinspre tufișurile din spatele meu. Am răsucit capul într-acolo. Zgomotul a încetat. Când m-am uitat în altă parte, foșnetele au reînceput. Păreau să fie câțiva oameni care șușoteau. Am ridicat tonul:

— Dacă ai ceva de spus, ieși din tufiș și spune-o! Mai vedem noi dacă după aia rămâi cu toți dinții în gură.

Liniște.

— Mi-am închipuit eu că n-ai curaj.

Am urcat pe motocicletă și am plecat.

Când am ajuns acasă, m-am târât în camera mea și m-am prăbușit pe pat. Nu am mai făcut duș. Am scos de sub pernă o poză și am sărutat-o, mângâind cu degetul mare persoana pe care o înfățișa.

— Noapte bună și somn ușor!

Am pus poza la loc. Uram faptul că încă respiram și trăiam.

Ea nu mi-a răspuns.

Niciodată nu-mi răspundea.

Capitolul 7

Grace

— Dumnezeule! Sunt doar neîndemânatică! N-am Alzheimer.

Bunica își bălăngănea picioarele în aer, cocoțată pe patul de spital. Se bosumflase ca un copil pedepsit. Se uita urât la doctoriță, de parcă femeia era cea care avea nevoie de un control la cap.

Doctorița care o consultase — o doamnă de vârstă mijlocie, cu păr castaniu și cu nas cârn — a notat ceva în carnetul ei.

— Nimeni n-a sugerat că suferiți de Alzheimer, doamnă Shaw. Dar, dacă tot sunteți aici și nepoata dumneavoastră ne-a spus că ați ratat ultimele două programări, o tomografie rapidă nu strică.

— Mă doare-n cot de ce zici 'mneata, doamnă doctor!

Bunica a clătinat din cap. Accentul ei sudist era și mai pronunțat. Se uita bănuitoare la noi.

— Nu fac nicio tomografie! Mi-am ars mâna pe plită. A fost o greșeală. I s-ar fi putut întâmpla oricui. N-aveți decât să mă

trataţi ca pe o invalidă, dar n-o să vă meargă! N-am nicio problemă la cap. Niciuna!

Şi-a ciocănit tâmpla cu un deget, ca şi cum aşa dovedea că era perfect sănătoasă.

Eu şi doctoriţa am schimbat o privire. Aveam multe lucruri să-i spun doamnei doctor Diffie. Lucruri care dovedeau că bunica manifesta simptome de Alzheimer. Dar bunica Savvy nu permitea să i se facă o tomografie, iar eu nu puteam s-o forţez.

Nu avea importanţă că bunica îşi arsese mâna atingând plita fierbinte — nu pentru o fracţiune de secundă, ci pentru cel puţin jumătate de minut. Simţind mirosul atât de familiar al pielii arse, intrasem în bucătărie. O scosesem de acolo târâş, în timp ce dădea din picioare şi ţipa.

Sub bandaje, palma ei era scorojită, roşie şi umflată, plină de băşici.

În plus, cina noastră împreună cu West se ştersese complet din memoria bunicii. A doua zi dimineaţă, când îi vorbisem despre cină, crezuse că născocisem un iubit.

Eşti o fată grozavă şi isteaţă, Gracie-Mae, îmi spusese ea, ciupindu-mă de obraz. *La un moment dat, o să-ţi găseşti un băiat. Nu-i nevoie să inventezi unul.*

Marla îmi spusese că o auzise pe bunica plângând în camera ei. Situaţia se înrăutăţea foare mult. Mă simţeam depăşită. Aş fi vrut să-i povestesc despre toate astea doctoriţei Diffie şi s-o rog să-mi dea un sfat.

M-am uitat la ecranul mobilului. Era aproape nouă dimineaţa. Urma să întârzii la serviciu. La naiba! I-am trimis un mesaj Marlei, rugând-o să vină la spital. Am sunat-o pe Karlie, i-am cerut numărul de telefon al lui West, pe urmă i-am trimis un SMS noului meu coleg de muncă.

Sunt Grace. O să întârzii vreo 20 de minute. O să mă revanșez. Scuze!

Bineînțeles că nu mi-a răspuns.

Era un bădăran.

La urma urmei, tu l-ai rugat să te trateze la fel de urât cum îi tratează pe ceilalți. Culmea, după ce te-a ajutat și chiar a zis că-i ești prietenă!

Știam că procedasem corect. Eu și West nu eram prieteni. Îi era milă de mine. Să mă atașez de el era o idee proastă. Așa era cel mai bine. Tare aș fi vrut să nu fi aflat cât de aiurea era viața mea de familie! Pe deasupra, îmi văzuse cicatricea.

Zece minute mai târziu, Marla a intrat grăbită în camera de spital. Șuvițele ei blonde erau încă pe bigudiuri. Arăta epuizată. Nu era de mirare. În ultimii doi ani, de când Marla lucra pentru noi, starea bunicii se deteriorase rapid. Marla avea aproape șaizeci și cinci de ani. Să aibă grijă de femei cu nevoi speciale nu se număra printre sarcinile din fișa postului ei.

M-am repezit la Marla.

— Slavă Domnului că ești aici!

— Am venit cât de repede am putut, scumpo. Ce prostie a mai făcut baba?

— Să știi că te-aud! i-a zis bunica Savvy.

— Am găsit-o azi-dimineață cu palma pe plită. A trebuit s-o scot cu forța din bucătărie. Iar acum nu vrea să i se facă o tomografie.

Am coborât tonul:

— Ce mă fac, Marla?

— Amândouă știm răspunsul, a spus ea, strângându-mă de mână.

Ea și Karlie încercaseră să mă convingă că bunica trebuia dusă la un cămin. Crezusem că, dacă făceam eforturi, aș fi putut

s-o ajut fără s-o trimit de acasă. Merita să-și petreacă restul vieții în casa pe care o construise cu bunicul Freddie, unde ne crescuse pe Courtney și pe mine.

— Rămân eu, Grace. Du-te la muncă!

Marla mi-a întins un pahar din carton, plin cu cafea. Am sorbit din lichidul fierbinte.

— Mulțumesc, Marla! Nu știu ce m-aș face fără tine.

— Probabil același lucru pe care-l faci acum, dar mai puțin eficient. Șterge-o!

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, am parcat camioneta acasă și m-am grăbit să ajung la rulotă.

Eram leoarcă de transpirație. Hainele mi se lipiseră de piele. Când am intrat în rulotă, West lucra de zor. La coadă așteptau cincisprezece persoane. Doi clienți se plângeau că West le greșise comanda.

Amețită de căldură și de panică, mi-am scos hanoracul și l-am aruncat pe scaunul din față al rulotei. Purtam doar un tricou alb, cu mâneci scurte și cu decolteu în V. L-am împins pe West la o parte și am preluat conducerea.

— Îți rămân datoare, i-am șoptit eu.

— Ai o datorie dublă.

— Ce?

— Ți-am salvat pielea de două ori în mai puțin de o lună. Favorurile astea se adună foarte repede, Texas.

A aruncat un pește pe grătar. Sugea o acadea. Bomboanele astea îl făceau să miroasă grozav. A mere Granny Smith și a iarnă.

— Există vreo șansă cât de mică să nu te porți ca un nemernic? am mârâit eu, punându-mi o pereche de mănuși.

— Niciuna!

Răspunsul lui era calm, dar aveam impresia că sub aparența de relaxare mai exista și altceva. O oboseală generală. Ieșise la

iveală umbra băiatului pe care îl văzusem în parcare. Cel care se uita în gol, așteptând să se termine ziua.

— Ce conversație plăcută! l-am ironizat eu.

— Comunicarea e esențială, fetițo!

— Nu sunt fetița ta.

— Ce ușurare! Dac-aș fi taică-tău, mi-aș lua câmpii.

Din fericire, în următoarele patru ore nu am avut timp să ne certăm. Am muncit non-stop. Toate ingredientele s-au terminat. Poate că West St. Claire era un băiat rău, dar era al naibii de profitabil pentru afacerea doamnei Contreras.

În cele din urmă, după ce am servit o mulțime de clienți, am tras adânc aer în piept și m-am sprijinit de blatul meu de lucru. M-am uitat la West. Imediat, am rămas cu gura căscată.

— La dracu'! Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Chipul lui era brăzdat de tăieturi, ca și cum cineva încercase să-l sfâșie. Parcă se străduise să-i scoată ochii. Avea vânătăi urâte pe gât, de parcă fusese strangulat. Buza de jos era umflată rău de tot.

Probabil că azi-noapte sângerase mult. Ar fi trebuit să fie la Urgențe, la fel ca bunica.

— Am căzut pe scări, a răspuns el, mohorât și sarcastic.

De ce crezusem că tipul ăsta avea să-mi răspundă sincer?

— Dar tu ce-ai pățit? mi-a întors-o West.

Ochii lui s-au îndreptat către brațul meu acoperit de cicatrice. Pentru câteva secunde, nu am înțeles la ce se referea. Dar apoi mi-am amintit că purtam un tricou cu mâneci scurte și că *tot* brațul vinețiu era la vedere.

Am scos un mic țipăt și m-am repezit după hanorac. Am dărâmat câteva tigăi și spatule și m-am împiedicat de o ladă goală. Încercam să pun hanoracul pe mine cât mai repede, dar

cu cât mă străduiam mai mult să-mi dau seama dacă era pe față sau pe dos, cu atât mă zăpăceam mai mult.

În cele din urmă, West mi l-a smuls din mâini, l-a întors pe față și mi l-a îndesat pe cap, cu o mișcare leneșă. A tras hanoracul în jos, de parcă ajuta un copil să se îmbrace.

— Poftim! Ce bine e să porți blană pe arșița asta!

— Nu-i o blană.

Tremuram toată. Nu puteam respira.

Mi-a văzut cicatricele.

Erau izbitoare. N-aveai cum să nu le observi. Mă întrebam dacă vreunul dintre clienții noștri își pierduse pofta de mâncare văzându-le. Era de mirare că nu vomitasem în poala lui West. Poate că nu reacționasem așa deoarece părea atât de neimpresionat de ceea ce vedea. Deja știa multe despre mine, deci cicatricele nu i se păreau șocante.

— Texas...

Tonul lui era calm.

— Trebuie să plec, am mormăit eu.

M-am răsucit pe călcâie, gata să fug din rulotă.

M-a apucat de braț și m-a tras spre el. Mă zbăteam și țipam. Îmi doream cu disperare să plec, să nu-l mai văd niciodată, dar strânsoarea lui era ca o menghină. Nu m-a lăsat să fug. Nu-mi mai rămânea decât să accept că nu aveam să plec de aici înainte să discutăm.

Am încercat să-l lovesc.

În zadar.

S-a înghesuit în mine. Ajunsese atât de aproape, că respirația lui îmi atingea fața. Am început să țip cât mă ținea gura, de parcă mă rănea.

Nu părea deloc tulburat. Mă prinsese ca în capcană, flancându-mă cu brațele lui. Spatele meu stătea lipit de frigider.

— Liniștește-te! Dacă nu te potolești, va trebui să-ți ard o palmă.

Am tăcut imediat. Nu credeam că ar da în mine. Înțelesesem că nu îi stătea în fire să lovească fetele. Dar știam că era în stare să mă pedepsească, într-un fel sau altul.

Cu cât încheiam mai repede tărășenia asta, cu atât mai curând puteam să plec de aici.

— Te-ai liniștit? s-a interesat West, arcuindu-și o sprânceană.

— Sigur. Sunt absolut zen, am gâfâit eu. Poți să te îndepărtezi puțin?

West a făcut un pas înapoi. S-a sprijinit de blatul de lucru, încrucișându-și brațele la piept.

— Deci...

— Deci ce? am pufnit eu.

— Ai o ditamai cicatricea pe braț și încă una pe față.

Uite c-o spusese cu voce tare! Până acum, nimeni nu-mi vorbise pe șleau despre cicatricele mele. De obicei, oamenii le ignorau. Se făceau că nu le observă. Într-un fel, atitudinea lor îmi îngreuna și mai mult situația.

— De ce le ascunzi? Cu toții avem cicatrice. Diferența e că ale tale sunt vizibile.

— Arată dezgustător, i-am răspuns eu.

Am ridicat ochii spre tavan, evitându-i privirea. Refuzam să plâng pentru a doua oară într-o săptămână. În plus, nu doream să mă vadă bocind.

— Cine spune asta? a insistat West.

— Toată lumea. Eram cu totul altfel.

Arătam bine.

— Mi se pare că-ți cam plângi de milă. Dai o petrecere cu boceală? Să aduc niște gustări? Sau bere? Păpuși gonflabile?

— Cine-a zis că ești invitat la petrecerea mea?

În continuare, mă feream să-l privesc în ochi.

A pufnit în râs.

Observasem că West rădea mult când eram unul în preajma celuilalt, dar niciodată la școală. Mai observasem și că, după toate probabilitățile, era tăcănit: nu părea deloc afectat de starea lui jalnică.

— Faci din țânțar armăsar. E doar o cicatrice.

— Nu arată bine.

— Nu-i suficient de urâtă ca să-mi taie cheful să ți-o trag, a zis West.

Am rămas cu gura căscată. Încercam să găsesc o replică potrivită.

Din când în când, îmi dădea de înțeles că mă consideră atrăgătoare. Bănuiam că spusese asta fie pentru că era sarcastic, fie pentru că voia ca biata Toastie să se simtă mai bine. Cel puțin nu mai credeam că Reign îl trimisese aici ca să-mi fac speranțe deșarte. West nu părea genul de om care răspundea în fața altcuiva. Și nici nu primea ordine.

— Așa crezi tu că-mi faci un compliment? am sâsâit eu.

— Nu, a răspuns el scurt, foarte serios. E adevărul. Care-i problema ta?

O senzație euforică și caldă mi-a cuprins pieptul. Pentru prima oară, eram dispusă să accept ideea că spunea adevărul. Ne-am privit în tăcere. Așteptam să-mi explice de ce arăta de parcă fusese atacat de o haită de lupi.

— Nu arăți tocmai sexy..., am comentat eu, văzând că liniștea se prelungea.

În glumă, a dus o mână la inimă și a exclamat:

— Mă jignești!

— Te-ai bătut ieri, nu?

West a răsturnat cu gura în jos două lăzi goale — una în partea mea de rulotă, una în partea lui — și s-a așezat. I-am urmat exemplul. În multe feluri, rulota părea bula noastră intimă. Un separeu confortabil, menit destăinuirilor. În rulotă, regulile erau diferite. Ca și cum aici ne lepădam de învelișul nostru, cel al judecăților celorlalți, al reputației și al statutului social. Aici, eram pur și simplu... noi.

— Lupt în fiecare vineri.

Și-a pocnit încheieturile degetelor. Bicepșii lui s-au încordat sub tricou.

Mi-am ferit privirea.

— Nu te supăra, dar nu cred că lumea vine să te vadă luptând vinerea. Suntem în plin sezon de fotbal.

— Oamenii pleacă direct de pe terenul de fotbal către Plaza, se îmbată criță, apoi se trezesc și se duc din nou la meciuri. Voi, texanii, știți că există și alte sporturi în afară de fotbal?

I-am răspuns în glumă:

— Încercăm să nu încurajăm alte sporturi, fiindcă au tendința să fie difuzate pe canalele de sport, ceea ce scade interesul general pentru fotbal. Tu lupți mereu? Chiar și în vacanțe?

— Chiar și când am pneumonie și o coastă ruptă.

Nu părea să fie o exagerare. Aș fi pariat că așa ceva chiar i se întâmplase. Probabil că avea mare nevoie de bani. Sau poate că nu-i păsa dacă murea. Aveam o bănuială că ambele variante erau adevărate.

— De obicei, nu arăți atât de rău, am adăugat eu.

Cu fiecare minut care trecea, bătăile inimii mele se potoleau. Da, îmi văzuse cicatricele și știa despre problemele cu bunica. Și ce dacă?

— De obicei, mă bat cu oameni sănătoși la cap. De data asta, adversarul meu a fost un nenorocit. A făcut toate manevrele murdare posibile. Kade Appleton.

West a clătinat din cap și a completat:

— Un cretin sosit direct din iad.

— Te-ai bătut cu Kade Appleton?!

Nu-mi venea să cred. Toată lumea din Sheridan îl știa pe Kade. Nu-l întâlnisem niciodată, dar auzisem nenumărate povești despre el. Era un golan, se lăsase de școală la șaisprezece ani, își făcuse bagajele și se mutase în Las Vegas, ca să lupte în ring. Se zvonea că acolo devenise membrul unei bande.

— Ce naiba a fost în capul tău? m-am minunat eu. Pe-aici i se zice „Appleton Măr-Otrăvit"[1]. Vrei să mori?

— Nu neapărat, dar nici n-ar fi cel mai rău lucru din lume. Toții băieții mișto dau colțul. Kurt Cobain, Abraham Lincoln...

I-am aruncat o privire tăioasă, ca să-i dau de înțeles că replica lui nu mi se părea amuzantă.

West a schimbat subiectul:

— De ce ai întârziat azi la muncă?

— Din cauza bunicii.

M-a uimit cât de iute îi dezvăluisem adevărul. Era o ușurare să vorbesc cu cineva despre ea.

— Și-a ars palma pe plită, azi-dimineață. Rana arată urât. Am stat cu ea la Urgențe până când Marla, îngrijitoarea ei, a reușit să vină la spital.

— A fost diagnosticată cu Alzheimer?

— Nu. S-a dus la un control acum doi ani. Refuză să facă o nouă tomografie. Situația e destul de gravă.

— În starea ei, ar trebui să ia medicamente.

[1] Joc de cuvinte. Numele personajului (Appleton) derivă din substantivul englezesc *apple* („măr").

— Știu.

De asemenea, ar fi trebuit să facă mai multă mișcare, băi de soare și activități distractive. Marla avea și ea limite, iar când ajungeam seara acasă, după școală și muncă, eram prea obosită ca să-i ofer bunicii tot ce merita.

West s-a ridicat și a pregătit două Margarita cu gheață pentru amândoi. A pus mulți Gummy Bears în fiecare. Am ciocnit paharele și am sorbit cu lăcomie din băuturi.

— Să ne întoarcem la partea cu cicatricea, a propus el. De-asta nu vrei să urci pe scenă? Pentru că nu-ți place cum arăți?

Se referea la ziua în care mă văzuse la repetiții, stând departe de luminile scenei.

Simțeam că vârfurile urechilor mi se înroșeau.

— E mai complicat.

— Nicio problemă. Sunt un tip deștept. Povestește-mi!

— N-am fost mereu așa. Eram domnișoara Popularitate. Am muncit din greu ca să ajung unde eram. Mama mea era o drogată. A murit când eram mică, iar tata... Nici măcar nu știu cine-i tatăl meu. Singurul lucru pozitiv din viața mea era că arătam bine. Știu că sună superficial.

Am râs agitată și am continuat:

— Eram în echipa majoretelor. Făceam parte din clubul de teatru. Eram fata pe care o îndrăgeau toți. Mereu îmbrăcată frumos, arătând impecabil. Am învățat devreme cum să joc cărțile care mi s-au dat la naștere. Am crezut că știam jocul. Dar apoi...

West a mușcat gânditor din pai.

— Cineva a răsturnat masa cu susul în jos în toiul jocului, și toate regulile s-au schimbat. Același lucru mi s-a întâmplat și mie, deci știu cât de nasol e.

— Zău?

Am zâmbit larg. Mă simțeam periculos de confortabil lângă el. Ca o mâță care crede că se poate împrieteni cu un tigru doar pentru că sunt vag înrudiți.

— Ai aruncat la gunoi visul tău de-o viață fiindcă ai trăit o tragedie care te-a desfigurat iremediabil?

Cu vârful cizmei, a împins ușor cutia pe care stăteam. Apoi s-a scărpinat la tâmplă cu degetul mijlociu. Am izbucnit în râs.

— Vreau să spun că și pentru mine regulile s-au schimbat în toiul jocului, a clarificat el.

— Nu pricep. Încă ești popular.

— Am jucat fotbal ca fundaș. La absolvirea liceului, am fost ales regele balului. Eram genul de băiat cumsecade, nesuferit de perfect, despre care oamenii suspectează că e posibil să fie un criminal în serie.

I-am privit chipul brăzdat de zgârieturi. N-aș fi crezut că West jucase fotbal, că avea o latură plăcută, conformistă.

— Ce te-a făcut să treci de partea întunecată? m-am interesat eu.

— Am devenit singurul membru al familiei care aducea bani în casă. Părinții mei muncesc acum, dar au multe facturi de plătit.

— Ah!

Tocmai am spus ah? *Dintre toate cuvintele l-am ales tocmai pe ăsta? Pe bune, Grace?*

— E nasol, am adăugat.

A ridicat din umeri.

— Asta-i situația!

— Ai frați sau surori?

— Nu. Suntem doar eu, părinții mei și un munte de împrumuturi neplătite care se tot acumulează. Tu ai frați?

— Nu. Suntem doar eu, bunica și stima mea de sine inexistentă. Bravo nouă!

Am ciocnit iar paharele.

Tăcerea se întindea între noi precum guma de mestecat. West a fost primul care a destrămat-o. S-a plesnit peste coapsa musculoasă.

— Acum, că suntem chit, hai să curățăm pe-aici și să ne cărăm! Am chestii de făcut.

S-a ridicat și a aruncat paharul la gunoi. A stins grătarul, pregătit să-l curețe. Mă uitam la el, stupefiată.

— Nu înțeleg.

— N-ai fost în stare să mă privești în ochi de când ți-am văzut cicatricea de pe braț, așa că m-am străduit să te fac să te simți egala mea. Am împărtășit cu tine un secret neștiut de nimeni, în afară de East. Eu și East am crescut în același oraș și ne-am născut la două zile diferență. Suntem ca niște gemeni. Familia mea e falită. Nu mă lupt ca să fiu în centrul atenției și nici ca să atrag fete. Trebuie să-i ajut pe ai mei, ca să nu ajungă pe drumuri. Mama are nevoie de antidepresive și, după cum știi, serviciile medicale sunt al naibii de scumpe.

Am înghițit în sec și am privit în podea. Mă simțisem groaznic de jenată fiindcă aflase că bunica are probleme mintale și fiindcă-mi văzuse cicatricele. Dar acum, când știam că familia lui are probleme și că mama lui se luptă cu depresia, viața lui nu mi se mai părea de invidiat. West nu era intangibil, nici protejat de o aură invizibilă.

— Probabil că părinții tăi sunt foarte mândri de tine, am mormăit eu.

— Nici măcar un pic.

A râs mohorât. Mi-a aruncat o cârpă și mi-a făcut semn să-l ajut.

— Dar asta-i o altă poveste. Va trebui să-mi arăți mai mult decât o cicatrice ca să-ți împărtășesc *acel* secret, Tex.

Când am ajuns acasă, Marla o pusese pe bunica în pat. Obosise după drumul de azi, la Urgențe. Nu mai era obișnuită să petreacă atât de mult timp afară din casă.

Am făcut un duș rapid, în timp ce Marla făcea ordine. Apoi s-a pregătit de plecare. În fața ușii, am îmbrățișat-o strâns.

— Mulțumesc, Marla! Ești grozavă!

— N-ai pentru ce. Spune-mi, iubito, ce-ai de gând să faci?

— Probabil c-o să mă uit la vreun film și o să mă relaxez.

— N-o face pe proasta cu mine, dulceață! Mă refer la ce vei face pe termen lung cu bunica ta. N-o mai poți îngriji. Apreciez că ai făcut-o cât ai fost la liceu, dar bunica ta are nevoie de îngrijiri de specialitate și constante. E un pericol pentru ea însăși. Și pentru alții.

A ridicat dintr-o sprânceană. Privirea ei s-a îndreptat către partea stângă a feței mele.

— O să mă gândesc la varianta asta, am mințit eu.

Nici vorbă! Nu aveam la ce să mă gândesc. Bunica Savvy mă crescuse. Mă băgase în pat în fiecare seară și-mi sărutase rănile, ca să se vindece. Cususe o rochie foarte asemănătoare cu rochia de absolvire pe care mi-o dorisem, pentru că originalul costa prea mult. Îmi dedicase întreaga viață. Nu aveam de gând s-o părăsesc la greu.

Trebuia să mă străduiesc mai mult. Să petrec mai mult timp cu ea, să-i acord mai multă atenție.

Tocmai când închideam ușa, cineva și-a strecurat piciorul prin deschizătură. Inima mi-a sărit din piept.

Prima mea grijă era că nu purtam machiaj.

— Cine ești? am întrebat eu.

Spațiul dintre perete și ușa întredeschisă era prea mic ca să văd cine era musafirul nepoftit.

— Karlie. Cod secret: Ryan Phillippe. Deschide!

Nu stabiliserăm un cod secret, dar, dacă am fi dorit să avem unul, „Ryan Phillippe" ar fi fost varianta aleasă. Pulsul mi s-a domolit. Am pufnit în râs și am deschis larg ușa. Cea mai bună prietenă a mea a jucat din sprâncene, cu un zâmbet provocator. Adusese o sacoșă plină cu mâncare la pachet.

Karlie știa că avusesem o dimineață grea, așa că venise la mine. Am tras-o înăuntru, copleșind-o cu o îmbrățișare. M-a bătut pe spate, stânjenită.

— Karlie, ți s-a mai spus că ești o prietenă extraordinară?

Respirația mea îi ciufulea buclele bogate și negre.

— Toată lumea mi-o zice. Am venit cu daruri: paste, vin ieftin și bârfă. Începem cu mâncarea, da?

— Perfect!

O oră mai târziu, stăteam amândouă pe canapeaua din sufragerie, într-o stare avansată de comă alimentară. Ecranul televizorului clipea în fundal.

Mi-am mângâiat burta. Eram zveltă și micuță. Câteodată, când mâncam prea mult și burta mea se umfla, o cuprindeam cu brațele, stând în fața oglinzii, și îmi imaginam că sunt Demi Moore, așa cum a apărut pe coperta revistei *Vanity Fair*. În seara asta, fiind puțin amețită din cauza vinului și foarte îngrijorată din pricina bunicii, mă întrebam dacă voi fi vreodată însărcinată, dacă voi întâlni pe cineva și vom avea o viață împreună.

De obicei, împingeam întrebările astea într-un sertar din adâncul minții mele. Dar de când West îmi invadase viața cu trupul lui învinețit de bătăi și cu sufletul lui sfâșiat, spărsese sertarul cu pricina și îi împrăștiase conținutul peste tot.

Pasiune.

Romantism.

Dorință.

Și cea mai periculoasă dintre toate: *speranță*.

Oare ceea ce el trezise în mine era bun și plin de speranță sau dezastruos și distrugător? În orice caz, era stupid și riscant să mă încred într-un tip care categoric nu dorea o relație serioasă și nici nu părea interesat să trăiască.

Am înghiontit-o pe Karlie.

— Care-i bârfa pe care voiai să mi-o spui?

— O știi pe Melanie Bush? a început prietena mea. E micuță, blondă, cu ochi albaștri.

— Ai descris șaizeci la sută dintre studentele din Sheridan. Care-i treba cu ea?

— Vineri, Michelle — o amică de-a mea — a chiulit de la ora noastră de studiu. S-a dus la meciul lui West împotriva lui Kade Appleton. Se pare că a fost o luptă groaznică. Saltelele erau atât de pline de sânge, că după aia a fost nevoie să le arunce la groapa de gunoi și să lea dea foc. În fine... După meci, a fost cât pe ce să izbucnească o altă bătaie. Unii dintre oamenii lui Appleton au vrut să-l atace pe West, dar el le-a întors spatele. Ghicește ce-a făcut în drum spre ieșire!

— Ce?

Încercam să vorbesc pe un ton nepăsător, însă spatele mi se încordase. Mâncarea pe care tocmai o înghițisem mi se întorcea în gât. Bănuiam ce urma să aud.

— A târât-o pe Mel pe scări și i-a tras-o zdravăn, în cabina liftului. Michelle crede că West nu era complet conștient. Mel i-a spus că a fost *hot* și al naibii de sexy. Tipul nici măcar nu s-a uitat la fața ei, dar i-a servit două orgasme.

— Uau!

Trebuia să spun ceva, așa că am ales o exclamație care însemna absolut totul și totodată nimic. *Uau!* poate să sugereze ceva de rău sau ceva de bine. Să exprime șoc sau sarcasm. Simțeam că inima mea se spulbera.

— Cică West e ciudat la pat, a adăugat prietena mea. Mel a spus că el îi tot atingea părul și că vorbea întruna despre Texas.

Karlie a strâmbat din nas.

— Crezi că bunăciunii noastre i s-a pus pata pe Texas? Noi, texanii, am inventat sucul Dr. Pepper, hot-dogul și implanturile de silicon. Suntem cel mai tare stat din țară!

— Așa-i! E superciudat, am mormăit eu.

Doar atât am fost în stare să spun.

Texas.

Vorbise despre Texas.

Un amestec grețos de gelozie incandescentă și de euforie mi-a invadat inima.

— Hei, ai niște înghețată? a întrebat Karlie.

— Mă duc să verific, am anunțat eu, bucuroasă că aveam un pretext să mă duc la bucătărie și să-mi liniștesc bătăile inimii.

Eram geloasă, deși n-aveam niciun drept să simt gelozie. West nu era iubitul meu. Nimic din comportarea lui nu mă făcuse să cred că avea să mă invite vreodată la o întâlnire. Ba mai mult, îmi spusese verde-n față că nu ar fi flirtat cu mine nici dacă m-ar fi considerat atrăgătoare.

Singurul lucru pe care îl dovedea tărășenia asta era că voia să mi se strecoare în chiloți, nu în inimă. Ar fi fost înțelept să nu uit care parte din mine îl interesa.

Dumnezeule! Trebuia să trec cât mai repede peste pasiunea asta stupidă.

Am scos din congelator o cutie cu înghețată și am luat două linguri din dulap. Am înfipt una în înghețată. Îmi venea să urlu.

Prostia de care dădusem dovadă mă înfuria. Și ce dacă West nu se comporta ca un nemernic cu mine? Asta nu însemna că *nu era* unul. La urma urmei, se purtase urât cu Melanie. Trebuia să-mi reamintesc să stau departe de el și să-mi folosesc rațiunea.

Texas.

Omul avea tupeu să-mi pronunțe porecla în timp ce i-o trăgea unei alte fete.

Îmi venea să-l omor. Să-l sugrum. Să-l...

— Shaw! Ce naiba faci acolo? Acum faci înghețata aia? a strigat Karlie, din sufragerie.

— Vin imediat!

M-am întors lângă prietena mea. Karlie a luat o gură de înghețată.

— Știi ce-ar trebui să facem? a zis ea. Ar trebui să mergem să vedem meciul lui West, vinerea viitoare. Vineri lucrează mama și Victor, deci noi avem liber. N-am mai ieșit împreună în oraș de un car de ani.

Adevărat. Karlie era ocupată cu facultatea și cu stagiatura, iar eu fie lucram, fie petreceam timp cu bunica. Dar să mergem să-l vedem pe West bătându-se era cea mai aiurea activitate pe care Karlie ar fi putut s-o aleagă.

Înfulecam înghețată, fără să-i simt gustul. Cheful meu de distracție se evaporase. Prin minte mi se derulau imagini în care West i-o trăgea lui Melanie Bush. Nici măcar nu știam cum arăta fata aia.

Am refuzat ferm propunerea:

— Nu, mersi! Luptele nu sunt pe gustul meu.

— Dar îți plac tipii sexy, la bustul gol, care se snopesc reciproc, corect? a încercat Karlie să mă convingă. Nu cumva ești asexuală ori lesbiană?

— Oi fi asexuală.

— Haide! Eu te știu încă dinainte să ți se întâmple porcăria aia. Erai înnebunită după băieți, la fel ca noi toate. Îți aduci aminte de Tucker?

Tucker era unul dintre motivele pentru care băieții mă dezgustau. Faptul că mă părăsise în clipa în care îmi pierdusem frumusețea mă durea chiar și după ce rănile mele fizice se vindecaseră de mult.

În cele din urmă, am lămurit-o pe Karlie că nici în ruptul capului n-o să merg să văd o luptă ilegală. După ce prietena mea a plecat acasă, m-am dus la culcare. Am strecurat cheile casei sub saltea — așa cum îmi sugerase West —, așa încât bunica să nu poată ieși din casă în timp ce dormeam. Deocamdată, funcționa.

Înainte de a adormi, ultimul meu gând s-a îndreptat către un luptător căruia nu-i mai păsa de el însuși.

Capitolul 8

West

Duminică, am sosit târziu la serviciu. Azi-noapte fusese o petrecere la sediul unei frății studențești. Pentru mine petrecerile erau un chin, dar din când în când participam și eu, mai ales dacă East mă bătea la cap și mă acuza că sunt antisocial. Tipul ăsta avea impresia că urma să intru în depresie, ca mama. Câteodată, bănuiam că prietenul meu cel mai bun știa că mă tenta ideea de a mă izbi cu motocicleta de un copac sau de a mă arunca în gol, din vârful turnului de apă. La petrecerea de aseară stătusem de unul singur toată noaptea, cu o sticlă de alcool alături. I-am trimis la plimbare pe toți cei care voiau să intre în vorbă cu mine. Cea mai naspa fază a serii a fost când o tipă s-a enervat fiindcă o întrebasem cine e, când se apropiase de mine.

Am aflat că făcuserăm sex vineri. Și tipa găsise de cuviință să le spună tuturor că ne cuplaserăm!

„Melanie!" țipase ea la mine. „Numele meu e Melanie. Ți l-ai fi amintit, dacă m-ai fi lăsat să mă prezint ca lumea. Și încă ceva: nici măcar nu sunt din Texas! Sunt din Oklahoma!"

Ce să zic? Tipele sunt de neînțeles. Nici măcar nu mi-am bătut capul să încerc să mă dumiresc despre ce vorbea.

O ignorasem. Mă îndreptasem către masa de biliard, unde câțiva tipi discutau despre Liga Națională de Fotbal. La un moment dat, Tess o trăsese deoparte pe Melanie (sau o chema Melody?), consolând-o pentru moartea prematură a „poveștii de iubire" pe care o împărtășiserăm noi.

Deși sâmbătă, în rulotă, ne destăinuiserăm tot ce aveam pe suflet, duminică Texas s-a arătat surprinzător de tăcută și de tăioasă. Eram mult prea mahmur ca s-o întreb ce o deranja de data asta. Părea să găsească mereu motive să mă urască. De la începutul turei, nu schimbaserăm mai mult de cinci propoziții. Mă enerva atitudinea ei schimbătoare: când rece, când aprigă.

Însă luni răbdarea mea s-a cam terminat și nevoia de a pocni pe oricine-mi ieșea în cale a devenit copleșitoare.

Luni dimineață, East se enervase din cauza mea. După ce se trezise, găsise în coșul nostru de gunoi cele șaptesprezece scrisori pe care mi le trimisese mama (*Ce naiba, omule? Răspunde-i maică-tii la scrisori!*). În plus, lumea încă nu se dezmeticise după bețiile din weekend și toți studenții băntuiau mahmuri prin campus. Petrecerile frățiilor se prelungiseră duminică și luni, iar jumătate dintre studenți erau în togi și în sandale.

Arătau ca niște zei greci, dacă zeii cu pricina ar fi cărat după ei câteva kilograme în plus, acumulate după o vacanță *all inclusive* în Olimp. În orice caz, jumătate dintre tâmpiții ăștia nu ar fi fost în stare să găsească Grecia pe hartă nici dacă ar fi fost încercuită cu markerul. Mă duceam la primul curs din zi, hotărât ca azi să nu omor pe nimeni.

Dispoziția mea proastă din weekend încă nu mă părăsise.

Am trecut pe lângă Reign, pe lângă prietenii lui din frăția Sig Ep, pe lângă Tess, pe lângă tipa blondă din Oklahoma — cu

care pasămite mă culcasem — și pe lângă alte câteva fete. Se strânseseră cu toții în coridor și bârfeau. Tocmai eram pe punctul de a intra în sala de curs, când l-am auzit pe Reign țipând:

— Hei, Toastie! Ai căzut de sus? Întreb fiindcă fața ta e cam stâlcită.

Tot coridorul a izbucnit în râsete răsunătoare.

M-am oprit din mers. Am strâns pumnii.

— Am glumit, a zis Reign. Arăți sexy, păpușă!

Încă un val de râsete. Texas nu a răspuns. Aveam nevoie de toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă răsucesc spre ea.

Nu te pierde cu firea! Ea nu are nevoie de mila ta.

Reign încă nu terminase cu glumele.

— Toastie, chiar ești sexy! Nu te mint. Dacă te cuplezi cu mine, o să arzi în flăcări.

Alte hohote. Chicote, palme duse la gură.

Studenții își scoseseră telefoanele mobile și filmau scena.

Ceva s-a frânt în mine.

Îmi pare rau, Texas! Nu pot să stau deoparte.

M-am răsucit pe călcâie și m-am repezit la el. Reign purta o togă tâmpită și imitația jalnică a unei cununi de lauri. Zâmbetul lui idiot s-a năruit ca un turn din cărți de joc când și-a dat seama că aveam de gând să-l pocnesc. Nu m-am uitat la Texas. Nici măcar nu am verificat dacă mai era prin preajmă. Mi-am izbit umărul în Reign, proiectându-l în perete. I-am înșfăcat toga în pumni. Țesătura s-a desprins și a căzut la picioarele lui. A rămas doar în boxeri. L-am apucat de gât și l-am ridicat până când tălpile lui s-au desprins de podea. Strângeam din dinți atât de tare, încât aveam impresia că o să-i sfărâm.

— Iisuse! Hei, omule!

Exclamația lui s-a stins. Îi striveam traheea. A încercat să-mi desprindă degetele de pe gâtul lui. Încheieturile i se albiseră.

— A fost o glumă, a îngăimat el.

Mi-am dezvelit dinții într-un rânjet sălbatic. Voiam să-l sperii de moarte. Voiam să știe că, dacă își mai bătea joc de Texas, avea să fie al naibii de dureros pentru el.

— Nu ești amuzant, glumețule!

— Tipei nici măcar nu-i *pasă*! a încercat Reign să țipe.

Apăsam tot mai mult pe gâtul lui. Ochii mai că-i ieșeau din orbite. Simțeam cum oasele delicate ale gâtului trosneau.

— *Mie* îmi pasă, i-am zis încet.

Aș fi putut să-l omor. De multă vreme eram conștient de capacitatea mea de a ucide. N-ar fi fost prima persoană care sfârșise la morgă din cauza mea.

Dar ăsta era un secret pe care nu doream să-l împărtășesc.

— Reign, dacă îndrăznești să-ți mai bați joc de ea, o să te fac bucăți și-o să te arunc în toaletă. Chiar mi-ar plăcea să fii suficient de prost încât să te iei iar de ea, ca să termin cu tine.

— Frate, îl strangulezi! a exclamat cineva, în stânga mea.

— Se face stacojiu! a anunțat altcineva.

— Repede, faceți ceva!

Țipete răsunau în jurul meu, dar nu-mi păsa. Fața lui Reign se schimba la culoare. Mișcările lui erau tot mai anemice. Începea să-și dea seama că s-ar putea să nu scape cu viață.

Câteva perechi de mâini mi-au înșfăcat tricoul. East, Grayson și Bradley m-au tras spre peretele opus, departe de Reign. I-am aruncat lui East o privire nimicitoare. L-am împins cât colo și am dat să mă năpustesc din nou la Reign.

East m-a împins iar înapoi.

— Aproape că l-ai omorât. Ce se-ntâmplă cu tine, omule?

I-am aruncat o privire de gheață lui Reign. Se prăbușise la podea. Gâfâia și își freca gâtul învinețit.

Mulțimea din jurul nostru creștea. Auzeam murmure. Texas stătea undeva în spate.

Se uita la mine ca la un trădător.

Eram sătul.

Sătul de ea.

De familia mea.

De lume.

M-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat în direcția opusă. Tipa asta nu merita atâta deranj. Făcusem tot ce putusem ca s-o ajut, dar mă săturasem. Nu-mi permiteam să am un prieten ca Grace Shaw, deși doream compania ei.

Dar prietenia cu Grace provoca prea multă tevatură, prea multe probleme. Nu, mersi!

Am intrat în sala de curs. Eram convins că Texas avea să fugă după mine ca să-mi mulțumească, să-mi ceară scuze pentru că fusese nerezonabilă.

Să se milogească și să tremure în fața mea, ca toți ceilalți.

Să caute afecțiunea mea.

Am aruncat o privire spre coridor, așteptându-mă să-i văd din nou fața.

Plecase.

Ceva mai târziu, seara, Reign m-a înghiontit în umăr și m-a întrebat:

— La ce te gândești?

S-a trântit lângă mine, pe marginea piscinei. Fuma o țigară cu marijuana. Fumul țâșnea din nările lui în două fuioare groase.

Probabil că așa își cerea scuze pentru ce se petrecuse în holul universității, azi-dimineață.

Am sorbit din berea mea, legănându-mi picioarele în apa călduță. Când am aruncat o privire la gâtul lui, mi-am zis că trebuia să accept că și eu eram vinovat.

Da, se purtase ca un dobitoc, însă, pe de altă parte, eu aproape că-l omorâsem din cauza unei fete care nici măcar nu voia să fie salvată.

Să te ia naiba, Texas!

Am răspuns cu sinceritate:

— Mă gândesc că am degetele de la picioare al naibii de păroase.

Umerii lui Reign s-au cutremurat de râs. Piciorul lui l-a lovit pe al meu, în apă.

— Ho-ho, frate! Chiar că sunt păroase.

A urmat o clipă de tăcere. Încă vedeam roșu în fața ochilor de fiecare dată când îmi aminteam cum o tachinase pe Texas. Nici măcar nu știam de ce reacționasem așa. Ea stabilise clar că nu eram prieteni, iar eu îmi spusesem că n-o să mă dau la ea.

Nu era prima oară când Reign se comporta ca un idiot.

— Aș vrea să pot fi ca tine, a declarat el, din senin. Tu ești genul de tip puternic și tăcut. N-ai nevoie să dai din gură ca să fii observat. Eu trebuie să fiu distractiv. Oamenii se așteaptă să vorbesc aiurea despre alții.

— Dacă așa te scuzi tu pentru ce-ai făcut astăzi, mai bine pleacă, înainte să te înec în piscină.

Am sorbit din bere.

Eram la o petrecere aniversară. East mă târâse cu el. Sărbătorita locuia în afara orașului și ne rugase să venim. Tatăl ei era un petrolist influent. Ai ei nu erau în oraș. Era ca petrecerea unei frății, dar la scară mai mare. Muzica bubuia dintr-un sistem audio, făcând podelele să se cutremure.

Sărbătorita se plimba de colo colo într-un bikini roz cu alb, pe tocuri înalte, afișând o eșarfă care anunța că tocmai împlinea douăzeci și unu de ani. Venisem aici ca să mă mai eliberez de stres cu o partidă rapidă de sex, dar de îndată ce am intrat pe poarta din fier forjat a vilei, am realizat că preferam să stau pe marginea piscinei și să mă holbez la degetele mele păroase decât să i-o trag unei tipe anonime, care mai târziu avea să-mi scoată ochii fiindcă nu-mi aminteam de ea.

În ultima vreme, dezavantajele aventurilor de-o noapte mi se păreau mai numeroase decât avantajele.

— Nu mă întrebi de ce mi-am bătut joc de Bucle-Aurii? a întrebat Reign.

Nu i-am răspuns.

— Am făcut-o pentru că știam c-o placi pe Toastie. La naiba! Până și câinele meu știe c-o placi pe Toastie! De-asta i-ai tras-o lui Melanie, corect? Fiindcă, dacă o privești din spate, arată ca Toastie.

Dacă-i mai spunea o dată „Toastie", plănuiam să-l pocnesc rău de tot.

Reign a continuat:

— Păr lung, blond; drăguță; popou rotund. Ești foarte ușor de citit, St. Claire. Am vrut să mă răzbun fiindcă te-ai culcat cu Tess.

Am sorbit iar din bere. Reign era drogat dacă își închipuia c-o plac pe Texas. Cu excepția rarelor ocazii când mă făcuse să râd, tipa era insuportabilă.

East s-a apropiat de noi și s-a așezat lângă mine. A luat țigara dintre degetele lui Reign.

— Aveți o conversație intimă? a glumit prietenul meu. Reign, în sfârșit recunoști că ești gay?

East a rânjit la Reign, care l-a pocnit peste ceafă, râzând și mai tare.

— Tocmai îi spuneam lui West că am necăjit-o pe Toastie pentru că el i-a tras-o lui Tess.

— Iar i-ai zis „Toastie"? am izbucnit eu.

I-am arătat pumnul. Reign s-a crispat.

— La naiba! Scuze! Obiceiurile vechi mor greu.

— Vai! Nu-mi place când mami și tati se ceartă, ne-a ironizat East, după care a tras un fum din *joint* și i l-a pasat lui De La Salle. Reign, serios vorbind, e de tot rahatul că te iei de Grace! Dacă se mai repetă, o să am grijă ca antrenorul să afle. O să te elimine din echipă cât ai clipi.

— I-am spus deja lui West că n-o s-o mai tachinez, s-a bosumflat Reign. Am greșit. Trec printr-o perioadă proastă.

— Westie știe că ești interesat de Tess? l-a întrebat East.

Reign și-a dat ochii peste cap.

— Acum știe. Mersi că m-ai dat de gol!

Despre asta era vorba? Reign se ofticase fiindcă i-o trăsesem lui Tess Davis?

Mi-am terminat berea tocmai când o boboacă s-a aplecat spre noi, cu sânii revărsându-i-se din decolteul costumului roșu de baie. Ne-a oferit o tavă plină cu *shot*-uri. East a luat trei și le-a împărțit între noi.

— Poți s-o ai pe Tess, i-am zis eu. Nu-ți stă nimic în cale, în afară de fața ta urâtă și de creierul tău de rahat.

Reign a clătinat din cap.

— Nu-i chiar atât de simplu.

Am ciocnit paharele și am dat tequila peste cap. Nu-mi aminteam ca Reign să fi zis că-l interesează Tess. În ultima lună, Reign făcuse sex cu mai mult de jumătate din populația feminină a campusului, așa că declarația lui cum că avea sentimente pentru Tess nu prea era credibilă.

— De ce nu e simplu? l-a întrebat East pe Reign.

— Acum Tess îl place pe West.

— Mie nu-mi place de Tess, așa că n-ar trebui să fie o problemă să te cuplezi cu ea, i-am spus eu lui Reign.

— Vrei să spui că nu ești interesat de fata din rulota cu *tacos*? m-a provocat East, înghiontindu-mă în coaste.

O fată a plonjat în piscină, împroșcându-ne cu apă. Ne-a trasîn joacă de degetele de la picioare, apoi a apărut la suprafață, ca o nimfă desfrânată. Reign a stropit-o și el cu apă. *Pe naiba îndrăgostit!* Tipul ăsta habar n-avea ce-i dragostea.

East și cu mine am continuat discuția.

Pentru mine era important ca tâmpiții ăștia să nu mai vorbească despre ea referindu-se la cicatricea sau la jobul ei.

— O cheamă Grace, am zis apăsat. Nu, Grace nu mă interesează.

Cu atât mai puțin după ce mă ignorase total în rulotă și mă umilise în fața tuturor, când eu îmi pusesem pielea la bătaie pentru ea.

East a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a comentat:

— Pe de altă parte, n-ai mai avut tendințe sinucigașe de când...

— De când ce? i-am tăiat-o eu.

— De când ai cunoscut-o.

Cel mai bun prieten al meu era cam siropos. Am chicotit. Ce glumă bună! I se părea că mă schimbasem din cauza unei fete.

— Îți zic pentru ultima oară: Grace Shaw nu mă interesează.

— Pe bune?

Câteva fete s-au scufundat în piscină, ca să ne gâdile la tălpi. Încercau să ne atragă atenția. Amândoi le-am ignorat.

M-am uitat enervat la cel mai bun prieten al meu.

— De câte ori trebuie să repet, East? Pot să mă exprim printr-un dans tribal sau în codul Morse. Ori poate preferi un șut în fund?

— În cazul ăsta, așa-i că n-o să te deranjeze dac-o invit pe Grace în oraș?

East mă studia cu atenție. Maxilarul meu zvâcnea. Dintre toate tipele de la Universitatea Sheridan, voia să i-o tragă fetei cu care lucram! Am observat că Reign încetase cu hârjoneala în piscină și aștepta să-mi vadă reacția.

Am ridicat din umeri.

— N-ai decât! Nu uita să-ți pui prezervativ! Grace pare genul de fată care-ți toarnă un plod și pe urmă te pune să te însori cu ea.

Chiar nu avea importanță ce-i răspundeam. Texas nu ar fi acceptat să iasă la întâlnire cu el, chiar dacă East ar fi fost singurul tip rămas pe Pământ. Probabil că încă era virgină. Tipa nu ieșea la întâlniri și se ținea la distanță de echipa de fotbal, mai ales după ce Reign — care era fundaș — se purtase atât de aiurea cu ea.

Reign părea foarte amuzat. S-a băgat în discuție:

— Stai să văd dac-am înțeles! Ai omorî pe oricine îi vorbește urât fetei, dar nu ai ieși cu ea în oraș?

Am plonjat în piscină și mi-am stropit fața cu apă.

— Bravo, băiete! m-am răstit la Reign. Ai priceput. Și-acum ce vrei? Un premiu?

— Cred că West vorbește serios, a spus Reign, sarcastic.

East a sărit în piscină, alături de mine. Mă săturasem să vorbesc despre Grace Shaw. Fata asta acapara prea mult din timpul, din viața și din *gândurile* mele.

East a schimbat subiectul:

— Max zice că Appleton spune tot felul de tâmpenii despre tine.

Nu-mi păsa de ce ziceau oamenii despre mine.

— Dac-ar da din gură de față cu mine, Appleton ar rămâne fără dinți, am declarat eu.

— Pun pariu că Max face aranjamente pentru un alt meci cu el.

— Ai accepta o altă luptă, dacă ți-ar propune? s-a interesat Reign.

— Nici vorbă! a exclamat East, aruncându-mi o privire de avertizare.

— Dacă mi s-ar oferi destui bani, i-aș ucide pe Appleton, pe managerul lui bătut în cap și pe Max.

Prietenii mei au izbucnit în râs.

Am râs și eu.

Dar ei nu știau că nu glumisem.

Capitolul 9

Grace

Se spune că un necaz nu vine niciodată singur.

La sfârșitul săptămânii, Marla mi-a zis:

— Scumpo, îmi pare foarte rău. Știu că pică tare prost pentru tine, dar îmi dau demisia!

Mi s-au înmuiat picioarele. Eu și West nu mai vorbeam deloc la muncă, bunica intrase în greva foamei — încă era supărată din cauza tomografiei, pe care oricum nu o făcuse —, iar de când West St. Claire declarase că mă aflam sub protecția lui, la facultate eram întâmpinată cu șușoteli și priviri compătimitoare.

Toată lumea știa că eu și West nu eram amici. Prin urmare, își închipuiau că-i era milă de Toastie, colega lui de muncă, și că voia să se asigure că biata nefericită nu avea să se omoare. Aș fi vrut să țip la ei: *El e cel care urăște viața! El vrea să moară, nu eu! Tot ce vreau eu e să fiu lăsată în pace.*

— Pleci? am îngăimat, încercând să păstrez un ton neutru.

Marla a dat aprobator din cap. Mi-a luat mâinile în palmele ei și le-a dus la buze.

— Ies la pensie. Ne mutăm. Pete a găsit un apartament grozav în Florida, chiar lângă Miami. Drăguț, elegant și foarte ieftin. O să fim aproape de Joanne, fiică-mea, și de puturoșii ei mici. De mult plănuiam să mă pensionez. Nu mai sunt tânără. Vreau să mă bucur de nepoții mei, să mă plimb și să mă îngraș alături de soțul meu.

Ce-mi spunea nu era o noutate, și totuși mă simțeam irațional de supărată. Nu pe Marla, bineînțeles. Nu puteam s-o învinovățesc că dorea să trăiască mai bine. Eram supărată pe lume. Depindeam de Marla, pe care acum o consideram un membru al familiei noastre, nu o angajată. Lucra constant ore suplimentare și era la dispoziția noastră douăzeci și patru de ore. În majoritatea timpului, bunica se înțelegea bine cu ea, iar Marla nu punea la inimă atunci când bunica se purta urât. Să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască avea să fie greu. Marla locuia în Sheridan. Nu mulți oameni voiau să se mute în orașul meu mic pentru un job, iar cei care erau dispuși să accepte cu siguranță voiau un salariu mai mare decât cel pe care i-l plăteam Marlei.

Chiar dacă aveam ceva bani puși deoparte pentru cheltuielile medicale ale bunicii și trăiam confortabil din pensia ei, n-o duceam regește.

M-am ridicat, încercând să-mi stăpânesc panica, și am îmbrățișat-o strâns. Simțeam înțepătura lacrimilor.

— Marla, e grozav! Meriți să ieși la pensie. Ai muncit din greu atâția ani. Mă bucur mult pentru tine și pentru Pete.

Mi-a mângâiat obrajii, ca să se asigure că erau uscați. M-am crispat când mi-a atins cicatricea. Încă o simțeam proaspătă. Acolo, pielea era mai subțire decât pe partea dreaptă a feței.

— Nu te neliniști, Gracie-Mae! Îți dau un preaviz de două luni. Ai suficient timp să găsești un înlocuitor.

Am răsuflat ușurată. Două luni chiar era de ajuns.

— Mulțumesc! O să încep să caut imediat.

— Dar știi părerea mea despre ce ar trebui să faci.

Gura ei zvâcnea ușor, ca și cum se abținea să spună ce gândea.

— Știu, i-am răspuns eu. Am aflat și despre greva foamei.

Marla a râs.

— Mda... Că tot veni vorba despre asta, baba strecoară jumări în camera ei, când crede că nu-s atentă. Mă prefac că nu văd, ca să le mănânce.

Am chicotit ușurată.

— E imposibilă! Ce-o să mă fac cu ea?

— Trimite-o la cămin! a pufnit Marla. O să-ți mulțumească mai târziu.

Ca un făcut, bunica a intrat în bucătărie.

— Ce-i cu tevatura asta? a întrebat ea.

S-a dus direct la sertarul cu ustensile de bucătărie și a încercat să-l deschidă. Sertarul nu s-a clintit. La începutul săptămânii instalasem magneți pe fiecare sertar cu obiecte care îi puteau face rău. După incidentul cu plita, nu puteam risca să se rănească din nou.

— Bunico, Marla tocmai mi-a spus c-o să ne părăsească peste două luni. Se mută în Florida, ca să fie mai aproape de Joanne și de nepoții ei.

— La naiba! Ce-i asta? a exclamat bunica.

Trăgea de mânerul sertarului, pufnind iritată.

— Nu pot să-l deschid!

— Bunico, m-ai auzit?

— Ce Dumnezeu?! a murmurat ea, ignorându-mă.

M-am apropiat de ea, dornică s-o îmbunez.

— Ce-ți trebuie, bunico?

— Îmi trebuie să știu de ce nu pot să deschid sertarul meu, în casa mea, ca să iau o linguriță pentru ceai!

S-a răsucit să mă privească și a gesticulat spre sertar.

— Ăsta-i planul tău, Courtney? Să-i convingi pe oameni că am nu știu ce boală? Că nu pot nici măcar să deschid un sertar? Vrei să mă bagi într-un azil pentru boli mintale?

De data asta, nu mai voiam să joc rolul fiicei ei moarte. Mă durea prea mult.

— Bunico, nu sunt Courtney. Sunt Gracie-Mae! Nu vreau să te internez într-un azil de boli mintale.

— Vrei să mor acolo, ca să-mi iei toți banii și casa! Ca să te poți droga în voie. Te știu eu, domnișoară! Nu te interesează decât băieții și drogurile.

Am rostit apăsat:

— Vreau doar să te faci bine.

Mă oboseau discuțiile astea.

— Vrei să-mi născocești o boală, ca medicii să mă îndoape cu medicamente! a ripostat bunica. Nu toată lumea vrea să fie sedată. Doar pentru că ție îți plac drogurile, nu înseamnă că sunt bune și pentru mine.

I-am pus o mână pe umăr.

— Bunico, eu sunt *Grace*.

M-a împins cât colo. M-am lovit cu spatele de perete. O poză în care apăream împreună cu mama — singura pe care o aveam în casă — a căzut pe podea, iar sticla s-a făcut bucăți.

Gestul ei mă durea sufletește, nu fizic.

Mă durea umilința.

Furia.

Neajutorarea pe care o simțeam în situația asta.

Am dus la buze inelul cu văpaia ruptă și i-am șoptit dorințele mele. Imediat, Marla a sărit de pe scaun și s-a apropiat de bunica.

Tonul ei ascuțit mi-a zbârlit părul de pe ceafă.

— Savannah! Nu-ți recunoști nepoata?

Bunica a răsucit iute capul spre Marla. Privirea ei încruntată s-a topit într-un zâmbet dulce.

— Ce? Nu fi proastă! Știu foarte bine cine este.

— I-ai spus „Courtney".

— Taci! a strigat bunica. Nu mă mai călcați pe nervi!

Marla m-a îndemnat:

— Du-te la școală, scumpo! Astăzi o să rămân câteva ore în plus. I-am promis bunicii tale c-o ajut să facă ordine în dulap. În regulă?

M-am uitat lung la bunica, apoi am dat din cap, în semn de aprobare.

Mi-am luat rucsacul, cheile și portofelul și am dat buzna afară. Abia când am urcat în mașină mi-am îngăduit să plâng.

Mă gândeam la *Un tramvai numit dorință*. La singurătatea copleșitoare a lui Blanche, care se înrădăcinase în ea atât de mult, încât nici Blanche nu mai știa *de ce* se simțea singură. La fel ca bunica, Blanche stătea acasă toată ziua. Adesea, numai demonii ei îi țineau companie.

Mă gândeam la cruzimea de a-i oferi cuiva libertatea, deși nu știe cum s-o folosească.

Bunica Savvy spunea mereu: *Dacă nu ți-e frică, înseamnă că nu ești curajos.*

Acum eram doar speriată. De dragul bunicii, trebuia să fiu și curajoasă.

M-am așezat în ultimul rând al amfiteatrului improvizat, ca să asist la repetiție. Urmăream cum Tess și Lauren măcelăreau rolurile Stellei și al lui Blanche.Tess nu era o actriță slabă, dar forța nota, ca să compenseze faptul că nu obținuse rolul lui Blanche.

Se plângea adesea din cauza asta.

— *Blanche are mult mai multă substanță! Stella e supusă și timidă*, protestase Tess, la un moment dat.

— *Maturizează-te, Tess! Învață să pierzi cu eleganță!* pufnise Lauren.

— *Eu nu pierd niciodată*, îi răspunsese Tess, pe un ton nespus de încordat.

Lauren își dăduse părul peste umăr și zâmbise senină, apoi îi dăduse lovitura de grație:

— *Serios? Atunci cum se face că acum nu ești la brațul lui West St. Claire?*

Aiden — care îl juca pe Stanley — nu se descurca rău, dar trebuia s-o lase mai moale cu încruntarea și cu căutăturile urâte. Părea atât de constipat, că-mi făceam griji ca spectatorii să nu-i arunce laxative pe scenă, la sfârșitul spectacolului.

Pe la jumătatea repetiției, cineva s-a strecurat pe scaunul de lângă mine. De-a dreptul ciudat! Celelalte scaune erau libere. Chiar dacă nu m-am uitat, știam cine venise.

Îi simțeam mirosul de iarnă, de bomboane cu mere și de mascul alfa. Sălbatic și unic.

Mi-am sprijinit picioarele de spătarul scaunului din fața mea, încercând să mă concentrez din nou la actorii de pe scenă. Încă eram supărată pe West. În special pentru că i-o trăsese unei alte fete, vinerea trecută, în timp ce-mi rostea porecla. Dar cel mai important motiv al supărării mele era umilința uriașă la care mă supusese, făcând mare tam-tam din cauza felului în care Reign se purtase cu mine. Reign De La Salle se număra printre numeroșii idioți pe care învățasem să-i ignor. West mă adusese iar în centrul atenției, iar acum toată lumea vorbea despre mine, despre povestea mea, despre chipul meu, despre viitorul meu ratat.

Parcă aș fi fost din nou la liceu.

West și-a sprijinit un braț de tetiera mea. Limbajul trupului său sugera indiferență și încredere în sine. Mi-a aruncat în poală o agendă mică.

În continuare, mă prefăceam că-l ignor.

— Când crezi că o să lași supărarea la o parte? m-a întrebat el.

Am strâns din buze, silindu-mă să nu zâmbesc. Încercam să stăpânesc fluturașii care-mi roiau în piept.

Tocmai această senzație îmi dădea de înțeles că era o idee bună să păstrez distanța față de el. Era cât se poate de limpede că tipul ăsta frângea inimi.

— Nu pot să fac asta.

Ochii mei nu se desprindeau de scenă.

Tess și-a dat capul pe spate cu un gest teatral, încercând să distragă atenția de la Lauren. Regizorul a întrerupt repetiția pentru că Lauren își bâlbâia replicile.

— Ce naiba! Tess mi-a distras atenția! a încercat Lauren să se justifice, strângând între degete manuscrisul piesei.

Tess și-a proptit pumnii în șolduri și a ripostat:

— Când intri în rol, nimic n-ar trebui să-ți distragă atenția! Eu sunt o actriță care interpretează metodic[1], Lauren. Odată ce intru în pielea personajului, sunt de neoprit! De săptămâni întregi îi tot spun profesoarei McGraw că eu ar trebui s-o joc pe Blanche! M-am născut pentru rolul ăsta.

În vreme ce Lauren se străduia să memoreze următoarele ei replici, ochii ca de felină ai lui Tess au început să cerceteze scaunele

[1] În original, *method acting*. Tehnică de interpretare care presupune ca actorul să se identifice complet, la nivel emoțional, cu personajul pe care îl zugrăvește. Actorii sunt încurajați nu să simuleze anumite stări ori sentimente, ci să le trăiască în mod real. (N. red.)

din sală. Când ne-a observat, privirea ei s-a umplut de emoție. Ne-a făcut cu mâna.

— West! Grace! Bună!

I-am făcut și eu cu mâna. West a schițat un salut sumar, din bărbie, pe urmă s-a uitat iar la mine.

— Mai dă-mi o șansă! a propus el. Sunt abia la prima abatere.

— Ești la a treia. M-ai călcat pe nervi din prima zi în care am lucrat împreună.

— Du-te naibii, femeie! Crezi că-i o bucurie să lucrez cu tine? s-a zbârlit el.

— Sunt convinsă că nu e o bucurie, dar cel puțin eu nu mă bag în treburile tale și nu atrag atenția tuturor asupra ta, am subliniat eu.

— De fapt, care-i vina mea, mai exact?

West s-a foit în scaun. Corpul lui enorm s-a răsucit către mine.

— Ai făcut mare caz de ce-a spus De La Salle despre mine, iar acum toată lumea mă consideră o puștoaică deplorabilă, care depinde de tine. M-ai făcut să par neajutorată, slabă. Le-ai dat celorlalți impresia că ți-e milă de mine.

M-am uitat în ochii lui. Ceva îmi apăsa pieptul.

West a ridicat din sprâncene.

— Deci ești supărată pe mine pentru că ți-am luat apărarea?

— Pot să mă apăr singură.

— Pe naiba! N-ai ripostat niciodată când Reign te-a luat peste picior.

— Asta nu-i treaba ta.

— Tu *ești* treaba mea.

Mă examina cu atenție. Probabil se bucura să vadă că, sub fondul de ten, fața mea se înroșise ca racul.

— Am observat. Dar mă întreb de ce consideri că sunt treaba ta. Ai nevoie de un hobby? Credeam că deja ai destule pe cap.

— Pentru că tu îmi ești *prietenă*.

Ochii lui s-au îngustat. Părea atât de sigur pe ce spusese. Vasăzică eram prietenă cu el și nu aveam dreptul să comentez!

— Când cineva îmi jignește prietenii, mă jignește pe mine, a completat West. Și pe mine nu mă jignește *nimeni*. Clar?

Mi-am îndreptat ochii spre scenă, fiindcă mă temeam c-o să mă reped la el, ca să-l îmbrățișez. Până acum, nimeni nu intrase cu forța în viața mea, ca apoi să rămână lângă mine, după ce vedea câte probleme emoționale aveam.

West era primul om care insista să-mi fie prieten, indiferent dacă îmi convenea sau nu. Pentru mine, era o premieră. Instinctul îmi spunea să-l îndepărtez înainte să mă abandoneze, dar totodată tânjeam să-l primesc în inima mea.

A ridicat brațele în aer, exasperat.

— Vrei să te las în pace? OK. N-o să te mai deranjez de-acum încolo.

— Hopa! Mersi că te-ai prins, căpitane St. Claire!

Am făcut un gest victorios, la mișto. West tocmai declarase că nu avea să se mai amestece în viața mea. Dar tot nu eram împăcată. Dimpotrivă! După ce se risipise euforia faptului că mă căutase public, în amfiteatru, eram mai furioasă decât înainte. Și știam exact de ce: din cauza lui Melanie. Însă nu puteam să-i spun asta lui West.

— Îți dai seama că te porți ca o scârbă?

Știam că în clipa asta eram nesuferită și mă deranja că nu mă puteam abține. Butonul meu imaginar de autodistrugere fusese apăsat. Voiam să-l apăs din nou, la nesfârșit, până când nu mai rămânea nimic din prietenia noastră, așa încât să fiu din nou singură și invizibilă, în bula mea de neființă.

Mobilul lui West a început să bâzâie în mâna lui. A respins repede apelul. N-am reușit să citesc numele de pe ecran.

Melanie te sună ca să ceară o a doua partidă de sex? I-ai spus că vrei doar aventuri de-o noapte?

— Texas, ce s-a întâmplat?

Îmi cerceta chipul.

Cruz Finlay, regizorul piesei, a fluturat scenariul piesei în direcția noastră și ne-a apostrofat:

— Hei, faceți liniște! Îmi deranjați actorii!

— Actorii tăi ne „deranjează" pe noi, am mormăit eu.

West a pufnit în râs.

— Grace, West! ne-a strigat Tess. Ați venit aici pentru mine?

Tess era grozavă, dar avea impresia că lumea gravitează în jurul ei. Atitudinea ei mă călca pe nervi pentru că fusesem exact ca ea.

Simțeam un nod în gât. Dacă permiteam să fiu tulburată de fiecare dată când West se bucura de atenția fetelor, urma să am o cădere psihică de trei ori pe zi.

West s-a ridicat, m-a apucat de braț și m-a forțat să mă ridic.

— Am venit aici pentru Texas. Acum am găsit-o, deci o să scapi de mine.

Tess a rămas șocată. West m-a târât după el, scoțându-mă din amfiteatru. Afară, m-a pironit de un perete. Brațele lui m-au prins ca în capcană. Telefonul lui a sunat din nou. L-a ignorat. Buzele lui erau periculos de aproape de ale mele.

Mirosul lui bărbătesc mi se strecura în nări. Inima îmi bătea atât de nebunește, că mai aveam puțin și vomitam.

— Te mai întreb o dată. De ce ești supărată pe mine, Texas? Nu-mi servi scuza aia despre Reign! Nu sunt prost.

— Oamenii o să bârfească. Vor spune că ai venit în amfiteatru și mi-ai zis „Texas" de față cu toți. Sper că ești mulțumit!

A ridicat din umeri, complet neafectat.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nu schimba subiectul!

— Nu te interesează dacă oamenii cred că te-ai cuplat cu cineva care are un statut inferior statutului tău? l-am provocat eu.

— Nu m-ar interesa nici dacă lumea ar crede că mi-o trag cu animale. Tu nu ai un statut inferior staututului meu. O să te întreb pentru a treia oară: de ce ești supărată? Alege-ți cu grijă răspunsul! N-o să mai existe a patra șansă. O să te răstorn cu capul în jos și o să scutur răspunsul din tine!

— N-o s-o faci, l-am luat eu în derâdere.

Sprâncenele lui s-au ridicat. A surâs poznaș. La naiba! Era în stare s-o facă. M-am dezumflat.

— Nu sunt supărată pe tine. Pur și simplu vreau să nu te mai porți de parcă aș fi demnă de milă. M-am descurcat de una singură până acum. Nu vreau să atragi atenția celorlalți asupra mea.

Ochii lui mă măsurau.

În cele din urmă, s-a mai domolit și s-a îndepărtat de perete. Simțeam fizic lipsa apropierii de el.

— Dacă nu mai atrag atenția asupra ta, o să te porți iar ca o persoană sănătoasă la cap?

— *Sunt* sănătoasă la cap.

— E discutabil.

— Spune-mi un singur lucru care e nesănătos la mine!

— Porți hanorace când afară sunt patruzeci și patru de grade Celsius, ai o obsesie nesănătoasă pentru anii 90', crezi că nu ești atrăgătoare...

L-am întrerupt:

— În regulă, am priceput! Nu-i nevoie să continui.

A strecurat în gură o acadea și a zâmbit drăcește.

— Sunt foarte încăpățânat. Odată ce încep ceva, e greu să mă opresc. Ne împăcăm?

Mi-a întins degetul mic.

Mi-l imaginam sărutând-o brutal pe Melanie în timp ce-și descheia jeanșii, iar porecla mea îi scăpa de pe buze. Mi-am încârligat degetul mic pe după al lui. Mă amuza să văd cât de mare era degetul lui, în comparație cu al meu. Făceam chestia asta pentru a doua oară. Îmi plăcea că aveam un gest doar al nostru.

West m-a înghiontit ușor.

— Ești gata să fugi?

— Să fug unde? m-am mirat eu.

— La Austin. Tocmai am primit un mesaj de la Karlie. Rulota are o problemă, așa că nu lucrăm azi. N-am nimic în program.

Să petrec timp cu West în afara serviciului era foarte riscant.

— Nu pot, l-am anunțat eu. Am repetiții.

— Nu știu cum s-o spun altfel: nimic n-o să salveze pieu asta! E cel mai rău lucru care se-ntâmplă în Texas, de la trupa Jonas Brothers încoace.

West a făcut o mutră adorabilă, o combinație între regret sincer și sarcasm.

— Nu-i vorbi de rău pe Jonas Brothers! m-am scandalizat eu. Sunt o comoară națională.

L-am amenințat cu arătătorul, pufnind în râs. M-a înșfăcat de deget și m-a tras către el.

— Ce surpriză! Credeam că ești genul de fată care adoră trupe precum My Bloody Valentine.

— Cunosc și trupe care s-au format după anii '90! am zis eu.

— Dovedește! Dar mai întâi, hai să plecăm de-aici!

Având în vedere toate problemele din viața mea, ar fi fost super să mă relaxez și să mă bucur de o zi liberă. Pe deasupra, hotărâsem să nu mă îndrăgostesc de West St. Claire.

Cu ce-mi putea strica o scurtă excursie în Austin?

— Îmi forțezi mâna, am oftat eu.

— Mi s-a dus vestea că, datorită mie, tipele descoperă cât de flexibile pot fi.

Mi-am încreţit nasul şi l-am împins uşor.

— Ce scârbos! Mă duc să-mi iau rucsacul.

— Nici gând, Texas! N-am încredere c-o să te întorci aici, iar dacă mai deranjăm repetiţia o singură dată, Cruz Finlay o să facă infarct. Ţi-l aduc eu.

West a intrat în amfiteatru şi s-a întors cu rucsacul meu. Am fugit în urma lui, ca să ţin pasul cu el.

— Văd că ţopăi! a comentat West. S-ar zice că simţi ceva care începe cu „b".

A zâmbit larg.

— Buimăceală? am întrebat eu.

Spre nemulţumirea mea, chiar ţopăiam.

Opreşte-te! Te faci de râs.

El a râs şi mi-a aruncat o privire piezişă.

— Nu, caraghioaso! Bucurie.

— Nu sunt bucuroasă.

— Zâmbetul tău te contrazice.

Mi-a dat un bobârnac peste bărbie.

— Eşti mojic!

— Iar tu străluceşti!

Mi-am aruncat părul peste umăr. Mă simţeam drăguţă. Inima mea era plină de bucurie şi tot corpul mă furnica.

— La naaaaaaiba! a rostit West, tărăgănând cuvintele. Uită-te la ea cum se bucură! Cine eşti tu? Oare am fost păcălit?

S-a oprit, m-a ridicat de la pământ şi m-a aplecat pe o parte. S-a încruntat, prefăcându-se că citeşte ceva scris pe spatele meu. Nişte instrucţiuni sau un manual de utilizare. Chicoteam în neştire, fără să mă pot abţine.

Ne atingeam foarte mult. De patru ani nu avusesem parte de atâtea atingeri. Fluturașii din pieptul meu se agitau și roiau.

— N-am fost păcălit. Ești Texas cea adevărată. Am primit versiunea nouă! Ești rezistentă la apă?

— Momentan nu.

— Păcat! Pun pariu că arăți grozav într-un costum de baie din două bucăți.

— Iar tu o să fii tăiat în douăzeci de bucăți, dac-o ții tot așa!

Simțeam că redevenisem vechea Grace. Bănuiam că și el simțea la fel despre propria persoană. Dintr-un motiv necunoscut, îl scosesem la iveală pe vechiul West.

Ne-am oprit lângă Ducatiul lui. A luat două căști. Mi-a întins una. De data asta, mi-am scos șapca de baseball și am pus casca pe cap, ascultătoare.

— Știam eu c-o să-ți dezgheț inima!

— Mereu ești așa de încrezător?

— Absolut!

A scuipat acadeaua și și-a pus casca.

— Iar tu ești mereu așa de băgăcioasă?

— Da, când ceva mă interesează îndeajuns de mult. Că tot veni vorba... Care-i treaba cu acadelele? Cam demodate, nu crezi?

— Nu și pentru mine. Tu n-ai nimic care-ți stârnește nostalgie? O chestie din trecut, care ți-e dragă.

Fără să vreau, am atins cu degetele văpaia inelului. Gâtlejul mi s-a strâns. I-am arătat bijuteria.

— Ba da. Inelul ăsta a fost al mamei mele.

Mâna lui mare și aspră a luat-o pe a mea. A cercetat bijuteria.

— E *oribil*. Mie acadelele îmi provoacă nostalgie.

Am luat repede o acadea din buzunarul lui din spate, unde știam că le ține, și am strecurat-o în gură, pe sub cască.

— N-are niciun gust, am comentat eu.

Mă întrebam de ce ținea așa de mult la acadelele astea. Bineînțeles că, dacă ar fi vrut să știu, mi-ar fi spus.

West a zâmbit.

Am așteptat să urce pe motocicletă, apoi am sărit în spatele lui. El mi-a apucat brațele, îndemnându-mă să-i cuprind pieptul. Motorul a mârâit, trezit la viață. Zburam ca săgeata pe autostradă. Am depășit un ambuteiaj. Vântul deșertului ne biciuia. M-am lipit de West, inspirându-i cu nesaț mirosul. Îmi plăcea să port cască. Îmi acoperea fața complet, oferindu-mi iluzia că puteam fi oricine. Stăteam lipită de un tip superb. Părul meu blond flutura în vânt. Oamenii îmi vedeau doar corpul, iar eu păream normală. O fată care se bucura de viață.

Nimeni nu bănuia că trupul și fața mea erau pline de cicatrice.

Că bunica mea era bolnavă.

Că urma să pierd semestrul.

În tot acest timp, telefonul lui West îi vibra în buzunar. Dar nu voiam să stric momentul, întrebând cine îl sună.

Ajunși în oraș, am cumpărat cafea și ne-am plimbat. Străzile erau aglomerate, pline cu studenți și cu oameni care ieșiseră la cumpărături. Cafenelele gemeau de tineri care pălăvrăgeau. Am vorbit despre școală și despre luptele de vineri seara, despre studiile mele de actorie.

Deodată, West s-a oprit pe trotuar și m-a tras de mâneca hanoracului.

— *Am găsit!* a exclamat el.

Am ridicat privirea și am văzut un magazin cu șepci de baseball. Mi-am atins șapca gri, decolorată. O scoteam doar când îmi puneam casca de protecție a lui West sau când eram acasă. M-a luat de mână. Am intrat amândoi în magazin.

— Dacă ai de gând să-ți ascunzi veșnic fața sub o șapcă, măcar scapă de vechitura asta! Fii în ton cu moda! Fă-o de dragul meu, Tex! Asta-i rețeta unei prietenii reușite.

— Bine, dar să te întorci cu spatele când încerc șepcile! Trebuie să-mi apăr pudoarea...

Pășeam printre rafturile pline de șepci. Spre deosebire de străzile orașului, locul ăsta era liniștit. Eram doar noi doi și un vânzător tânăr, care stătea la casa de marcat.

— Pentru tine e chiar așa de important să nu fii văzută?

West și-a trecut degetele peste marfă.

I-am răspuns:

— Țin la intimitatea mea.

— Îți place să fii invizibilă.

— Și care-i problema?

— Problema e că *nu* ești invizibilă. Hai să facem un compromis! O să închid ochii de fiecare dată când încerci o șapcă și o să-i deschid când ești gata să te văd. Ai încredere în mine?

— De ce-ți pasă dacă-mi cumpăr sau nu o șapcă?

M-am oprit lângă el. Mă uitam la o șapcă roz, cu cireșe pe ea. Înainte de incendiu îmi plăcuseră obiectele și hainele feminine. Mi-am zis că șapca asta era superdrăguță și mă întrebam de ce până acum nu-mi trecuse prin cap să cumpăr una nouă. Răspunsul era evident: nu mă gândisem că lumea se uită la mine și fusesem convinsă că, atunci când cineva chiar se uită, o face doar ca să mă judece.

— Texas, șapca ta miroase oribil! Vreau să ai cel puțin zece, ca să le poți purta pe rând. Șepci de baseball pentru nunți, pentru înmormântări, petreceri, muncă, școală...

Ochii lui au observat șapca pe care o țineam în mână. A luat-o și mi-a întins-o.

— Încearc-o! m-a invitat el.

— Închide ochii!

— Dacă-i închid, nu ai voie să dai înapoi!

— Hei, nu așa ne-am înțeles! am protestat eu.

— Ai fost majoretă, nu?

— Da.

— Care-i primul lucru pe care-l fac majoretele înainte să fie admise în echipă?

Am încercat să-mi amintesc.

— Testul de încredere! Te lași să cazi pe spate, iar fetele te prind.

— Exact! Ăsta-i testul nostru de încredere, Texas. N-o să deschid ochii.

— Tu mi-ai spus că a avea încredere în alții înseamnă să fii optimist cu privire la o altă persoană, ceea ce e definiția prostiei, am subliniat eu.

West s-a strâmbat.

— Nu mă asculta! Sunt doar un derbedeu tâmpit, care nu se pricepe decât să dea pumni.

— Dar...

A dus un deget la buzele mele și a zâmbit. Înțelegeam că pentru West era important să am încredere în el. Însă nu pricepeam de ce.

— N-o să te las să cazi, Tex, a șoptit el.

— Promiți?

— Nu. Eu nu fac promisiuni.

Oare de ce era atât de hotărât să nu promită nimic, niciodată? Nu își asuma angajamente nici măcar pentru cele mai neînsemnate lucruri.

— Ai încredere în mine! m-a îndemnat el.

Aerul era îngreunat de tăcere. Cugetam la rugămintea lui. West a închis ochii, iar eu mi-am scos încet șapca gri. Adrenalina

îmi vuia prin vene. Mă uitam la el, delectându-mă cu acest moment de eliberare. În închipuirea mea, m-am lăsat să cad în brațele lui.

S-a ținut de cuvânt. Nu a tras cu ochiul.

Cozorocul șepcii roz nu era încovoiat pe laturi, așa că fața mea se vedea clar. Am inspirat adânc și l-am bătut pe West pe umăr, ca să-l anunț că poate să deschidă ochii.

— Ești destul de acoperită? m-a tachinat el.

— După standardele mele, nu. Ce părere ai?

A deschis ochii.

Chiar dacă era vorba doar despre o șapcă, am adoptat o poziție teatrală, precum Carrie Bradshaw în *Sex and the City*. Deși părea stupid, mă simțeam de parcă aș fi probat o rochie de mireasă.

Mi-a zâmbit cu jumătate de gură. Surâsul lui mi-a înmuiat genunchii. West a fluierat admirativ. Când a întins mâna spre șapcă, inima mi-a stat în loc. Dar nu mi-a dat-o jos. I-a îndoit ușor cozorocul, așa cum îmi plăcea s-o port, ca să-mi umbrească obrajii.

— Ești frumoasă, a declarat el, cu voce scăzută. Și șapca arată bine.

— Mulțumesc!

Blândețea din vocea mea m-a uimit.

— Hei, nu-i frumos! Dacă-i îndoi cozorocul, o cumperi! l-am avertizat eu.

— Oricum o cumpărăm! a zis West, categoric.

Când m-am uitat la eticheta pe care era notat prețul, am pufnit:

— Cincizeci și cinci de dolari? Glumești!

— Fac cinste.

— Nu!

Am clătinat cu hotărâre din cap.

— Deja mi-ai făcut cinste cu o cină. Nu vreau să devină un obicei.

Însă West deja se îndrepta spre casa de marcat. L-am urmat, mormăind iritată. Știam că tipul ăsta făcea tot ce-și punea în cap să facă.

— Nu-i un obicei, m-a contrazis el. E un schimb. Ți-am cumpărat ceva de care ai nevoie. Acum e rândul tău să-mi cumperi ceva.

Și-a scos portofelul trăgând de lanțul care îl ancora (am observat că accesoriul ăsta se potrivea perfect cu anii '90, perioada mea favorită). A pus câteva bancnote pe tejghea, în fața vânzătorului.

Brusc, puștiul s-a luminat la față.

— Stai așa! Tu ești West St. Claire. Înveți la Universitatea Sheridan, corect? Te-am văzut bătându-te cu Williams, anul trecut. L-ai distrus! Mai trăiește?

— Nu cred.

West și-a strecurat în gură o acadea. Revenise la atitudinea lui arogantă și neprietenoasă.

— Ar trebui să treci la profesioniști, și-a dat vânzătorul cu părerea. Ești cel mai bun luptător pe care l-am văzut vreodată.

— Ești de treabă, i-a zis West.

— Îmi dai un autograf pe șapca mea?

După aceea, West a fost de acord să facă o poză cu fanul lui. Am ieșit amândoi din magazin foarte bine-dispuși.

— Deci de ce crezi că am eu nevoie? m-a întrebat el.

Se referea la faptul că era rândul meu să-i cumpăr ceva. Am dus un deget la buze, prefăcându-mă că reflectez.

— Îți trebuie o apărătoare pentru zona genitală.

A izbucnit în râs.

— Te ții de glume, Texas!

— Hei, nu eu ți-am lăsat pe scară o pereche de poante, deși pe atunci nici nu-ți știam numele!

West și-a pus portofelul înapoi în buzunar și mi-a întins punga cu șapca mea nouă.

— N-ai pomenit niciodată despre faza aia, Tex. Mă și întrebam dacă s-a întâmplat cu adevărat. Începusem să cred că mi-am pierdut mințile.

— S-ar putea să ți le fi pierdut. Am primit poantele. Sunt la mine acasă. Încă nu știu ce să fac cu ele, dar sunt săracă, așa că nu m-am îndurat să le arunc, am recunoscut eu, râzând. Le vrei înapoi?

— Păstrează-le! Baletul nu-i de mine. Sunt o fată cam vânjoasă.

Am chicotit, imaginându-mi-l purtând un tutu.

După ce m-am retras pe o străduță lăturalnică și mi-am pus șapca nouă, am ieșit la lumină. West a fluierat iar. Am început să pășesc țanțoș pe lângă el, unduindu-mi șoldurile ca o femeie fatală.

Telefonul lui a sunat din nou. A respins apelul.

— Nu răspunzi? Nu mă supăr dacă ai lucruri mai bune de făcut.

— Nu am lucruri mai bune de făcut! mi-a tăiat-o el.

Dispoziția lui a redevenit morocănoasă.

— Indiferent cine te sună, poate că are ceva important de zis.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convinsă că o tipă cu care se culcase o singură dată nu l-ar suna de zeci de ori pe zi. Am simțit o împunsătură de îngrijorare. Era vorba despre ceva mai serios.

— Nu contează. E rândul tău, Tex! mi-a strigat el. Încotro mergem?

Porniserm înainte.

— *Maine*, ai mâncat vreodată o plăcintă Frito?

Fața lui s-a destins în cel mai caraghios și mai dulce zâmbet. Ochii lui sclipeau ca niște nestemate. Văzusem odată un documentar despre căderea Zidului Berlinului. Mii de oameni victorioși îl demolaseră cu topoare. În momentul în care el mi-a oferit un zâmbet adevărat, și zidul meu de apărare s-a năruit. Se dărâma cărămidă cu cărămidă, în timp ce mii de West micuți loveau cu pumnii în el.

— Nu, n-am mâncat așa ceva. Hai s-o luăm pe Christina! Avem de văzut multe locuri și de mâncat plăcinte Frito.

În clipa când ultima cărămidă din zidul meu a căzut, West m-a invitat:

— Ia-o înainte!

— Are un gust... *ciudat*.

West s-a sprijinit de spătarul scaunului, lăsându-și furculița să cadă în farfurie. Am dus o mână la piept, icnind cu indignare prefăcută.

— Vorbești serios?

A luat iar furculița și s-a apucat să taie plăcinta.

— Ce conține chestia asta? Carne de vacă, fasole, brânză, sos *enchilada*, chipsuri de *tortilla*, smântână, porumb, arahide... Îmi amintește de episodul ăla din *Prietenii tăi* când Rachel avea două pagini cu rețete diferite lipite una de cealaltă. A pregătit plăcinta aia dezgustătoare, cu căpșune și carne de vită. E ca și cum ai anunca toate ingredientele posibile în plăcinta asta, și nu direct în sita de la chiuvetă.

Amuzată, am comentat:

— Sita de la chiuvetă e și ea în plăcintă!

West a izbucnit în râs. Am cerut nota și am plătit.

— În plus, să știi că în episodul ăla din *Prietenii tăi* lui Joey i-a plăcut foarte mult plăcinta.

— Lui Joey îi plăcea să mănânce orice, a contraatacat West. Tocmai asta a fost poanta.

— Înțeleg că tu ești mofturos la mâncare.

— Nu chiar. Dar refuz chestiile dezgustătoare.

Și-a frecat gânditor bărbia, apoi a adăugat:

— Și păsărici. Nici de-astea nu servesc.

M-am înecat cu o gură de Pepsi și am îngăimat:

— Poftim?

— M-ai întrebat despre ce mănânc, deci m-am gândit să răspund sincer.

— Și de ce nu...?

Am lăsat întrebarea neterminată. Nu discutam despre sex cu băieții. De fapt, nici cu Karlie, nici cu bunica nu vorbeam deloc despre subiectul ăsta. Evident, pe Marla n-o puneam la socoteală. Motivul nu era pentru că nu făcusem niciodată sex. Când aveam șaisprezece ani, mă culcasem cu fostul meu iubit, Tucker. Dar nu discutasem pe tema asta cu el. Pe deasupra, prima mea experiență sexuală a fost destul de fadă, ca să nu spun mai mult.

— De ce nu? a repetat el, amuzându-se de jena mea. Pentru că e ceva intim. N-am nimic împotriva lor. Am petrecut unele dintre cele mai plăcute momente vârât în câte una. Pur și simplu nu vreau să devin prea intim cu cele care „au umblat prin vecini", ca să zic așa. Dacă aș avea o parteneră stabilă, ar fi altceva.

— Ai avut vreodată o parteneră stabilă?

— Da, când eram în liceu. Îi făceam iubitei mele sex oral la micul dejun, la prânz și la cină. Tu?

— La fel.

— El îți făcea sex oral? a întrebat el, pe un ton cât se poate de firesc.

M-am înroșit până în vârful urechilor.

— Da.

— Îi întorceai favoarea?

— Bineînțeles. Egalitate pentru toți, nu?

— Ai auzit vreodată de discriminare pozitivă? Unde-o fi dispărut feminismul?

Maxilarul lui zvâcnea. Mi-am mușcat buza de jos, ca să nu râd. Era *gelos*?

— Înțeleg că nu te deranjează dacă *fetele* îți fac *fie* sex oral.

Am ridicat dintr-o sprânceană. West a zâmbit larg. Părea mândru de mine că eram capabilă să port discuția asta fără să explodez de jenă.

— Corect! N-am primit niciodată un sex oral care să nu-mi fi plăcut, a declarat el.

— Ceea ce zici nu prea e feminist.

— Nu e feminist? Ai idee câte sutiene am distrus până acum?[1]

— Și se mai spune că romantismul a murit! am comentat eu, sarcastic.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el mi-a tras jucăuș șapca pe frunte. Ne simțeam amândoi incredibil de bine.

— Unde mergem acum, Tex?

— Într-un alt restaurant mexican.

S-a prefăcut oripilat.

— Ca să mănânc *încă o* plăcintă? Iar mă supui la tortura astu?

[1] Aluzie la mișcarea feministă din Statele Unite ale Americii, care a luat amploare în anii '60. În 1968, în Atlantic City a avut loc un protest împotriva concursului Miss America. Feministele participante au incendiat câteva sutiene, în chip de protest față de felul în care societatea îngrădește femeile, impunându-le anumite standarde de frumusețe și moduri de a se îmbrăca. (N. red.)

— Bineînțeles! Până când o să recunoști că, de la agricultură și limbaj încoace, plăcintele Frito sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat omului.

— De la agricultură și limbaj încoace, plăcintele Frito sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat omului, a repetat el, pe un ton mucalit.

Am hohotit.

— Bună încercare, dar nu-ți merge cu mine!

Am ieșit din restaurant și am intrat în cel de alături. Nici plăcinta Frito servită acolo nu i-a plăcut. După a treia plăcintă pe care l-am pus s-o încerce, s-a ridicat de la masă și a declarat:

— Gata! Fără plăcinte Frito! E împotriva drepturilor omului.

Fața mă durea de la atâta râs. Ne distram foarte bine! Sau poate că nu mai eram obișnuită să râd.

— Nu fi atât de îngust la minte! l-am tachinat eu, ajungându-l din urmă. Abia ne-am făcut încălzirea.

— Sunt împotriva plăcintei Frito!

A scuturat din cap, învârtind cheia motocicletei pe degetul arătător.

— *Maine!* m-am lamentat eu.

— *Texas!*

L-am tras de mână, dar West și-a continuat drumul spre Ducati.

— Te rog frumos! Plus o cireașă deasupra! m-am alintat eu.

Grace cea de șaisprezece ani preluase controlul.

— Bineînțeles că există o cireașă deasupra! s-a amuzat el. În plăcinta asta pui de toate.

Inima mea plină de bucurie și înmuiată de râsete a început să se dezumfle. Era aproape seară. De fapt, nici eu nu eram chiar entuziasmată la gândul încă unei plăcinte Frito, însă nu voiam să plec. Nu voiam să mă întorc în Sheridan, nu voiam ca bula

noastră de bucurie să se spargă. Voiam să fiu, în continuare, lipsită de griji și fericită. Să mă simt frumoasă — sau cel puțin nu hidoasă — pentru alte câteva ore.

Am călătorit spre Sheridan în tăcere. Părul îmi fluturа pe gât și pe umeri. Când am ajuns la marginea orașului, West a cotit spre centru, spre Strada Principală.

— Astăzi e ziua mea de naștere, a spus el dintr-odată.

— Ce?! i-am țipat la ureche. Serios?

— Da, a mormăit el.

— Câți ani împlinești?

— Douăzeci și doi.

— Dumnezeule! Mi-ai cumpărat un cadou, deși e ziua ta de naștere! E total aiurea. Oprește motocicleta! Oprește chiar acum!

A oprit lângă minimarketul Albertsons. Am dat buzna înăuntru, fără să-mi scot casca. Am ieșit cu o sticlă de tequila învelită într-o pungă de hârtie și cu niște lumânările aniversare. Unele ieftine, dar tot era mai bine decât nimic. M-am urcat din nou în spatele lui, cuprinzându-l cu brațele.

— Du-ne la Sheridan Plaza! am cerut eu.

— De ce să mergem la Plaza?

Și-a răsucit capul spre mine. Din spatele căștii, ochii lui aprinși mă țintuiau.

— N-am fost niciodată acolo, am recunoscut eu.

Și-a scos casca și s-a încruntat la mine. Spre norocul meu, încă o purtam pe a mea. Să simt buzele lui West St. Claire atât de aproape de gura mea era al naibii de seducător. Sudoarea îi lipise părul ciufulit, blond-închis, de tâmple și de frunte. Pometii lui proeminenți luceau.

— Îți bați joc de mine, Tex! Ai crescut în Sheridan și n-ai fost niciodată la Plaza? s-a mirat el.

Am încuviințat din cap.

— Bine, te duc. Dar n-ai voie să mergi acolo singură! Promite-mi!

Am jucat din sprâncene și i-am servit propria regulă:

— *Fără promisiuni!* Dinte pentru dinte. De ce nu vrei să merg în Plaza?

— Acolo se duc toți ca să și-o tragă. Locul ăla e ca un prezervativ uriaș.

— Nu în locul ăla te cuplezi cu prietenele tale?

M-am străduit să vorbesc cu nepăsare.

— Tocmai de-asta e un prezervativ uriaș! Nu-i un loc potrivit pentru domnișoare.

Și-a pus casca și a pornit motorul.

Când am ajuns la Sheridan Plaza, West a parcat în spatele clădirii și m-a condus înăuntru. Primul etaj al clădirii era gol, cu excepția câtorva saltele ude. Mucuri de țigară și pahare de unică folosință erau împrăștiate peste tot. Am urcat la al doilea etaj. Aripa stângă — care probabil fusese destinată să fie ocupată de restaurantele din mall — era mare și pustie. Saltele de gimnastică zăceau pe podea, împrejmuite de lăzi și de cutii goale, alcătuind un ring improvizat. Spațiul dimprejurul ringului era suficient pentru cel puțin o sută de persoane. Aripa dreaptă a etajului era formată din mici încăperi în care ar fi trebuit să funcționeze magazinele mallului. Am văzut și mai multe saltele, câte una în fiecare colț. Precum camerele murdare dintr-un motel. Nu era de mirare că oamenilor le plăcea să vină aici. Locul ăsta era un bordel improvizat.

West mi-a făcut repede turul clădirii. Mă ținea strâns de mână, ca și cum atmosfera de aici ar fi putut să-mi soarbă sufletul, trimițându-l direct în iad. În mâna liberă ținea sticla de tequila.

— Asta-i tot. La etajul al treilea e administrația. Acolo sunt birourile noastre.

Am urcat la etajul al treilea.

În clipa în care am dat cu ochii de cabina liftului, zâmbetul meu a pierit. West nu a observat, pentru că stătea cu spatele la mine. Deci aici le aducea pe tipele cu care se culca. Aici, corpul lui și cel al lui Melanie se contopiseră.

Simțeam nevoia să spun repede ceva, ca să schimb subiectul. M-am întors spre el și l-am întrebat:

— Ce vrei să faci când termini facultatea?

Și-a trecut degetele prin păr. Am văzut iar tatuajul de pe bicepsul lui. Mi-am adus aminte cât de puține știam despre el.

— Ai schimbat subiectul, Tex! Nu prea m-am gândit la chestia asta.

— N-ai nicio preferință, dorințe sau aspirații?

— Nu.

S-a oprit în loc, cu spatele la mine. A ridicat brațele în aer.

— Nu vreau să vorbesc despre viitor. Test de încredere, Tex!

Prinde-mă!

Înainte să mă dezmeticesc, corpul lui s-a prăvălit spre mine. Mi-a scăpat un geamăt ușor. Am depărtat brațele, în încercarea de a-l prinde. *La naiba!* Aveam nevoie de mai mult timp ca să mă pregătesc. Corpul lui era greu. *Foarte* greu. Am căzut odată cu el, strivită de greutatea lui. M-am crispat, gata să simt impactul cu cimentul rece. Dar când West a căzut peste mine, mi-am dat seama că dedesubtul meu era o saltea care îmi amortizase căderea.

De-aia o făcuse.

Știa că nu aveam timp să-l prind, dar și că amândoi o să cădem pe moale. Pur și simplu dorise să verifice dacă o să *încerc* să-l prind.

Să-l ia naiba pe tipul ăsta!

Am izbucnit în râs și l-am împins de pe mine. S-a rostogolit și a deschis sticla de tequila. Era pe punctul de a lua o înghițitură, dar i-am smuls sticla din mână.

— Nu te grăbi, sărbătoritule! Vreau să țin un toast.

S-a ridicat în capul oaselor, atent și serios. Dintr-odată, părea un puști curios, pregătit să primească o lecție foarte importantă despre subiectul lui favorit. Inima mi se frângea când îl vedeam nerăbdător să audă ce aveam de spus. Era limpede că nu voia să-și sărbătorească ziua de naștere. Nu-și făcuse planuri cu prietenii lui. Abia acum mă anunțase că era ziua lui.

De fapt, azi plănuise să lucreze cu mine, în rulotă.

Din anumite motive, West St. Claire nu era fericit că se născuse. Gândul ăsta îmi sfâșia sufletul.

— Aș vrea să țin un toast pentru un prieten foarte special, care, în pofida încăpățânării mele și a faptului că sunt dificilă, e mereu alături de mine.

Încercam să nu par emoționată, dar mă simțeam tulburată. Vorbele mele nu erau deloc exagerate.

West și-a dat ochii peste cap.

— Ajungi odată la partea în care vorbești despre mine, afurisito?

L-am plesnit peste umăr.

— Nu-mi pasă ce se spune despre tine, West St. Claire. Nu-mi pasă că te bați și conduci un monstru botezat Christina, nici că te culci cu o grămadă de fete. Pentru mine, ești un tip de treabă, care face mereu ceea ce trebuie. Iar asta e destul. Ba nu!

Simțeam că roșesc. Am completat:

— E mai mult decât destul. E totul. La mulți ani, ticălosule!

Am luat o dușcă de tequila și i-am întins sticla, savurând arsura care mi se scurgea pe gâtlej. Am stat pe salteaua aceea două ore, bând și vorbind verzi și uscate: despre copilăria noastră,

despre fotbal, spectacole TV și muzică, apoi despre cărți. Cu cât beam mai mult, cu atât vorbeam mai fără noimă, până când ne-am trezit că purtam în același timp două conversații complet diferite.

Când am golit sticla, afară era aproape întuneric. În interiorul mall-ului abandonat se făcuse frig. Stăteam amândoi pe saltea, holbându-ne la tavan. Brațele noastre se atingeau.

— Știi de ce am chef acum? am întrebat eu. De niște mâncare mexicană adevărată.

West a luat sticla goală de tequila și a privit în interiorul ei.

— Te referi la *tacos* cu pește și cu chipsuri de porumb? a zis el.

— Exact!

— Nu știu unde putem găsi așa ceva pe-aici...

Amândoi am zâmbit larg. Planul ăsta nu era tocmai în regulă. Ei, ce naiba! Încălcaserăm atâtea reguli azi, încât să mai încălcăm încă una era un fleac. Iar doamna Contreras nu avea să afle niciodată.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu, sărbătoritule?

— Mă gândesc că Texasul a devenit și mai distractiv.

Am intrat împleticit în rulotă, încuind ușa după noi. Nu am deschis fereastra. M-am răsucit spre West și am dus un arătător la buze.

— Ssst!

— Păi, tăcem amândoi, prostuțo!

M-a strâns ușor de ceafă și a chicotit.

A aprins lumina și a pornit grătarul, în timp ce eu feliam legumele. Am pregătit *tacos* cu lipii moi, am înfipt lumânărelele aniversare în ei și le-am aprins. Ne lipseau câteva ingrediente — de

exemplu, smântână și *guacamole* —, dar eram prea beți ca să ne sinchisim.

Am măcelărit cântecul „Mulți ani trăiască!", apoi l-am lăsat pe West să sufle în lumânări.

— Ce dorință ți-ai pus?

Mi-am sprijinit bărbia de umărul lui. Amândoi priveam fuișorul subțire de fum care se înălța din lumânări.

— Dacă-ți spun, îmi promiți să nu abordezi subiectul?

— Sigur!

— Vorbesc serios, Tex! Nu vreau să mă bați la cap ca o fetișcană.

— Zi odată!

— Mi-am dorit să nu mai vreau să mor.

Emoția mă sugruma. În rulotă s-a lăsat tăcerea. M-am ținut de cuvânt și nu am insistat.

— Atunci, o să-mi doresc și eu același lucru pentru tine, am murmurat eu.

Ne-am așezat pe podea și am mâncat *tacos*, în timp ce îi puneam tot felul de întrebări despre diverse lucruri și evenimente din anii '90. Am hotărât să nu mă mai întreb de ce West se împrietenise cu mine. În schimb, plănuiam să accept și să mă las dusă de val.

Nu mai fusesem atât de fericită de ani întregi. Era mare lucru!

West îmi explica de ce borsetele care se poartă în jurul taliei sunt de toată jena, când cineva a bătut în fereastra rulotei.

— Alo! E cineva înăuntru?

Am tăcut amândoi, privindu-ne cu ochi mari. Am strâns din buze. Îmi înăbușeam un hohot de râs. Mă îmbătam rar, așa că uitasem cât de veselă sunt la beție.

— Hei, luminile sunt aprinse! a zis cineva.

Pietrișul scrâșnea. Necunoscutul a dat roată rulotei. Probabil că încerca să se uite înăuntru, prin lamelele storului.

— Deschideți!

Am dus o palmă la gură, încercând să-mi reţin râsul. Brusc, un sughiţ oribil mi-a scăpat pe nas. West a rânjit. Mi-am ascuns faţa în palme, groaznic de ruşinată că mă auzise. Corpul meu se scutura de hohote.

Afară, altcineva a comentat:

— Uită-te la rulotă! Se clatină. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

— Probabil că n-o să ne deschidă, Rick. Şi, chiar dacă ar deschide, n-aş mânca nimic de acolo.

Credeau că eu şi West facem sex! Dumnezeule! Mi-a scăpat un horcăit. M-am răsturnat pe spate. West s-a năpustit peste mine, ţintuindu-mă la podea. Stătea călare pe mijlocul meu. Şi-a apăsat palma pe gura mea, ca să mă facă să tac.

Mâncarea noastră se împrăştiase în jur. Tot aerul mi-a părăsit plămânii când l-am văzut călare pe mine. Gestul lui nu fusese menit să fie sexual. Pur şi simplu voia să tac, ca să nu dăm de belea. Nu aveam ce să căutăm aici la ora asta, iar dacă doamna Contreras afla, probabil că ne-ar fi concediat pe amândoi, chiar dacă ţinea la mine.

Încet, tot corpul meu a început să vibreze. Mi-a scăpat un mic geamăt când greutatea lui plăcută m-a apăsat mai mult. Simţeam cum sfârcurile mi se întăriseră pe sub sutien. Ori de câte ori se frecau de material, mă străbătea un fior de plăcere. Coapsele lui West erau atât de puternice şi de musculoase! Îmi doream să-şi deschidă fermoarul şi să-şi strecoare scula în gura mea.

Mă luptam cu dorinţa de a-i linge palma. Pielea lui aspră şi sărată îmi atingea gura. S-a aplecat şi mai mult, copleşindu-mă. Era atât de greu, că de-abia mai respiram. Ochii lui se pironiseră într-ai mei. Acum nu mai rădeam. Oamenii de afară încercau să

privească înăuntrul rulotei. Lanternele telefoanelor mobile aruncau pe fața lui West raze de lumină.

Inimile noastre băteau cu putere. Aproape că le puteam vedea zvâcnind sub tricouri.

Zgomotul de pași s-a îndepărtat, iar țârâitul greierilor se auzea mai tare. Străinii au plecat.

West și-a lăsat corpul să coboare și mai mult. Mi-a răsucit șapca într-o parte, apoi și-a rezemat fruntea de a mea. Piepturile noastre se uneau la fiecare respirație. A închis ochii. Vârfurile nasurilor ni se atingeau. O emoție amețitoare și stranie m-a copleșit. Ceva îmi spunea că aveam să retrăiesc ani întregi acest moment.

Mâna lui s-a ridicat de pe buzele mele. A tras de un cablu din apropiere, stingând lumina din interiorul rulotei.

Inima mea se zbătea nebunește.

— Texas...

Șoapta lui mă învăluia, mă făcea să mă simt caldă pe dinăuntru.

— Maine....

Vocea mea suna ciudat. Parcă nu-mi aparținea.

Rulota era atât de întunecată, că nu vedeam nimic. Deși rațiunea îmi spunea că un sărut ar fi fost cel mai rău lucru pentru prietenia noastră, restul ființei mele se revolta. Doream cu disperare să-i simt buzele pe ale mele.

West a spus:

— Ziua de azi n-a fost nasoală.

Respirația lui îmi gâdila fața. Am înghițit în sec.

— Așa-i. N-a fost nasoală.

Între buzele noastre era o distanță infimă.

— De obicei, aniversările mele sunt nasoale, a explicat el.

— Aha...

Nu mai eram capabilă să dau un răspuns cât de cât inteligent. De vină era apropierea lui. Mă îmbăta mai mult decât tequila.

— Texas, a adăugat el.

— Da, Maine...

Tremuram de nerăbdare.

— Mă lași să fac ceva al naibii de stupid, dar care în clipa asta e foarte necesar?

Inima îmi bubuia în piept. Eram al naibii de sigură de răspunsul meu.

— Da.

— La mulți ani mie!

În întunericul ca smoala, gura lui s-a lipit de a mea.

Fiecare bucățică din corpul meu a înflorit. Spatele mi s-a arcuit și gura mea s-a deschis, ca să-i întâmpine limba. Atingerea buzelor lui mi-a iscat un fior pe spinare. Am gemut.

Telefonul lui West a bâzâit din nou. L-a scos repede din buzunar, destrămând vraja momentului. S-a ridicat și a aprins lumina. M-am apucat să adun bucățile de *tacos* împrăștiate pe podea. Mi-a întors spatele și a răspuns la telefon.

— Alo!

Răsufla anevoie, tulburat. A început să se plimbe de colo colo. Îmi făceam de lucru, aruncând resturile de *tacos* la gunoi. Aruncam discret priviri către jeanșii lui. Am observat că avea erecție. Priveliștea asta mă atâța. Era plăcut să știu că mă înnebunea, dar și că eram capabilă să-i provoc aceeași reacție.

West s-a întors iar cu spatele la mine. Și-a trecut degetele prin părul ciufulit.

— Am fost ocupat.

După o pauză:

— Sunt cu un prieten.

După ce a ascultat câteva clipe, West a confirmat:

— Da, cu o fată.

Iarăși, o secundă de tăcere.

— Pentru că n-am ce să spun. E doar o prietenă, așa cum ți-am zis adineauri. Ar trebui să faci niște exerciții de memorie, mamă. Pune-ți puțin mintea la treabă!

Au! Ce răutăcios!

— Ziua mea de naștere e cam la fel ca anul trecut.

West a lăsat să-i scape un hohot rece.

— Trebuie să închid. Salută-l pe tata din partea mea! Pa!

Și-a pus telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor și s-a răsucit spre mine. Expresia lui detașată, calmă mă făcea să mă simt ca o străină. De parcă evenimentele de astăzi nici nu avuseseră loc.

— Ești gata de plecare? m-a întrebat el. Am băut cam mult. Nu cred că pot să conduc, dar o să te însoțesc până acasă la tine.

Ochii lui de culoarea jadului erau duri, lipsiți de căldura care îi inundase acum câteva minute.

— Te-a sunat mama ta?

— Da.

Nu auzisem pe nimeni vorbind atât de rece cu propria mamă. Fiindcă a mea murise când eram mică, urmărisem cu atenție relația prietenilor mei cu mamele lor — certurile, exasperarea, iubirea pe care o împărtășeau. Între ei exista mereu o atmosferă de familiaritate, ceva ce nu era prezent între West și mama lui.

M-a ajutat să curăț podeaua, cu gesturi rapide și eficiente, evitându-mi privirea. Apelul ăla îi stricase buna-dispoziție.

— Prietenii mei știu că n-are rost să-mi sărbătorească ziua de naștere, dar maică-mea tot încearcă.

De ce nu-și sărbătorea ziua de naștere?

Și de ce alesese să petreacă aniversarea asta cu *mine*?

Știam că nu voi obține răspunsuri acum.

L-am mângâiat pe braț și i-am propus:
— Vrei s-o saluți pe bunica?
— Glumești? Normal că da! Pierd vremea cu tine numai ca să fiu aproape de doamna S.!

West

Premiul Idiotul Deceniului i se acordă...
Mie.

Sărutul cu Texas a fost, de departe, cel mai nebunesc lucru pe care-l făcusem, de la mutarea mea în... *Texas.*

Ea fusese îndeajuns de beată încât mă lăsase s-o sărut, iar eu fusesem suficient de prost ca să dau de pământ cu toate regulile mele.

Mama a fost cea care m-a salvat. În secunda în care am auzit telefonul sunând, mi-am amintit totul: de ce eram aici, de ce nu voiam să mă întorc niciodată în Maine, de ce nu aveam nici iubite, nici relații serioase, nici planuri de viitor.

East nu se înșela: îmi plăcea Grace Shaw. Dacă nu-mi băgam mințile în cap, aveam să ne afund pe amândoi într-o grămadă de necazuri. Necazuri pe care ea nu merita să le aibă.

Fără promisiuni, fără dezamăgiri! Asta era mottoul meu în viață.

Eu și Grace mergeam unul lângă celălalt. Ea încă era amețită de băutură. Se clătina pe picioare și vorbea înflăcărat. Era drăguță așa, cu șapca ei roz. Aș fi vrut să-și depășească nesiguranța și să se deschidă mai mult. Tipii ar fi dat năvală s-o invite în oraș din clipa în care ea ar fi încetat să-i țină la distanță. Pe de altă parte, voiam să-i jupoi pe nemernicii ăia! Nu o meritau pe Grace. De

fapt, nici nu știam cine erau „ei". Doar niște tipi fără chip. Și speram să nu aibă nici sculă.

Grace vorbea în continuare:

— ... a spus că s-ar putea să mă pice semestrul ăsta. E oribil! Dar nu pot să urc pe scenă. Știu că există machiaj pentru efecte speciale, dar ce rost are? Toată lumea ar încerca să vadă dincolo de machiajul meu, să-mi vadă fața. Nimeni n-ar mai fi atent la piesă. Cei din oraș ar bârfi pe seama mea. Nu, nu pot să urc pe scenă fără șapca de baseball. Trebuie să recunoaștem: nici nu se poate pune problema să urci pe scenă cu șapcă.

O auzeam pe Grace în fundal, explicând. Concentrarea mea s-a risipit din nou, fiindcă de data asta mă gândeam cum ar fi fost să duc până la capăt sărutul acela. Să fi avut mai mult timp la dispoziție, înainte ca mama să ne întrerupă cu apelul ei.

— Cine? am întrebat-o când am ajuns în dreptul casei ei.

— Profesoara McGraw.

S-a oprit în fața porții.

— Erai cu mintea aiurea, nu-i așa?

A întins mâna ca să-mi dea părul într-o parte, să-l facă să pară cât de cât îngrijit. Îl tundeam o dată la câteva luni, iar asta se întâmpla doar când East mă tundea cu forța, cu foarfeca de bucătărie.

Am gemut și mi-am ferit privirea. Fetele mă atingeau tot timpul. Îmi făceau sex oral, mă sărutau, mă pipăiau, mă călăreau. Dar de foarte mult timp nu fusesem atins *așa*: cu blândețe și grijă, nu cu dorință.

Ușa s-a deschis. O femeie a ieșit din casă, cu poșeta pe umăr.

— Scumpo, am văzut că lumina din verandă s-a aprins. Ți-am lăsat niște mâncare în cuptorul cu microunde, dacă baba nu a halit-o deja. Îmi pare rău că n-am timp să rămân până faci

duș. Pete nu se simte bine. N-am timp de pierdut. Sună-mă dacă ai nevoie de mine!

— Mulțumesc, Mar!

Texas s-a ridicat pe vârfuri și a îmbrățișat-o. Am pășit amândoi în verandă.

În drum către mașina ei, Marla m-a bătut pe umăr, în chip de salut.

— Poartă-te frumos cu ea, băiete! Dacă nu, o să faci cunoștință cu pușca mea.

Al naibii Texas!

— O să stau eu cu doamna Shaw cât timp faci duș, i-am zis eu, în vreme ce mașina Marlei demara.

— Ei, nu-i nevoie! Serios.

S-a înroșit sub fondul de ten.

— E o afirmație, nu o ofertă. Mișcă-te!

Am pus o palmă pe spatele ei, destul de aproape de fund încât să mă ațâț. Scula mea a zvâcnit în pantaloni. Ardeam de nerăbdare să ajung acasă și să mă masturbez.

Texas s-a dus să facă duș și eu am intrat în sufragerie, făcându-mă comod. Interiorul părea vechi, dar fundația era destul de nouă. Am dedus că aici izbucnise un incendiu, iar câteva porțiuni de casă fuseseră renovate.

Savannah stătea într-un balansoar, în fața televizorului, croșetând un fular fără de sfârșit. Ochii îi erau goi. Buzele ei strânse aveau o expresie de nemulțumire.

M-am așezat în fața ei.

— Bună seara, doamnă Shaw! Vă amintiți de mine?

M-a privit pe deasupra ochelarilor, apoi s-a concentrat din nou asupra andrelelor.

Expresia ei tensionată s-a relaxat.

— Bineînțeles! Ești soțul meu, Freddie.

Zece minute mai târziu, când Texas a ieșit din duș, eram sigur că bunica ei suferea de demență. Cât timp o supravegheasem, doamna S. mă întrebase despre oameni pe care nu-i cunoșteam — dar despre care avea impresia că-mi erau colegi de muncă —, reproduse conversații întregi pe care noi doi nu le purtaserăm și mă tratase de parcă aș fi fost soțul ei decedat. Nu juca teatru. Habar n-avea cine sunt.

Grace a coborât scările câte două o dată. Purta un tricou lăbărțat, pe care îl folosea drept pijama. Picioarele ei erau dezgolite. Le-am privit lacom. Erau perfecte: bronzate, lungi. Mi le-aș fi putut imagina petrecute în jurul mijlocului meu.

Dar m-am abținut. Eram DOAR PRIETENI. Un detaliu pe care îl tot uitam. Poate că trebuia să-mi lipesc un bilet pe frunte: „Eu și Texas suntem doar prieteni!".

Purta șapca de baseball. Am observat că se machiase iar.

Deci așa vrei să jucăm, Texas?

M-am ridicat, iar Grace s-a grăbit să-și arate recunoștința:

— Mulțumesc mult! Chiar apreciez că ai stat cu ochii pe ea.

Grace m-a îmbrățișat. Sânii ei îmi apăsau pieptul. Nu purta sutien. Amicul meu din pantaloni mi-a transmis să-i facem mai multe favoruri lui Grace, dacă ne răsplătea cu îmbrățișări.

M-a condus la ușă. În felul ei politicos, Grace îmi spunea să mă car, naibii, de aici.

— Care-i treaba cu machiajul?

A contraatacat imediat:

— Care-i treaba cu relația jalnică pe care o ai cu părinții tăi?

Punct ochit!

I-am dat un bobârnac peste ureche.

— Te previn: dacă mă mai ataci mâine, la facultate, o să-ți azvârl fundul în fântână și o să-ți șterg machiajul de pe față.

A zâmbit.

— N-o s-o fac. Promit pe degețelul mic.

Mi-a întins degetul ei mic. L-am agățat cu al meu și am tras-o spre mine. Am sărutat-o pe obrazul ei sănătos. A icnit de uimire, iar eu m-am tras deoparte, zâmbind cu toată gura.

Când am coborât treptele verandei, mă simțeam neașteptat de ușor, chiar dacă era aniversarea mea. Aniversările mele erau cele mai neplăcute zile.

M-am oprit pe ultima treaptă. M-am întors spre ea. Își sprijinea fruntea de lemnul ușii, zâmbindu-mi somnoroasă.

— Hei, Texas! Ar trebui să te deschizi puțin.

— Și tu la fel.

— Cred că o s-o fac.

Pentru prima oară în ultimii cinci ani, chiar zâmbeam de ziua mea. Era o nebunie. Mă simțeam al naibii de vinovat. Nu era de mirare că mama, tata și East mă sunaseră toată ziua. Probabil se gândiseră că, în cele din urmă, îmi luasem zilele.

Că de data asta nu ratasem ocazia.

Grace și-a mușcat buza de jos. Mi-am dat seama că se lupta cu unul dintre zâmbetele ei irezistibile.

— Cred că și eu o s-o fac, a adăugat ea.

Capitolul 10

Grace

În seara când prima mea pană de phoenix s-a ivit, în cele din urmă, din cenușa ei, dereticam prin sala de spectacole, făcându-mi treaba de asistent de scenă.

Era a doua zi după ce West mă sărutase. Tess și Lauren plecaseră ultimele, după ce stătuseră aici până târziu și repetaseră câteva dintre scenele în care apăreau împreună. Lauren încă nu reușea să-și zică replicile ca lumea. Dădea vina pe faptul că se despărțise recent de Mario, iubitul ei. Tess se străduise s-o convingă să-i zică profesoarei McGraw că vrea să facă schimb de roluri cu Tess. Susținea că rolul Stellei nu are atât de multe replici și că nu o seacă emoțional. Tess îi zisese: „Pe bune, Lor! Spune-le lui Finlay și lui McGraw că ești prea aglomerată! Preia tu rolul Stellei! O să iei notă maximă, și ai de memorat și mult mai puține replici".

Acum dereticam pe lângă ele, spălând podeaua cu mopul. Amândouă mi-au spus „la revedere". Ochii lui Tess m-au privit cu atenție, de parcă ar fi realizat pentru prima oară că exist. Fără

îndoială, avea legătură cu faptul că West mă scosese pe sus din amfiteatrul improvizat.

După ce am terminat de spălat podeaua, am dus în culise roată recuzita și am pus costumele pe stative.

În timp ce fredonam *No Me Queda Mas*, melodia Selenei (trăiască anii '90!), gândurile mele rătăceau către West și în special către relația lui cu părinții. Evident că era supărat și secretos în privința lor. Din câte înțelesesem, ai lui aveau probleme financiare, iar el muncea pe brânci ca să-i ajute.

Mă pregăteam să sting luminile. M-am oprit în pragul dintre scenă și culise, trăgând cu ochiul printre draperiile vișinii. Iubeam dușumeaua scenei. Era plină de zgârieturi și de adâncituri lăsate de actori și dansatori, de-a lungul anilor.

Deși era ponosită și veche, podeaua asta încă putea să creeze o magie formidabilă.

Fără să vreau, m-am trezit că pășesc către centrul scenei, înghițind în sec.

Mi-am amintit ce-mi spusese West. *Trebuie să te deschizi.*

Încă un pas.

Nu da înapoi!

Următoarele cuvinte erau ale bunicii.

Dacă nu ți-e frică, înseamnă că nu ești curajos.

Picioarele mele m-au purtat înainte.

Tap, tap, tap.

Inima îmi bătea tare, gura mi se uscase și parcă nu mai puteam să respir.

M-am oprit în mijlocul scenei.

Singură.

Curajoasă.

Speriată.

Dar neînvinsă.

Mi-am scos șapca roz, am inspirat adânc și am slobozit un țipăt zguduitor. Ultimele ecouri s-au stins după câteva secunde.

Am zâmbit și m-am înclinat în fața rândurilor de scaune goale, acoperite cu catifea roșie.

Îmi imaginam sala plină cu oameni. Aplaudau și mă ovaționau la scenă deschisă.

Simțeam că phoenixul meu începuse să se ridice din cenușă.

Nu o aripă întreagă; o singură pană perfectă.

Era roșie. Avea culoarea cicatricei mele.

Îmi aducea aminte de mine.

Karlie stătea în pat, lângă mine, cu nasul într-un manual. Din senin, mi-a zis:

— Vinerea asta o să fie o luptă. M-am gândit că poate te-ai răzgândit și vrei să vii.

Am strâmbat din nas.

— De ce să mă răzgândesc?

— În primul rând, zvonurile circulă repede. Tess le spune tuturor că West St. Claire te-a luat cu japca din sala de spectacole, săptămâna trecută. Lumea crede că voi doi faceți sex. Asta-i primul lucru interesant care ni se întâmplă de cinci ani încoace, și tu uiți să-mi povestești!

Și-a dat ochii peste cap. A întors o pagină de manual și a subliniat un paragraf.

— Mă pregătesc să-ți dau papucii, Shaw. Ești o prietenă nașpa!

Am râs și am azvârlit o pernă spre ea.

— N-am nimic de povestit, am încercat eu să mă apăr. Eu și West suntem doar prieteni.

— Daaaa... Cum să nu!

— Nu te mint.

— Nici măcar puțintel?

Karl și-a lăsat manualul în poală. Și-a apropiat arătătorul de degetul mare și s-a uitat la mine la mine prin deschizătura minusculă, cu un zâmbet poznaș. Nu avea rost să-i spun despre un sărut care durase două secunde și pe care West probabil că-l considera o greșeală.

— Îți jur că avem o relație total platonică! El are fobie de relații serioase și îi place mult să aibă diverse tipe în jur. Aș fi idioată să mă îndrăgostesc de un tip ca ăsta.

Sunt idioata care s-a îndrăgostit pe jumătate de el.

— Nu alegi de cine să te îndrăgostești, mi-a atras Karlie atenția.

— Poate că nu, dar alegi cum să te raportezi la situații, am replicat eu.

Karlie și-a schimbat poziția. Stătea turcește pe pilota albă. Se rezemase de peretele plin cu postere ale unor trupe ca Pearl Jam, Third Eye Blind și Green Day. Camera ei era un altar în cinstea anilor '90: avea un *walkman* pe noptieră, păpuși Beanie Babies pe pat și un telefon vechi, din plastic transparent.

Karlie se născuse la sfârșitul anului 1999. În ultima zi a anului, mai exact. Pe 31 decembrie, la ora unsprezece și cincizeci și opt de minute. Acest fapt îi stimulase obsesia pentru al nouălea deceniu din secolul XX. Indiferent ce-i plăcea lui Karlie, îmi plăcea și mie. Era firesc și politicos să o susțin moral, împărtășindu-i obsesia.

— Uite care-i treaba, Shaw: studiez ca să devin jurnalist. Nu mă poți păcăli. Poate că am intuiție de viitor reporter de investigații. Realitatea e că tu și West sunteți singuri, sexy și petreceți *o grămadă* de timp împreună.

A pocnit un balon din gumă de mestecat.

— West petrece o grămadă de timp și înăuntrul altor fete, cum ar fi Melanie și Tess, am mormăit eu.

— Adevărat, dar niciodată nu l-am văzut petrecând atâta timp cu vreuna dintre ele.

Karlie a luat manualul și s-a reapucat să sublinieze paragrafe.

— Și a trecut ceva timp de când s-a cuplat cu Tess, a adăugat ea. Amintește-ți ce ți-am spus, Shaw! S-o fi purtând el frumos cu tine, dar aduce necazuri.

Mi-am îndreptat spinarea. În mod ciudat, doream să-i iau apărarea lui West.

— De fapt, nu aduce deloc necazuri. E chiar drăguț. Ieri a observat că Marla a plecat înainte să apuc să fac duș și a supravegheat-o pe bunica, în locul meu, pentru câteva minute.

— De-asta repet invitația de a merge la meciul lui, vineri, a zis Karlie.

— Pentru că e drăguț cu mine?

— Nu. Pentru că purtarea lui e o fațadă. Se poartă frumos când lucrează în rulotă pentru că e într-un alt mediu, dar tot un animal este.

Văzând că nu mai spun nimic, prietena mea s-a strâmbat.

— Nu ești curioasă să afli dacă prietenia voastră se rezumă la rulotă sau dacă e valabilă și în altă parte?

Curioasă? Eram înnebunită să aflu. La școală, eu și West nu comunicam deloc. Îmi respecta rugămintea de a nu mai atrage atenția asupra mea. Nici măcar nu mă băga în seamă când treceam unul pe lângă celălalt.

Era ca și cum pentru el nici nu existam.

Într-un fel, nu doream să știu ce relație aveam noi doi în afara bulei noastre, dar îmi dădeam seama că trebuia să aflu dacă eram o prietenă convenabilă pentru el — dar pe care o ținea în

secret și de care-i era rușine — sau o persoană pe care o considera egala lui.

— Bine. O să merg la meci.

Karlie a ridicat pumnul în aer.

— Da! Așa te vreau! Hai să ne îmbrăcăm ca niște fufe, ca să-i distragem atenția!

— Stai puțin! Nu tu ai spus că e o idee proastă să ies cu el la o întâlnire?

— Să ieși cu el la întâlnire chiar e o idee proastă. Nu și să-l tachinezi. Ar fi cazul să realizezi că ești o tipă sexy, Shaw. Dacă West St. Claire te face să înțelegi asta, sunt întru totul de acord.

Am înșfăcat o pernă, mi-am pus-o pe față și am țipat în ea, cu un amestec de groază și entuziasm.

— Zi repede! a exclamat Karlie. Dacă ai putea aduce în prezent un singur lucru bun din anii '90, ce ai alege? Rețeaua de magazine Blockbuster sau pe Keanu Reeves?

Am aruncat perna pe podea, cu ochii aproape ieșiți din orbite din cauza consternării.

— Hei, cum adică? Keanu Reeves încă e supertare.

Karlie a izbucnit în râs.

— Bravo, Shaw! A fost un test, și tocmai l-ai trecut cu brio.

Mă uitam lung în oglindă, rânjind ca o smintită.

Zece tone de fond de ten? Bifat.

Ochi machiați cu dermatograf? Bifat.

Păr coafat? Bifat.

Luciu de buze roz strălucitor și șapcă asortată? Bifat.

Rochie neagră mini, care-mi etala picioarele? Bifat.

Claxonul lui Karlie a izbucnit, anunțându-i sosirea. M-am grăbit să cobor la parter. Inima mea bătea nebunește. Bunica era

în sufragerie, tricotând și ascultând un disc de-al lui Johnny Cash. Avusese o zi bună, slavă Cerului! Dar tot îl rugasem pe vecinul nostru, Harold, să vină pe-aici în seara asta și să verifice de câteva ori că bunica e în regulă.

— Am plecat, bunico! am strigat, luându-mi gentuța.

Eram îmbrăcată pentru o seară petrecută într-un club elegant sau într-un restaurant, nu pentru un ring de luptă, dar nu mă putusem abține. De când renunțasem să am o viață socială, ieșeam în oraș pentru prima dată. Pentru mine era ceva important.

Bunica mi-a făcut cu mâna, fără să-și ridice ochii de la andrele.

— Ai grijă, Gracie-Mae! Dacă bei alcool, te rog, sună-mă! O să vin să te iau.

Uluită, m-am oprit în fața ușii. Vorbea ca pe vremuri: coerent. Lacrimile mă sugrumau.

— Mulțumesc, bunico. Karlie o să facă pe șoferul. N-o să bea alcool. Și nici eu n-o să beau.

— Karlie seamănă cu mama ei. E un copil tare bun.

Bunica a dat aprobator din cap și a sorbit din ceai.

De ce nu putea fi așa tot timpul?

Karlie a claxonat din nou, făcându-mă să tresar.

— În regulă! Am plecat!

Aproape că ieșisem pe ușă, când bunica m-a strigat iar:

— Gracie-Mae, întoarce-te acasă când se aprinde primul stâlp de iluminat! Ne-am înțeles să te întorci din oraș la șase și jumătate, domnișorică!

Era deja ora nouă. Zâmbetul mi s-a risipit și durerea surdă din pieptul meu a reapărut.

De fapt, nu-i complet lucidă.

— Așa o să fac, bunico.

Am ajuns la Sheridan Plaza cu zece minute întârziere și am bântuit un sfert de oră pe acolo, în căutarea unui loc de parcare.

Karlie trebuia să conducă foarte încet, pentru că o mulțime de oameni se îndreptau către Plaza, râzând, bând și giugiulindu-se. Nu știusem că luptele erau un eveniment așa de așteptat în Sheridan.

Se organizau vreo cinci meciuri în fiecare vineri. Știam că West nu era singurul tip care lupta, dar el era mereu starul. Datorită lui, biletele se vindeau ca pâinea caldă.

Când dădeam ocol parcării pentru a patra oară, un student din anul patru i-a făcut semn lui Karlie să coboare geamul mașinii.

— O să consumi toată benzina, dacă tot faci înconjurul parcării, i-a zis el. Parchează oriunde poți! Aici nu se dau amenzi, păpușă.

Karlie mi-a aruncat o privire dezaprobatoare și a comentat:

— Nu am știut că iubitul tău este *atât* de popular.

— Nu-l mai numi așa!

— Ai dreptate. Dacă îți dai întâlniri cu el, o să te pocnesc! Shaw, ai o inimă prea bună pentru tipul ăsta.

După ce Karlie a parcat, ne-am îndreptat spre Plaza. Am plătit douăzeci de dolari fiecare ca să intrăm. Categoric, nu era o distracție ieftină.

La etajul al doilea se înghesuiau zeci de oameni. Am văzut grupuri de studenți, dar și câțiva liceeni și unii cu mult peste douăzeci și cinci de ani. Toți țineau în mâini pahare roșii de unică folosință. Trăncăneau și râdeau, în timp ce doi tipi fără tricouri se luptau în ring. Probabil că doar își făceau încălzirea, căci nimeni nu le dădea mare atenție.

Nu i-am văzut nici pe West, nici pe prietenii lui.

— Mă duc să iau niște bere, a anunțat Karlie.

A făcut semn spre un tip aflat în spatele unor lăzi. Turna în pahare bere dintr-un butoi.

— Mă duc să-l caut pe West, să-i urez noroc.

— Fără giugiuleală! m-a avertizat prietena mea.

Am început să mă plimb, căutând chipul lui West prin mulțime. Când mi-am dat seama că nu era lângă ring, m-am îndreptat către camerele cu saltele. La început, m-am uitat în fiecare, încercând să-l găsesc. Dar după ce am dat peste un tip care se masturba, pe jumătate îmbrăcat, în timp ce două majorete se mozoleau, am grăbit pasul.

Dinspre alcovurile cu saltele se auzeau gemete și suspine. Uram locul ăsta. Îl disprețuiam din toată inima. Cu fiecare secundă care trecea, probabilitatea de a-l găsi pe West cu o tipă devenea din ce în ce mai reală. Mi s-a strâns inima. De ce mi se păruse că e o idee bună să vin aici?

West te-a avertizat să nu vii aici. A numit locul ăsta un prezervativ uriaș. Nici măcar nu ești bine-venită.

Tocmai eram pe punctul de a mă răsuci pe călcâie și de-a o lua la sănătoasa, când i-am auzit vocea aspră răsunând din spatele unui zid.

— Las-o baltă! a mârâit West.

— Întrebarea e dacă tu o lași baltă pe Tess.

Un alt glas — am presupus că era al lui Easton, judecând după tonul lui mai rezervat — a intervenit:

— Știi tu... Între reprizele de sex.

Au izbucnit în râs. A urmat sunetul dozelor de bere deschise.

— Nu-mi spune că încă i-o tragi!

Vorbise Reign De La Salle. Tipul ăsta era un dobitoc încrezut.

— Calmează-te, tâmpitule! s-a răstit West. Știi că nu i-o trag de două ori aceleiași tipe. Dar, dacă mă mai calci pe nervi, s-ar putea s-o fac.

— Mă amenințI? s-a burzuluit Reign.

— Nu. Îți promit.

— Tu nu faci promisiuni, i-a atras atenția Easton.

Era adevărat.

— Pentru Tess, pot să fac o excepție.

M-am grăbit să mă îndepărtez. Dacă nu plecam mai repede de aici, riscam să vomit. Un junghi ascuțit de gelozie m-a străbătut. Capul mi se învârtea. O mulțime de stări întunecate se învolburau în mine.

Bănuială. Neîncredere. Suferință.

Doamne! De ce simțeam că inima îmi explodase? West abia dacă mă sărutase, dar eu deja eram foarte posesivă cu el.

În drum spre ring, priveam peste umăr, ca să mă asigur că băieții nu mă văzuseră.

— Shaw! Aici erai!

Karlie mi-a sărit în față. Ținea în mână două pahare cu bere. Mi-a întins unul.

— M-am asigurat că tipul a desfăcut o bere neîncepută și a turnat-o în fața mea, așa că sigur nu e îndoită cu apă. Ei, cum e? L-ai găsit pe iubițel?

— Da, am șuierat eu. Pe scurt, iubițelului îi place să i-o tragă lui Tess, așa că acum știm cum stau lucrurile.

Karlie a scos o exclamație de uimire. O scânteie de curiozitate i s-a aprins în ochi.

— I-ai prins împreună? s-a interesat ea.

— Nu. L-am auzit pe West declarându-și intențiile față de ea.

— Ți-am spus eu că-i piază rea.

— Și tot tu mi-ai spus să vin aici.

Karlie a ridicat din umeri.

— Așa e. N-am fost niciodată, și chiar voiam să știu de ce se face atâta tam-tama pe seama lor.

Mi-am croit drum către primul rând de spectatori. Karlie venea în urma mea. Schimbase subiectul; acum vorbea despre

proiectele ei de la facultate. Încercam să-mi spun că e mai bine așa. West nu era al meu. Corpul lui aparținea oricui, iar inima lui le era inaccesibilă tuturor, inclusiv lui însuși.

Lupta din ring a luat sfârșit.

Am auzit un răpăit de tobe.

Max Riviera a urcat pe o ladă goală și și-a pus mâinile pâlnie la gură.

— Doamnelor și domnilor, urmează evenimentul principal al serii! Knox Mason luptă împotriva unicului și legendarului WEST ST. CLAIRE!

Oamenii au început să ovaționeze. Luptătorii au intrat în ring.

Umărul lui West l-a atins pe al meu, dar nu m-a observat. Mirosul lui familiar mi-a gâdilat nările. Am strâns la piept paharul meu de unică folosință.

Karlie a încercat să mă consoleze:

— Măcar o să fie nostim să-l vezi pe West pocnit peste moacă.

— West o să-l facă una cu pământul pe bietul băiat, i-am zis eu.

Dar nu a fost așa.

West nu l-a făcut pe Knox una cu pământul.

Aproape că l-a omorât.

De fiecare dată când Knox încerca să dea un pumn, West se eschiva și contraataca în așa fel încât își punea jos adversarul pentru câteva secunde. O lovitură de picior. Un croșeu. Câteodată îl apuca pe tip — care era *masiv* — și-l arunca pe saltea, ca la lupte libere.

Am constatat că pentru West luptele nu erau un sport. Nici măcar un hobby. Parcă și-ar fi schimbat tricoul sau s-ar fi spălat pe dinți. O altă activitate banală, care nu cerea vreun efort deosebit. Parcă era plictisit, apatic. La un moment dat, când Knox se ghemuise pe saltea, ținându-se de burtă și tremurând de durere, West s-a răsucit și s-a îndreptat către mine. Ochii lui cercetau

spectatorii, de parcă ar fi căutat pe cineva — probabil pe tipa cu care avea să se culce în seara asta — și s-au oprit asupra mea.

Totul a încremenit.

Întreaga încăpere a amuțit.

Sau poate că eu nu mai auzeam nimic în jur. West a făcut ochii mari, mai întâi de uimire, apoi de supărare. S-a încruntat. S-a încordat tot.

Abia acum arăta gata de luptă.

— Ce naiba faci...

Nu a apucat să-și termine propoziția. Profitând de ocazie, Knox a aplicat un croșeu în ceafa lui West. Capul lui a zvâcnit într-o parte și sângele a început să-i curgă din gură. Am țipat. West a pivotat pe un călcâi și, cu o lovitură rapidă în burta adversarului, urmată de un pumn în față, l-a proiectat pe Knox de-a curmezișul ringului. Luptătorul s-a izbit de lăzi și s-a rostogolit de câteva ori, apoi s-a prăbușit pe saltea, făcut knock-out.

Mulțimea a izbucnit în urale. Max a dat fuga la Knox și a îngenuncheat lângă el, numărând până la zece. West n-a mai așteptat să fie anunțat drept câștigător. S-a năpustit spre mine ca turbat. Am bătut în retragere, încercând să-mi croiesc drum prin mulțime. Un tip beat, aflat în spatele meu, a răgâit și m-a împins cu nepăsare în brațele lui West.

— La naiba! a țipat tipul. St. Claire e în călduri în seara asta.

— Hopa! a exclamat Karlie, cu ochii mari de groază.

Nimerisem în brațele lui West. Cu dispreț față, West m-a îmbrâncit, privindu-mă de parcă săvârșisem o crimă de nedescris.

— Cine a lăsat-o să intre? a urlat West.

Toată lumea a făcut un pas în spate. Șovăielnic, tipul care ne vânduse biletele a ieșit la iveală și a ridicat o mână în aer.

— Eu... eu le-am lăsat, frate. Le-am recunoscut. Sunt studente la Universitatea Sheridan.

Ochii lui West nu mă slăbeau. I s-a adresat tipului:

— Ești concediat.

— Dar eu...

— *Concediat!* a repetat West, cu vocea plină de venin.

Ardeam de umilință. Fața îmi era fierbinte. Eram atât de furioasă, încât ameţisem.

— Ai promis că n-o să atragi atenția asupra mea! i-am zis printre dinți.

West mi-a aruncat o privire rece.

— Eu nu fac promisiuni. Ți-am spus să nu vii aici! Dacă pui piciorul pe teritoriul meu, ceri multă atenție. Și acum o să ai parte de ea.

— Ești incredibil!

— Iar tu nu ești bine-venită.

Am ridicat din umeri, încercând să par indiferentă. Uram să simt atâția ochi ațintiți asupra mea.

— Locul ăsta nu-i proprietatea ta. Rămân aici! Mă duc să-mi mai iau niște bere.

I-am întors spatele și m-am îndreptat în direcția opusă. Știam că o să mă urmeze și Karlie.

Deci primisem un răspuns la întrebarea mea: eu și West nu eram prieteni. Nici pe departe.

Mulțimea mi-a făcut loc. Priviri uimite îmi urmăreau mișcările.

Deodată, cineva m-a înșfăcat și m-a ridicat în aer.

— Ești o mare pacoste!

West m-a săltat pe un umăr, în stil pompieristic, și a început să urce în fugă treptele spre etajul al treilea.

— Unde-o duci? i-a țipat cineva din mulțime, amuzat.

— Să-i dau o mamă de bătaie și apoi s-o arunc pe fereastră!

Furia îmi pulsa în vene. Nu numai că West făcea sex cu alte și alte fete în fiecare săptămână, dar mai și credea că eram pro-

prietatea lui. Mă lua pe sus, îmi dădea ordine, mă umilea în public.

Izbeam cu pumnii în spatele și în umerii lui.

— Dă-mi drumul, tâmpitule!

M-a ignorat. Pentru el, eram ca un fulg. Mă purta pe umăr de parcă n-aș fi cântărit mai mult de șase doze de bere.

Karlie m-a strigat pe nume. I-am văzut pe Reign și pe Easton punându-se în calea prietenei mele, cu zâmbete politicoase. Scena părea mult mai alarmantă decât era în realitate. Am simțit nevoia să-i fac un gest de încurajare lui Karlie, ca să-i transmit că nu eram pe cale să fiu omorâtă.

— Karlie o să cheme poliția, l-am avertizat pe West, trăgându-l de păr.

Dumnezeule! Mă comportam ca un animal sălbatic. În același timp, nu voiam să rămân singură cu el. Știam că n-o să scap de tentație și c-o să accept orice avea să-mi ofere.

— Taci! s-a răstoit el.

— Doar dacă mă lași în pace.

— Nu. Prea mulți oameni din viața ta te-au lăsat în pace.

— Cine dracu' ești tu de-ți permiți să judeci? m-am răstit la el.

— Sunt singura persoană care observă că exiști.

— Nici nu vreau să observi că exist!

— În privința asta, n-ai de ales. Din nefericire, nici eu.

M-a pus jos, cu spatele sprijinit de un perete.

— Poți ieși de aici în două feluri: pe scări sau pe fereastră, mi-a explicat West. Depinde dacă o să te porți frumos în următoarele minute. Îți sugerez să-mi răspunzi la întrebări și să mă scutești de comentarii obraznice! Prima întrebare: ce dracu' faci aici, Tex?

Mi-am încrucișat brațele la piept. Încercam să-mi ascund furia în spatele unui zâmbet batjocoritor.

— Mă distrez la meci! Am chef de agățat. De ce întrebi? Ce-ți pasă? Nu suntem nimic unul pentru celălalt.

— Greșit!

Aveam senzația că nici măcar el nu știa de ce era atât de furios pe mine.

— Suntem ceva unul pentru celălalt. Tu îmi ești prietenă. Ți-am spus că nu vreau să te apropii de gunoiul ăsta.

I-am atras atenția:

— Gunoiul ăsta e *al tău*.

— Eu *sunt* un gunoi! Tu nu ești. Nu jucăm după aceleași reguli.

Am izbucnit în râs și am ridicat brațele în aer, cu un gest teatral.

— Nu-mi dicta cum să trăiesc! Viața mea mă privește numai pe mine. Am vrut să vin aici.

Voiam răzbunare. Îmi pierdusem controlul. Mă simțeam inundată de adrenalină. Tot ce doream în această clipă era să-l rănesc la fel cum mă rănise el. Voiam să-i smulg inima din piept și s-o văd sângerând în pumnul meu.

— Știi ce? S-ar putea să caut un tip care să mi-o tragă în seara asta. Cred că e timpul s-o fac. Aici am de unde să aleg. Înțeleg de ce-ți place Plaza.

M-am uitat de jur împrejur și am completat:

— E nemaipomenit să faci sex aici!

West a strâns din dinți. S-a încruntat la mine.

— Dacă-ți închipui că poți să vii în clubul meu și să ți-o tragi cu altcineva în afară de mine, te înșeli!

— De ce nu? am ripostat eu. Tu te culci tot timpul cu alte fete. Ce s-a întâmplat cu latura ta feministă?

— Nu agăț gagici aici.

— Bineînțeles că nu!

Am zâmbit.

West și-a trecut degetele prin păr și a oftat.

— Sau, cel puțin, nu am agățat în ultima vreme.

— Ce înseamnă „în ultima vreme", West?

— Îmi ții socoteala?

— Oamenii bârfesc. Deci cu Melanie nu te-ai culcat „în ultima vreme"?

West a strâns din buze.

— I-am tras-o lui Melanie înainte ca scula mea să mă anunțe că are o fixație pentru tine.

— Și cu Tess?

— Ce-i cu ea?

Părea nedumerit.

— Ei i-ai tras-o înainte sau după ce tu și scula ta ați discutat despre mine? Adineauri, ai spus că nu te-ar deranja să i-o tragi lui Tess în seara asta.

Doamne! Tocmai recunoscusem că trăsesem cu urechea! Expresia lui West nu s-a schimbat. Era tot împietrită, brutală. Se străduia să nu-și iasă din fire.

— Tu... *Ce fraieră ești!*

Exasperat, a închis ochii și a început să-și maseze fruntea.

— Am vrut să-l scot din sărite pe Reign. O place mult pe Tess, iar eu sunt supărat pe el, fiindcă s-a purtat urât cu tine.

Am țipat la el:

— Nu! *Tu* ești fraierul!

Nu-mi păsa dacă ne auzea lumea.

— Ești supărat pe mine, dar nici nu știi de ce! Măcar eu știu de ce mă scoți din sărite. Mă derutezi tot timpul. Mă săruți, dar nu mergi mai departe de-atât. De ce, West? Pur și simplu te prefaci că mă placi, ca să mă ajuți să-mi reclădesc stima de sine?

Deși am izbucnit în râs, hohotul meu era plin de amărăciune. Aveam lacrimi în ochi.

— Crezi că-mi pasă de stima ta de sine? Scuteşte-mă, Tex! Nu eşti chiar atât de importantă pentru mine.

Nici măcar nu mă simțeam jignită de vorbele lui. Știam că mințea. Ceea ce simțeam unul față de celălalt devenise copleşitor, iar noi nu ne mai puteam împotrivi.

A făcut un pas înapoi. M-a cântărit din creştet până-n tălpi, în tăcere. Știam că niciodată nu mă văzuse arătând atât de bine, însă expresia lui nu-i trăda gândurile.

— Ce vrei să auzi, Tex? Că visez că-ți aplec capul blond şi drăguț, că-mi scot scula din pantaloni, iar tu îmi faci sex oral? Te-ar ajuta dacă aș recunoaște că de duminică încoace nu-mi doresc decât să ți-o trag în fel şi chip? Te-aș devora într-o clipă, dacă n-am fi amândoi duşi rău de tot cu capul. Îmi pare rău, Tex, dar ăsta-i adevărul. Ți-ar folosi să-ți zic c-o să mă car din orașul ăsta de rahat imediat ce-mi iau licența şi că nu mă interesează relațiile serioase? Se pare că ştii toate astea. *Ştii* de ce nu te-am sărutat. Tess, Mel, toate tipele alea ştiu cum stă treaba. Nu le cunosc. Nu-mi *pasă* de ele. După ce s-a terminat cu distracția, nu mă mai interesează soarta lor. Nu pot să te sărut, Grace.

A clătinat din cap, cu tristețe, apoi a mai făcut un pas în spate.

— De-abia dacă pot *să mă uit* la tine.

Eram pe cale să-l pierd. Pentru prima oară după mult timp, voiam să lupt. Phoenixul din mine se străduia să iasă din cenuşă, luptându-se cu propria greutate, descoperindu-şi penele minunate. Am frecat cu buricele degetelor văpaia ruptă a inelului meu. Am ridicat bărbia şi i-am oferit lui West cel mai seducător zâmbet din arsenalul meu.

— E-n regulă să-ți fie teamă.

Maxilarul lui a înțepenit. A înghițit în sec.

— Nu mi-e teamă, Tex.

Furia lui ieșea la suprafață, întunecându-i ochii verzi.

— Sigur că nu!

Mi-am luat gentuța și mi-am pus-o pe umăr. Eram gata de plecare.

— Înțeleg ce spui, West. Chiar e o idee proastă să fim un cuplu, dar asta nu înseamnă că o s-o fac pe sfânta. Ești prea speriat ca să-ncepi o relație cu mine? Nicio problemă! O să cobor și-o să găsesc un tip de treabă, care vrea să se implice. Cineva care nu se sperie când situația devine serioasă. Unul care e dispus să facă promisiunile de care tu te temi atât de mult. Un tip care…

S-a năpustit asupra mea, ca o panteră. Spatele meu a izbit peretele. Am țipat, dar West mi-a închis gura. Buzele lui le-au strivit pe ale mele. A smuls de pe creștetul meu șapca roz și a aruncat-o la podea. Scuturam din cap, în semn de protest, dar nu aveam scăpare. Degetele lui puternice s-au încleștat pe maxilarul meu, într-o strânsoare dureroasă.

— Lasă-mă să te privesc ca lumea, Texas! Mă acuzi că mă tem, dar când vine vremea să-ți dovedești curajul, bați în retragere. Vrei să ți-o tragi cu golanul orașului? Ți s-a împlinit dorința. Deschide gura!

Era un ordin crud, nu o rugăminte.

Strângeam din buze și mă uitam la el pe sub gene, așteptându-i următoarea mișcare. Fără șapcă, mi se părea că sunt goală. Mă simțeam foarte stânjenită sub privirea lui pătrunzătoare, care mă devora.

Mi-am spus că purtam o grămadă de fond de ten și că aici era destul de întunecos. Nu putea să vadă cicatricea. Deși tremuram ca frunza în brațele lui, i-am înfruntat privirea.

Cu voce sugrumată, am încercat să-l provoc:

— Te-ai răzgândit?

A rânjit sinistru. Ai fi zis că era diavolul însuși.

— Eu nu sunt ca tine, Texas. Odată ce m-am hotărât, nu mă răzgândesc.

Limba lui mi-a dezmierdat foarte încet buza de jos. Era fierbinte și umedă. Tot corpul meu se cutremura. Un fior mi s-a răspândit spre creștetul capului, apoi a coborât către degetele de la picioare. Toți nervii mei erau în flăcări.

Parcă luasem foc.

Voiam să dispar în brațele lui.

— Acum cine se teme? a șoptit el, ademenindu-mi gura să se deschidă.

Am strâns din pleoape. Gura lui era copleșitoare. Prea caldă. Prea primitoare. Perfectă.

Mirosul lui — de bomboană cu măr, de sudoare și de mascul alfa — mă înnebunea de dorință. Mi-am lipit coapsele una de cealaltă. Mă umezisem incredibil de tare.

— O să capitulezi în fața mea, așa cum se-ntâmplă mereu, au rostit buzele lui, lipite de ale mele. Odată ce-am hotărât să te sărut, nimic nu mă va opri.

Ce tupeu are tipul ăsta!

Buzele mele nu s-au desprins. Am deschis ochii.

Degetul lui mare a atins văpaia inelului meu. L-a dus la buze și i-a șoptit, cu ochii la mine:

— Vreau ca Gracie-Mae să mă lase s-o sărut.

Observase.

Observase că-i șopteam inelului dorințele mele. Știa că pentru mine bijuteria cu mica văpaie ruptă era la fel de importantă precum erau pentru el acadelele cu aromă de măr.

Oare ce credea că se întâmplase cu fața mea? Mă miram că nu mă întrebase nici măcar o dată.

— Dacă în următoarele trei secunde nu deschizi gura, n-o să mai încerc niciodată să te sărut, Tex! Așa cum am spus, îmi respect întotdeauna cuvântul. Trei! Doi! U...

Am deschis gura.

Imediat, limba lui s-a contopit cu a mea și a dezmierdat-o cu lăcomie. De la Tucker încoace, era primul meu sărut. Avea gust de bere, de măr și de *West*. Șocată, mi-am dat seama că West avea gust de „acasă". Am avut revelația răscolitoare că nimic și nimeni n-o să aibă vreodată gustul lui.

Și-a lipit pieptul de al meu. Am gemut amândoi, surprinși de intensitatea sărutului. West și-a strecurat genunchiul între coapsele mele, frecându-și fără rușine erecția de pântecul meu. Îi simțeam penisul zvâcnind sub jeanși.

Era un sărut incandescent, pasional. Nu mai trăisem o experiență atât de sălbatică și de viscerală.

Habar n-am când s-au desprins buzele noastre. Îmi ținea obrajii în palme. Și-a frecat nasul de al meu. Gestul lui mi se părea nemaipomenit de liniștitor. Am încercat să-mi trag răsuflarea, dar pieptul meu era atât de încărcat de emoții, că nu reușeam să inspir.

— Ne jucăm cu focul, a murmurat el.

Am dat aprobator din cap. I-am privit gura. Doream mai mult. În brațele lui, nu mă simțeam urâtă.

— Am mai mers prin foc și altă dată. Știu în ce mă bag. Sunt gata să plătesc prețul.

Cuvintele mele aveau gust de izbăvire și de schimbare. Aveam senzația că *renășteam*.

West a închis ochii și a inspirat adânc, de parcă vorbele mele îl dureau.

— Ar trebui să plec, a zis el, mai mult pentru sine.

— O să te urmez.

— Dacă păşim pe drumul ăsta, trebuie să fie o relaţie *casual*, Texas. Trebuie! Eu nu promit şi nici nu vreau relaţii serioase. N-am stofă de iubit.

— N-ai cum să ştii asta, l-am contrazis eu.

Mi-a zâmbit trist.

— Crede-mă, scumpo! Ştiu.

Am văzut în ochii lui ceva care îmi spunea că avea un motiv întemeiat pentru o astfel de afirmaţie. L-am luat de mână. I-am răsucit braţul, dând la iveală tatuajul lui.

— Cine este A.?

Eram geloasă. Doream să fiu A. Doream devotamentul lui etern şi suferinţa lui. Voiam să am puterea de a isca în el acelaşi zbucium pe care îl stârnise ea.

A făcut un pas în spate.

— Ea e aleasa ta, nu?

Şi-a ferit privirea şi m-a avertizat:

— Fără promisiuni! Ori *casual*, ori deloc! Mă simţeam de parcă îmi tăiase venele şi mă privea cum sângerez. Am ridicat şapca de baseball şi mi-am pus-o pe cap.

— Am nevoie de timp de gândire, West.

Am dat să cobor.

M-a apucat de încheietură.

— O să te gândeşti mâine. Rămâi cu mine în noaptea asta! *Te rog!*

M-am zgâit la el.

West părea exasperat de situaţia noastră.

— Uite, îţi pro...

Şi-a dres glasul.

---

[1] Tip de relaţie care nu presupune implicare emoţională şi care se desfăşoară după reguli stabilite de comun acord.

— Îți dau cuvântul meu că n-o să mă ating de tine. Arăți supersexy și probabil că ieși în oraș pentru prima dată după multă vreme. Hai să ne facem puțin de cap!

M-am uitat la degetele lui bronzate, care se odihneau pe talia mea. Mari, dar blânde. Nu puteam să-l refuz.

Eram conștientă că întindeam mâna după cupa cu otravă și sorbeam din ea cu nesaț.

— O să-ți acord seara asta, am spus încet.

Știam că West lua de la mine mult mai mult decât ne învoiserăm să-i dau.

Am coborât repede la etajul al doilea. Toți plecaseră, în afară de prietenii noștri.

Karlie trăncănea cu un băiat drăguț, blond și cu trăsături nordice. Îl chema Miles. Într-un colț, Reign flirta cu Tess. Ochii ei ne-au privit peste umărul lui Reign, de îndată ce ne-am făcut apariția. Max stătea cocoțat pe o cutie goală, numărând banii obținuți din pariuri, iar Easton își butona telefonul. West s-a dus să discute cu Max.

Am anunțat-o pe Karlie că o să plec cu West. Zâmbetul pe care Miles i-l stârnise s-a evaporat instantaneu. Prietena mea s-a încruntat.

— Parcă spuneai că tu și West sunteți *doar* prieteni! Mi-am făcut o mie de griji pentru tine. Mă tot întrebam dacă mi s-a năzărit că mi-ai făcut semn că totu-i în regulă.

M-am foit de pe un picior pe celălalt.

— Nu ți s-a năzărit. Promit c-o să fie o relație *casual*, așa că...

— Tu nu ai relații *casual*, Shaw.

— *Pot* s-o fac din când în când. Doar că n-am încercat până acum, i-am zis eu.

— Și ți-ai găsit s-o faci cu cel mai popular tip din campus, care-și câștigă existența stâlcind mutrele altora? Ce idee minunată!

Mi-a aruncat o privire sceptică, menită să mă readucă la realitate. Își dădea seama că eram topită după West.

— Karl, *te rog*!

Am îmbrățișat-o, încercând s-o liniștesc.

— Eu și West doar ne facem de cap. Fără implicare sentimentală. Nu tu mi-ai spus că scopul scuză mijloacele?

— Deci iubițelul nu mai e interesat de Tess, a mormăit ea.

Nu era entuziasmată, dar începea să se împace cu ideea că urma să plec de aici cu West.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe doamna Contreras fiindcă născuse această ființă minunată! Nu credeam că aș putea supraviețui nici măcar o secundă fără s-o am pe Karlie alături.

— Am lămurit treaba cu Tess, am informat-o eu.

— Îm-hm...

Mi-a aruncat o privire severă, maternă. Am pufnit în râs.

— Sunt pe jumătate îngrijorată, pe jumătate groaznic de curioasă, a recunoscut prietena mea. Să faci bine să mă suni, ca să-mi povestești tot!

West a apărut lângă mine. Părea rece și apatic. A strecurat un teanc gros de bancnote în buzunarul din față al jeanșilor.

— Ești gata, Grace?

Mi-a zis Grace! Nu „Texas". Nu „Tex".

West i-a salutat scurt pe Karlie, Miles, Reign, Tess și Easton.

— Încotro mergeți? s-a interesat Tess.

— O conduc pe Grace acasă, a mințit West.

— Vrei să ne vedem după aia? i-a propus Tess, cu un zâmbet.

— Nu, mersi!

Am traversat în liniște șoseaua, îndreptându-ne spre rulotă. Nu era nevoie să discutăm ca să știm unde mergem. Rulota cu *furori* era locul unde amândoi ne simțeam în siguranță.

Am intrat prima. West a închis ușa. S-a rezemat de ea, cu mâinile la spate, aruncându-mi un zâmbet șmecheresc. Sprijinită de peretele opus al rulotei, îi zâmbeam.

— Vai, în ce hal ai ajuns! l-am ironizat eu. Și când te gândești că primul lucru pe care mi l-ai spus a fost că n-o să te atingi niciodată de mine!

— Păi, Tex, n-o să te ating. Dar îți garantez c-o să ai un orgasm strașnic! Mâine n-o să poți nici măcar să mergi cum trebuie.

M-am lăsat să alunec pe perete, până am ajuns pe podea. Stăteam față în față, în capetele opuse ale rulotei. Poate că era o idee bună să nu ne atingem. Deja mă implicasem prea mult.

— Ce chiloți drăguți ai! a comentat el.

I-am arătat degetul mijlociu. Stăteam cu picioarele lipite, îmbrățișându-mi genunchii.

— Bună încercare! Nu ai cum să-mi vezi chiloții.

— Sunt din bumbac negru. Au o perluță albă în față, la mijloc. Interesant!

Și-a lins sugestiv buzele, cu ochii pironiți între picioarele mele. Mi-am desprins ușor genunchii și m-am aplecat, ca să verific informația. Îmi aminteam că purtam chiloți negri, dar nu și că aveau o perluță.

M-am încruntat la el.

— Hei! Cum de-ai știut?

West a izbucnit în râs. Vocea lui răgușită vibra în interiorul rulotei, în mintea și în *pieptul* meu.

— Am bănuit c-o să-ți asortezi culoarea lenjeriei cu cea a rochiei.

M-am prefăcut că mă bosumflu. Inima mea bătea ca nebuna.

— Acum trebuie să-mi arăți și tu chiloții tăi!

— Dorința ta e lege pentru mine, a glumit West.

Și-a descheiat pantalonii, cu ochii ațintiți asupra mea. Voia să vadă dacă intru în panică sau dacă-l dau afară din rulotă. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Și-a lăsat pantalonii să cadă, iar boxerii lui gri au ieșit la iveală. Avea o erecție enormă.

S-a mângâiat pe deasupra boxerilor.

— E rândul tău, a zis West, cu glas gâtuit. Mângâie-te cu degetele, Tex!

Pentru moment, nu mai simțeam neliniște. Eram atentă doar la felul în care se atingea. Avea mâini superbe, mari și aspre. Trecându-mi arătătorul pe deasupra chiloților, respirația mea s-a iuțit. Mi-am sprijinit capul de perete.

— Bagă un deget înăuntrul tău, fără să-ți scoți chiloții! m-a instruit el, urmărindu-mă atent.

Era foarte erotic să văd cum West asista la mica mea ședință de masturbare. L-am ascultat. A gemut. A închis ochii și a început să-și frece penisul.

— Scoate-o din boxeri! i-am cerut eu.

A urmat o pauză.

— Ești sigură?

— Da.

S-a conformat. Penisul lui era enorm și în plină erecție. Aproape că uitasem cum arată penisurile. Pe de altă parte, până acum văzusem de aproape doar unul.

— Trage-ți chiloții într-o parte, să văd păsărica aia frumoasă!

Îmi plăcea cum rostea cuvântul *păsărică*. Suna destul de murdar, însă nu părea înjositor.

Șovăiam.

— Nu sunt fotogenică acolo... jos.

West a chicotit.

— Ai o mică junglă acolo, cowgirl?

Dumnezeule!

— Nu știam c-o să facem o... ședință foto....

De ce prelungeam discuția asta? Se amuza, însă scula lui era în plină erecție. Era mult mai mare decât a lui Tucker. Tess și celelalte tipe care se culcaseră cu West meritau un premiu fiindcă îl primiseră înăuntrul lor. Sau poate că ar fi trebuit să facă o vizită la medic.

— Pun pariu pe o sută de dolari că păsărica ta e superbă, a murmurat el.

Replica lui m-a uluit.

— De unde știi?

— Pentru că face parte din tine.

— De obicei, organele genitale nu sunt descrise drept „superbe".

— Nu prea te pricepi la vorbe, Tex. Lasă discuțiile și arată-mi păsărica ta!

Mi-am tras chiloții într-o parte. Știam că nu aveam un vagin demn de filmele porno. Un nor de păr blond și fin îmi acoperea sexul. De obicei îl tundeam, dar nu îl epilam complet. M-am folosit de degete și am dat la iveală carnea moale, roz.

— Ah! La naiba! a exclamat West.

A închis ochii pentru câteva secunde.

— Freacă-ți clitorisul, scumpo!

Nu era nevoie să-mi zică de două ori. Mă stârnea faptul că îi plăcea mult ce vedea. Mi-am masat clitorisul, descriind cercuri mici. Doar mă culcasem cu Tucker. Și atunci, de ce chestia asta mi se părea cel mai sexy lucru pe care-l făcusem vreodată cu un tip?

Pentru că pe Tucker nu l-ai dorit nici măcar pe jumătate cât îl dorești pe West.

— Texas!

Vocea lui era răgușită. Părea că abia se stăpânea. Simțeam același lucru. Orgasmul meu se apropia ca un val imens care se rostogolea spre țărm.

— Hm?

— Pot să vin lângă tine?

— Da.

S-a tras aproape de mine. Acum penisul lui era îndreptat spre mine, mâinile și brațele noastre se atingeau la fiecare mișcare. Genunchii noștri se ciocneau. Era atât de erotic! Atât de plăcut!

Mâna lui West se mișca mai repede. Fruntea lui a coborât spre a mea. Eram mai aproape unul de celălalt decât fuseserăm vreodată.

— O să-mi dau drumul, m-a anunțat el.

— Și eu.

Buzele lui le-au atins pe ale mele. Plăcerea a explodat în mine, scuturându-mi trupul.

West a ejaculat exact în clipa când toți mușchii mei s-au încordat. Gemeam amândoi, zvârcolindu-ne, atingându-ne în continuare. După un minut, frunțile noastre încă nu se desprinseseră. Brațele noastre atârnau fără vlagă. Zâmbeam amândoi. În jur, totul era lipicios și umed și mirosea a sex.

— A fost...

Am tras aer în piept și mi-am continuat ideea:

— *Foarte* neigienic! Mult mai nasol decât atunci când munceai fără tricou. Dacă am fi avut un control sanitar, ăia ne-ar fi amendat zdravăn!

S-a răsturnat pe spate, râzând în hohote.

— Dacă doamna Contreras ar fi fost de față, ne-ar fi spânzurat în piața orașului, a plusat el.

— Nu avem o piață a orașului.

— Ar fi construit ea una.

West s-a răsucit spre mine.

— A fost bine.

— A fost scurt, i-am zis eu.

— Nu și pentru mine.

Ochii îi străluceau.

Privirea mea a coborât. Am întins mâna către penisul lui pe jumătate erect și i-am șters vârful cu un deget. West s-a cutremurat și a icnit. Mi-am lins pe îndelete degetul.

— Mmm..., am gemut eu, cu ochii închiși.

M-a tras aproape de el. Am rămas așa, îmbrățișați. Bărbia lui mi se odihnea pe creștet. Cu vârfurile degetelor, desena mici cercuri pe spatele meu.

Nu știam ce relație aveam în acest moment, dar categoric eram mai mult decât prieteni. Indiferent cât de mult se străduia West să nege, exista o anumită intimitate între noi. Dar nu era cinstit nici pentru el, nici pentru mine să-l oblig să înceapă o relație pe bune.

— Promite-mi că mâine-dimineață n-o să regreți, a șoptit el.

Am închis ochii. O lacrimă mare și fierbinte s-a prelins din ochiul meu drept.

— Fără promisiuni!

Capitolul 11

West

Raze încăpățânate de soare se strecurau prin storul rulotei, înțepându-mi pleoapele. M-am rostogolit pe podea. Nu simțeam alături corpul ei mic. Am deschis ochii.

Nici urmă de Texas!

M-am ridicat în capul oaselor. Mirosul de clor din jurul meu dădea de înțeles că Grace șterse din rulotă urmele nopții trecute. Făcuse curățenie în timp ce eu dormeam tun. Întrebarea era: șterse urmele acestei nopți și din memoria ei?

Ar fi fost îndreptățită s-o facă. La urma urmei, îi repetasem vechea placă: nu vreau să mă atașez de nimeni, nu vreau o relație. Fusese de acord să nu-mi ceară altceva în afară de sex deșănțat. Nici măcar nu avusesem curajul să fac sex cu ea, deși, cel mai probabil, aș fi putut s-o fac.

Știam că, dacă m-aș fi culcat cu ea, hotărârea mea de-a o lăsa în pace s-ar fi năruit.

Pe bune, *chiar* trebuia s-o las în pace!

Fascinația mea față de tipa asta depășise limita. Era cazul să mă retrag. Dar, dacă urma să facem chestii de-astea numai ocazional, atunci la naiba cu logica mea, la naiba cu ceea ce-mi promisesem că n-o să fac! Voiam s-o am în toate felurile posibile.

M-am ridicat de pe podea și m-am uitat în jur. Mirosul de cafea proaspătă și de cornuri fierbinți îmi umplea nările. Le-am zărit imediat pe tejghea, lângă un bilețel.

Am înhățat biletul. Un semn rău! Nouăzeci și nouă la sută dintre tipi ar întinde mâna după mâncare mai întâi.

Trebuie să plec. Azi stau eu cu bunica (e weekend și Marla are liber).

Ai grijă de tine! Am programat alarma telefonului să sune cu jumătate de oră înainte ca Victor și Karlie să-și înceapă tura.

Texas

Rânjeam ca un idiot.

Am pus biletul ei în buzunarul din spate al jeanșilor. Luând cornurile și cafeaua, am ieșit din rulotă. Mă bucuram că nu trebuia să lucrez azi. Nu doream decât să fac duș, să dorm mai mult și — poate mai târziu — să mă întâlnesc cu Tex, dacă și ea voia să petrecem puțin timp împreună. Cheltuiam prea mulți bani pe lucruri scumpe, cum ar fi șapca ei roz și plăcintele Frito, atunci când ieșeam cu ea în oraș, dar merita pe deplin. După aceea, mă simțeam plin de energie. Datorită întâlnirilor noastre, zilele mele de vineri erau ceva mai ușor de suportat. De fapt, ar fi fost mai corect să spun că erau „mai puțin infernale".

Trebuia să le trimit un mesaj tuturor celor care lucrau în Plaza, ca să-i avertizez că Grace Shaw avea interdicție pe viață să intre în minunatul nostru „local".

În drum spre casă am derulat în minte, la nesfârșit, momentul când ea își linsese degetul. Scula mea zvâcnea, lipită de șaua motocicletei. Era neplăcut și al naibii de incomod, dar să nu mă gândesc la scena aceea ar fi însemnat să neglijez o amintire prețioasă. Chiar dacă aș muri la o vârstă înaintată, strângând multe amintiri de-a lungul vieții, sunt convins că acesta va fi momentul care mi-ar fulgera dinaintea ochilor, înainte să-mi dau duhul.

Am parcat în dreptul casei dărăpănate unde eu și East locuiam cu chirie. Mi-am scos casca și m-am îndreptat către veranda din față. Brusc, am încremenit.

Ce naiba căuta *ea* aici?

Sângele îmi fierbea în vene. Am strâns din dinți până am simțit că maxilarele mele erau cât pe ce să se frângă. Mi-am strecurat în gură o acadea. Nu m-am sinchisit să-mi scot ochelarii de soare.

— Bună, Caroline!

În mod normal, i-aș fi spus „mamă", dar acum eram furios și voiam s-o pedepsesc. Arăta ca dracu'. Jeanșii ei lălâi și bluza galbenă, veche erau boțite. Albise de tot.

Am trecut pe lângă ea. A sărit de pe treapta din față a verandei și m-a urmat ca un cățeluș. Eram supărat pe mine însumi pentru că o tratam așa, dar eram supărat și *pe ea*, pentru că mă punea în situația asta.

Am descuiat ușa.

Cu coada ochiului, vedeam că-și frânge mâinile. Privea în pământ, ca un puști pedepsit. Bănuiam că se abținea din răsputeri să-l îmbrățișeze pe fiul ei, după cinci ani de când el plecase de acasă.

— Ce vânt te-aduce pe-aici? am întrebat-o, cu spatele la ea.

— În ultima vreme, nu-mi răspunzi când te sun. Până la urmă, tatăl tău mi-a spus să urc în avion și să vin aici, să văd dacă ești OK. Evident, binele tău e mai important decât banii pe care ni-i trimiți.

— Sunt bine. Acum poți să pleci.

Am împins ușa cu umărul și am intrat. A venit după mine, cu pași nesiguri. Știa că eram în stare s-o dau afară. Nu avea valiză. *Perfect!* Deci nu avea de gând să stea mult.

Mama a privit în jur. Nu erau multe de văzut. O casă cu două dormitoare. Avea mare nevoie de reparații. În sufragerie, o canapea și un televizor. În bucătărie, o masă în stil retro, portocalie, cu patru scaune de plastic. Tapetul gri-gălbui se scorojise. Era cea mai ieftină locuință de închiriat din Sheridan. East se mutase cu mine fiindcă nu suporta să mă vadă trăind de unul singur.

Că tot veni vorba de East...

I-am aruncat mamei o privire încruntată. A înțeles mesajul. S-a grăbit să mă liniștească:

— Bineînțeles că l-am sunat pe East înainte, ca să verific dacă e acasă. Probabil că azi-noapte a dormit în oraș.

În traducere liberă, East își petrecuse noaptea cu vreo tipă și nu se obosise să vină acasă.

— Mă mir că te-ai ostenit să vii până aici, i-am zis cu asprime. La urma urmei, East te ține la curent cu ce fac.

Îi evitam pe ai mei atât de des, încât East îi suna săptămânal, ca să le spună că încă sunt în viață. Le oferea o versiune îndulcită a activităților mele. Trecea sub tăcere luptele ilegale, sexul și faptul că mă certam cu profesorii, de față cu toți colegii mei.

A întins mâna, ca să-mi aranjeze gulerul. I-am dat-o la o parte.

— Nu vreau să-l deranjez pe East, a adăugat mama.

— Pe mine mă cam deranjezi!

M-am dus în bucătărie. Am luat laptele din frigider și am băut direct din cutie. Mama s-a așezat la masă. Încerca să se facă mică, să ocupe cât mai puțin loc.

— N-ai mai venit acasă de când ai început facultatea aici.

— Nu-mi spui nimic nou.

Mi-am șters gura cu dosul palmei și m-am așezat în fața ei. Bănuiam că nu avea să plece înainte să mă descoasă.

Mama și-a sprijinit mâinile pe masă. Evita să mă privească.

— Îți place aici?

— Îmi place.

— E promițător, nu? Drăguț oraș!

— Al naibii de drăguț, am încuviințat eu.

— Vrei să rămâi aici după absolvire?

— În afară de ce-o să mănânc zilnic la cină, nu-mi fac planuri.

Eram atent să nu întreb deloc despre situația de-acasă. Aș fi riscat să stârnesc o conversație reală.

— Ne e dor de tine și te iubim foarte mult!

— Pun pariu că iubești mai mult banii pe care vi-i trimit săptămânal.

Și-a ațintit ochii mari, căprui asupra tapetului scorojit. Erau plini de lacrimi. Cu un oftat, m-am sprijinit de spătarul scaunului și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Tu ce mai faci? am mormăit eu.

— Sunt bine, mulțumesc de întrebare! Mai bine în toate privințele. Încă iau medicamente. Lucrez la Walmart. M-au promovat luna trecută. Acum sunt casieră. E un mediu plăcut. În plus, am ocazia să ies din casă și să vorbesc cu lumea.

Degetele ei s-au apropiat încet de ale mele. Îmi venea să vomit.

— Îmi câștig propriii bani, a adăugat mama.

Ceva mai încrezătoare, s-a îndreptat de spate.

— Lucrurile nu sunt atât de negre cum par, Westie. O să ieșim din beleaua asta în curând. Dar nu așteptăm să ne ajuți financiar. Nu-i problema ta.

Ba *era*. În primul rând, din vina mea ajunseseră în situația astu.

În cele din urmă, mama mi-a acoperit palma cu a ei și s-a aplecat spre mine.

— Hai să mergem în centru! a propus ea. Vreau să-ți cumpăr săpun, șampon și niște tricouri noi. Poate te și tunzi. Vreau să vizitez orașul unde trăiești, să fac lucrurile pe care ar trebui să le facă o mamă pentru fiul ei student. Tot ce n-am avut ocazia să fac când te-ai mutat aici. Te rog, Westie!

Degetele ei îmi strângeau cu disperare mâna.

Cheltuise banii trimiși de mine, câștigați cu greu, pe un bilet de avion. Iar acum îmi propunea să mergem la cumpărături! Pornirea mea imediată a fost să fac scandal, dar știam că, dacă o dădeam afară din casă, East avea să-mi facă viața un iad. În plus, m-aș fi simțit vinovat.

Să-mi petrec timpul cu mama era ultimul lucru pe care mi-l doream. Cu toate astea, s-o scot în oraș era mai puțin chinuitor decât dac-aș fi rămas aici, suportând tirul de întrebări și încercările ei de-a mă îmbrățișa.

— Ce părere ai, Westie?

Un zâmbet nesigur și artificial s-a întins pe fața ei. Arăta rău. Ca un tablou strâmb, agățat pe un perete gol. Știam cum arată mama când zâmbește de-adevăratelea.

Încă îmi aminteam.

I-am strâns mâna și am simțit cum, dintr-odată, tensiunea din corpul ei s-a risipit. M-a îmbrățișat.

— Mda, mamă. Bine. Hai să mergem!

O oră mai târziu, eram amândoi în oraș, cărând o mie de sacoșe de cumpărături pline cu șosete, boxeri, tricouri, cosmetice și mâncare. Părul meu era proaspăt tuns.

Eu, un băiat sărac și cu nenumărate probleme, mă simțeam bogat.

Nu eram obișnuit să primesc haine noi. Șosetele mele erau atât de găurite, încât nu le mai purtam de șase luni. Iar când tricourile mele deveneau prea decolorate, rezolvam problema întorcându-le pe dos.

Da, foloseam săpun și pastă de dinți (viața era suficient de nașpa; nu aveam nevoie să-mi spulber orice șansă de-a face sex), dar mereu cumpăram rahaturi ieftine, *en gros*, de la magazinul cu marfă de un dolar, sau mergeam la vreo petrecere și șterpeleam toate săpunurile și gelurile de duș din baia gazdei.

Mama nu cheltuise deloc mult și, pe deasupra, toți banii ăia îi primise *de la mine*. Cu toate astea, faptul că acum aveam tricouri și boxeri noi îmi dădea o senzație foarte plăcută.

Deja mi-o imaginam pe Tex ațintindu-și ochii albaștri asupra noilor mei boxeri imaculați, admirându-le albeața. Azi-noapte, privirea ei inocentă îmi stârnise senzația că făceam ceva murdar. Iar eu mă simțeam ca acasă făcând chestii murdare!

Apoi mi-am amintit că, probabil, o altă scenă precum cea de ieri nu avea să se întâmple între noi.

O prevenisem că am doar relații *casual*, fără angajamente. Dar ea nu era genul de fată care acceptă așa ceva. Îmi spusese că se va gândi la cuvintele mele, dar, de fapt, nu avea la ce să se gândească. N-o învinovățeam. Grace merita să primească mult mai mult decât ceea ce aveam eu de oferit.

Odată întorși acasă, mama și-a petrecut brațul pe după al meu și m-a întrebat:

— Vrei să pregătesc cina?

— Niciunul dintre noi nu-și permite să mănânce la restaurant, după câte lucruri am cumpărat azi, așa că dă-i bătaie!

East era acasă. Stătea tolănit pe canapea. Purta doar o pereche de boxeri.

— Care-i treaba, West? m-a salutat el.

— Easton Liam Braun! a țipat mama, entuziasmată.

Pentru prima oară pe ziua de azi, a izbucnit într-un râs sincer. Când East a auzit-o, a sărit cât colo de pe canapea.

— Doamnă St. Claire!

A făcut o mutră de băiat cuminte, i-a zâmbit mamei, apoi s-a năpustit spre dormitorul lui. După câteva clipe a reapărut în sufragerie, cu un picior în pantalonii lui de trening. Celălalt încă era afară. East a țopăit spre mama. Ea l-a îmbrățișat din răsputeri, presărându-i obrajii cu săruturi materne. M-am uitat la boxerii lui. Avea o semierecție. Probabil că trimisese mesaje deocheate cuiva. Al naibii de grețos! Merita să-l pocnesc în moacă pentru că o atingea pe mama în timp ce era excitat.

— Arăți minunat, Easton! l-a lăudat ea. Faci treabă bună aici. Mama ta e foarte mândră de tine.

L-a ciupit afectuos de obraji.

Nu-l mai atinge pe perversul ăsta, mamă!

Gândul era atât de firesc și de nostim și îmi aducea atât de mult aminte de vechiul West — aflat la polul opus față de noul West, cel nefericit —, încât m-a copleșit un fior de nostalgie.

— Îmi dau silința, doamnă St. Clair.

Prietenul meu și-a aplecat capul, cu falsă modestie.

Mama i-a dat un ultim sărut pe obraz.

— Să știi că se vede! O să pregătesc spaghete cu chifteluțe. Voi, băieți, o să fiți micile mele ajutoare!

— Da, doamnă.

East mi-a aruncat un zâmbet de bucurie. Ca prin farmec, totul era din nou ca în copilăria noastră.

Mama gătea cele mai bune spaghete cu chifteluțe din lume. Apreciam talentul mamei la gătit, indiferent cât de șubrezită era relația dintre noi.

Din partea tatei, eram pe jumătate francez, iar din partea mamei, pe jumătate italian. Înălțimea și greutatea le moșteneam din partea mamei — bărbații din familia Bozzelli aveau cam un metru nouăzeci și cinci de centimetri și erau foarte solizi. Tenul măsliniu tot de la ea îl moștenisem. Dar nuanța părului și ochii verzi erau de la tata.

Combinația aceasta îmi priise de minune pe vremea când cuceritul fetelor fusese pentru mine un sport olimpic.

— Vă las să stați de vorbă, ne-a anunțat prietenul meu. Mă duc să cumpăr vin și pâine. Strigați-mă când cina e gata!

Easton s-a retras. Nu era numai ticălos, ci și trădător! Mă lăsa singur cu ea, deși știa că o evitam din răsputeri.

Captiv în bucătărie, fără cale de scăpare, o ascultam povestind despre ce se mai întâmplase pe-acasă. Când și-a dat seama că turuia de douăzeci de minute fără să primească niciun răspuns, a făcut o pauză. A amestecat în sosul de roșii cu pătrunjel și usturoi.

— Am vorbit destul despre mine. Cine e *prietena* cu care ți-ai petrecut ziua de naștere?

Stăteam la masă, tăind foi de salată în bucăți minuscule.

— O tipă.

— Îmi închipui că e specială, dacă se bucură de prietenia ta.

Uram când se prefăcea că-i pasă. Mama voia să întâlnesc o fată, ca să devin problema altcuiva. Probabil că i se părea incomod să mă verifice zilnic, ca să se asigure că nu m-am sinucis, că nu

am ucis pe altcineva sau că n-am pus bazele vreunui cult religios păcănit.

Din punctul ei de vedere, eram capabil de toate astea.

— E o tipă de la muncă.

— Are un nume?

— Da, am mormăit eu. Toată lumea are un nume.

Minimalizarea relației cu Grace nu era o minciună, dar nici nu mi se părea un lucru corect. Indiferent din ce unghi priveam situația, noi doi eram apropiați. Mult mai apropiați decât eram eu cu Reign, cu Max sau cu oricare alt tip. Faptul că mă simțeam atât de atras de Texas complica și mai mult lucrurile.

Mă gândeam să renunț la slujba din rulota cu *tacos*, ca s-o evit complet pe Grace.

Mama s-a străduit să-și stăpânească zâmbetul. Chipul ei strălucea de bucurie copilărească.

Jumătate de oră mai târziu, mâncarea era gata: salată, spaghete cu chifteluțe, pâine cu usturoi și vin roșu. Pe ultimele două le cumpărase Easton. Ne-am strâns toți trei în jurul mesei. În cele din urmă, am reușit să mă relaxez.

Deodată, cineva a sunat la ușă.

Eu și East am schimbat o privire. Prietenul meu nu invita pe nimeni la noi când eu eram acasă.

— Cine-o fi? a întrebat mama, cu gura plină.

Nu avea rost să mă uit pe vizor. Niște derbedei îl umpluseră cu ceară, înainte să ne mutăm aici. Nu aveam de ales. Trebuia să deschid ușa. Speram că nu ne vizita un asasin trimis de Kade Appleton. În ultimul timp, aveam senzația că eram urmărit.

Am avut parte de un șoc.

Persoana pe care am văzut-o așteptând la ușă era mult mai puțin bine-venită decât orice criminal în serie.

Grace.

De ce venise aici?

Purta o cămașă în dungi, cu mâneci lungi, jeanși mulați și pantofii ei FILA. Șapca îi acoperea fruntea.

— Bună!

A zâmbit, privind în podea. Scula mea a reacționat imediat.

— Care-i treaba? am întrebat-o scurt.

— Ți-ai uitat portofelul în rulotă. N-ai răspuns la telefon. M-a sunat Karlie, să-mi spună că a găsit portofelul. M-am gândit să trec pe aici și să ți-l aduc.

A scos portofelul meu din buzunarul din spate al jeanșilor și mi l-a întins.

— Karlie m-a întrebat de ce am fost amândoi în rulotă și de ce mirosea a produse de curățat. I-am spus că am intrat să luăm niște sucuri și că le-am vărsat pe jos. Am impresia că m-a crezut.

Cum de nu observasem că-mi lipsea portofelul? Probabil că fusesem prea ocupat privind cum Grace se masturba. Habar n-aveam de mine însumi, darămite de portofel! Apoi mama mă dusese să-mi ia haine și mâncare. Nu fusese nevoie să-mi scot portofelul nici măcar o singură dată.

L-am luat din mâna ei, gata să-i închid ușa în nas.

— Mulțumesc. Ne vedem mai târziu, Tex!

Nu observasem că mama era în spatele meu, trăgând cu ochiul. S-a băgat în vorbă.

— Westie, nu mă prezinți prietenei tale?

Să mă ia naiba!

S-au măsurat din priviri, cu un zâmbet. Grace i-a făcut cu mâna. Aproape uitasem că în vulpița asta sarcastică se ascundea o fată sudistă politicoasă[1], gata să iasă la iveală în prezența unei mame grijulii.

[1] În Statele Unite ale Americii, sudiștii sunt renumiți pentru politețea și ospitalitatea lor.

— Bună ziua, doamnă! Eu sunt Grace Shaw.

— Eu sunt Caroline St. Claire, mama lui West. E o plăcere să te cunosc!

Mama s-a năpustit imediat la Grace și a copleșit-o cu o îmbrățișare sufocantă. Bineînțeles, Texas i-a răspuns pe măsură.

Am deschis ușa larg, chiar dacă mi-ar fi plăcut s-o trântesc în nasul lor.

— Trebuie să mănânci cu noi! a exclamat mama.

Îi picase fisa. Texas era Aleasa. Cu ea îmi petrecusem ziua de naștere.

Ea era așa-zisa mea mântuire.

Antidotul pentru otrava mea.

Fata pentru a cărei apariție se rugase mama.

— Păi, n-aș vrea să deranjez.

Grace a roșit și a fluturat din gene. A înclinat bărbia. Încerca să-și ascundă cicatricea. Isteață fată!

Dacă mama observa cum arăta fața ei, avea să iasă mare tămbălău.

Din nenumărate motive, gândul că mama și Grace erau în aceeași cameră reprezenta cel mai mare coșmar al meu!

— Fleacuri! a protestat mama. Ne-ar face plăcere să stai cu noi. Westie nu are mulți prieteni, iar eu mor de nerăbdare să aud cum e viața în campus.

Mama a tras-o pe Grace înăuntru. Caroline St. Claire era în stare s-o încuie pe biata fată aici, ca să se asigure că lua cina cu noi. Texas mi-a aruncat o privire care-mi transmitea că regreta situația. Venea aici pentru prima oară. S-a uitat de jur împrejur, cu ochii ei mari și cercetători. În mod normal, nu mă simțeam jenat de casa în care locuiam. Nici casa lui Grace nu era un palat. Cu toate astea, mă scotea din sărite gândul că vedea cât de sărac eram.

Când Grace a intrat în bucătărie, Easton s-a ridicat și a sălu-tat-o. Mama a pus încă o farfurie pe masă. Ne-am așezat cu toții și am început să mâncăm. Evitam să mă uit la ele și mă feream din răsputeri să particip la conversația lor.

Bineînțeles, mama a început s-o descoasă pe Grace.

— Deci lucrezi cu Westie?

— Da, doamnă. În rulota cu *tacos*.

— Și tu înveți la Universitatea Sheridan?

— Da. Mă specializez în Teatru.

— Deci îl cunoști și pe Easton al nostru.

— Sigur că da. East are o mulțime de fani.

Îmi venea să-mi înfig furculița în piept.

— Și West la fel, a adăugat Grace, aruncându-mi o privire spăsită.

Sprâncenele mamei s-au arcuit a neîncredere.

— Serios? s-a mirat ea. E cunoscut pentru ceva anume?

Da. Sunt cunoscut pentru că-i fac pe alții să sângereze.

Texas a răspuns pe loc:

— E foarte îndrăgit de fete.

— Mereu a fost îndrăgit de fete. Scumpo, scoate-ți șapca!

Mamei îi plăcuse dintotdeauna să-i atingă pe ceilalți, așa că a preluat inițiativa: a smuls șapca de pe creștetul lui Grace și a aruncat-o în spate, pe blatul de bucătărie.

— Vreau să-ți văd fața drăgu...

Mama nu a apucat să încheie propoziția. În secunda următoare, Grace a țipat ca un animal rănit.

Apoi s-a așternut o liniște apăsătoare.

Toată lumea a încremenit. Easton își ținea respirația. Cicatricea lui Texas spunea o poveste oribilă. Deși fața ei era încărcată cu atâta fond de ten încât Texas ar fi putut să-și deschidă propriul magazin de cosmetice, sub machiaj cicatricea ei

încă era vizibilă. Cicatricea pe care se străduia cu disperare s-o acopere.

Eu și Grace am sărit imediat de pe scaune, ca să recuperăm șapca. A ajuns prima la ea. Și-a pus-o pe cap, cu mâini tremurânde. Mama și-a dres glasul. Degetele i s-au încleștat pe șiragul de perle false de la gâtul ei. Easton privea în podea.

Am încercat să ignor faptul tulburător că Grace Shaw era superbă. La naiba! Chiar așa era. Fără șapca ei de baseball, cu fața la vedere, frumusețea ei mă izbea aidoma unui pumn în stomac.

— Îmi pare tare rău! a îngăimat mama. Cum s-a întâmplat?

Deși o cunoșteam pe Grace Shaw de luni întregi, mă abținusem s-o întreb despre cicatricea ei. Mama abia făcuse cunoștință cu ea, dar deja se simțea îndreptățită s-o chestioneze!

— Când s-a întâmplat? a adăugat mama.

— Nu te privește. N-ai niciun drept s-o întrebi asta! am urlat eu, lovind cu pumnul în masă.

Toate obiectele de pe blat au zdrăngănit, iar mama a scos un țipăt.

Easton a rugat-o pe Grace să-l ajute să deschidă o altă sticlă cu vin, chiar dacă sticla de pe masă era pe jumătate plină. Au dispărut amândoi în sufragerie. Am fulgerat-o pe mama cu o privire ucigătoare.

— Ce dracu' e în capul tău? am șuierat eu, abia stăpânindu-mi furia.

— Eu...

Vocea îi tremura. Mă privea de parcă eram gata s-o lovesc.

— Nu m-am gândit.

— Bineînțeles că nu! am răbufnit eu.

— Westie, jur că niciodată n-aș...

Easton și Grace au reapărut în bucătărie. El și-a tras scaunul mai aproape de Grace. Mama arunca priviri îngrijorate către Texas, cu ochi mari și plini de emoție.

— Ei — a zis mama, ca să umple liniștea stânjenitoare —, aș vrea să-ți fi putut oferi desert, Grace. Ce zici de o cafea?

— Nu vrea cafea! m-am răstit eu, ridicându-mă de pe scaun.

Nu voiam ca mama să stea de vorbă cu Texas. Nu puteam risca să-i dezvăluie lui Grace marele meu secret, motivul pentru care eram într-un hal fără de hal.

— Grace oricum se pregătea de plecare, am anunțat eu.

M-am încruntat la Texas, cu subînțeles. S-a uitat șocată la mine. Nu mi-am ferit privirea. Faptul că o răneam mă făcea să sufăr, iar eu meritam toată durerea din univers.

— Sigur, a încuviințat Grace, pe un ton încordat.

S-a ridicat și a îmbrățișat-o pe mama.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă St. Claire!

— Și mie, scumpo! Te rog să mă scuzi pentru treaba cu șapca!

— Te conduc! s-a oferit Easton.

Știam că mă purtam ca un mare idiot, dar mi-am zis că puteam remedia situația cerându-mi scuze față de Grace. Dacă îi explicam, am fi putut lucra împreună în continuare. În schimb, dacă mama îi spunea adevărul despre mine, Grace nu s-ar mai fi putut uita în ochii mei.

East și Grace s-au îndreptat spre ușă. Mama s-a răsucit spre mine. Avea o expresie îngrozită.

— Biata fată! a exclamat ea.

— Tu i-ai scos șapca!

— Iar tu ai dat-o afară. Nu știam că ești atât de crud.

M-ai cunoscut vreodată cu adevărat, mamă?

— Știi ce e la fel de crud? am rostit cu înverșunare. Că ai apărut aici. Te-ai băgat în treburile mele, de parcă n-am fost doi

străini în ultimii cinci ani. Faptul că mi-ai gătit pentru prima oară după cinci ani nu te scuză pentru că nu te-ai arătat la față atâta amar de vreme, Caroline! Să nu-ndrăznești să-mi reproșezi că eu am păstrat distanța!

Am ridicat un braț, ca s-o reduc la tăcere. Știam ce urma să aud. Deja deschisese gura, gata să riposteze. Mi-am continuat atacul:

— *Tu* ar fi trebuit să fii adultul responsabil, nu eu! *Tu* ar fi trebuit să te apropii de mine. Ți-am trimis bani în fiecare săptămână. Fă-mi o favoare: să nu mă mai cauți niciodată!

Ochii ei erau plini de lacrimi. Buza de jos îi tremura.

— Da, a îngăimat ea. Așa e. Ne ajuți financiar. Ce lucrezi, mai exact? Ești asistent universitar, nu?

Îmi dădeam seama că mama era în pragul isteriei.

Le spusesem părinților mei că lucrez ca asistent al unui profesor și că mai câștig bani și dând meditații. Mă crezuseră, pentru că aveam înclinație pentru matematică și statistică, dar, pe măsură ce timpul trecea și sumele pe care le primeau de la mine erau *cu adevărat* consistente, probabil că începuseră să se îndoiască de versiunea mea.

— Habar n-aveam că se câștigă atâția bani din meditații, a comentat mama.

I-am rânjit batjocoritor.

— Ai fi avut habar, dacă ai fi făcut o facultate.

— Doar știi că n-am avut oportunitatea asta.

O umbră întunecată, care îmi amintea de mine însumi, îi flutura pe chip.

— Așa e. Ai rămas însărcinată cu mine când aveai șaptesprezece ani. Ai făcut niște alegeri de viață grozave! Nu ești cea mai potrivită persoană care să-mi dea sfaturi despre cum să-mi trăiesc viața.

Am dat să mă duc în camera mea. Mama se ținea după mine. Easton încă nu se întorsese. Acum, când observase și el cât de frumoasă e Grace, probabil că nemernicul profitase de ocazie și o condusese până acasă.

Și tu i-ai zis că nu te deranjează dacă o invită în oraș. Bravo, cretinule!

— West! Te rog! a țipat mama.

Am intrat în camera mea și i-am trântit ușa în față. Apoi, realizând că încă nu-i dădusem lovitura de grație, am deschis iar ușa.

— Afară din casa mea! N-aveai dreptul să folosești banii pe care i-am câștigat cu sudoarea frunții ca să-ți cumperi un bilet de avion! Faptul că mă răsfeți cu banii mei nu înseamnă că ești un părinte bun.

Am înșfăcat o sacoșă de cumpărături și am golit-o la picioarele ei. Din ea s-au răsturnat tricouri și perechi de șosete. M-am năpustit spre ușa de la intrare și am deschis-o larg, făcându-i semn să plece.

Mama rămăsese în hol, cu genunchii tremurând. S-a sprijinit de perete. Părea neajutorată, mică și bolnavă. Problema era că mama fusese *mereu* neajutorată. Ani întregi primise sprijin, fără să ofere nimic în schimb. Atâta amar de timp, părinții mei nu-mi dăduseră nimic, iar eu le oferisem totul.

Dar acum înțelegeam că totul nu era suficient pentru ei.

Mă săturasem să trăiesc ca un cerșetor. În fiecare vineri, ca să strâng bani pentru ai mei, pășeam într-un ring delimitat de cutii de carton, unde îmi riscam viața, iar acum nici de intimitate nu aveam parte! Nu numai că le dădeam lor câștigul meu, dar mai trebuia să-i și asigur că totul e în regulă!

— West..., a rostit ea rugător.

— *Afară!*

A fugit din casa mea ca un șoarece speriat. O priveam din prag, gâfâind de furie. Când a ajuns în capătul străzii, a cotit la dreapta, către singura stație de autobuz din orașul ăsta nenorocit.

După ce am trântit ușa, am lovit peretele cu pumnul.

Poate era mai bine că șansele mele de a trăi ceva frumos împreună cu Grace se năruiseră.

Ea era plină de cicatrice.

Iar eu eram *terminat*.

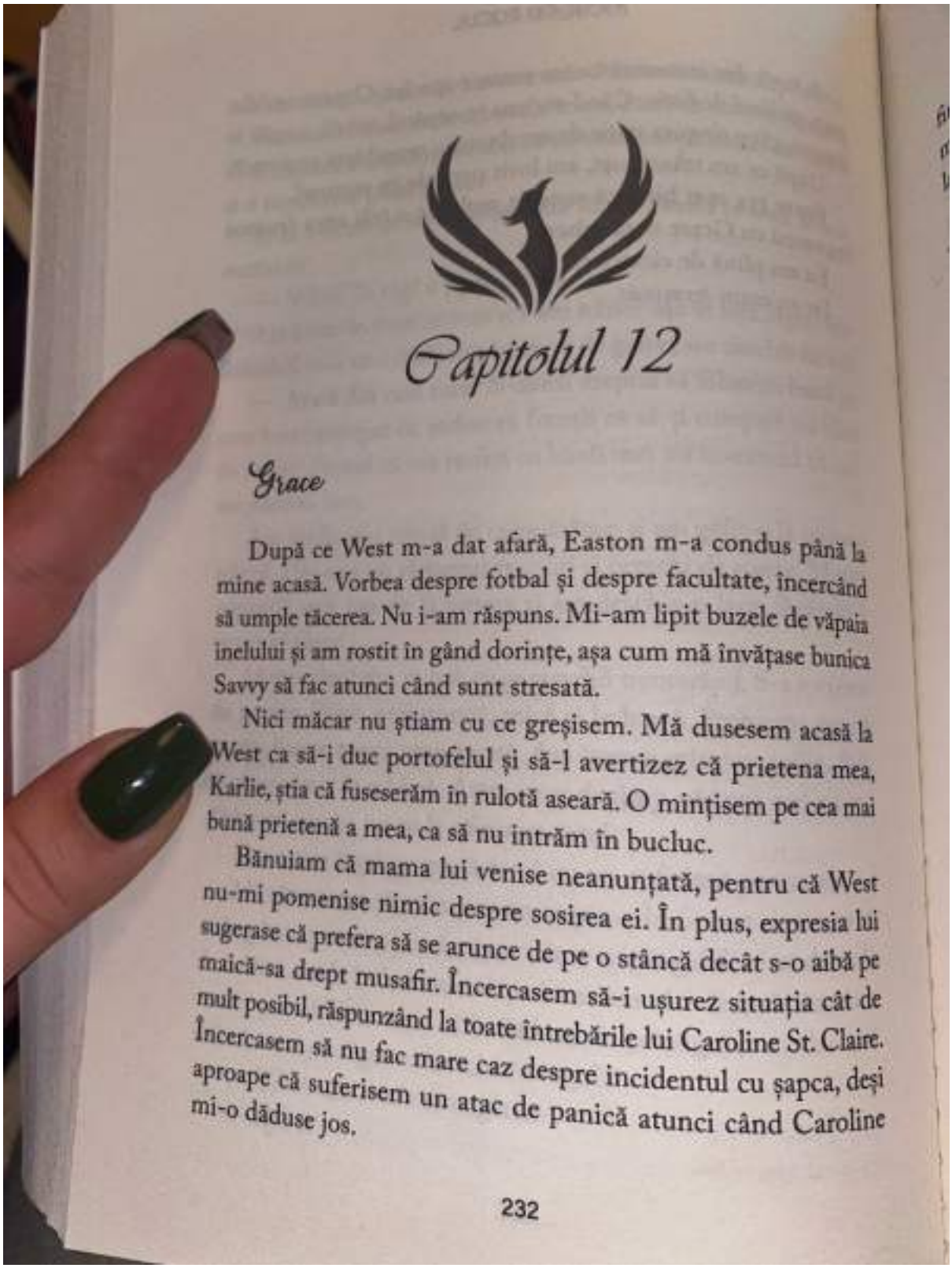

Capitolul 12

Grace

După ce West m-a dat afară, Easton m-a condus până la mine acasă. Vorbea despre fotbal și despre facultate, încercând să umple tăcerea. Nu i-am răspuns. Mi-am lipit buzele de văpaia inelului și am rostit în gând dorințe, așa cum mă învățase bunica Savvy să fac atunci când sunt stresată.

Nici măcar nu știam cu ce greșisem. Mă dusesem acasă la West ca să-i duc portofelul și să-l avertizez că prietena mea, Karlie, știa că fuseserăm în rulotă aseară. O mințisem pe cea mai bună prietenă a mea, ca să nu intrăm în bucluc.

Bănuiam că mama lui venise neanunțată, pentru că West nu-mi pomenise nimic despre sosirea ei. În plus, expresia lui sugerase că prefera să se arunce de pe o stâncă decât s-o aibă pe maică-sa drept musafir. Încercasem să-i ușurez situația cât de mult posibil, răspunzând la toate întrebările lui Caroline St. Claire. Încercasem să nu fac mare caz despre incidentul cu șapca, deși aproape că suferisem un atac de panică atunci când Caroline mi-o dăduse jos.

Oare cicatricea mea îl stânjenise ori faptul că mă purtasem firesc, ca de obicei? Să-l fi deranjat inelul cu văpaia ruptă, șapca mea și mânecile mele lungi? Era adevărat: ciudățenia mea bătea la ochi aici, în Sheridan.

Sau poate că West era în toane proaste, iar eu eram doar una dintre victimele lui.

Indiferent care era explicația purtării lui, nu frământându-mă urma să primesc răspunsuri. West St. Claire nu merita compasiunea mea.

Când am ajuns la rulotă, Easton a oprit motorul și s-a răsucit spre mine.

— Westie te place, a declarat el.

— Are un fel ciudat de-a o arăta.

— Așa e, m-a aprobat Easton. Nu-i vine ușor să se poarte frumos. West fie îi urăște pe ceilalți, fie este indiferent față de ei. Tu îl tulburi al naibii de mult.

— Și reciproca e valabilă.

— Știi ce ar trebui să facem?

— Să-i dăm foc? am propus eu.

Braun a chicotit. Se uita la mine altfel decât de obicei. Nu ca la o persoană cu o soartă tristă, ci ca la una normală.

— E nostim! a comentat el. West se cuplează cu fete dispuse să-i accepte orice. Shaw, tu ești o mică luptătoare, așa-i?

Mi-am dat ochii peste cap. Mă cam săturasem să mi se spună că West alegea fete care erau exact opusul meu. Nu aveam nevoie să mi se aducă aminte. Am schimbat subiectul:

— Ai spus c-ar trebui să facem ceva. Ce anume?

— Să-l lovim acolo unde-l doare cel mai tare.

— Adică?

M-am răsucit spre Easton. Rânjetul lui mă speria.

— În inimă.

După ce mersesem la el acasă, l-am mai văzut pe West, în campus. Ne-am ignorat reciproc. El a trecut pe lângă mine, prefăcându-se că Grace Shaw nu există. M-am făcut și eu că nu-l observ. La muncă a fost tăcut. Aș fi vrut să deschid subiectul despre scena de la el de acasă, dar apoi mi-am zis că, dacă el nu avea de gând să-și ceară scuze, nu era cazul să iau inițiativa.

Așa că m-am purtat cu West așa cum se purta și el cu mine.

Oricum, nu aveam timp să mă gândesc la băieți. În ziua de după cina cu Caroline St. Claire, postul local de știri a anunțat că singura stație de autobuz din Sheridan avea să fie desființată înainte de sfârșitul lunii.

Deci persoana care urma să aibă grijă de bunica ar fi trebuit să ajungă aici cu mașina.

Vasăzică era nevoie să-i plătesc și pentru benzină.

Cu siguranță nu aveam atâția bani.

Ca să-mi abat gândul de la West, căutam soluții de a angaja un îngrijitor dispus să facă naveta cât mai ieftin.

Stăteam aplecată deasupra laptopului, în camera mea. Marla a bătut la ușă, apoi și-a strecurat capul înăuntru.

— Scumpo, ce faci?

Am închis site-ul pe care îl accesasem și m-am sprijinit de spătarul scaunului. Marla și-a încrețit nasul.

— N-ai noroc, așa-i?

Drept răspuns, am clătinat din cap. N-avea rost să o mint. Marla știa că nu era ușor să găsesc un înlocuitor pentru ea. Nu aveam chef să aud iar că venise timpul să caut un azil pentru bunica.

Am încercat s-o liniștesc:

— Nu-ți face griji! O să rezolv eu cumva.

Marla a intrat și a închis ușa în spatele ei, apoi s-a așezat pe marginea patului. Hopa! Nu era de bine.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— OK.

— Baba refuză să iasă cu mine la plimbare. Nu face deloc mișcare. Cred că e deprimată.

— Deprimată?

— Da. Nu e ceva trecător. Perioada asta grea n-o să dispară, scumpo. Am văzut aceeași chestie de multe ori, având grijă de oameni de vârsta ei. Are nevoie de tratament.

La naiba! Nu pot s-o târăsc la cabinetul doctorului.

Îmi venea să țip, dar m-am mulțumit să zâmbesc.

— Mulțumesc, Marla. O să mă ocup.

Câteva zile mai târziu, profesoara McGraw m-a chemat din nou să stăm de vorbă.

Biroul era plin de parfumul ei. Mirosea a miere și a tămâie. S-a așezat în fața mea, împreunându-și degetele.

— O să vorbesc pe șleau. Domnișoară Shaw, am hotărât că în acest semestru n-o să-ți mai ofer o scutire pentru partea practică a examenului. Trebuie să găsești o soluție să joci în piesa *Un tramvai numit dorință*. Altfel, nu vei primi notă de trecere la cursul meu. Domnul Finlay e la curent cu situația. Am discutat și mi-a spus că așteaptă cu nerăbdare să stați de vorbă. Grace, de fapt, îți fac o favoare. Trebuie să-ți înfrunți temerile și să mergi mai departe. Să urci pe scenă o să te elibereze. Indiferent ce ți s-a întâmplat, nu poți permite trecutului să te definească, să te țină în loc. Frica e un animal flămând. Dacă-l hrănești, va crește. Înfometează-l, și va muri! Asta e hotărârea mea. Îmi pare rău!

Mai târziu, în aceeași zi, urma să lucrez cu West. Ca să evit turele alături de el, ar fi trebuit să-i spun lui Karlie tot ce se întâmplase la cină, acasă la el, dar nu eram pregătită să-i povestesc scena aceea umilitoare.

West s-a purtat ciudat azi, în rulotă. Din când în când, se uita pătrunzător la mine. Alteori, privea în gol și deschidea gura, gata să spună ceva, apoi se răzgândea. Eu tăceam. Am schimbat câteva cuvinte despre muncă. Ori de câte ori aveam câteva minute libere, căutam pe internet îngrijitori pentru bunica. Pregătisem un SMS care aștepta să-i fie trimis lui Cruz Finlay.

Bună! Sunt Grace Shaw. Am vreo șansă să primesc un rol în spectacolul tău? ☺

În cele din urmă, West a vorbit:

— Ascultă, îmi pare al naibii de rău! Poate că-i mai bine să nu ne încurcăm din nou.

Nici măcar nu am ridicat privirea din telefon. Mă ignorase toată săptămâna, iar acum îmi servea o scuză idioată, la pachet cu o replică-clișeu de despărțire!

— Nici nu plănuiam să mă încurc cu tine din nou, am mințit eu, fără să mă uit la West.

— Foarte bine! În regulă.

Pentru prima oară de când îl cunoșteam, nu părea în apele lui. De fapt, arăta jalnic. Mi-a întins degetul mic.

— Ne împăcăm?

I-am întors spatele.

Un război rece tot război se cheamă.

West

Săptămâna de după vizita mamei a trecut chinuitor de încet, târându-se ca un monstru SF ivit dintr-o canalizare.

De îndată ce mama s-a întors în Maine, au reînceput apelurile telefonice din oră în oră. Îmi trimitea câte două e-mailuri pe zi. Și-a cerut iertare de o mie de ori pentru că venise la mine pe nepusă masă, pentru că-i scosese șapca lui Grace, pentru că punea prea multe întrebări și trimitea prea multe e-mailuri. Se învinuia pentru tot ce se întâmplase între noi de când împlinisem șaptesprezece ani. Încerca să explice. Nu avea importanță. Răul fusese deja săvârșit. Îi trimiteam bani în continuare, dar evitam să răspund la telefon când mă suna.

Lucrurile se înrăutățeau. Înainte să apară la ușa mea, relația dintre noi era, să zicem, OK. Dar după cina aia catastrofală, mi-am dat seama că totul era putred și ireparabil.

Iar cireașa de pe tort era situația cu Grace.

O dădusem în barî cu ea, nu numai în ziua în care o alungasem din casa mea, dar și după aceea, când nici măcar nu mă puteam uita la ea. Mă simțeam foarte aiurea. Când mi-am luat inima în dinți și am vrut să vorbesc cu ea, era prea târziu. Mă trata de parcă eram invizibil. Apoi luasem taurul de coarne, recunoscusem de față cu ea că mă purtasem ca un idiot și îmi cerusem scuze.

Dar Tex îmi întorsese spatele.

În a treia tură pe care o lucram împreună, după incidentul cu mama și cu șapca lui Grace, am avut parte de un șoc. Îmi vedeam de treaba mea, întorcând peștii pe grătar și invidiindu-i pentru starea lor de nimicnicie, când am auzi pe cineva pășind pe pietriș, lângă fereastră.

— Bună! a zis Grace, cu glas catifelat.

Nu am aruncat o privire, ca să văd cine venise. Încă eram cu gândurile mele negre.

— Bună! i-a răspuns Easton.

— Vrei să vorbești cu West? a întrebat ea.

— Nu. Am venit pentru tine.

Am ridicat instantaneu capul și am privit peste umăr, în plină alertă. East era proaspăt ieșit din duș. Își aranjase părul blond în așa fel încât să pară ciufulit. Purta un maiou care-i scotea în evidență brațele vânjoase.

Ce naiba căuta aici?

Privirea lui East a întâlnit-o pe a mea. A ridicat din umeri, parcă spunându-mi: „Tu ai zis că e OK s-o invit în oraș. Îți aduci aminte?".

M-am întors iar cu fața la grătar, trăgând adânc aer în piept.

— Pentru mine? s-a mirat Texas.

— Da.

— OK. Care-i treaba?

— Mi-am dat seama că am uitat să fac ceva alaltăieri, când te-am condus acasă.

Ce-ai uitat, idiotule? Să faci rost de puțină loialitate față de prietenul tău cel mai bun?

— Ce anume? s-a interesat Grace, bănuitoare.

Îmi plăcea că nu căzuse la picioarele lui. În general, Grace nu se lăsa impresionată de vrăjeala tipilor.

— Am uitat să-ți cer numărul de telefon, a zis Easton.

Ticălosul naibii!

— De ce-ți trebuie numărul meu?

Am rânjit în sinea mea. Tex nu era deloc ca celelalte. Mi-a mai venit puțin inima la loc.

— Ca să te pot invita în oraș, a explicat Easton.

— Să mă inviți în oraș?

Poftim?!

— Da. De câteva săptămâni vreau să te scot în oraș, dar antrenorul ne-a pus să muncim pe brânci. Ai vrea să mâncăm ceva sau să mergem la cinema? În weekendul ăsta rulează un film nou cu Kate Hudson.

— De când îți plac filmele cu Kate Hudson?

Îmi venea să chicotesc, fiindcă observasem indiferența ei față de flirtul insistent al lui Easton. Totodată, voiam să-l pocnesc pe cel mai bun prieten al meu. De fapt, tipul care *fusese* prietenul meu cel mai bun.

— Nu-mi plac filmele cu Kate Hudson, Grace, a zis Easton. Dar te plac *pe tine.* Ești fată, iar fetele o plac pe Kate Hudson. Acum e clar?

M-am răsucit din nou și i-am aruncat o căutătură urâtă. Easton nu se uita la mine. Ochii lui erau ațintiți asupra lui Texas. Ce voia idiotul ăsta să demonstreze? Că putea ieși la întâlnire cu o fată de care eram interesat? Că o plăceam?

Chiar dacă ar fi fost adevărat, eu nu ieșeam cu fetele la întâlniri, iar el știa chestia asta.

Gânditoare, Grace a bătut darabana pe blatul barului.

— Pe West n-o să-l deranjeze? La urma urmei, eu și West lucrăm împreună.

— Nu îl deranjează, a asigurat-o Easton. L-am întrebat de trei ori.

— Ești sigur că n-o să se supere? a insistat ea.

Întoarce-te și uită-te la mine, fir-ar să fie! O să vezi cu ochii tăi cât de mult îmi convine că ieși cu altul!

— Da, sunt sigur. Întreabă-l, dacă nu mă crezi! i-a propus el.

— Nu-i nevoie. Deocamdată, eu și West nu ne vorbim.

După o pauză, Grace a adăugat:

— Accept invitația ta.

Au! Probabil că era dureros. Păcat că East nu mă asculta când îi spusesem că ea nu...

Ia stai!

A acceptat?

Am deschis gura, gata să zic ceva, dar niciun cuvânt nu s-a ivit. Nu puteam să mă opun și nici n-aveam motive întemeiate să-i împiedic să se întâlnească. Îi spusesem lui Easton că nu eram interesat de Grace. Niciunul dintre ei nu avea un partener stabil. Nu-i puteam influența în niciun fel.

Gândul acesta mă înnebunea.

Au făcut schimb de numere de telefon, în timp ce eu fierbeam în tăcere. Apoi Easton a avut tupeul să mai stea prin preajmă, ca să trăncănească. A început să povestească despre cum Reign aproape că-și luxase glezna pe teren după ce înscrisese un eseu, acum două săptămâni.

M-am apropiat de fereastră. Mi-am sprijinit coatele de pervaz și, împingând-o pe Grace la o parte, i-am spus prietenului meu:

— Regret, amice! Rulota asta nu e Tinder, așa că fii drăguț și cară-te!

Tonul meu suna firesc. Plictisit.

— Scuze, omule! mi-a zis Easton.

— Să nu te întorci aici decât dacă vrei să cumperi ceva!

— Am priceput. Ne vedem acasă, da?

— Normal! Unde naiba crezi c-o să mă duc după ce termin cu munca?

— Aoleu! Ce sensibil ești! a comentat Easton.

— Pleacă dracului de-aici!

S-a conformat. M-am întors la grătar. Bănuiam că Grace îmi arunca priviri nimicitoare.

Autocontrolul meu n-a durat mai mult de trei minute, după care i-am zis lui Grace ce părere aveam despre tărășenia asta.

Am chicotit.

— Să fiu al naibii, Tex! N-am crezut că ești așa de naivă! În caz că nu știai, Easton Braun vrea doar partide de-o noapte.

— Cine spune că nu vreau același lucru? mi-a trântit-o ea.

A coborât oblonul rulotei. Era chiar atât de târziu? Timpul zboară când îți imaginezi metode noi și creative de a-l omorî pe cel mai bun prieten al tău.

— Și tu vrei doar partide de-o noapte, dar uite că sunt tea-fără și nevătămată.

— *Texas!* am rostit eu, amenințător.

S-a răsucit fulgerător spre mine. Privirea ei rănită mă sfâșia.

— Nu-mi spune așa! s-a răstit Grace. Să nu-ndrăznești să te porți ca și cum totul e în regulă între noi!

— Spune-mi ce trebuie să fac ca totul să fie iar în regulă.

Nu-mi venea să cred că vorbele astea îmi ieșiseră pe gură. Nu ar fi trebuit să-mi pese. Nu voiam să-mi pese nici de părinții mei, nici de tipele cu care mă cuplam, nici de așa-zișii mei prieteni…

— Să fii un om decent! a zis ea, pe un ton mușcător.

— Nu știu dacă pot.

O spusesem în glumă, ca să văd dacă se îmbuna.

Grace a început să curețe blaturile de lucru.

— De ce i-ai acceptat invitația? am întrebat-o eu.

Când mama venise în vizită, ar fi trebuit s-o las să stea cu noi. Ar fi trebuit să fiu curajos, să permit ca secretul meu să iasă la iveală și apoi, după ce Grace afla ce făcusem, să-mi petrec tot restul vieții încercând s-o recuceresc.

— De ce să-l refuz? a pufnit ea, țâfnoasă.

— Ție nu-ți place de Easton.

— Nici pe tine nu te-am plăcut. Apoi, pentru un timp, te-am plăcut. Părerile se schimbă *constant*.

Când am auzit replica ei, ceva ciudat și nedorit s-a petrecut în pieptul meu.

Acadea cu aromă de mere, înmuiată în otravă.

Vestea bună: ea mă plăcuse.

Vestea proastă: o dădusem în bară.

— Dacă ieși cu el, o să regreți.

Însă nu eram sigur că aveam dreptate. Poate că de data asta East avea să se poarte responsabil și avea s-o ia pe Grace în serios. Nu eram în stare să-i văd împreună. Nici măcar nu suportam să mi-o imaginez ținându-se de mână cu alt tip.

— Poate c-o să regret, a recunoscut Grace. Am regretat că te-am cunoscut și pe tine, dar știi ce? Am supraviețuit.

Capitolul 13

West

— S-a confirmat: Appleton vrea un meci de revanșă, a anunțat Max.

S-a trântit la masă, în fața mea.

Eram în cantina campusului. Încercam să mă dumiresc ce naiba conținea sendvișul pe care îl cumpărasem de la bufet, acum cinci minute. Uram sendvișurile umede, cu omletă, pe care Easton le pregătea pentru mine, dar nu-mi trecuse prin cap că mâncarea de la cantină e mult mai nasoală.

Însă nu mai aveam parte de sendvișuri făcute de Easton. Ca să le am, ar fi trebuit să vorbesc cu el, dar de trei zile noi doi eram la cuțite.

La început, cel mai bun prieten al meu avusese obrăznicia să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic. Încercase să stea la taclale cu mine despre fotbal, apoi să mă țină la curent cu bârfele din campus.

Am adoptat strategia lui Grace și l-am tratat cu spatele.

Mai degrabă aș fi mâncat noroi decât să vorbesc cu trădătorul ăla. Nu m-am înduplecat nici măcar când Easton îmi atrăsese atenția că-i acordasem permisiunea de a ieși la întâlnire cu Tex. În mod clar, îi făcea curte ca să mă oftice.

Își atinsese scopul. Eram pe cale să-l decapitez.

Am ridicat din sprâncene.

— Revanșă? Ultima oară când ne-am bătut, el și prietenii lui te-au șantajat, dacă-mi amintesc bine.

Max a chicotit, ciufulindu-și coama roșcată.

— Așa-i, dar tot am obținut de trei ori mai mulți bani decât într-o noapte obișnuită. Câteodată câștigi, câteodată pierzi, nu?

Mi-am aruncat sendvișul la gunoi.

— Idiotul a încercat să-mi scoată ochii, i-am zis lui Max.

Max și-a frecat bărbia spuzită de coșuri și a răspuns:

— Da. Era disperat să câștige. Dar de data asta plata ar fi cel puțin dublă. Data trecută, publicul a fost în delir. E de-ajuns să se ducă vestea c-o să ai un alt meci cu Appleton. Vom putea crește prețul biletelor.

Am făcut socoteala în minte. Plata era foarte tentantă. Ar fi fost de ajuns ca să plătesc împrumutul bancar al părinților mei, care îi împovăra al naibii de tare. În sfârșit, ai mei m-ar fi lăsat în pace. Le-aș fi putut da ce doreau: destui bani ca s-o ia de la capăt. Pe deasupra, aș dispărea definitiv din viața lor.

Desigur, Kade Appleton nu lupta corect. Nu avea pic de onoare. Eram convins că mă urmărise prin oraș sau cel puțin că trimisese pe cineva ca să facă treaba murdară, în locul lui. Pe de altă parte, bătusem tipi de trei ori mai vânjoși decât Kade.

— Am auzit că Appleton zice tot felul de tâmpenii despre mine, i-am spus lui Max.

— Adevărat. De când a pierdut contractul din Vegas, e cam ofticat. Se pricepe la un singur lucru: să lupte.

— Și el ce câștigă din treaba asta?

— Își recapătă reputația. L-ai făcut zob. A fost knock-out treizeci de secunde. Apoi a făcut scandal și s-a agitat ca o fată mare la cununie.

Am desfăcut doza mea de Cola și am sorbit din ea.

— O să stabilim niște reguli obligatorii pentru meci, l-am anunțat pe Max.

— De exemplu?

— O să înregistrăm lupta, astfel încât nemernicul să nu inventeze scuze, după ce îl spulber.

— Bine. O să-i transmit mesajul.

— Câștigătorul ia tot.

— Toți banii? s-a mirat Max.

Am strivit doza goală în pumn și am aruncat-o în coșul de gunoi.

— O să-ți primești comisionul de agent.

După lupta mea cu Appleton, făcusem cercetări și aflasem cât de dubios era nemernicul. Șantaj, lupte între câini, hărțuire și violență domestică — aflasem de pe internet că fusese acuzat de toate astea. Dar banii erau prea mulți ca să refuz meciul. Nu mă deranja posibilitatea de a mă alege cu vreo două coaste rupte. La naiba! Nici să mor n-ar fi fost rău. La urma urmei, nimănui din preajma mea nu-i păsa de mine cu adevărat.

— Încă un lucru, Max. De data asta, fără șmecherii! Dacă-l prind pe Appleton că încearcă să-mi bage degetele în ochi, în gură ori în fund, îi rup toate oasele.

A dat aprobator din cap. Aproape că saliva la gândul banilor, ca un câine tânjind după un os uriaș.

— Bineînțeles, West! Deci pot să-i spun lui Shaun că lupta o să aibă loc?

Shaun. Scursursa aia musculoasă arăta ca un răufăcător din filmele anilor '80. Mi-am adus aminte de clipa când, ieșind din Plaza, auzisem șoapte în tufișuri.

Și ce dacă eram urmărit? Rezultatul luptei nu avea importanță pentru mine. Dacă Appleton mă omora înainte de meci, ghinion! Dacă nu mă omora, cel puțin o să-l zdrobesc în ring, o să iau banii, o să-i trimit părinților mei și o să-i scot definitiv din viața mea.

— Treci la treabă! i-am spus lui Max.

M-am ridicat de la masă și am plecat.

Presimțeam c-o să iasă urât.

Dar, pe de altă parte, nu-mi păsa.

Am ajuns la serviciu cu cincisprezece minute înainte de începutul turei. Am avut surpriza s-o văd pe Karlie în rulotă, în locul lui Texas. Făcea aprovizionarea cu smântână, *guacamole* și *fajitas*. Încruntat, mi-am dat jos rucsacul de pe umeri.

— Ce cauți aici?

De fapt, dorisem să întreb unde naiba era Texas. Nu mai lucram în aceeași tură?

Deja îmi cerusem scuze. Ce mai voia? Să-i aduc ciocolată și flori?

Ciocolată și flori. Creierul meu plecase cu sorcova! Dar scula mea era cât se poate de prezentă și pusese stăpânire pe mine. Fir-ar să fie! Nu plănuiam să-i cumpăr nimănui ciocolată, nici flori, nici inele! Tex era doar o prietenă. Voiam să fim iar prieteni și — dacă se putea — ca Easton să nu mai umble după ea.

Karlie m-a cercetat cu o privire pătrunzătoare, inteligentă.

— Grace are liber azi.

— Văd. De ce?

A pus deoparte o cutie de smântână, ștergându-și mâinile pe șorț. A ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce te interesează?

Bună întrebare! Nu știam ce să-i răspund.

— Probabil că Grace ți-a povestit ce s-a întâmplat la ultima noastră întâlnire, am zis eu, în cele din urmă.

— Exact. Am aflat cu o mică întârziere, dar acum sunt la curent.

— Și bănuiesc că nu ești încântată de mine.

— Ai nimerit-o din nou. Uau! E ziua ta norocoasă. Ar trebui să cumperi bilete de loterie chiar acum!

— Ce amuzantă ești, Contreras!

— Iar tu ești un nesimțit, mi-a trântit-o ea.

— Spune-mi ceva ce nu știu!

Karlie a zâmbit strâmb și m-a întrebat:

— Ești sigur că asta vrei? Știu câteva lucruri care te-ar putea interesa și care o să-ți pice prost.

Am înțeles imediat încotro bătea. Am închis ușa rulotei, m-am sprijinit de ea și mi-am încrucișat brațele la piept. M-am uitat lung la prietena lui Grace.

— Privirea asta ar trebui să mă sperie? m-a ironizat Karlie.

— Doar dacă nu-mi spui unde-i Grace.

Aveam o bănuială că Texas ieșise la întâlnire cu Easton. În seara asta aveam de gând să-l omor.

— N-o să-ți zic nimic, a declarat Karlie.

— Dacă-mi spui, îți dau bilete gratis pentru meciul meu de vinerea următoare.

— Dumnezeule! Serios?

Karlie s-a prefăcut că duce o mână la inimă, încântată. Apoi zâmbetul ei a dispărut subit.

— Nu-s interesată. Berea care se servește în Plaza e scârboasă, iar tu nu ești chiar atât de important.

Îmi storceam creierii ca să-mi dau seama ce și-ar dori o fată precum Karlie, în schimbul informației. Răspunsul era evident. Voia să aibă parte de sex, la fel ca toți studenții. Karlie era o fată simplă din Texas. Adică petrecea timpul cu virgine evlavioase, cărora băieții li se par niște creaturi mitice, menite să fie admirate de la distanță.

Bineînțeles! O fată evlavioasă ar pune ochii pe cel mai conformist și mai cuminte student din campus. Mi-am amintit de seara când Karlie și Grace veniseră să mă vadă luptând.

— O să pun o vorbă bună pentru tine pe lângă Miles Covington, am ademenit-o eu.

— Nu-l cunoști pe Miles Covington.

— Miles face comisioane pentru mine.

Nu era adevărat, dar îl cunoșteam destul de bine. În caz de nevoie, puteam să-l conving s-o invite pe Karlie în oraș.

Și-a dat ochii peste cap și a oftat.

— În fine... De fapt, nu e un secret. Am vrut să te iau peste picior. Grace s-a dus la film, cu Easton Braun.

Exista un singur cinematograf în orașul ăsta uitat de Dumnezeu.

M-am răsucit pe călcâie și am țâșnit din rulotă.

— Hei! Unde pleci? a strigat Karlie în urma mea. Nu pot să mă descurc singură cu rulota!

— Ai și tu puțină încredere în tine!

Aveam de gând să pun mâna pe fata asta nebună, indiferent dacă o meritam sau nu.

Adolescentul rotofei de la casa de bilete purta aparat dentar. M-a întrebat ce film doresc să văd. I-am făcut semn spre afișul filmului cu Kate Hudson.

— *Mona Lisa și luna însângerată?* a zis el neîncrezător, împingându-și pe nas ochelarii cu lentile groase.

— Da. E vreo problemă?

Puștiul a scuturat din cap. Umerii i se cutremurau. Se căznea să-și stăpânească hohotele de râs.

Filmul începuse de patruzeci de minute. Am înfășcat biletul și am intrat în sala de cinematograf. Era în plină după-amiază. Cine duce o fată la film în toiul zilei? Un răhățel cu pretenții, ca Easton!

Am urcat treptele. Mai toate scaunele erau goale. I-am văzut așezați pe un rând de sus, împărțind o pungă cu popcorn.

M-am așezat lângă Grace, înghesuind-o între Easton și corpul meu. Ochii lor nu s-au desprins de ecran. Mă pedepseau pentru comportarea mea de rahat.

Parcă-l auzeam pe Easton chicotind în urechea mea: *Ai venit s-o facem în trei, cu Blondina?*

Deși nu spusese asta, degetele mele s-au încleștat cu furie pe mânerele scaunului, mai-mai să le rupă.

Situația era cu totul nouă pentru mine. Nu avusesem niciodată probleme cu o fată. Până acum, perspectiva mea fusese următoarea: dacă gagicile voiau să se combine cu mine, super! Dacă nu, nicio problemă! Cele două relații pe care le avusesem în liceu au fost floare la ureche. Iubitele mele avuseseră un fizic plăcut și îmi plăcuse să-mi petrec timpul cu ele, dar niciodată nu simțisem că aș fi fost în stare să-l omor pe tipul care s-ar fi dat la ele. Deveneam foarte gelos și posesiv cu Grace de fiecare dată când cineva răsufla în direcția ei.

— M-am purtat ca un cretin, am spus în cele din urmă.

Grace mânca popcorn. Se prefăcea că e atentă la film.

— OK, am priceput. *Sunt* un cretin. Acum ești mulțumită?

— Nu-i de-ajuns, frate! m-a tachinat Easton, chicotind. Nu te-am auzit cerându-ți scuze. Vreau să te văd cum transpiri! Ar fi bine să folosești și un citat din *Jurnalul*.

Dintr-odată, am înțeles ce se întâmpla. Prietenul meu voia să demonstreze ceva. Să-mi arate că țineam la fata asta. East mă pusese pe jar nu pentru că voia să i-o tragă lui Grace, ci pentru că voia să mă determine să acționez. Încă din ziua în care o întâlnisem pe fata asta, mă mințisem pe mine însumi.

Un zâmbet a apărut pe buzele lui Texas. Avea o gură frumoasă. Buze roz-pal și moi. Cea de jos era mai plină decât cea de sus.

— Are dreptate, i-a ținut Grace isonul. Un citat din *Jurnalul* ar prinde bine.

— Ssst! ne-a apostrofat cineva din sală.

Jurnalul. Mă uitasem la filmul ăsta de o mie de ori, împreună cu... *N-are importanță*.

Strângeam din dinți. Îmi simțeam pulsul zvâcnind în pleoape.

— Îți place să mă umilești?

— Vreau să fim chit, a comentat ea, dezaprobator. Tu m-ai umilit pe mine. E corect ca acum să te perpelești și tu.

Fir-ar să fie! Ce fată afurisită! Am închis ochii și am inspirat adânc. Voia o replică din *Jurnalul*? Asta avea să primească.

— „Aș putea fi orice vrei să fiu. Spune-mi ce dorești, și asta o să devin", am rostit încet.

Trupul lui Grace s-a cutremurat. Easton râdea pe tăcute. Avea să regrete după ce se întorcea acasă! Plănuiam să-i smulg unghiile de la picioare cu penseta, drept răzbunare.

— Îmi pare rău că alaltăieri te-am dat afară! A fost de rahat, grosolan și deplasat din partea mea. Să nu crezi că nu voiam să fii acolo! După cum îți dai seama din faptul c-o ignor constant,

eu și mama nu ne înțelegem. N-am vrut să-ți spună ceva jignitor. E de-a dreptul ironic că bunele mele intenții s-au întors împotriva mea.

Cu coada ochiului, am văzut că Easton se zguduia de râs.

— O să vă las singuri, porumbeilor, ne-a zis prietenul meu. Westie, să te porți frumos!

Easton ne-a salutat, m-a bătut încurajator pe umăr, după care a plecat. A coborât scara țopăind vesel.

Grace și-a răsucit fața spre mine. M-am trezit înjurându-l în gând pe idiotul care a inventat șepcile de baseball. De-abia îi vedeam fața. I-am cuprins degetul mic cu al meu și l-am strâns. A ridicat bărbia. Ochii ei de culoarea cerului de vară m-au dezarmat. Dintotdeauna îmi plăcuseră la nebunie fundurile fetelor, dar ochii ăștia aveau asupra penisului meu un efect cum niciun funduleț de pe planetă nu avusese vreodată.

— Tex...

— Te urăsc.

— Știu. Tex?

— Data viitoare când te porți ca un nemernic, n-o să mai fiu atât de iertătoare.

— Am înțeles. *Tex?*

— Putem fi prieteni din nou, dar e ultima ta șansă.

— Tex!

— *Ce?*

— La naiba cu prietenia! Mi-e dor de buzele tale.

Umerii ei s-au relaxat.

— Și lor le-a fost dor de buzele tale. De restul din tine, nu prea.

I-am apucat șapca și am întors cozorocul spre spate. M-a aplecat și am sărutat-o. Gura ei era caldă, dulce și moale. I-am supt buza de jos și am mușcat-o până când Grace a început să geamă și să suspine.

Nu am închis ochii. Era superbă așa, în întuneric, în vreme ce lumina ecranului îi dansa pe față. Voiam să-mi întipăresc acest moment în memorie deoarece știam că, mai devreme sau mai târziu, aveam s-o dau în bară.

Aveam s-o pierd.

Dar mai întâi trebuia s-o *am*.

Urma să fie temporar.

Și dureros.

Dar avea să merite.

Acceptasem gândul că mă aruncam cu capul înainte în relația asta. Trenul plecase din stație și acum se îndrepta în mare viteză către un morman de dinamită.

O doream pe Grace „Texas" Shaw.

Doream să mă strecor în chiloții ei.

În gura ei.

Îi doream glumele sarcastice, și inima pură, și ochii strălucitori, și cicatricea aia pe care o simțeam mătăsoasă sub degetele mele. Pielea ei era un continent pe care doream să-l explorez. Voiam s-o sărut. Să-i învăț poveștile, temerile, atingând cu gura mea toate locurile care o duruseră odată.

Grace își trecea degetele prin părul meu. Scotea mici sunete guturale, care-mi făceau sângele să năpădească în vintre. Sărutul nostru era pasional și profund. Limbile noastre se împleteau. Niciodată nu savurasem atât de mult un sărut. În mod normal, pentru mine săruturile erau doar o oprire în drum către destinația finală: sexul.

Însă pe Tess eram în stare s-o sărut la nesfârșit. Gândurile mele erau siropoase, dar foarte sincere.

Mâna ei a coborât pe pieptul meu, pe burtă, apoi s-a agățat de primul nasture al jeanșilor mei.

— Vrei să plecăm de-aici? a murmurat ea.

Mi-am desprins gura de a ei. I-am cercetat fața. Părea foarte serioasă.

— Am o condiție, m-a prevenit ea.

Voia să-i dau luna? Eram dispus s-o fac. Aveam să-i dau și soarele.

— Spune-mi!

— Nu vreau să fiu una dintre tipele cărora le-o tragi o singură dată. Pentru noi nu există regula unei singure nopți. Vreau să mă tratezi cu respect și cu grijă. Știu că ne facem de cap ocazional, dar...

A tras adânc aer în piept. Privirea ei a coborât în podea.

— Pentru mine, să mă deschid din nou e mare lucru. Promite-mi că n-o să-mi înșeli încrederea, West!

Starea de euforie pe care o simțeam acum m-a făcut să uit de ceea ce-mi făgăduisem. Nu-mi mai păsa de promisiunea mea de a nu face promisiuni. Nu voiam decât să fiu înăuntrul lui Grace. Să mă scufund în puritatea ei, sperând ca o parte din această puritate să se lipească și de mine.

— Promit.

Înainte să-l pot opri, cuvântul s-a rostogolit de pe buzele mele. Avea gust de cenușă. Nu aveam cum să dau înapoi. Acum era între noi, viu. Creștea tot mai mult cu fiecare secundă. Îmi apăsa pieptul, îngreunându-mi respirația.

Promit.

Promit.

Promit.

Îți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai făcut o promisiune?

Am luat-o pe Grace de mână.

— Hai să plecăm!

Douăsprezece minute mai târziu (da, le-am numărat), am ajuns în fața casei lui Texas. Marla tocmai își terminase tura. Cobora treptele verandei, cu o țigară în gură.

— Am plecat, copii! ne-a anunțat ea. Distrați-vă și țineți-vă mâinile acasă! Mai ales tu, St. Claire!

Grace s-a așezat pe prima treaptă a verandei. Apusul colora cerul în roz și portocaliu, învăluind-o. Arăta ca un înger căzut din cer.

Măi să fie! Devenisem poet!

După ce Marla a plecat, Grace mi-a făcut semn spre ușă.

— Vrei să intri?

— Mai întrebi?! Orice tip care-ți spune că nu vrea să intre cumpără *en gros* prezervative expirate.

M-am sprijinit nonșalant de Christina, silindu-mă să mă prefac că nu-mi păsa. Dar deja dovedisem că eram mort după tipa asta.

A durat o secundă să înțeleagă. A strâmbat din nas.

— Tu nu cumperi *en gros*, nu?

— Poate că sunt de modă veche. Îmi place să-i ofer partenerei mele o partidă de sex reușită, fără obligații și fără drumuri neprevăzute la farmacie.

— Ești un adevărat gentleman! a comentat Grace.

— Mi s-a mai spus.

— Și când te gândești că eu te-am considerat mereu un măgar morocănos!

— Chiar sunt.

— Nu și cu mine.

Avea dreptate. Poate că de asta nu puteam sta departe de ea.

— Îmi amintești de mine, așa cum eram înainte, i-am spus eu.

M-am prefăcut că șterg praful de pe Ducati, ca să-mi ocup mâinile cu ceva.

— Înainte de ce?

— Înainte de tot.

Ne uitam lung unul la celălalt. Clopotele unei biserici băteau în depărtare. Și-a scos șapca de baseball și și-a pus-o în poală. Chiar dacă nu scotea niciun cuvânt, știam că voia să intru în casa ei.

Am urcat o treaptă.

Și încă una.

Când am ajuns lângă ea, amândoi aveam respirația întretăiată.

— Habar n-am ce facem, a zis ea cu glas gâtuit.

Și-a ridicat fața spre mine. Niciodată nu-i văzusem chipul fără să fie umbrit de cozorocul șepcii. De data asta, deși purta fond de ten, nu avea șapcă. Lumina soarelui cădea pe obrajii ei.

I-am luat mâinile într-ale mele.

— Hai să aflăm împreună!

Era prima oară când intram în camera lui Grace. Bunica ei stătea în fața televizorului, pe jumătate adormită. Părea cam letargică, dar n-avea rost să-i zic lui Tex chestia asta. Era hotărâtă să n-o trimită pe doamna Shaw la un cămin pentru bătrâni.

Camera lui Texas era exact așa cum îmi imaginasem că fusese înainte să capete cicatricele: pereți de culoarea piersicii, acoperiți de poze în care Grace apărea alături de bunica ei și de prieteni zâmbitori. Lenjerie albă de pat. Pompoane de majoretă. Bilete pentru piese și filme fuseseră lipite pe un panou, alături de scrisori scrise de mână. Camera arăta bine. Probabil că fusese renovată după incendiu.

Își dorise să rămână așa cum fusese.

Sperase să fie în continuare aceeași persoană, iar acest lucru sporea tristețea situației.

Grace Shaw era exact opusul meu.

Eu sfârâmasem tot ceea ce aducea cât de cât cu viața mea de dinaintea propriei tragedii. Ea se agățase de viața ei cu îndârjire.

Am rămas în camera ei, așteptând-o să urce după ce verifica dacă doamna S. se simțea bine. Grace a apărut aducând două pahare de ceai cu gheață. Nu știu cum și când, reușise să-și retușeze machiajul.

Tex exagera cu fondul de ten. Arăta de parcă avea încă o față. Rezultatul nu avea cum să fie mai bun decât chipul ei nemachiat. Pe deasupra, își pusese iar afurisita de șapcă!

Ne-am zgâit unul la celălalt.

— Bună, Maine! mi-a zis ea, cu neliniște în glas.

— Salut, Texas!

— E o zi frumoasă, așa-i?

Am înghițit în sec.

— E foarte frumoasă.

Am făcut un pas către ea.

Grace nu s-a clintit.

Încă un pas.

Pieptul i se ridica odată cu respirația ei precipitată. Inima mea bubuia atât de tare, că-mi simțeam pulsul zvâcnind în sculă.

Am întins o mână și i-am aruncat șapca pe podea. Mă simțeam ca în *Slow Dancing in a Burning Room*[1], cântecul lui John Mayer, pe care-l difuzau la nesfârșit la radio acum câțiva ani. Totul era intens, și totuși părea să se desfășoare cu încetinitorul. Nu s-a îndepărtat. I-am apucat bărbia și i-am săltat ușor capul, silind-o să mă privească.

— Ai încredere în mine?

[1] În traducere, „Dans lent într-o cameră în flăcări".

A dat aprobator din cap. I-am cuprins buzele într-un sărut arzător. Era profund, lent și diferit de oricare alt sărut pe care îl experimentasem până acum. Am tras-o mai aproape, până când corpurile noastre s-au lipit. Grace mi-a răspuns la sărut. Când degetele ei au căutat fermoarul jeanșilor mei, am început să-i ridic tricoul, încetul cu încetul. Nu mă tulbura gândul la ce urma să văd dedesubtul lui, dar știam că ea avea mari emoții.

Când tivul tricoului ei a ajuns în dreptul coastelor, Texas mi-a dat mâinile la o parte. S-a desprins din sărut și a pășit în spate.

— Îmi pare rău, West!

A chicotit agitată.

— Poate că... Putem s-o facem îmbrăcați? De fapt, tu poți să te dezbraci. Și eu o să-mi scot pantalonii, evident...

A închis ochii. Sub stratul gros de machiaj, s-a făcut roșie ca sfecla.

— N-o să te deranjeze, nu? La urma urmei, abia dacă ai timp să le dezbraci pe tipele cu care faci sex în Plaza...

— *Nu zice asta!* am mârâit eu. Nu compara merele cu perele!

Am hotărât să schimb tactica. Mi-am scos cizmele, apoi șosetele. Dintr-o singură mișcare, mi-am scos pantalonii și boxerii. Acum eram complet gol, de la mijloc în jos. Doar eu și penisul meu în erecție.

A făcut ochii mari.

— Ăăă... OK... M-ai luat pe nepregătite...

— Scoate-ți tricoul, scumpo! i-am cerut eu.

— Ți-am mai zis că mă simt aiurea când mă dezbrac. De ce insiști?

— Pentru că ai impresia c-o să mă dezguste ce o să văd. Nu există mod mai bun de a-ți dovedi că greșești decât să-ți arăt!

I-am făcut semn către penisul meu. Era atât de țeapăn și de umflat, încât mă îndoiam că mai aveam vreun strop de sânge în restul corpului.

— Nu vreau, West!

— Atunci, va trebui să te satisfaci singură, am declarat eu.

M-am prefăcut că mă aplec să-mi iau pantalonii de pe podea.

— Așteaptă!

Am încremenit în toiul mișcării. În sinea mea, zâmbeam.

— Tu n-o să... Adică n-o să facem sex dacă nu-ți arăt cicatricele?

Mi-am îndreptat spatele și mi-am scos tricoul. În sfârșit, gol pușcă! Mă simțeam mai în largul meu. Nimic nu e mai lipsit de bărbăție decât să stai pe jumătate gol în fața cuiva (deși să cumperi bilete pentru un film cu Kate Hudson e pe-aproape).

Ce chestii mă pune fata asta să fac!

I-am răspuns:

— Exact! Eu sunt gol, deci și tu trebuie să fii goală. Așa funcționează treaba asta.

Grace și-a ferit privirea și a clătinat din cap.

— Partea stângă a corpului meu nu arată bine.

— Fiecare părticică din tine e bună de lins. Nimic n-o să schimbe chestia asta. Nici măcar cicatricele tale de luptă. Acum dezbracă-te!

A ezitat, pe urmă și-a scos tricoul, cu o mișcare rapidă. Și-a desfăcut sutienul și a strâns din pleoape. Aștepta încordată verdictul meu.

O sorbeam din ochi. Avea pântecul plat, iar sânii ei erau în formă de pară. Sfârcurile — micuțe și tari, perfecte pentru gura mea. Partea stângă a corpului ei fusese afectată de incendiu. Pete violete și de un roșu-aprins se împleteau pe pielea ei, ca într-o pictură.

Totul la ea era dulce, catifelat și bun de iubit.

M-am apropiat de ea. Grace nu a deschis ochii. Cu fiecare pas pe care-l făceam, respirația ei devenea tot mai iute.

Amândoi ne-am ținut răsuflarea.

M-am aplecat, i-am cuprins cu buzele sfârcul sânului stâng — cel atins de foc — și l-am supt prelung. A gemut. Degetele ei mi s-au strecurat în păr. Mi-am sprijinit fruntea de clavicula ei. Penisul meu pulsa între noi, cerșind să aibă parte de acțiune.

Calm, băiete! Încă puțină răbdare!

— Dacă spui cuiva despre asta, te omor, a bâiguit Grace.

M-a tras mai aproape de sfârcul ei. Era mai închis la culoare decât cel drept și puțin mai mare, din cauza țesutului cicatriceal. L-am răsfățat: l-am sărutat, l-am lins și l-am mușcat ușor. Grace tremura, împingându-și sânii spre mine. Tot corpul ei era arcuit și nerăbdător.

— Despre ce să spun? Despre cicatricea ta sau despre faptul că ți-am supt sânii?

Am trecut la celălalt sfârc. Stăteam pe jumătate ghemuit și mușchii coapselor mă ardeau. Voiam să vadă cât de tare mă excită. I-am luat o mână și am îndemnat-o să-mi cuprindă penisul.

— Despre ambele, a mormăit ea. Sfinte Sisoe! Ești atât de tare!

— Ești atât de frumoasă! Și atât de al naibii de nebună! am murmurat eu, cu buzele lipite de pielea ei.

Îi dezmierdam în continuare sânii. Îi sărutam, îi mângâiam, făceam cunoștință cu ei.

Sărutările mele spuneau: *O să fim cei mai buni prieteni, domnilor. Și o să petrecem mult timp împreună.*

Am ridicat-o în brațe. Și-a încolăcit picioarele în jurul meu. Am dus-o spre patul ei și am întins-o pe saltea, fără să mă desprind din sărut. I-am desfăcut jeanșii. Îmi freca penisul cu degete

nesigure, dar lacome. Mă întrebam dacă avea multă experiență la pat. Faptul că nu era virgină nu avea importanță. Nu știam nimic despre fostul ei iubit decât că nu rămăsese lângă ea după incendiu.

Tipul ăla era pe lista mea — deja destul de lungă — de oameni pe care plănuiam să-i omor, dacă aș fi luat-o razna vreodată.

Grace și-a împins jeanșii până la glezne. I-am mângâiat pășarica pe deasupra chiloților din bumbac alb. Un tremur violent mi-a scuturat corpul. Deci așa e când ești superexcitat. Până acum, confundasem plictiseala și neliniștea cu dorința fizică. Nicio experiență erotică pe care o trăisem nu se putea compara cu acest moment. Mâna lui Tex se mișca mai repede pe scula mea. I-am împins chiloții deoparte și am strecurat un deget în ea. Era foarte udă. Am împins încă un deget în adâncul ei și am început să pompez. Știam că nu puteam prelungi mult preludiul fără să-mi dau drumul.

Gura ei fierbinte îmi mușca maxilarul. Îi sărutam cicatricele. Mișcările mele erau pasionale, încrezătoare. Nu o tratam ca pe o păpușă de porțelan, ca pe un obiect prețios și fragil, de care trebuie să ai grijă. O tratam ca pe o fată pe care doream s-o posed din nou și din nou.

Grace a gemut:

— Mai mult!

În timp ce pompam, sunetele pe care le scotea Grace deveneau tot mai zgomotoase, mai lascive. Și-a înfipt unghiile în așternuturi și și-a apăsat fața în pernă, ca să-și înăbușe un mic țipăt. Coapsele ei lacome se împingeau în palma mea.

— West, te rog!

— Ce mă rogi?

Limba mea a alunecat spre buricul ei și s-a înfipt în mica adâncitură perfectă. Mirosul ei mă înconjura. Voiam ca buzele mele să descopere fiecare centimetru din pielea lui Grace, așa încât, data viitoare când ne întâlneam, s-o privesc și să-mi zic: „Știu ce gust are fata asta".

— Dacă n-o facem chiar acum, o să explodez, a spus Grace.

— În cazul ăsta, o să te scutesc de un drum la Urgențe.

M-am proptit în genunchi și mi-am scos portofelul din buzunarul jeanșilor aruncați pe podea. Mi-am pus un prezervativ, în timp ce cu o mână îi mângâiam sânul acoperit de cicatrice. Nu știu de ce partea însemnată de arsuri mă stârnea mai mult decât partea cealaltă, albă ca laptele. Mă excita să văd prin câte trecuse Grace. Își văzuse de viață, puternică și neînvinsă. Era o supraviețuitoare.

Trupul meu a coborât cu grijă. Penisul meu s-a apropiat de centrul ei fierbinte. Am pătruns încet, centimetru cu centimetru, șuierând la fiecare opintire. Mă ținea strâns de mijloc. A tras adânc aer în piept. Amândoi priveam cum mă strecuram în ea. Era udă, fierbinte și al naibii de strâmtă.

Jur pe ce am mai scump că niciodată nu-mi dorisem atât de mult s-o posed pe Texas!

I-am privit chipul. Mi-am dat seama că-și înăbușea un chicot. De obicei nu așa reacționau tipele cărora le-o trăgeam.

M-am încruntat.

Grace avea o expresie poznașă.

— Ce-i așa de nostim?

— Tu. Arăți de parcă faci ceva foarte important. Ar trebui să vezi cum arăți! Atât de concentrat și de atent!

M-am uitat mustrător la ea. Nu știam cum să reacționez. Grace a continuat:

— În rulotă, când ți-am văzut... ăăă... *chestia*, am fost aproape sigură că n-o voiam în mine niciodată. Părea prea mare. Prea amenințătoare. Dar te-ai străduit să-mi fie ușor. Mulțumesc!

I-am sărutat iute umărul. Amuzant! De fapt, tocmai îmi spusese că penisul meu nu e *chiar atât de mare*.

— Nu mai vorbi!

— De ce nu? Ești foarte scump.

Grace îmi spunea că sunt scump, în timp ce eram *înăuntrul* ei! Aveam să-mi revin vreodată?

— Să ți-o trag! am mârâit eu.

— Chiar te rog!

— Mă ocup imediat.

Am început să-mi mișc șoldurile. Sfinte Sisoe! Era uluitoare! Întotdeauna savuram partidele de sex, dar s-o fac cu Texas nu era doar plăcut, ci... *diferit*. Ne potriveam. La fiecare opintire, simțeam furnicături. Scula mea zvâcnea. Când Grace a început să tremure în brațele mele, am știut că orgasmul ei se apropia.

Haide, Tex! Dă-i drumul înaintea mea!

Mă miram că plăcerea ei mă preocupa. În ciuda zvonurilor, nu eram un nesimțit: mă asiguram mereu că partenera mea de așternut se simte bine. În afară de sexul oral, bifam toate rubricile: preludiu, mângâierea păsăricii, sărutări în locuri sensibile și așa mai departe. Dar niciodată nu mă interesase dacă tipa are orgasm. Important era ca respectiva „clientă" să fie satisfăcută și să mă recomande prietenelor ei.

Însă de Texas îmi păsa.

— West! O, Doamne!

Mi-a cuprins fața în palme și m-a tras spre ea. Am sărutat-o lacom. Am început să-i masez clitorisul, desenând cerculețe.

Haide, Tex! Nu mai rezist mult.

— E bine așa? am întrebat-o.

A dat să spună ceva, apoi a tresărit. A încremenit și s-a încordat toată. Mușchii ei interiori s-au strâns atât de tare în jurul sculei mele, încât nu m-am putut abține. Mi-am dat drumul. Am trăit cel mai intens orgasm pe care l-am avut vreodată.

Grace

Am făcut sex.

Și faza mișto e că mi-a plăcut. Am avut orgasm.

Două orgasme.

De fapt, trei.

Cine-ar fi crezut?

Eu cu siguranță nu. Nevoia mea de a simți un alt corp lipit de al meu, cald și plin de viață, a explodat ca o grenadă în clipa când buzele lui West mi-au atins sfârcul sânului stâng, cel vătămat în incendiu, iar el nici măcar nu a clipit.

Am pășit prin sufragerie în vârful picioarelor, îmbrăcată cu un tricou larg.

Petrecusem ultimele trei ore cu West. Durase zece minute să ne revenim după primul orgasm. Pe urmă ne-am repezit din nou unul asupra celuilalt. Probabil că am fi putut continua așa toată noaptea, dacă West nu rămânea fără prezervative.

Bunica dormea pe canapea, sforăind ușor, cu buzele țuguiate într-o expresie dezaprobatoare. Am luat-o în brațe. Era micuță, cât un copilaș. Am dus-o la etaj, în dormitorul ei. Din afară, probabil că era o imagine ciudată, dar eu mă obișnuisem s-o pun în pat.

O făceam de mult timp, chiar și înainte ca bunica să piardă contactul cu realitatea. Încă de când avea două joburi ca să ne întrețină. Pe vremea aceea, mereu adormise pe canapea. La început

o trezeam ca să meargă la culcare în camera ei, dar se trezea, începea să facă ordine prin casă, să spele vasele sau să împăturească hainele proaspăt spălate și uscate. Prin urmare, cu timpul învățasem s-o pun în pat fără s-o trezesc.

M-am întors în camera mea. Era întuneric, fierbinte și umed. Mirosul de sex plutea în aer. Ceaiul cu gheață, pe care-l adusesem cu câteva ore în urmă, rămăsese neatins pe noptieră. West stătea tolănit în pat, cu brațele sub cap și cu ochii în tavan. Era gol. Își acoperise neglijent mijlocul cu pătura. Mi-am întipărit în minte scena: West, calm și mulțumit, în așternuturile mele.

Intuiția nu mă lăsa să cred că acest moment perfect avea să dureze.

A bătut ușurel cu palma în saltea.

— Vino lângă mine, Tex!

— Nu prea am loc de tine.

Din prag, mi-am plimbat ochii pe trupul lui. Un zâmbet leneș i s-a întins pe buze.

— Atunci, va trebui să te urci pe mine.

Mi se părea uimitor cât de ușor trecuse cu vederea cicatricele mele. Bineînțeles, încă nu mă văzuse complet nemachiată, nu văzuse cu adevărat cât de urâte erau urmele arsurilor mele. M-am urcat pe el. I-am cuprins mijlocul între coapse și l-am strâns, în timp ce mă frecam de erecția lui, pe deasupra păturii.

A gemut și mi-a strâns fundul în palme.

— Cred că scula mea e zdrelită. Ești gata pentru runda a patra?

Am râs pe înfundate și i-am răspuns:

— Nu mai avem prezervative.

— O să mă retrag la timp.

— Ai înnebunit?

— Sunt excitat, deci e cam același lucru.

— N-o facem fără prezervativ!

— De ce nu? O să fiu rapid.

— Văd că te străduiești să mă convingi.

Mi-am dat ochii peste cap, iar West a râs.

— O să ies repede, înainte să-mi dau drumul.

I-am mângâiat fruntea, obrajii și bărbia, apoi l-am sărutat pe vârful nasului. Fiecare bucățică din el era perfectă. Fără cicatrice, netedă și uimitoare.

— O să repetăm experiența în curând, i-am șoptit eu. Cu tot cu prezervativ.

— Promite-mi!

Și-a pus palmele peste mâinile mele. Mă gândeam la promisiunea pe care mi-o făcuse ceva mai devreme: că nu-mi va trăda niciodată încrederea.

— Promit.

Am stat îmbrățișați pentru o vreme. Urechea mea era lipită de pieptul lui. Îi ascultam bătăile inimii. Credeam că adormise.

Deodată, l-am auzit:

— Ai de gând să-mi spui vreodată ce ți s-a întâmplat? Să știi că nu întreb pentru că azi ți-am văzut cicatricele. Întreb pentru că te porți de parcă totul e OK, și totuși te lași definită de cicatricele tale, în fiecare zi.

Mi-am ținut respirația. *Fie ce-o fi!*

Iată unul dintre motivele pentru care nu mă atașasem de nimeni nou, de la incendiu încoace: voiam să evit întrebările, destăinuirile, adevărul urât din spatele cicatricelor respingătoare. Dar oare West nu merita puțină onestitate?

Îmi făcuse o promisiune, chiar dacă mai demult hotărâse că n-o să promită nimic, niciodată.

Am început să povestesc:

— Nimeni nu știe ce s-a petrecut în noaptea incendiului. Zvonurile s-au răspândit ca fulgerul prin oraș, dar nicio teorie nu a fost confirmată. Aș vrea să rămână așa. De-aia nu vorbesc despre incendiu.

În plus, nu-mi plăcea să retrăiesc cea mai urâtă noapte din viața mea.

Răsuceam pe deget inelul cu văpaie. Dintr-odată, îl uram cu patimă.

O uram pe Courtney fiindcă nu mi-l dăduse personal.

Pentru că nu fusese lângă mine în spital, când îmi scoseseră bandajele.

O uram deoarece nu-și asumase responsabilitatea pentru ființa pe care o adusese pe lume.

West îmi mângâia părul. Buclele mele aurii se răsfiraseră pe pielea lui bronzată.

Ar trebui să se însoare cu o blondă.

Gândul ăsta a răsărit din senin.

Ce fel de blondă? Vrei să zici cu una ca tine?

— Te cunosc de luni întregi, dar n-ai suflat o vorbă despre incendiu, a spus West.

Am închis ochii.

— Ce vrei să știi?

— Totul. Vreau să știu tot, Tex.

După ce am depus încă o sărutare pe pieptul lui, mi-am făcut curaj. I-am spus lucrurile pe care numai Karlie și Marla le știau.

— S-a întâmplat într-o marți. Era o noapte oarecare. Mă uimește că zilele care ne schimbă definitiv viața încep atât de banal. Pe atunci, bunica avea două joburi. Ziua lucra în cantina unei școli, iar seara ajuta la un minimarket din oraș. Dar tot insista să-mi gătească și să fie prezentă la spectacolele mele și la piesele în care jucam. Era epuizată și uitucă.

Am oftat adânc. Parcă aș fi urcat o pantă, în toiul unei furtuni de zăpadă.

— Aveam un iubit. Îl chema Tucker. Juca fotbal, era popular la școală, arătos, dintr-o familie bună. Venea deseori la mine și rămânea peste noapte. Când bunica se întorcea acasă, Tucker se strecura afară pe fereastra dormitorului meu, așa încât dimineața, când bunica mă trezea, el nu era în patul meu, lipit de mine.

— Putem sări peste fazele în care alți tipi te-au atins? a mormăit West.

— Cercevelele ferestrei trosneau, dar mă obișnuisem cu zgomotul.

A dat din cap, fără să spună nimic. Pieptul mă durea. Fiecare cuvânt care-mi părăsea buzele îmi dădea senzația că mestecam și înghițeam cioburi de sticlă.

— Dormeam când s-a întâmplat. Bunica a venit acasă târziu. Și-a pregătit un gin cu apă tonică, și-a aprins o țigară și s-a relaxat puțin. Pe urmă s-a dus în camera ei. După ce jarul țigării a incendiat canapeaua, am auzit ceva trosnind, dar eram atât de obosită, încât am crezut că auzeam zgomotul ferestrei, când Tucker s-a furișat afară. Nu știam că plecase cu o oră înainte ca bunica să apară acasă.

Amintirea era încă vie: mirosul focului îmi pătrundea în nări, plămânii mi se umpleau de fum negru. Cu ochii minții, vedeam limpede ce urmase. Am deschis ochii în întuneric. Inima mea galopa, lipită de pieptul lui West. El și-a pus brațul pe spatele meu și m-a apăsat ușor. Mi se părea c-o să mă scufund în corpul lui.

— Am înțeles ce se întâmpla abia când am început să tușesc. M-am uitat în jur. Ceva nu era în regulă. Fumul pătrundea pe sub ușă, în vălătuci negri și fierbinți. Speriată, am sărit din pat și am strigat-o pe bunica. Dormitorul ei era la capătul coridorului.

Am ieșit și am văzut că focul ajunsese la etajul al doilea. Urca de-a lungul scării. West, îți jur că părea să-și bată joc de mine!

O lacrimă mare s-a rostogolit pe obrazul meu și a aterizat pe pieptul lui gol. În clipa în care i-a atins pielea, West a gemut de parcă îmi absorbise durerea, iar acum o simțea în oase.

M-a sărutat pe creștet.

— Nu-i nevoie să continui, Grace.

Dar doream să povestesc mai departe. Pentru prima dată, voiam să mă descarc. Să scap de povara faptului că știam adevărul, însă îl tăinuisem.

— Am târât-o afară din camera ei. Nu puteam sări pe geam. Bunica avea probleme cu un șold. În plus, dormea adânc. Am acoperit-o cu trupul meu, ca s-o protejez de flăcări, și apoi m-am năpustit în hol. Când am ieșit din camera ei, al doilea etaj a început să se prăbușească. O parte dintr-un perete a căzut peste mine. Mă apăsa din stânga. Pentru câteva secunde, n-am putut să mă mișc. Eram strivite de o placă de lemn care ardea. Simțeam cum obrazul strâng, umărul și brațul meu stâng se topeau. Eram sigură c-o să mor.

O altă lacrimă a picurat pe pieptul lui.

— Am leșinat. Probabil de la adrenalină și din cauza durerii. Bunica m-a trezit. Țipa ca din gură de șarpe, sub mine. Vocea ei m-a pus în mișcare. Voiam s-o salvez cu orice preț, așa cum m-a salvat ea când mama...

Când mama mă abandonase la ușa bunicii.

Când fugise cu prietenii ei drogați, fără să se uite în urmă.

— M-am forțat să mă ridic și am ieșit amândouă din casă. Casa noastră s-a năruit, ca în filme. Flăcările dansau deasupra ei. M-am rostogolit prin iarbă, țipând. Era umedă de rouă și îmi răcorea pielea arsă. În momentul acela, câteva ambulanțe și mașini de pompieri au parcat în fața casei. Prăbușirea mea a avut parte

de spectatori. Toată lumea dimprejur ieșise în prag, să privească scena. Doamna Drayton a ieșit cu fiul ei de trei ani, Liam. El a întrebat-o cu voce tare: „Mami, de ce miroase Grace a prăjit?".

Am închis din nou ochii.

Toastie.

Așa apăruse porecla mea. Eden Markovic îl auzise pe Liam spunând-o și îi transmisese lui Luke McDonald, iar el le povestise prietenilor lui și așa mai departe.

Chiar dacă nu-mi pronunțau porecla de față cu mine, o șopteau pe la spatele meu. Știam că fiecare persoană din Sheridan auzise că mă rostogolisem în iarbă, ca un câine în călduri, și țipasem ca o nebună, în timp ce fața mea se topea.

Prăbușirea lui Grace Shaw, care *aproape* că scăpase din ghearele unei sorți nefericite.

— Texas…

Emoția din glasul lui West m-a smuls din amintirea acelui moment.

Dar nu terminasem.

— Vrei să știi care-i partea cea mai rea?

Am șters lacrimile sărate care-mi udau fața.

— Credeam că deja mi-ai spus care a fost partea cea mai rea.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Când bunica s-a trezit în spital, era foarte confuză. Nu-și amintea nimic. Nici măcar că o scosesem din foc. Nu cred că avea demență pe vremea aia. Pur și simplu era în stare de șoc. Când au întrebat-o ce se întîmplase, eu eram inconștientă, ținută în viață de aparate.

Am tăcut o secundă, silindu-mă să nu cedez nervos, să nu țip.

Nu fusesem de față când bunica le povestise varianta ei despre incendiu. Eram prea ocupată luptându-mă să supraviețuiesc, în timp ce organele mele cedau.

— A spus că, pesemne, nepoată-sa încercase să fumeze una dintre țigările ei și că lăsase nesupravegheată țigara aprinsă. Nu-și amintea că ea provocase incendiul. Nici măcar acum nu-și amintește. Crede că din cauza mea a izbucnit focul. Ei bine, o las să creadă asta, pentru că n-are importanță. Când m-am trezit din coma indusă, toată lumea se lămurise, iar compania de asigurări a acceptat versiunea ei. Au stabilit că incendiul a fost din vina mea.

Asta le spusese bunica tuturor, iar locuitorii din Sheridan o crezuseră.

Grace Shaw, fata lui Courtney Shaw — drogata notorie — se jucase cu focul și se arsese. Se pare că moștenise aplecarea maică-sii pentru belele.

— *A fost greșeala ei că a vrut să fumeze țigările bunică-sii. Ce fel de copil face așa ceva?*

— *Unul total irresponsabil. A pierdut tot ce avea mai bun: frumusețea ei.*

— *Săraca Savannah Shaw n-are deloc parte de liniște. Mai întâi, a murit fiică-sa. Acum a pățit-o nepoata. Biata Savannah e o sfântă, și totuși fetele alea au ajuns rău.*

Auzisem conversația aceea.

Cu șapca pe cap, îmbrăcată cu haine largi și ținând capul în pământ, eram de nerecunoscut, și totodată în vizorul localnicilor dornici de bârfă. Locuiam într-un oraș pe care-l uram, printre oameni care mă priveau cu suspiciune, dar nu aveam nicio șansă de scăpare, pentru că trebuia să am grijă de bunica, persoana care provocase incendiul de care mă acuzase pe mine.

West mi-a cuprins obrajii în palme și m-a silit să ridic privirea către el.

Am clipit de câteva ori, ca să-mi stăpânesc lacrimile. Îmi țineam respirația, așteptând verdictul lui. M-a sărutat pe frunte,

apoi a spus cel mai stupid, cel mai absurd, mai frumos, mai terifiant și mai sensibil lucru pe care mi-l spusese cineva vreodată:

— Sunt recunoscător că s-a întâmplat așa în marțea aceea. Cea mai rea zi din viața ta mi te-a dăruit pe tine, în cea mai frumoasă versiune a ta.

Capitolul 14

Grace

A doua zi, eram în clădirea Lawrence Hall a universității și mă îndreptam către cantină. Duceam câteva manuale în brațe.

Mă gândeam cât de ciudat e că în aceeași săptămână se petrecuseră atât de multe lucruri. West începuse să lucreze în rulotă. Începuseră repetițiile pentru *Un tramvai numit dorință*. Și, pentru că amfiteatrul universității noastre era în construcție, până la sfârșitul semestrului jumătate dintre cursurile mele urmau să se desfășoare în Lawrence Hall, unde învăța West în majoritatea timpului.

În mod normal, nu l-aș fi văzut des la facultate. Învățam în părți opuse ale universității, în clădiri diferite, mâncam în cantine diferite. Iar acum, dintr-odată, viețile noastre se intersectau peste tot.

Un braț s-a strecurat prin ușa toaletei băieților, trăgându-mă înăuntru. Spatele meu s-a izbit de perete. Figura lui West a apărut în fața mea. Brațele lui m-au prins ca în capcană. Și-a frecat nasul de al meu. Îi simeam respirația fierbinte.

— Texas Shaw, ce ciudat să te văd aici!

— Păi, tu m-*ai tras* aici!

Strângeam manualele la piept. Nu-mi dădeam seama dacă ar fi trebuit să fiu încântată sau supărată de gestul lui. Ieri, după ce se risipise ceața postorgasmică, iar West își luase lucrurile și plecase, mă întrebasem ce naiba făceam noi doi.

Ce eram unul pentru celălalt?

Un cuplu?

Prieteni care fac sex ocazional?

Săvârșeam oare o greșeală colosală, frumoasă și groaznică deopotrivă?

Îi dădusem acces la tot ce-mi aparținea — secretele mele, corpul meu, gândurile mele cele mai profunde și mai întunecate —, dar nici măcar nu clarificasem relația noastră. Lucrul ăsta mă irita. Pe de-o parte, voiam să-l revendic pe West drept al meu, dar pe de altă parte, nu eram pregătită să fac față valului de bârfe pe care relația noastră ar fi stârnit-o. Mă temeam de întrebările, șușotelile și scepticismul celorlalți. Fără îndoială, localnicii din Sheridan aveau să-mi facă viața grea, amintindu-mi cine eram și punându-mă iute la punct.

Buzele lui West s-au lipit de ale mele. Mi-a deschis cu forța buzele, strecurându-și limba înăuntru. Am scâncit, iar manualele mele au alunecat pe podeaua murdară. Un val cald de plăcere se aduna în pântecul meu. Dumnezeule! Tipul ăsta știa cum să-și folosească limba.

Când s-a retras, am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi vin în fire.

— Îmi datorezi trei manuale, West! N-am de gând să le mai folosesc pe-astea.

A privit în jos și a râs, împingându-le deoparte cu piciorul.

— OK, Tex.

— Cu ce pot să te-ajut, St. Claire?

— Mă bucur că m-ai întrebat. Fă-mi un oral după tura de diseară! mi-a răspuns el, fără ocolișuri.

— Nu se poate. Trebuie să caut un îngrijitor pentru bunica.

Mi-a aruncat o privire care nu-mi plăcea. Marla și Karlie se uitau la mine la fel. Ochii lui îmi spuneau că era cazul să înfrunt realitatea și să mă apuc de căutat cămine pentru bătrâni. Pe termen lung, erau mai avantajoase ca preț. Pe deasupra, angajații s-ar fi descurcat mai bine cu problemele bunicii, ar obliga-o să ia tratament și ea ar fi dus acolo un stil de viață mai activ. Eram conștientă de realitate, dar mă temeam că nu m-ar fi iertat niciodată dacă aș fi dus-o la un cămin.

Nu asta dorea.

— O să te ajut, a zis West.

Am ridicat din sprâncene.

— Pe bune?

— Sigur.

— De ce? am cerut să știu.

A dus un deget la buze, prefăcându-se dus pe gânduri.

— Pentru că vreau să petrec timp cu tine. Preferabil, la orizontală.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am pocnit peste umăr, în joacă.

— Vasăzică la orizontală...

— Și la verticală, a adăugat West. Ai talent la sex oral?

— N-o să afli prea curând. Egalitate pentru toți! Îți aduci aminte?

Am jucat din sprâncene. Mă simțeam în largul meu. Inima mi-a crescut în piept. West și-a strecurat mâna sub tricoul meu și a început să-mi mângâie sânul stâng, plimbându-și gura de la claviculă spre gâtul meu.

— Mi-e dor de sânii tăi.

— Ești atât de romantic!

A rânjit diabolic.

— Pot să fiu tot ce dorești tu să fiu. În afară de unicorn!

Și nici al meu nu poți fi, mi-am zis eu cu amărăciune.

Am ieșit împleticit din toaleta băieților. Am intrat în cea a fetelor, ca să-mi retușez machiajul. Cu siguranță că buzele lui îl stricaseră. Apoi m-am dus în cantină, în căutarea lui Karlie.

Cea mai bună prietenă a mea se așezase lângă câteva dintre prietenele ei tocilare. Stăteau aplecate peste niște manuale groase și discutau aprins. West era cu trei mese mai încolo, împreună cu Easton, cu Reign și cu echipa de fotbal a universității. West și Easton se împăcaseră, dat fiind că East își îndeplinise misiunea, iar eu și West eram, în sfârșit, împreună.

Easton a ridicat un braț și mi-a făcut cu ochiul.

Reign s-a uitat în altă parte, evitându-mi privirea.

Iar West pur și simplu mă ignora.

M-am așezat pe scaunul de lângă Karlie. Încercam să ignor dezamăgirea care-mi apăsa pieptul. West nici măcar nu-mi spusese „salut!".

— Bună, Karlie! Cum e ziua ta?

Prietena mea a început să vorbească. Pe furiș, am aruncat o privire către West. Nu se uita la mine. Vorbea cu Tess, care-și sprijinise șoldul de masa lui. În timp ce sporovăiau, Tess își tot dădea peste umăr părul negru ca pana corbului.

El nu e iubitul tău, mi-a reamintit creierul meu.

Însă inima mea refuza să-l asculte.

Eu și West am intrat repede într-o rutină a noastră.

Ziua eram la facultate și ne purtam de parcă nu existam unul pentru celălalt. Oamenii nu se mai întrebau dacă eram sub

protecția lui. Probabil că, judecând după scena pe care o făcuse West în seara în care apărusem în Plaza, începuseră să creadă că eram dușmani. Acest lucru mi-a împuținat și mai mult bruma de popularitate de care mă bucurasem până acum. Devenisem idioata care îl călcase pe West St. Claire pe bătături; dar cel puțin acum nu-i mai puteam reproșa lui West că atrăgea atenția asupra mea.

Deși știam că asta îi cerusem, mă deranja când treceam unul pe lângă celălalt forțându-ne să păstrăm o expresie rece și goală. Totuși perspectiva ca oamenii să afle despre legătura noastră, să ne judece și să susțină că nu meritam să fiu iubita vestitului West St. Claire nu-mi convenea deloc. Nu aveam nevoie să mi se aducă aminte că majoritatea oamenilor credeau că nu eram de nasul lui.

În zilele când munceam împreună, rădeam, vorbeam și, la sfârșit, mergeam la mine acasă. El stătea de vorbă cu bunica în timp ce eu mă spălam, mă machiam, puneam rufe la spălat și pregăteam cina. Apoi mâncam toți trei și o puneam pe bunica în pat.

Bunica Savvy îl adora pe West. El era politicos, încântător și-i cânta în strună. Dacă ea îi vorbea de parcă West era bunicul Freddie, nu o contrazicea. Dacă-l recunoștea pe West, prietenul lui Gracie-Mae, care lucra în rulota cu mâncare, el se purta firesc.

După cină și după ce bunica se ducea la culcare, eu și West ne încuiam în camera mea și ne exploram reciproc. Câteodată făceam sex încet. Alteori ne iubeam iute, cu înverșunare. După aceea, ne cuibăream unul lângă altul. Când ne luam rămas-bun, îl petreceam din priviri de la fereastră, știind că lua cu el o parte din mine.

West nu făcea eforturi să-și ascundă opinia despre ce era de făcut cu bunica. Voia s-o duc la un cămin, însă își dădea seama că, dacă Marla și Karlie nu reușiseră să mă convingă, era puțin probabil ca el să-mi schimbe părerea.

Cu toate astea, nu s-a dat bătut.

Îmi lăsa pe birou și în cutia poștală pliante și broșuri ce făceau reclamă unor instituții din Austin și dimprejur. De două ori, ceruse să folosească laptopul meu și lăsase deschis un site care recomanda instituții pentru oamenii aflați în situația bunicii. Ori de câte ori vorbeam cu Marla în prezența lui West și ea îmi spunea că bunica nu vrea să iasă din casă ori să meargă la doctor, el îmi arunca o privire pătrunzătoare.

Știam că încerca să mă ajute, fiindcă nu mai aveam timp să caut un înlocuitor pentru Marla.

Zilele de vineri erau cele mai rele.

Nu m-am mai dus să asist la luptele lui. După ce West se enervase atât de tare văzându-mă acolo, bodyguarzii nu m-ar fi lăsat să intru în Plaza. Și apoi, o dată fusese destul pentru mine. Să-l văd cum sângerează nu era o plăcere. Uram faptul că se bătea în ring, chiar dacă înțelesesem de ce o făcea.

Petreceam separat doar nopțile dintre vineri și sâmbătă. Ne luam revanșa în fiecare sâmbătă, după muncă. Îi sărutam fiecare zgârietură și vânătaie, îl dezmierdam mai mult decât de obicei și îi alinam trupul chinuit de lovituri.

Mă îndrăgosteam de acest băiat care lupta — la propriu — ca familia lui să aibă ce pune pe masă.

Numai două lucruri știrbeau bucuria de a-l avea alături de mine.

Primul: tot nu știam ce fel de relație exista între noi.

Al doilea: începusem să mă întreb dacă mă ignora în campus pentru că-l rugasem eu sau pentru că se jena cu mine. Una era să se joace cu trupul meu, să sugă și să muște pielea mea rănită când eram doar noi, în camera mea, în timp ce sudoarea lui picura pe corpul meu imperfect, și alta era să recunoască public că eram iubita lui.

Încercam să mă autoconving că West nu era genul de om căruia îi pasă de părerea altora. Nu dădea doi bani pe popularitatea lui și nici pe ce gândeau oamenii despre el. Dar strategia asta nu mă liniștea mereu.

Deși mă deranja că nu știam ce eram unul pentru celălalt, refuzam să-l întreb. Nu doream să fiu ca una dintre tipele săcâitoare și disperate care se aruncau în brațele lui. West se simțise atras de mine în primul rând pentru că refuzasem să-i fac avansuri, așa cum procedau toate fetele din orașul ăsta.

Cât despre faptul că mă ignora în campus, indiferent cât de mult îmi displăcea, nu voiam ca situația să se schimbe. Nu voiam să se bârfească despre noi. Încă mă speria scandalul pe care îmi imaginam că l-ar fi provocat vestea că eram iubiți.

Primul indiciu că eram mai mult decât prieteni care făceau sex din când în când a apărut într-o zi de marți. Discutam la telefon cu un reprezentant al furnizorului nostru de electricitate. Era vorba despre o factură pe care știam c-o plătisem. Ei susțineau că nu fusese achitată. Eram în bucătărie și tocmai verificam factura la telefon, împreună cu reprezentantul. Bunica mă tot bătea pe umăr, rugându-mă s-o ajut să facă duș.

— Ce fel de fiică ești, Court? Mama ta te roagă s-o ajuți!

— O secundă... *mamă*!

Am mângâiat-o absent pe mână. Sprijinit de frigider, West ne privea nonșalant, cu brațele încrucișate la piept. Nu-i plăcea deloc când mă prefăceam că bunica era mama mea, deși el se prefăcea a fi persoana cu care bunica îl confunda. West îmi explicase că sunt două lucruri diferite. Pretindea că el nu fusese crescut de bunica și, prin urmare, nu-i păsa dacă ea își amintea sau nu de el.

— Ce? am exclamat eu. Nu, nu am... Nu-i adevărat! Am numărul de înregistrare al tranzacției. Bineînțeles că am plătit!

— *Doamne, Courtney!* a țipat bunica. *Dubnesc!* Ajută-mă!

Eram agitată. Nu-mi permiteam să plătesc factura de două ori. Bunica tot bombănea pe lângă mine. Mi-am sprijinit fruntea de masa din bucătărie, am închis ochii și am inspirat adânc.

— Așteaptă o clipă, *mamă*!

West a intervenit:

— Vino, Savannah! Te ajut eu.

Mă holbam la el, parcă întrebându-l dacă o luase razna.

Însă bunica părea mulțumită de propunere. Și-a petrecut un braț pe după al lui și l-a întrebat:

— Nu te deranjează să ajuți o bătrână, nu-i așa, West?

Azi își amintea numele lui, dar nu și pe al meu? *Ce nostim!*

— Va fi plăcerea mea! i-a zis West.

— Să nu tragi cu ochiul!

— Nici prin cap nu-mi trece una ca asta, doamnă Shaw.

Au ieșit din bucătărie. În majoritatea timpului, bunica se descurca singură la duș. Pusesem un scăunel sub para dușului, așa încât nu avea de făcut decât să întindă mâna după șampon și săpun. Cu toate acestea, era foarte important să mai fie cineva în baie, cu ea, în caz de accident.

Trebuia s-o ajute să intre și să iasă din cabina de duș, deci West avea s-o vadă goală. *Dumnezeule!*

Zece minute mai târziu, după ce am rezolvat chestiunea facturii, am urcat în grabă spre baie. Am aruncat o privire prin ușa întredeschisă, fără să-mi fac cunoscută prezența.

West stătea sprijinit de chiuvetă, cu spatele la duș. Îi povestea bunicii că, atunci când avea patru ani, îi făcuse duș pisicii mamei lui. Bunica râdea în hohote. Apa i se scurgea pe spate. Își freca un braț cu buretele.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Nu se poate! Dacă eram în locul mamei tale, ți-aș fi dat o mamă de bătaie.

— A vrut să-mi dea o mamă de bătaie, doamnă S. Singurul lucru care m-a salvat a fost că am șters-o repede de acolo.

Replica lui aproape că a făcut-o să se răstoarne de pe scaun de atâta râs. Am zâmbit. Aveam o senzație plăcută în piept.

De parcă-mi simțise prezența, ochii lui West s-au ridicat și i-au întâlnit pe ai mei. A surâs, fără să comenteze despre faptul că-i spionam.

— Am terminat. Dă-mi prosopul, tinere!

După ce bunica s-a șters și s-a înfășurat în prosopul de baie, West a ajutat-o să ajungă în camera ei. I-am lăsat singuri.

Jumătate de oră mai târziu, am băgat-o pe bunica în pat și m-am întors în camera mea.

L-am găsit pe West tolănit pe patul meu, aruncând în aer unul dintre pompoanele mele de majoretă și prinzându-l de fiecare dată. M-am așezat la birou, am deschis laptopul și am accesat site-ul Universității Sheridan. Voiam să verific dacă profesoara McGraw îmi răspunsese la ultimul e-mail. Bănuiam că n-o făcuse. Îmi ignorase toate rugămințile încă de când se hotărâse să mă pice dacă nu făceam eforturi să joc în piesa de teatru. Deocamdată nu discutasem cu Finlay. Phoenixul meu lăuntric încă nu se simțea capabil să apară pe scenă.

— Tex? a zis West, în spatele meu.

Zgomotul pomponului aruncat în aer mă liniștea.

— Da.

— O să mă lași vreodată să te văd nemachiată?

Am încercat să-mi păstrez calmul.

— De ce întrebi?

— Știu cum arăți goală, și totuși uite că încă sunt aici. Dar nu te-am văzut niciodată nemachiată. Nu ți se pare ciudat?

— Nu. Nu mă simt în largul meu să apar fără machiaj în fața altora.

— Karlie te-a văzut fără machiaj. Și Marla la fel.

Am tăcut. El nu era nici Karlie, nici Marla. Era băiarul pe care-l iubeam — cu adevărat, nu doar o pasiune trecătoare. Nu doream să vadă cea mai urâtă parte a corpului meu.

Revelația faptului că-l iubeam nu m-a șocat. În sinea mea, știam de ceva timp.

Eram îndrăgostită de West St. Claire.

Îl iubeam la nebunie.

Era cel mai complicat băiat pe care-l întâlnisem vreodată: drăguț, grijuliu, bun, responsabil. Dar și violent, agresiv, nonșalant și crud.

Și nu mă săturam de el. Tremuram de teamă la gândul că, mai devreme sau mai târziu, relația noastră urma să ia sfârșit. După absolvire, West se va muta și eu voi rămâne aici, jelind faptul că-l pierdusem.

— Mi-ar plăcea să-ți sărut fața fără să am senzația că sărut un perete, a adăugat West.

M-am răsucit spre el. Simțeam cum zidurile mele de apărare se ridicau din nou.

— Apropo, West: nu ți se pare nedrept că tu știi ce mi s-a întâmplat, dar tu nu mi-ai spus niciodată ce ți s-a întâmplat *ție*?

Nu mă îndoiam că West nu intenționa să-mi dezvăluie secretul lui cel mai întunecat. În privința asta, nimic nu se schimbase. Refuza să discute cu ai lui atunci când îl sunau și răspundea în doi peri ori de câte ori aduceam vorba despre perioada când locuise în Maine.

— Viața e nedreaptă, mi-a trântit-o el.

— Mda... Mă gândeam eu că n-o să-mi spui.

— Nu vrei să știi.

— De ce nu vreau să știu? am întrebat eu.

M-am întors cu fața către laptopul meu. Mă prefăceam că tastez, făcând eforturi să par relaxată. În realitate, mă simțeam încordată. Bineînțeles că doream să știu. Voiam să aflu totul despre el. Singurul lucru care mă împiedica să-l întreb pe Easton de ce West se purta așa era loialitatea pe care o simțeam față de tipul din patul meu.

— Pentru că n-o să mă mai poți privi în ochi după ce o să auzi ce-am făcut, a răspuns West. Am încheiat discuția!

Șuieratul pomponului s-a oprit. Pieptul meu era răscolit de neliniște. Îmi închipuiam că lucrul care i se întâmplase lui West era foarte diferit de ce pățisem eu.

Cicatricele mele erau la vedere, la suprafață.

Ale lui erau lăuntrice, adânci.

Era desfigurat în interior și arăta perfect în exterior. O combinație mortală.

— Reign dă o petrecere sâmbăta asta, m-a anunțat el. Vii și tu!

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Reign e un dobitoc.

— E inofensiv, a zis West. În plus, la un moment dat va trebui să ieși în lume, să dai piept cu oamenii. O să mergi la petrecere!

— De ce să merg?

— Pentru băutură. Pentru dans. Ca să fii o studentă normală.

— Nu sunt o studentă normală, am subliniat eu. Iar singura prietenă pe care o am n-o să vină cu mine. Karlie are de învățat în weekendul ăsta. Ești nebun?

— Din câte știu, nu-s nebun, dar nici n-aș exclude complet posibilitatea. Mi s-a dus vestea că fac chestii ciudate. O să vin să te iau la ora opt.

— Ia stai! Vrei să mergem la petrecere *împreună*?

Am făcut ochii mari. În afară de munca în rulotă, până acum nu făcuserăm nimic împreună în public, în Sheridan. West mă

ajuta cu bunica, dar considerasem că era un fel de troc. El avea grijă de mine la fel cum și eu aveam grijă de el.

S-a ridicat din pat.

— Da, împreună. Nu ești familiarizată cu termenul ăsta?

— Eu... nu știam că suntem...

Încercam să-mi exprim nedumerirea.

— Împreună-împreună, am explicat eu.

Cât de elocventă ești, Grace!

— Nu credeai că suntem împreună-împreună? a repetat el uimit.

— De ce aș crede? Îmi tot repeți că facem sex ocazional.

— Da, dar tot înseamnă ceva.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Nu cred.

— Ia stai! Sunt cumva sugărețul tău?

Ochii lui au sclipit obraznic.

— *Sugăreț?* am bolborosit eu, zăpăcită.

— Știi tu... Persoana care le stimulează pe vedetele porno sau le face puțin sex oral, ca să le excite înainte de filmare. Cineva care-ți rezolvă problemele, astfel încât atunci când Făt-Frumos apare în oraș, călare pe un cal alb, tu să fii gata pentru el. Asta sunt eu?

Zâmbea, dar îmi dădeam seama că nu glumea. Având în vedere că mă tot pisa cu regula lui despre sexul „fără obligații", micul lui discurs mă uimea.

— Nu ești sugărețul meu. Dar ai spus că preferi aventurile de-o singură noapte.

— Și totuși uite că am făcut sex cu tine multe nopți la rând, a zis el sec.

— Mă ignori când suntem la facultate.

— Da, pentru că m-ai rugat să te ignor.

Ce se întâmpla aici? Ne certam sau ne declaram sentimentele unul față de celălalt?

— Știu. Dar tot mă simt ciudat când te prefaci că nu exist, am recunoscut eu. Poate ar trebui să nu mă mai ignori.

— Poate că da. Hai să începem de sâmbăta asta: te iau cu mine la petrecerea lui Reign!

— Bine. Dar să știi că refuz să socializez.

— Și eu la fel. Tocmai de-aia o să mă-nsoțești. Cel puțin o să fim ursuzi împreună. East mă tot pisează să-mi arăt fața în public.

Așadar de asta se ducea la petrecere: Easton îl bătuse la cap să-și facă apariția acolo. West avea reputația unuia care nu dă doi bani pe astfel de prilejuri de socializare.

West a luat pomponul de pe patul meu. L-a aruncat din nou spre tavan și a zâmbit larg.

— La naiba, Texas! Noi doi o să ieșim la întâlnire.

Capitolul 15

Grace

A doua zi, eu și Karlie tocmai ieșiserăm din sala de lectură a bibliotecii universitare și ne îndreptam către camioneta mea.

— Nu e o întâlnire, am insistat eu. Easton îl obligă să iasă în lume. Probabil c-o să stăm într-un colț și o să ne bosumflăm împreună.

Nu credeam asta cu adevărat. De fapt, nu voiam ca prietena mea cea mai bună să se simtă lăsată pe dinafară. West St. Claire și Karlie Contreras nu frecventau aceleași cercuri. Nu mi-ar fi plăcut să creadă c-o las baltă ca să stau cu puștii cool.

Karlie m-a cercetat cu scepticism. Știa că mă culcam cu West. Pe de-o parte, era entuziasmată pentru că, în sfârșit, ieșisem din carapacea mea. Pe de altă parte, se temea că West avea să mă rănească. West nu era deloc genul de tip care vrea relații stabile.

Karlie m-a avertizat:

— Să nu bei nimic decât dacă-ți torni singură în pahar! Și ține-ți mobilul aproape tot timpul! Să ai grijă de tine, da?

— Ce vrei să spui?

Și-a ferit privirea, de parcă știa că ochii ei mi-ar fi spus ceva ce nu voia să știu.

— Îți amintești când te-ai dus la o întâlnire aranjată cu Easton Braun, iar eu i-am spus lui West unde sunteți?

Îmi aminteam. Știam că Easton mă invitase în oraș doar ca să-l pună pe West pe jar. Îi făcusem jocul pentru că nu doream să pierd prietenia lui West. De asta avusese nevoie ca să-și bage mințile în cap și să conștientizeze că nu se putea purta cu mine oricum avea chef, deci fusesem de acord.

— Da, și?

— West mi-a zis c-o să-mi facă lipeala cu Miles Covington dacă-i zic unde vă poate găsi. Nu de asta i-am spus, bineînțeles. Pur și simplu am vrut să-l perpelesc puțin. Am uitat despre aranjamentul nostru, dar apoi Miles *chiar* m-a invitat în oraș.

Am exclamat cu entuziasm:

— E minunat! Miles e un tip grozav. Când am fost în Plaza, păreai interesată de el.

Karlie s-a încruntat. Se uita la mine de parcă o luasem razna.

— Știi că n-am nicio șansă cu el. M-a invitat doar pentru că West i-a cerut s-o facă. Miles a spus că nu vrea să devină dușmanul lui West. Băiatul tău minunat e teroristul campusului. Exact genul de pușți de care ne feream când eram copii. Îi manipulează pe toți ca un păpușar. Nu știu ce să zic, Shaw. Mi se pare că West se bucură de prea multă putere pe-aici.

— Karlie, West a vrut să întâlnești un băiat dră...

— Nu-i vorba doar despre Miles. Am auzit că West s-a încurcat cu niște indivizi periculoși. A acceptat să lupte cu tipi dubioși, s-a amestecat cu infractori. Prin oraș circulă multe bârfe. Când l-am angajat, nu mi-am dat seama că e piază rea.

Rolurile se inversaseră: acum eu îi țineam partea lui West, iar Karlie considera că ar trebui să fiu cu băgare de seamă.

— Karl, ce anume ai aflat?

Își rodea unghiile, sfâșiată între dorința de a-mi spune și cea de a evita o ceartă.

— Am auzit că West a acceptat un al doilea meci cu Kade Appleton. Îl știi pe Appleton? E din partea locului. Se spune că și-a bătut până la sânge iubita gravidă. Din cauza asta, a fost dat afară din Liga de Arte Marțiale.

Am dat aprobator din cap. West îmi spusese că Appleton nu luptă cinstit. Inima mea s-a strâns într-un ghem de amărăciune. Dacă ar fi fost adevărat că meciul nu se anulase, West mi-ar fi spus, nu? El îmi spunea totul.

În afară de lucrurile care contează cu adevărat.

— O să-l întreb, i-am zis lui Karlie.

— Sfătuiește-l să nu se lupte iar cu Appleton! Dacă se pune rău cu oamenii nepotriviți, și tu ai putea da de bucluc, fiindcă ai legături cu el.

— West e prea deștept ca să se încurce cu infractori, am declarat eu cu multă convingere. Și nu m-ar pune niciodată în pericol.

— West nu se teme deloc. Curajul vine la pachet cu prostia și cu nechibzuința. Iar West le are din plin pe toate trei.

Sigur că avea dreptate.

Am deschis portiera din dreptul șoferului.

— Nu-ți face griji! West e un măr bun.

Un măr[1] verde, glazurat.

Și, posibil, otrăvitor.

[1] Joc de cuvinte derivat din expresia idiomatică *to be a bad apple* („a fi poamă rea", „a fi o influență proastă pentru ceilalți").

Eram amândoi pe motocicleta lui, îndreptându-ne spre petrecerea lui Reign, când l-am întrebat pe West:

— Ai acceptat un al doilea meci cu Kade Appleton?

Vântul fierbinte îmi flutura părul. Purtam o rochie mini, albă cu buline roz, și pantofi roz, cu tocuri. Îmi asumasem riscul de a purta mâneci din dantelă. Dacă oamenii se uitau mai atent, ar fi putut vedea cicatricele de pe brațul meu stâng. Dar lângă West mă simțeam în largul meu și frumoasă. O pasăre phoenix renăscută, care-și întindea aripile aurii și se avânta spre soare.

West și-a răsucit capul spre mine. În spatele căștii, ochii lui străluceau ca niște faruri în întuneric.

— De unde-ai auzit asta?

— Nu contează. E adevărat sau nu? Nu vreau să dai de belea.

— Parcă-ai fi maică-mea!

Am trecut pe lângă magazinele de pe strada principală, pe lângă minimarketul Albertsons, pe lângă cafeneaua micuță și pizzeria orașului. Nu se vedea țipenie de om. Toți erau la casa frăției studențești de care aparținea Reign.

— Răspunde la întrebare, West!

— Și dacă ar fi adevărat?

— O să te rog frumos să te retragi din luptă. Data trecută, Appleton aproape că te-a omorât.

— Am câștigat meciul.

— Da, dar erai pe jumătate mort! i-am întors-o eu, încercând să nu mă enervez. Cum te aștepți să dorm noaptea, când știu c-o să te bați cu un nemernic care și-a stâlcit în bătaie prietena gravidă?

— Nu mă aștept să dormi. Mă aștept ca, după ce îi tăbăcesc fundul, să mă întâmpini acasă. Preferabil goală și purtând o fundă la gât.

L-am repezit, deloc amuzată de imaginea pe care o zugrăvise:

— Te baţi cu el sau nu?

Presimţeam că, dacă Appleton primea o altă şansă de a se lupta cu West, avea să-l omoare.

S-a încordat sub degetele mele. Era nervos. Ghinion! Nu voiam să-l las să-şi rişte viaţa pentru bani. Era prima noastră ceartă, de când deveniserăm un cuplu. Chiar dacă-mi provoca o stare de rău, m-am ţinut tare pe poziţii. Poate că de asta refuza West să se îndrăgostească. Atunci când iubeşti pe cineva şi acel cineva te răneşte, îţi simţi sufletul sfâşiat în bucăţi.

— O să-i spun lui Max că anulez meciul. Nu mă mai bate la cap, femeie!

A parcat în faţa unei clădiri din cărămidă roşie, cu coloane albe.

Ne îndreptam către intrare, croindu-ne drum printre grupurile de petrecăreţi. Mă căzneam să-mi amintesc de ce mi se păruse o idee bună să vin aici. Ochii mei rătăceau peste oamenii din jur. Am rămas înmărmurită.

West omisese să-mi spună un detaliu foarte important despre petrecere: avea o tematică. Iar tema era „Îmbracă-te cu orice, în afară de haine!".

O mulţime de fete stăteau pe gazonul din faţa casei. Se înfăşuraseră în fâşii de folie protectoare, cu bule, şi îşi încinseseră mijlocul cu curele. Le purtau ca pe nişte rochii mini, fără bretele. Toate îi făceau cu mâna şi îi trimiteau bezele lui West. Când treceam pe lângă ele, îmi aruncau priviri iscoditoare. Un grup de tipi care îşi fixaseră animale de pluş în dreptul sculelor aşteptau la uşă, supraveghindu-i pe cei care intrau.

— Salut, St. Claire! Care-i treaba?

M-a luat repede de mână şi a mârâit:

— Daţi-vă la o parte!

Unul dintre tipii aproape goi a ridicat o mână.

— Îmi pare rău, omule, dar nu puteți intra! Știi cum e treaba: dacă nu accepți regulile, nu participi la petrecere.

Un alt tip ne-a arătat un afiș lipit pe ușă: „Dezbracă-te sau cară-te!".

Un student înalt și blond m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ai venit cu o bucățică bună, St. Claire. Scumpo, ai nevoie de cineva care să te ajute să te dezbraci?

West i-a aruncat o privire care l-a trezit instantaneu pe blond din amețeala provocată de băutură.

— O să-ți dau foc și o să folosesc resturile tale drept gustări, dacă mai îndrăznești să te uiți la ea! l-a amenințat West, cu voce glacială și plină de venin.

Mi-a strâns și mai tare mâna. Părea enervat la culme că era pus în situația asta.

— Acum cară-te naibii de-aici! s-a răstit West.

— Scuze! a zis blondul. N-am știut că e iubita ta.

Tipii de la intrare s-au dat la o parte și noi am intrat.

Câțiva membri ai frăției se foloseau de o saltea mare drept sanie, făcându-și vânt în josul scării interioare. Cu toții purtau cutii de carton pe post de chiloți.

West mă trăgea după el. Am traversat câteva camere. Ne-am oprit în bucătărie, să ne luăm ceva de băut. Mi-a dat o sticlă de bere și a desfăcut alta pentru el. Am sorbit din sticlă. M-am sprijinit de insula de bucătărie și m-am uitat de jur împrejur.

— Te distrezi? s-a interesat West.

— Enorm, i-am răspuns sarcastic.

L-am zărit pe Max. Avea la braț o fată. Melodia *Sixteen Years*, a trupei Vandoliers, bubuia în boxe. Mi-am zis că omul responsabil de *playlist*-ul petrecerii avea gusturi foarte bune.

Tipa de lângă Max a întins brațul și a gesticulat spre West. Evident, ardea de nerăbdare să-i fie prezentată.

— Revin într-o secundă, mi-a zis West.

M-a strâns ușor de umăr și s-a dus să discute cu cei doi. Am sorbit iar din bere.

Urma să se retragă din luptă, pentru mine. Acest gând mă făcea să mă simt importantă și frumoasă. Mi se părea că pentru el nu mai eram doar o aventură.

Când West a ajuns la Max, tipa a început să țopăie de bucurie și l-a rugat pe iubitul meu să facă un *selfie* cu ea. West i-a aruncat o privire agasată, dar a acceptat. Apoi a trimis-o imediat la plimbare. El și Max s-au retras într-un colț și au început discute.

Tess s-a apropiat de mine. Ținea în mână o sticlă de bere.

— Bună, Grace! Ce costum nostim ai! Probabil ție ți se pare că ești goală dacă porți altceva în afară de hanorace.

Purta o rochie complicată, făcută din trandafiri adevărați, vopsiți în negru. Costumația ei abia dacă o acoperea. După pleoapele grele și după felul cum se legăna, mi-am dat seama că era beată.

— Bună, Tess! Ce mai faci? Cum merge munca la piesă?

Eram prezentă la fiecare repetiție, deci știam că nu mergea deloc bine. Ea și Lauren se ciondăneau non-stop. Tess se simțea jignită pentru că nu primise rolul pe care îl dorea. Trebuie să recunosc că Lauren nu era cea mai bună alegere pentru rolul lui Blanche. Dar, cinstit vorbind, nici nu credeam că vreo studentă din grupa mea era capabilă să se ridice la nivelul lui Vivien Leigh[1].

[1] Actrița Vivien Leigh a jucat rolul lui Blanche în ecranizarea piesei *Un tramvai numit dorință* (1951). Pentru interpretarea ei a primit Premiul Oscar.

— Destul de bine, a bolborosit ea. Sper să vină impresari și vânători de talente la premieră. Altfel, am pierdut degeaba o grămadă de timp.

Am zâmbit. Simțeam înțepătura invidiei.

— Sunt sigură că o să vină mulți vânători de talente, i-am zis eu.

Tess s-a sprijinit de insula de bucătărie. Amândouă ne uitam la West și la Max. Tess a sughițat zgomotos.

— E foarte drăguț că ai început să ieși cu Westie. Cine ar fi crezut că, muncind împreună cu el, o să-i câștigi prietenia?

Nu am corectat-o. Credea că eu și West eram doar prieteni. Știam că Tess îl plăcea. Să mă laud în fața ei cu relația noastră nu-mi stătea în fire.

În ciuda defectelor ei, o simpatizam pe Tess. Îmi amintea de vechea Grace. Se purta amabil cu toată lumea, indiferent cât de populari erau. Tess făcea parte și dintr-un program universitar: membrii erau studenți și îi vizitau săptămânal pe bătrânii din oraș. Încă din primul an de facultate, Tess o vizita pe Doris, prietena bunicii.

— Da, West e grozav, am încuviințat eu.

— Chiar este. Mi se pare naspa că oamenii născocesc zvonuri cum că voi doi sunteți un cuplu. Jur că studenții adoră bârfele și scandalurile. La urma urmei, băieții și fetele pot fi *doar* prieteni. Doar nu suntem animale!

Am observat că West și Max se certau aprins, în colțul lor.

Tess a sughițat din nou, pe urmă a dus la gură sticla de bere. Nu a așteptat să contribui la monologul ei. A luat tăcerea mea drept o invitație să continue.

— Când am auzit că tu și West ați fi împreună, mi-am zis că nu se poate. Știi că întotdeauna te-am susținut, Grace. Chiar pot să mă recunosc în tine. Locuiești cu bunica ta, nu?

— Da.

— Și pe mine m-au crescut bunicii. Îi vizitez de fiecare dată când am ocazia. Le-am spus bârfitorilor să-și vadă de treaba lor. Tu și West pur și simplu vă susțineți unul pe celălalt. Doar ești isteață. Știi foarte bine că, dacă faceți sex, se întâmplă doar pentru că lui West îi e milă de...

Mi-a aruncat o privire piezișă și s-a crispat, dar și-a încheiat ideea:

— ... povestea vieții tale.

Am hotărât s-o fac pe proasta. I-am zâmbit dulce.

— Povestea vieții mele? Habar n-am ce vrei să spui, Tess. Am avut o copilărie minunată chiar aici, în Sheridan.

Și-a dus o mână la inimă.

— Vai! Draga de tine! Chiar nu știi la ce mă refer. Câteodată, nici eu nu-mi dau seama de realitate, atunci când sunt într-o anumită situație. Vreau să spun că Westie a avut parte de o viață grea. Pare traumatizat. Are nevoie de cineva care să-l facă să se simtă bine. Să simtă că ajută pe cineva. Nu știu ce părere ai tu, dar eu nu m-aș înjosi niciodată atât de mult încât să accept să-i fiu iubită doar fiindcă îi e milă de mine.

West avea dreptate: era timpul să-i pun pe ceilalți la punct.

I-am trântit-o imediat:

— Sunt convinsă că te-ai înjosi în fel și chip, dacă așa l-ai putea avea pe West.

M-am răsucit spre Tess. Pentru prima oară după mulți ani, mă simțeam sigură pe mine.

Zâmbetul ei s-a ofilit imediat.

— Știu la ce te gândești când te uiți la mine, Tess. Nu mă apreciezi pentru că am mare grijă de bunica mea. De fapt, îi mulțumești Cerului că nu ești în locul meu. Îți prețuiești frumusețea și te folosești de ea. Ei bine, draga mea, într-o zi o să

constați că nu ești nici cea mai drăguță fată din campus, nici cea mai frumoasă de la locul tău de muncă. Frumusețea e un capitol scurt din viața ta. Doar o minciună dulce. Un cadou misterios, împachetat în hârtie elegantă. E adevărat că darurile frumos împachetate sunt mai atrăgătoare, dar sunt sigură că lucrurile pe care le am eu de oferit, sub hârtia *mea* de împachetat, valorează mai mult decât cuvintele urâte pe care mi le-ai spus acum.

Mi-am îndreptat umerii și, cu bărbia sus, m-am îndepărtat de ea. În oglinda aflată pe peretele din fața mea o vedeam pe Tess. Rămăsese cu gura căscată. Era palidă și părea răvășită, cu inima țăndări.

M-am dus la baie. Un șir de fete își așteptau rândul. M-am așezat la coadă și i-am scris un mesaj lui Karlie.

Grace: Tess Davis tocmai a insinuat că West e iubitul meu doar pentru că-i e milă de mine.

Karlie: Cum să nu! De parcă lui St. Claire îi plac gesturile caritabile! Ce proastă!

Mă simțeam bine la gândul că o înfruntasem pe Tess.

După zece minute de așteptat, a venit rândul meu. Ușa băii s-a deschis și două fete au ieșit. Chicoteau, trăgându-și nasul și frecându-și nările.

Am pășit în baie. Eram gata să închid ușa, când un braț s-a ivit din spatele meu și a deschis-o larg.

— Nici să nu-ți treacă prin cap! m-am răstit eu. Trebuie să-ți aștepți rândul, așa cum am făcut toa...

Necunoscutul m-a împins în baie. A închis ușa în spatele nostru, cu un zgomot ușor. Am făcut câțiva pași înapoi și m-am răsucit, ca să văd cu cine aveam de-a face.

— Dumnezeule! West, tu nu bați la ușă?

Și-a înghesuit corpul într-al meu, lipindu-mă de chiuvetă. Inima mea făcea acrobații. Ochii lui erau pe jumătate închiși, întunecați și plini de dorință.

— Te-am căutat, Tex.

Respirația lui îmi dezmierda fața. Mirosea a bomboane cu aromă de măr și a rumeguș. Așa mirosea omul capabil să mă distrugă fără să mă atingă nici măcar cu un deget.

— Am văzut că încă aveai de discutat cu Max, așa că m-am retras în baie, să-mi pudrez nasul, am glumit eu.

Bănuiam că locul ăsta era într-adevăr plin de „pudră", dar nu una pe care fetele o folosesc când se machiază.

— I-ai spus că vrei să anulezi meciul? l-am întrebat, cu sufletul la gură.

A aprobat în tăcere. Mi-a cuprins coapsele cu palmele lui bătătorite.

— I-am frânt inima și contul bancar, dar am făcut-o. Tess arată ca naiba, a comentat el.

Gura lui o atingea ațâțător pe a mea. West și-a strecurat mijlocul între coapsele mele.

— A încercat să intre în vorbă cu mine, a adăugat el. M-a întrebat dacă tu și eu ne-o tragem.

Am strâns din buze.

— Serios? Ce i-ai spus?

— Să-și vadă naibii de treaba ei.

— A mai spus ceva?

— N-am stat prin preajmă, ca să aud.

Buzele lui presărau săruturi pe pielea gâtului meu.

— A insinuat c-o faci fiindcă ți-e milă de mine, am explicat eu, încercând să ignor dârele de plăcere care se nășteau în mine, la fiecare sărut al lui West. A zis că ea nu s-ar înjosi niciodată să devină o iubită din milă. I-am spus că s-ar înjosi în multe feluri.

West a râs.

— Poate că am o față urâtă, dar când vine vorba de replici usturătoare, Tess Davis nu se compară cu mine, m-am lăudat eu.

West mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat pe obraz.

— Ești al naibii de sexy, Tex, dar ai și o gură afurisită. Într-o zi, o să te bage în bucluc.

Mi-a aruncat șapca în chiuvetă. Limba lui a descris o linie de la fruntea mea până la bărbie. Mi s-a făcut pielea ca de găină. Am râs și l-am plesnit peste umăr.

— Ai grijă să nu-mi strici machiajul, St. Claire! Ce naiba-mi faci?

— Îți arăt ce suntem noi unul pentru celălalt.

Limba lui îmi cutreiera gâtul, lăsând în urmă un fior delicios. Dinții lui au atins gulerul rochiei și au continuat să coboare. A îngenuncheat. Degete aspre m-au apucat de mijloc. Am suspinat când fața lui a ajuns în dreptul pântecului meu. West a ridicat poalele rochiei și mi le-a potrivit în jurul taliei. Chiloții mei din bumbac alb erau umezi. Mi-a sărutat sexul pe deasupra lenjeriei. A închis ochii și a inspirat cu nesaț. A gemut lasciv, cu gura lipită de chiloții mei. Tremuram de nerăbdare.

— Salut, păsărica lui Grace! Sunt eu, West. Mă bucur că ne întâlnim din nou.

Ochii mai că-mi ieșeau din orbite.

— De fapt, încă nu ne-am întâlnit „față în față". De obicei, îl trimit pe mesagerul meu la tine. S-ar putea să-l cunoști. E însoțit de o pereche de testicule.

Mi-am mușcat buzele ca să-mi înăbuș râsul.

— Dar trebuie să discutăm o chestiune urgentă, așa că ar fi bine să avem o întrevedere între patru ochi. Te deranjează dacă scăpăm de chiloți?

A ridicat privirea spre mine, jucând sugestiv din sprâncene.

Am dat aprobator din cap.

— Sunt nerăbdătoare să văd ce urmează.

Mi-a tras chiloții în jos, și-a lipit gura de sexul meu și a depărtat faldurile de piele cu limba. Un val fierbinte de plăcere mi-a cutreierat șira spinării. Cu o mână i-am înșfăcat părul ciufulit, iar cu cealaltă m-am sprijinit de chiuvetă.

Dumnezeule!

— Păsărica lui Grace, uite care-i treaba: posesoarea ta nu e sigură în legătură cu relația noastră. De curând, mi-a bătut aproape nu foarte subtile, așa că am luat-o cu mine la o petrecere. Știi ce s-a întâmplat după aia?

Cu vârful limbii, a început să deseneze cerculețe în jurul clitorisului. A strecurat un deget în mine. Coapsele mele au zvâcnit, iar de pe buze mi-a scăpat un sunet pe care nu-l mai auzisem vreodată.

Cineva a bătut cu putere în ușa băii.

— Hei! Ieșiți de acolo, idioților! Am nevoie la toaletă.

West a ignorat strigătele. Îmi sugea clitorisul și mă stimula cu degetul, fără grabă. Genunchii mi s-au înmuiat. Mi-a săltat un picior pe umărul lui, astfel încât să poată atinge un punct mai adânc și mai sensibil din interiorul meu.

Gâfâiam.

— O, Doamne!

Mă simțeam foarte aproape de orgasm. Deodată, West și-a scos degetul din mine. Mi-a lins păsărica pe îndelete.

A continuat pe un ton cât se poate de firesc:

— Prin urmare, așa cum spuneam, Grace nu e sigură că suntem o pereche. Ce crezi că ar trebui să fac ca să-i demonstrez că am intenții serioase?

L-am tras de păr, ca să ridice privirea spre chipul meu, și am mârâit:

— Fă-o să-și dea drumul!

A ridicat o sprânceană.

— Văd că vorbești despre tine la persoana a treia. Când ți se face sex oral pierzi câteva puncte IQ, Texas?

— Continuă să mă iei peste picior, și o să-ți pierzi capul! l-am amenințat eu.

Ușa s-a zgâlțâit din nou.

— Ce mama dracului! Deschideți odată!

Buzele lui West mi-au atacat clitorisul din nou. Degetul lui împingea mai repede. Cu un țipăt, m-am sfărâmat într-un milion de bucățele. Spasmele alergau prin mine. Tot corpul meu ardea. West nu și-a desprins buzele de pielea mea decât după ce undele orgasmului s-au risipit. Mi-a ridicat chiloții. Mi-a sărutat iar lenjeria, însoțindu-și gestul cu un zâmbet și o mângâiere.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, păsărico! Data viitoare când eu și Grace mai avem neînțelegeri, o să vin direct la tine.

S-a ridicat, m-a luat de mână și m-a cuprins într-o îmbrățișare aprigă. Tremuram în brațele lui. Ceva din ceea ce se întâmplase adineauri mă emoționa. Poate pentru că West îmi spusese că nu îi face sex oral tipelor cu care se culcă. Pentru el, era ceva important. Mi-am lipit fața de umărul lui.

— Știi ce vreau să fac acum? a murmurat el în părul meu.

— Ce?

— Sex cu iubita mea. Vreau să i-o trag iubitei mele chiar în secunda asta. Ești gata?

— O, da!

West a ieșit din baie, ștergându-și gura cu dosul palmei. I-a aruncat un zâmbet obraznic tipului înmărmurit care aștepta în fața ușii.

West l-a luat peste picior:

— Îmi pare rău, scumpo! Tampoanele sunt în sertarul de jos. Fă-ți de cap!

Am plecat în grabă de la petrecere, aproape alergând spre Christina.

Capitolul 16

West

Max: Îmi pare rău, omule! Shaun spune că lupta o să aibă loc. Am încercat să-l conving. Jur!

Max: A zis că te lasă în pace dacă îi dai banii pe care o să-i piardă din cauza anulării meciului. Ce să-i spun lui Kade?

Mă învoisem să lupt încă o dată cu Kade Appleton, dar asta se petrecuse înainte ca relația mea cu Grace să devină serioasă. După ce îmi exprimasem dorința de a anula meciul — ca s-o liniștesc pe Tex —, Appleton, care fusese de acord cu toate regulile pe care i le transmisesem prin Max, acum câteva săptămâni, mă trăgea la răspundere și îmi adresa un ultimatum: plătește daunele sau luptă!

Pretențiile lui nu aveau sens. Nu pierduserăm niciun sfanț, din moment ce încă nu vânduserăm niciun bilet. Lupta nici măcar nu fusese anunțată oficial. Dar a încerca să te înțelegi cu Appleton și cu impresarul lui era ca și cum ai pune un broscoi râios să învețe algebră.

West: Spune-i să se ducă la dracu'!

Stăteam în rulota cu *tacos*. Mi-am îndesat telefonul în buzunarul din spate al jeanșilor. Ziua meciului se apropia. Nu voiam s-o mint pe Grace, dar nici prin cap nu-mi trecea să-i dau ticălosului niște bani pe care nici măcar nu-i aveam.

— Ce s-a întâmplat?

Iubita mea mi-a aruncat un zâmbet șmecheresc și m-a mângâiat pe braț. Tocmai ne pregăteam să închidem rulota. Se înserase.

Am sărutat-o pe frunte. Voiam să discutăm despre întorsătura cu lupta, fără să fim întrerupți.

— Nimic. Mi-a trimis Max un mesaj. Crezi că Marla poate să stea cu bunica ta câteva minute în plus? Aș vrea să mâncăm ceva înainte să mergem acasă.

Acasă. Aproape că mă mutasem cu Grace. Din fericire, East era din cale-afară de ocupat trăgându-le-o tuturor fetelor din campus, așa că nu îl deranja absența mea.

— O s-o întreb, a zis Grace.

A început să pună în frigider cutiile cu provizii. M-am aplecat să trag oblonul, când am surprins o mișcare în întuneric. Două perechi de ochi se zgâiau la mine, din spatele unor măști negre de schi.

Erau doi bărbați masivi și al naibii de amenințători.

Am auzit un țăcănit, apoi țeava rece a unei arme s-a lipit de încheietura mea.

— Deschide ușa, dacă nu vrei să-ți pulverizez brațul!

Ordinul era clar. Am pășit în spate, cu brațele ridicate. Mi-ar fi plăcut să le ciocnesc capetele unul de celălalt.

— O să-ți dau banii, am spus eu calm.

Cu coada ochiului, am văzut că Grace înlemnise.

— Știm că nu ești singur. Deschide, naibii, ușa! a cerut bărbatul.

— Dacă vrei banii, n-ai decât să-i iei! Dar dacă vrei fata, va trebui să treci de mine. Te previn că n-o să fie plăcut.

Nu avea niciun rost să mă prefac că Texas nu era aici.

Omul a ridicat arma și a tras. Glonțul mi-a zgâriat un umăr și s-a înfipt în acoperișul de metal al rulotei. Adrenalina vuia prin mine. Mă mâncau palmele. Nu mă caracteriza să stau cu mâinile-n sân când eram provocat.

Dacă se ivea o ocazie, plănuiam să-i fac una cu pământul.

— *Deschide ușa!*

Grace a văzut că sângeram. A țipat și a descuiat ușa, cu degete tremurânde.

Drace! Nu!

Bărbații mascați nu au pierdut timpul. S-au năpustit în rulotă, răsturnând toate obiectele care nu era fixate cu șuruburi în podea. Am împins-o pe Grace în spatele meu. Și-a scos telefonul din buzunar. În vreme ce eu mă ocupam de jigodia numărul unu, jigodia numărul doi i-a smuls mobilul din mână, apoi l-a aruncat pe scaunul șoferului. Pe urmă jigodia numărul doi s-a îndreptat spre mine. Deci nu banii din casa de marcat îi interesau.

Atacatorul a încercat să mă lovească. M-am eschivat și l-am izbit în piept. Am auzit sunetul unor coaste fisurate. S-a îndoit de mijloc.

L-am înhățat de guler pe amicul lui și l-am azvârlit departe de Grace. Știam că tipul pe care-l zgâlțâiam avea arma. I-am smuls-o din mână și am aruncat-o pe geam. Am ridicat pumnul, pregătit să-l fac knock-out, când partenerul lui m-a înșfăcat de tricou și m-a izbit de frigider. M-au pus la podea, apoi au început să mă lovească în coaste, în umeri și în cap.

Strigătul ascuțit al lui Texas mi-a străpuns timpanele. Grace a sărit în spinarea unuia dintre tipi. Încerca să-l îndepărteze de mine.

— Lăsați-l în pace! a urlat ea.

De ce nu luau banii ăia blestemați și nu se cărau? Răspunsul era limpede: nu veniseră pentru bani. Veniseră să-mi vină de hac.

Când celălalt tip se pregătea să mă izbească în obraz cu talpa, l-am apucat de picior și l-am tras la podea, lângă mine. Se zbătea, iar eu am profitat de ocazie: i-am cuprins pieptul între coapsele mele, ca într-o menghină. Am înșfăcat o conservă de fasole și l-am lovit în față. Nasul lui a trosnit.

Următoarea mea lovitură l-a nimerit în frunte. Masca lui se îmbiba de sânge.

L-am izbit în gură și am auzit zgomot de dinți rupți. În curând, îl loveam cu atâta furie, încât probabil că sub masca lui nu mai rămăsese decât o baltă de sânge. Vedeam roșu în fața ochilor. Mă gândeam numai la faptul că viața unei persoane la care țineam era în pericol.

Celălalt atacator încerca să iasă din rulotă, gemând de durere. O auzeam pe Texas țipând isteric. La început, am crezut că se speriase de rănile mele.

— Îl omori! West, oprește-te! Te rog! Dumnezeule! Oprește-te!

Brațele ei m-au cuprins pe după gât. A încercat să mă desprindă de nenorocitul ăla. Grace și-a lipit fruntea de a mea. Plângea în hohote. M-am ridicat de la podea. Am strâns-o în brațe și i-am sărutat creștetul.

Știam că reacția mea o înspăimântase. Tipul de sub mine era inconștient, poate chiar mort. Zăcea într-o baltă de sânge. Celălalt tip bâjbâia pe podea, căutându-și mobilul și gemând de durere.

— Mai lasă-mă o secundă! am rugat-o eu.

M-am apropiat de necunoscutul care se văita. Am călcat cu talpa bocancului pe degetele lui. A scos un urlet. I-am smuls masca de pe cap. L-am recunoscut: fusese în anturajul lui Appleton, în seara în care luptasem cu el.

Când am dezvelit chipul celuilalt tip, nu am aflat nimic în plus. Știam cine erau și de ce veniseră aici.

Tipul conștient tremura ca frunza, clănțănind din dinți. M-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— Spune-i șefului tău că-l salut, ia-ți amicul cu tine și nu te mai întoarce niciodată aici!

M-am întors spre Grace, ca să le dau timp s-o șteargă. Dacă mai erau pe-aici când sosea poliția — cu siguranță, Grace avea să sune la poliție —, nu ar fi dat deloc bine pentru mine. Ar fi ieșit la iveală activitățile mele ilegale, inclusiv meciul pentru care mă pregăteam.

Grace se zbătea în brațele mele.

— Stai! Lasă-mă să-mi iau telefonul! Trebuie să...

Am strâns-o mai tare.

— Mai întâi, liniștește-te!

Idiotul Numărul Unu l-a scos pe Idiotul Numărul Doi afară din rulotă, în întuneric. Felul în care se mișca dădea de înțeles că mâine-dimineață avea să se deplaseze în cârje.

— Trebuie să chemăm poliția, a declarat Grace.

În continuare, se căznea să-mi scape din brațe. Încercam să trag de timp, ca să-i las pe cei doi să dispară.

— Ești sigură? N-au luat niciun sfanț din casa de marcat.

— Glumești? *Trebuie* să anunțăm poliția. Sau măcar pe doamna Contreras și pe Karlie, ca să vedem cum vor să procedeze. Uită-te la tine! Te-au bătut rău de tot.

Am luat-o de mână. Podeaua era alunecoasă din pricina sângelui. Să curățăm rulota avea să fie o mare bătaie de cap.

— Iubito, sunt doar doi derbedei care au căutat-o cu lumânarea.

— Aveau o *armă*, West!

— Nu au folosit-o.

— Te-au împușcat în umăr!

Am tras de gulerul tricoului. Pielea mea era roșie și iritată, dar bănuiam că glonțul nici măcar nu mă zgâriase ca lumea. Mă înroșisem de la efort.

— Sunt în regulă.

— Mi se pare că nu iei situația în serios, m-a dojenit Grace. Cumva știi ceva ce eu nu știu?

A mijit ochii la mine.

Cu cât ar fi aflat mai multe despre Appleton și despre tâmpeniile pe care le făcea el, cu atât ar fi fost mai implicată. Nu-mi puteam permite s-o pun în pericol. Era problema mea și eu trebuia s-o rezolv. De acum înainte, pentru siguranța ei, aveam să ascund și mai mult lucrurile astea față de Grace.

Nu mai puteam anula meciul, dar, atâta timp cât Appleton nu știa despre existența lui Tex, nu-i putea face rău. Plănuiam să lupt, să-l stâlcesc pe ticălos în ring, să iau banii și să-l scot definitiv din viața mea.

— Ai dreptate, am încuviințat eu. Hai să le spunem lui Karlie și doamnei Contreras. Trebuie să afle și ele.

Jigodiile alea două își luaseră tălpășița.

Mai câștigasem puțin timp.

Două ore mai târziu, mă aflam în camera lui Grace, proaspăt ieșit din duș. Scaunul acela de lemn pe care Texas îl pusese în cabina de duș, pentru bunica ei, s-a dovedit de mare folos în seara asta. Fiecare mușchi din trupul meu urlase de durere când jetul fierbinte de apă îmi biciuise pielea.

Pe jumătate dezbrăcat, m-am întins pe patul ei. Așternuturile miroseau a miere, a șampon și a parfumul ei unic. Discutam în scris cu Reign și cu East, într-un *group chat*. Nu avea sens să-l adaug pe Max. Ratatul ăla nu era bun de nimic.

East: Sunt sigur că Appleton a pus totul la cale! Pot să pun pariu. Ți-am spus să nu accepți prima luptă, West!
Reign: Trebuie să te răzbuni. Altfel, o să pari slab.
East: Reign, ești drogat?! De ce să-l zgândărească pe Appleton?
Reign: Pentru că a făcut porcăria asta. În plus, i-ar plăcea să i-o tragă iubitei lui West.
Reign: Exagerez, West. Nimeni nu vrea să i-o tragă lui Grace.

Tare mi-ar fi plăcut să mă duc acasă la Kade Appleton și să distrug tot ce-mi pica în mână, inclusiv mutra lui afurisită. Dar nu puteam. Trebuia să-mi țin capul la cutie și să mă asigur că relația mea cu Grace rămânea secretă.

Pentru că Grace era slăbiciunea mea.

Iar Appleton era expert în a exploata slăbiciunile altora.

West: Fără răzbunare! O să-mi scot pârleala în ring. Apropo, Grace nu trebuie să afle despre meciul cu Appleton.
Reign: Cum naiba îți închipui că n-o să afle? Vestea o să se răspândească imediat.
East: Westie, Reign are dreptate.
West: O să-i spun lui Grace când se apropie ziua meciului. Are destule pe cap. Nu trebuie să-și facă griji și pentru asta.

Era ocupată cu găsirea unui îngrijitor pentru Savannah și, pe deasupra, o îngrijora perspectiva de a rata un semestru de facultate. Planul meu era s-o anunț cu o zi înainte de meci că lupta nu se anulase. Să-i explic de ce trebuia să lupt cu Appleton, deși încercasem să mă eschivez, și s-o asigur că totul se va termina în mai puțin de douăzeci și patru de ore. În felul ăsta, Grace și-ar fi făcut griji pentru mine doar o zi, nu săptămâni întregi.

East: O să-i spun lui Max să fie discret cu vânzarea biletelor.
West: Mulțumesc! Reign, cum merge treaba cu Tess?

Reign: Nu merge. În continuare, e în limbă după tine.
East: O să-i treacă.

După ce se purtase urât cu Tex, nu prea o agream pe Tess, dar susțineam din toată inima ideea ca Reign să i-o tragă lui Tess. Cu cât ateriza mai repede în poala idiotului ăluia, cu atât mai puțin avea s-o necăjească pe Grace.

East: Ai vorbit recent cu ai tăi, West?
West: Nu.
East: Ești oribil!

Când Grace a intrat în camera ei, tocmai le trimiteam băieților o fotografie cu noile mele vânătăi. Grace își ștergea părul umed cu un prosop. Abia ieșise din duș. Purta fond de ten, ca întotdeauna. Mă cuplasem de ceva timp cu fata asta, dar tot nu știam cum arată fața ei sub tonele de machiaj.

Încă era speriată de ceea ce se întâmplase în rulotă, dar se mai liniștise. O sunaserăm pe doamna Contreras, ca s-o anunțăm despre atac. Așteptaserăm împreună sosirea polițiștilor, dăduserăm o declarație, după care fuseserăm trimiși acasă. Doamna Contreras fusese și ea acolo. Se întorsese la secție cu șeriful Jones, ca să depună o plângere.

Texas s-a lungit în pat, lângă mine, și mi-a sărutat umărul rănit. Mi-am petrecut un braț pe după ea, mușcând-o ușurel de gât. A închis ochii. Respirația ei îmi gâdila maxilarul. Degetele ei desenau cerculețe pe tatuajul meu.

— Cui îi scrii mesaje?

— Lui East și lui Reign.

Grace și-a dres glasul, apoi a întrebat:

— Doar lor?

— Cui altcuiva să-i mai scriu?

Oare uitase că nu eram un fluturaș care zboară din floare-n floare?

— Lui Tess, a murmurat ea.

Am pufnit sarcastic și i-am dat la o parte buclele aurii care-i căzuseră pe obraz. Semăna atât de mult cu un înger, încât uneori voiam să-i ating spatele gol, ca să mă asigur că nu avea aripi.

— Am impresia că ești verde de gelozie, Tex.

— Mai ții minte când ne-am întâlnit prima dată?

Sigur că-mi aminteam. Se întâmplase în seara când pierdusem pariul cu Tess și le cumpărasem tuturor sucuri și *tacos*. În seara aia, probabil că eu și Tess păruserăm apropiați. Ceva mai târziu, o aplecasem peste Ducati și i-o trăsesem în cimitirul de fiare vechi, răstindu-mă la ea să nu zgârie vopseaua motocicletei. Normal că păruserăm apropiați.

În dimineața următoare, după partida cu Tess, o dusesem acasă și mă descotorosisem de numărul ei de telefon. Mă oprisem la rulotă, ca să dau interviu pentru slujbă și să mă asigur că postul nu fusese ocupat.

— Îmi aduc aminte puțin, am mințit eu.

Mi se părea stânjenitor să recunosc că mare parte din ce-mi aminteam din seara aceea avea legătură cu Grace, nu cu Tess.

— De ce întrebi?

— Tess a vrut să știe ce semnificație are tatuajul tău.

Inima mi s-a oprit pentru o secundă. Grace a continuat pe un ton precaut:

— Ce semnifică tatuajul, West?

Trebuia să-i spun. Altfel, ar fi crezut că o puneam în aceeași oală cu Tess. Însă Tess era o aventură de-o noapte, iar Grace... Grace era o partidă pentru fiecare noapte. O iubită. Prima fată la care țineam cu adevărat după mult, mult un timp. Avea dreptul să afle adevărul.

— „A" vine de la „Aubrey". Așa o chema pe sora mea mai mică.

— Mi-ai spus că ești singur la părinți.

A deschis ochii. Genele ei au fluturat pe pieptul meu.

— Nu. Am spus că nu mai am frați. Așa e. Sora mea a murit când avea șase ani. Pe atunci, eu aveam șaptesprezece.

S-a lăsat o tăcere grea.

— Îmi pare tare rău, a zis Grace, într-un târziu. Cum s-a întâmplat?

— Un accident de mașină.

— Erai și tu în mașină?

I-am răspuns răstit:

— Nu!

Rana pe care moartea lui Aubrey o deschisese în mine era prea dureroasă. Nu doream s-o zgândăresc iar.

— Poftim, Tex! Acum știi ceva ce Tess nu știe. Nimeni nu a aflat, în afară de East. Putem încheia subiectul?

Nu mi-a răspuns, și pe bună dreptate. Iar mă purtasem ca un nemernic morocănos.

Am tăcut amândoi vreo zece minute. Speram din tot sufletul să n-o mai aducă pe Aub în discuție.

— Ești bine? am întrebat în cele din urmă, când am simțit că aproape adormise.

— Da.

Știam că era o minciună, dar n-am mai insistat.

Grace

„A" vine de la Aubrey.

Nu venea de la „anarhie", „anihilare" sau de la alte cuvinte, așa cum închipuisem pe vremea când fuseserăm doar prieteni, când încercasem să-l descifrez pe enigmaticul West St. Claire.

Aubrey. Ce nume frumos! Piesele de puzzle se așezau în sfârșit la locurile lor, creând o imagine tragică.

West suferise o pierdere foarte grea. Părinții lui erau distruși după moartea fiicei lor. Probabil că fuseseră în mașină când se produsese accidentul. Poate că *ei înșiși* fuseseră motivul accidentului.

West se străduia să-i repună pe picioare din punct de vedere financiar, dar tot nu-i iertase pentru moartea lui Aubrey.

Da. Asta se întâmplase.

L-am strâns în brațe pe iubitul meu mai tare decât de obicei.

Îl iubeam cu fiecare bucățică din inima mea... ba chiar un pic mai mult de-atât.

Capitolul 17

Grace

La prima oră, Lauren mă aștepta la universitate, lângă camioneta mea.

— Profesoara McGraw te cheamă la ea în birou. Acum!

Era răgușită, ca și cum de o lună încoace fuma șaptesprezece pachete de țigări pe zi. Purta o eșarfă, chiar dacă betonul sfârâia din pricina arșiței. Am coborât din mașină. În drum spre biroul profesoarei McGraw, mă gândeam: *Aoleu! Nu poate fi de bine.*

McGraw mă aștepta, cu mâinile împreunate pe birou.

— Vrei să renaști, Grace Shaw. Vrei să fii o pasăre phoenix. E la mintea cocoșului, fiindcă rucsacul tău, inelul cu văpăi, tragedia vieții tale mi-o spun răspicat. Încerci să te faci mică și aștepți să se petreacă schimbarea. Dar ca să te preschimbi într-un phoenix, trebuie să lupți. Să-ți iei zborul. Ei bine, azi e ziua ta norocoasă.

Îmi stârnise curiozitatea. Nu se înșela deloc. Nu băgasem de seamă că oamenii îmi acordau atenție la facultate.

Abia de curând încetasem să mă simt ca o pasăre timidă.

— Biata Lauren a descoperit că are noduli pe corzile vocale, deci n-o mai putem lua în considerare pentru piesă. Avem nevoie de o nouă Blanche, iar tu ai nevoie de un rol ca să treci de semestrul ăsta. Te-am înscris pe lista candidaților, iar domnul Finlay e de acord să preiei rolul.

Am vrut să intervin, dar ea a vorbit în continuare:

— Așa cum îmi închipui că știi, și Tess Davis a vânat rolul ăsta. E foarte disciplinată, dar, dacă i-aș da rolul lui Blanche, studenții o să-și închipuie că insistând pot obține de la mine tot ce vor. Nu vreau să se creadă asta. Premiera are loc în mai puțin de o lună. Să nu-mi spui că ești nepregătită! Cunoști replicile pe de rost, le poți recita chiar și în somn. Cruz a stat cu ochii pe tine în timpul repetițiilor. De mult avea dubii în privința lui Lauren. După cum ai auzit, nu își învață replicile.

Oamenii mă observaseră! Gândul acesta m-a însuflețit.

— Știu replicile, am zis încet, încercând să-mi vin în fire.

Blanche era rolul principal.

Ocazia capitală.

Cireașa de pe tort.

Aveam să trec semestrul.

Gândul de a urca pe scenă fără șapca mea de baseball mă făcea să mă cutremur, dar nu m-am descurajat. Mulțumită lui West, îmi scosesem șapca de baseball de zeci de ori.

Sunt capabilă să joc în piesă.

Această revelație mi-a tăiat răsuflarea. Puteam să fac o treabă bună în rolul lui Blanche. Citisem piesa de atâtea ori, încât creierul meu înșira replicile mele preferate de fiecare dată când adormeam. În visele mele, vechea Grace — cea fără cicatrice — stătea pe scenă, jucând alături de Marlon Brando.

Aveam să promovez anul universitar și să-mi învinge tracul.

— Spune ceva! m-a îndemnat profesoara. Nu-mi place tăcerea asta. Îi iei sau nu locul domnișoarei McCarthy?

— Da. E o onoare pentru mine, doamnă McGraw.

Buzele ei au schițat un surâs afectuos, care mi-a încălzit inima.

— În sfârșit, phoenixul renaște!

La o oră după întrevederea mea cu profesoara McGraw, Cruz Finlay a adunat toată distribuția piesei în sala de repetiții din Lawrence Hall, ca să facă anunțul oficial. Lauren stătea bosumflată lângă mine, jucându-se cu eșarfa ei. McGraw mă asigurase că munca pe care o depusese Lauren până acum avea să contribuie la nota ei pentru întregul semestru și că urma să promoveze fără probleme. Mă simțeam ușurată. Oricât de mult îmi doriserm o asemenea oportunitate, nu voiam s-o văd pe Lauren suferind.

— Rahat! Ce naspa pentru tine, Lo! Prin urmare, înțeleg că rolul lui Blanche e disponibil? a întrebat Tess, zâmbindu-i spăsită lui Lauren.

— De fapt, nu! a intervenit Finlay. Altcineva a primit rolul. Faceți cunoștință cu noua Blanche! Grace Shaw!

Studenții au aplaudat șovăitor. Se uitau când la mine, când la Lauren, ca și cum ar fi cerut permisiunea de a sărbători vestea. Mi-am plecat capul, cu obrajii în flăcări.

Lauren și-a dat ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai mult entuziasm, oameni buni!

Lauren m-a îmbrățișat, apoi mi-a șoptit la ureche:

— Meriți pe deplin rolul. Am văzut cât de mult te-ai implicat în proiectul ăsta, încă din prima zi. Mă bucur că l-ai obținut tu, Shaw!

— Mulțumesc.

— Bravo, Grace! m-a lăudat Aiden, colegul care îl juca pe Stanley. Mă bucur că ni te alături.

Cu toții m-au îmbrățișat și m-au felicitat. Tess nu se număra printre ei. Nu mă miram. De la o vreme, Tess nu prea ne înghițea nici pe mine, nici pe West.

West. Abia așteptam să-i spun despre rol. Avea să fie în al nouălea cer. La fel și Karlie. Și bunica Savvy...

Dacă azi mă recunoaște.

— Ne vedem cu toții la ora patru, ne-a zis Finlay. Să fiți aici!

A urcat scara și a dispărut. Studenții s-au risipit în grupuri, sporovăind și râzând.

Când am ridicat capul, m-am trezit față-n față cu Tess. Ca și mine, rămăsese în urmă. Strângea din buze, cu ochii înnourați de furie. Dezamăgirea îi urâțea fața.

I-am zâmbit politicos.

— Uau! a exclamat ea. Felicitări! Nu-s sigură ce-o să câștigi din treaba asta. Doar n-o să primești vreun Premiu Tony cu... cu...

— Cu fața mea? am completat eu fraza. Mi-o tot repeți. Hai să-ți dau un sfat, Tess! Dacă nu poți schimba o situație, renunță!

Umerii ei s-au pleoștit.

— Pur și simplu nu-i corect. E așa de... așa de egoist! Aproape toate actrițele care-o joacă pe Blanche s-au transformat din anonime în staruri. Cele care au apărut în spectacolele din afara Broadway-ului, în piese de teatru puse în scenă de școli și chiar în ecranizările piesei. Ai văzut vreodată filmul *Totul despre mama mea*?

Și-a înclinat capul, aruncându-mi o privire neîncrezătoare. Am ridicat din umeri.

— M-am gândit eu că nu l-ai văzut. În film apare un personaj obsedat de o actriță care-o joacă pe Blanche. Blanche e magică. Emblematică! Eu *m-am născut* să joc rolul ăsta. Iar tu...

Tess a oftat.

— Deja ai pus mâna pe West. Pricep! Ai câștigat. E al tău. Nici măcar nu-mi mai pasă. Dar nu mi-o lua și pe Blanche! Te rog, Grace! Cu rolul ăsta aș da lovitura. Mi-ar putea deschide multe uși. Pentru tine, rolul ar fi un început... și un sfârșit. Nici măcar nu vrei să fii pe scenă. Eviți să joci de când te cunosc. N-o să ai niciodată o carieră de actriță. Chiar de-ai vrea, n-ai nicio șan...

Și-a ferit privirea. Știa că din nou depășise orice limită. Agitată, a început să se plimbe prin încăpere.

— Îți ofer rolul Stellei, mi-a propus Tess. O să te pun în legătură cu agentul meu. Ne-am putea ajuta reciproc. Da!

A pocnit din degete, cuprinsă de o revelație.

— O să fie grozav! Știi că mereu te-am susținut.

Chiar își închipuia că, prin simplul fapt că nu se purta aiurea cu mine, îmi făcea o favoare uriașă?

— Nu se poate, Tess! În viață, trebuie să-i lași pe ceilalți să-și savureze victoria. Eșecurile te călesc sau te doboară. Tu alegi.

Mi-am înălțat bărbia. I-am cercetat chipul frumos, dar dureros de pustiu.

— Vrei să-mi iei totul, nu? a murmurat ea. N-o să te oprești până nu mă distrugi.

Începeam să-mi pierd răbdarea.

— Glumești, Tess? Ai întreaga lume la picioare. Am obținut tot ce am acum — rolul ăsta, pe West, *viața* mea — după ce am muncit de două ori mai mult decât ai muncit tu.

Părea tot mai frustrată.

— Exact! Cât se poate de exact, Grace! Tot ce vei realiza vreodată în carieră va fi câștigat cu mare greutate. E limpede că McGraw ți-a dat rolul ăsta ca să-ți ușureze situația și să poți

promova anul. Eu sunt cea nedreptățită. Eu sunt cea care pierde rolul vieții ei!

Știam că, în adâncul ei, Tess nu era o persoană rea. Din întâmplare, își dorea toate lucrurile pe care le aveam eu. Până anul ăsta, când apăruserăm în peisaj West și rolul lui Blanche, fusese cea mai de treabă colegă de facultate.

Dar apoi n-am mai fost invizibilă pentru ceilalți.

Am devenit rivala ei.

Și am câștigat.

— Tess, îmi pare rău că te simți aiurea, dar n-am de gând să renunț la rolul care îți place ție. Și nici la iubitul meu n-o să renunț. Sper să-ți vină mintea la cap și să-ți dai seama că nu-i OK să te porți așa. Să ai o zi bună! Ne vedem la ora patru.

M-am răsucit pe călcâie și am plecat. Privirea ei îmi pârjolea spatele.

Nimeni nu mă avertizase despre ce urma când phoenixul răsărea în cele din urmă din cenușă, scuturându-și aripile măreț.

Nu știusem că trebuie să mă lupt cu monștri și cu alte creaturi.

În ciuda libertății câștigate, încă aveam bătălii de dat.

Și toate urmau să fie sângeroase.

Capitolul 18

Grace

După o repetiție tensionată, în care Tess s-a bosumflat și s-a certat cu Finlay pentru orice fleac — lumina de pe scenă, ora târzie, manuscrisul ei pătat cu cafea, vremea neplăcută („E prea cald. N-am putea continua mâine?") —, eram stoarsă de puteri.

M-am îndreptat spre camioneta mea.

Eram așa de obosită, că m-am mulțumit să-i trimit un mesaj lui West, ca să-i dau vestea bună că obținusem rolul. Eram foarte bucuroasă. Nu m-am îndurat să-i răspund lui West când m-a sunat. În clipa asta nu eram capabilă să exprim entuziasmul pe care îl merita o conversație cu iubitul meu. Mi-am zis că mâine o să-i aduc un sendviș și o să-i povestesc pe îndelete ce se întâmplase cu McGraw.

Am parcat în fața casei mele. De la etaj răzbătea un adevărat vacarm. Spatele mi s-a încordat. Marla țipa. Cineva zgâlțâia o ușă.

— Deschide, băbătie! N-o să te mai rog o dată! O să-l chem pe șeriful Jones să dărâme ușa.

Doamne! Ce s-a întâmplat?

Mi-am aruncat rucsacul pe podea și am urcat repede scara. Marla bătea cu pumnii în ușa băii. Avea fața roșie și părul ciufulit. Pumnii îi erau înroșiți și umflați.

A țipat asurzitor:

— Savannah! Deschide imediat!

Zgomotul apei care curgea răzbătea din spatele ușii.

— Nu! i-a răspuns bunica.

Glasul ei a răsunat asemenea unei monede aruncate într-o pușculiță goală: găunos și strident.

— Nu mă mai păcălești! Vrei s-o convingi pe draga mea Courtney să se drogheze iar. Nu deschid! Nu te cunosc, domnișoară! O să-l chem pe șeriful Jones să te aresteze. Asta e proprietatea mea! Oi fi eu bătrână, dar îmi cunosc foarte bine drepturile.

Nu mă miram că bunica n-o recunoștea pe Marla, dar era prima dată când i se opunea.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o, punându-i o mână pe umăr.

Marla și-a șters sudoarea de pe față și a clătinat din cap, neajutorată. Când s-a întors spre mine, am observat că plânsese.

— Nu mai pot să fac munca asta, scumpo! Îmi pare tare rău. Nu mai pot. Bunica ta...

Marla s-a schimonosit, silindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Bunica ta nu se simte bine. Dacă o ții aici, fără diagnostic și fără tratament, nu-i faci o favoare. Dacă o trimiți la un cămin de bătrâni nu înseamnă că încerci să-ți ușurezi *tu* traiul, scumpo. Aș vrea să pricepi că nu e un gest egoist. În momentul ăsta, îi faci bietei femei un deserviciu. Nu mai e capabilă să aleagă singură. Nu mai e lucidă. Trebuie dusă într-un loc unde cineva se poate ocupa cu adevărat de nevoile ei.

Glasul i s-a stins. Bărbia îi tremura.

— Grace, nimeni nu va accepta să se angajeze în locul meu. Trebuie să accepți ideea asta.

Am îmbrățișat-o scurt, apoi m-am pregătit să bat la ușa băii.

Apa începea să se scurgă pe sub ușă. Respirația aproape că mi s-a curmat când am văzut pelicula de apă curgând pe lângă pantofii mei FILA. Oare bunica voia să umple cada? Habar n-aveam cum reușise s-o încuie pe Marla pe dinafară. N-ar fi trebuit să fie singură în baie.

Ai zis c-o să schimbi încuietorile cu unele care pot fi descuiate mai ușor, m-a dojenit o voce lăuntrică. *Îți tot repeți că bunica ta nu e așa de nesăbuită, că nu e capabilă să facă un lucru atât de periculos. Încă o minciună pe care ai ales să o crezi.*

— Bunico, sunt eu, Gracie-Mae! Nepoata ta! Te rog, deschide ușa! Vreau să te ajut.

— Care Gracie? a întrebat ea, bănuitoare. Nu cunosc nicio Gracie-Mae. Singurele mele rude sunt Freddie și Courtney a mea. Iar ea are probleme pentru că niște lepădături ca tine încearcă să-i vândă droguri. Dar n-am de gând să mai permit asta. Gata! Așa-i, Courtney, scumpo?

Cu cine vorbea?

Doamne! Cât de gravă era starea ei?

Deja cunoșteam răspunsul. Doar mă prefăceam că nu-l știu.

Am bătut cu disperare în ușă. Apa continua să se scurgă. Acum se strecura în jos, pe trepte. Bunica avea să se înece. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva. Chiar dacă îl chemam pe șeriful Jones, mă temeam că, până ajungea el aici, ceva rău avea să se întâmple.

— Să știi că intru!

Am făcut un pas înapoi. Mi-am luat avânt, pe urmă mi-am izbit umărul în ușă.

În afară de faptul că m-am lovit zdravăn, nu s-a întâmplat nimic.

Rabat!

— Bunico!

Pumnii mei bubuiau în ușă. Nicio reacție.

Am lovit iarăși cu umărul în lemnul ușii. Mă înțepau ochii din cauza lacrimilor. Am scotocit după telefon și l-am sunat pe West. A răspuns după primul apel.

— Bună, Tex! Care-i treaba?

— Am nevoie de tine aici. Bunica s-a încuiat în baie, iar apa curge pe sub ușă. E ud *peste tot*, West!

— Vin acum!

Am auzit clinchet de chei și scrâșnetul bocancilor lui pe pietriș.

— Mi-e teamă să nu ajungi prea târziu...

Mă împotmoleam în cuvinte.

— Ar fi trebuit să fiu aici. Marla nu se poate descurca singură cu ea.

Și ce propui? Vrei să lași baltă facultatea ca să ai grijă de cineva aflat într-o stare jalnică și care nici măcar nu-și amintește cine ești?

West nu închisese telefonul. L-am auzit turând motorul motocicletei.

— Ai cardul de credit la îndemână? m-a întrebat el.

— Nu am card de credit, am murmurat eu, roșind.

— Nu ai niciun fel de card? Poate unul de fidelitate sau de sănătate...

— Am cardul de bibliotecă.

— E din plastic?

— Da.

— O să-ți explic cum să descui ușa. Ia cardul!

Am dat fuga la parter. Am pus mobilul pe *speaker* și mi-am căutat portofelul în rucsac. Degetele îmi tremurau așa de tare, că abia după trei încercări am reușit să scot cardul de bibliotecă. Am urcat iar. Îngrozită, am observat că apa ajunsese la parter.

Îl auzeam pe West, care gonea pe motocicletă. Probabil că își îndesase telefonul în cască, așa cum îl văzusem făcând adeseori.

— Ai cardul?

— Da.

— Strecoară-l între ușă și cadru, chiar deasupra încuietorii. L-am ascultat. Aveam inima cât un purice.

— Acum înclină cardul spre mânerul ușii! Încearcă să-l îndoi între încuietoare și cadru.

— OK.

Am mișcat cardul înainte și înapoi, simțind cum încuietoarea se închide și se deschide iar, dar nu până la capăt. Eram într-un hal fără de hal. Tremuram toată. A răsunat un *clic*, iar ușa s-a deschis. Am împins-o și am dat buzna înăuntru. Bunica era în cadă, complet îmbrăcată. Apa îi ajungea până la bărbie. M-a pironit cu privirea. Ochii îi erau tulburi.

Se uita la mine ca și cum voia să mă strângă de gât.

— S-a deschis! am strigat ușurată în telefon.

Mi-am aruncat mobilul în chiuveta goală. M-am repezit la bunica și am închis numaidecât robinetul.

— Ieși imediat de-aici, pușlamaua diavolului! a urlat bunica. Afară din casa mea! Afară din viața mea!

Am rămas înmărmurită.

— Uită-te la tine! mi-a șuierat ea. *Monstrule!*

În zăpăceala mea, uitasem să-mi pun șapca de baseball.

— Te-a atins diavolul, și acum ești însemnată! Hidoasă și întinată atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Ai venit s-o iei pe Courtney, așa-i?

— Bunico, nu! Nu știi...

— Știu cine ești.

Dintr-odată, vocea ei părea sinistră.

— Grace. *Gracie-Mae*. Ce pacoste mai ești și tu, Gracie! Din cauza ta a fugit maică-ta. O copleșeai. Erai prea zgomotoasă, prea plângăcioasă, îi cereai prea multe. Când mi te-a dat, te-am privit și mi-am zis că am făcut o afacere proastă. O nepoată la schimb pentru o fiică. Nu te-am vrut niciodată. Ai luat-o de lângă mine. *Tu!*

A îndreptat spre mine un deget tremurător. Nările îi fremătau. Stătea în apă rece. Buzele i se învinețiseră, iar pielea ei căpătase o nuanță foarte palidă. Avea să se îmbolnăvească de pneumonie dacă mai rămânea mult aici. Trebuia s-o scot din cadă, însă nu reușeam să-i stăvilesc șuvoiul de cuvinte.

— Fiică netrebnică a diavolului! Singura mea consolare e că Dumnezeu a făcut dreptate. Te-a pedepsit dându-ți înfățișarea asta. Acum îți ispășești toate păcatele!

A ridicat ochii spre tavan. A zâmbit, ca atinsă de o rază invizibilă de soare, și a chicotit cu amărăciune.

— Toată lumea crede că tu ai dai foc casei. Nimeni n-a aflat secretul, Gracie-Mae. Nimeni nu știe ce-am făcut în noaptea aia.

După o pauză chinuitoare, bunica mi-a dat lovitura de grație:

— Am făcut-o dinadins. Mi-am lăsat țigara aprinsă lângă boneta mea de noapte, ca să ia foc. Nu mai voiam să trăiesc. Nu voiam să trăiești nici tu.

Mi-a scăpat un țipăt sălbatic. M-am repezit la bătrână. Apucând-o de tivul rochiei, am scos-o din cadă și am târât-o în camera ei, ca să-i schimb hainele. Am trântit-o pe așternutul înflorat al patului, ca pe un sac de cartofi. Am luat un prosop și am început s-o șterg. Încerca să se împotrivească, dar mi-am văzut mai departe de treabă.

Aveam senzația că inelul cu văpaie ruptă îmi ardea pielea. Voiam să-l arunc pe podea și să-l calc în picioare. Bunica mă

minţise. Bijuteria nu-mi îndeplinise nicio dorinţă. Tot ce făcea era să-mi aducă aminte mereu că eram un copil nedorit.

Bunica Savannah mă învinovăţea pentru toate: pentru că mama se autodistrusese, pentru că familia Shaw se ducea de râpă. Pentru ea, eram o povară, o piatră de moară de care voia să scape.

Lacrimile îmi înceţoşau privirea.

Aproape că reuşisem s-o şterg complet, când am simţit o mână pe umăr.

— Du-te, Tex! m-a îndemnat West. Mă ocup eu.

— Dar...

— *Du-te!*

Am fugit din cameră. Nu îndrăzneam să-l privesc în ochi şi să-i citesc gândurile. Tot ce ţinea de mine era complicat şi deprimant, iar eu mă întrebam, pentru a nu ştiu câta oară, de ce West rămânea alături de mine, când ar fi putut avea o relaţie mult mai reuşită cu oricare dintre fetele care venerau pământul de sub tălpile lui.

Am intrat în baie. După ce am încuiat uşa, am făcut duş. Prosoape îmbibate de apă, periuţe de dinţi şi săpunuri zăceau împrăştiate peste tot. Mi-am frecat cu înverşunare fiecare bucăţică de piele, sub jetul fierbinte al apei. Voiam să mă lepăd de ziua asta îngrozitoare. Mi-ar fi plăcut să mă descotorosesc şi de faţa mea hidoasă.

Când am ieşit în hol, l-am auzit pe West. Era în camera bunicii. Îi vorbea liniştitor, ca s-o facă să doarmă. O gelozie iraţională mi-a străpuns inima.

Eu ar trebui să fiu cea pe care o mângâie. West e al meu.

Am intrat tiptil în camera mea. Mi-am pus pijamaua şi m-am prăbuşit în pat, cu privirea pironită în tavan. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

După ce bunica a început să sforăie, West a ieșit din camera ei. A făcut curat în baie, a spălat cu mopul podeaua din hol și treptele scării interioare. Apoi a coborât în bucătărie, ca să pregătească niște cafea. Auzindu-l trăind, *respirând*, existând în casa mea, mă simțeam în siguranță. West era un dar de la Dumnezeu. În seara asta nu m-aș fi putut descurca de una singură cu bunica.

În cele din urmă, a urcat spre camera mea. Judecând după zgomote, mi-am dat seama că a pus două căni pe podea. Și-a sprijinit fruntea de cealaltă parte a ușii închise. Mă speria faptul că-i cunoșteam atât de bine limbajul trupului, că intuiam ce anume făcea în casă în fiecare clipă. Parcă l-aș fi văzut făcând toate lucrurile acelea.

— Deschide ușa, Texas!

Nu i-am răspuns. În năuceala mea, uitasem să mă machiez. Nu voiam să mă vadă așa. În plus, auzise la telefon lucrurile îngrozitoare pe care bunica le spusese despre mine. Situația era și-așa destul de neplăcută. Nu aveam chef să fiu văzută. Inima mea fusese frântă de multe ori, dar niciodată așa de brutal ca astăzi.

— Vreau să-ți văd fața, Tex.

Emoția din vocea lui mă uimea. Părea foarte tulburat.

— Bine. Peste cinci minute!

M-am ridicat în capul oaselor.

— Vreau să te văd *nemachiată*!

Frica mi se încolăcea pe șira spinării, sufocându-mă.

— Nu știi ce-mi ceri, West.

— Pune-mă la încercare!

— Ai auzit ce-a zis bunica. Sunt hidoasă. Sunt fiica diavolului.

— Ești frumoasă. Ești iubita mea.

— A vrut să ne omoare pe amândouă...

Am izbucnit în plâns.

— Nu, Grace. Bunica ta era confuză când a zis asta. A vrut să te rănească, nu să te omoare. Incendiul a fost un accident.

Dar nici el, nici eu nu puteam ști asta. Nu aveam cum s-o întreb dacă într-adevăr incendiase casa dinadins. Bunica nu mai era lucidă și nu-mi putea răspunde coerent. Era prea dureros pentru noi toți.

Am aruncat o privire în oglinda de pe biroul meu. M-am uitam la imaginea răsfrântă în ea, surprinzând o frântură din ce avea să vadă West în câteva secunde. Nu purtam niciun pic de machiaj. Istoria mea — tragedia mea — îmi fusese întipărită pe chip. Jumătatea stângă a feței era desfigurată. Ochiul stâng ușor strâmb, puțin mai mic decât cel drept, din cauza cicatricii rămase după operația de reconstrucție. Sprânceana inexistentă. Petele violete.

M-am apropiat de ușă. Am deschis-o iute, ca să nu am timp să-mi pierd curajul.

Stăteam față-n față, în tăcere. Ochii lui mă sorbeau. West îmi cerceta jumătatea stângă a feței de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în memorie. *După ce m-a văzut, n-o să mai fie la fel*, mi-am spus eu. *De-acum înainte, ori de câte ori o să se uite la mine, indiferent dacă port machiaj, va avea în fața ochilor imaginea asta.*

Expresia lui West nu-i trăda gândurile. Simțeam că mă năruiam pe dinăuntru. Dacă hotăra să plece, phoenixul meu nu ar fi fost capabil să se ridice dintre dărâmături.

Dar nu a plecat.

A pășit în cameră. Mi-a mângâiat cicatricele cu atâta blândețe, încât îmi venea să plâng. M-a privit în ochi. Degetele lui tremurau. I-am sărutat mâna. Una dintre lacrimile mele a căzut în palma lui.

— Ascultă-mă cu atenție, Grace Shaw! Ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Când mă uit la tine, văd

o luptătoare. Văd tărie sufletească, putere și dârzenie. Îmi tai răsuflarea. Nimeni și nimic nu va schimba acest lucru.

Am deschis gura, dar nu puteam rosti niciun cuvânt. Am încercat din nou să vorbesc, să-mi regăsesc vocea. Nu știam ce avea să-mi iasă pe gură. Probabil adevărul. Cel mai mare secret pe care-l poate destăinui cineva.

— Te iubesc și asta mă sperie! am recunoscut eu. Te-am iubit încă de când m-ai ajutat s-o găsesc pe bunica, în noaptea aia oribilă, când nu m-ai lăsat să refuz ajutorul de care aveam atâta nevoie. Îmi ții inima în palmă.

A închis ușa. S-a aplecat și a depus pe buzele mele cel mai înfocat sărut.

Sărutul care a rescris povestea noastră.

Sărutul care m-a făcut să mă simt cea mai frumoasă fată din lume.

Un sărut care avea gustul victoriei.

— Grace, nu-ți voi frânge inima!

West

Sărutul acela avea gust de minciună.

Îi spusesem lui Grace că nu-i voi frânge inima, dar mă vedeam făcând exact lucrul pe care negasem că-l voi săvârși.

Trebuia să pun distanță între noi. Kade Appleton era cu ochii pe mine. Fiindcă mă mutasem pe jumătate în casa lui Grace, ea devenise o țintă.

În zori, am plecat spre casă. Așteptam la o intersecție, când un tip călare pe un Harley a apărut din senin și s-a izbit de mine. Am fost azvârlit de pe Christina și am aterizat în mijlocul șoselei. Din fericire, la ora asta nu prea era trafic.

Sâsâiam de durere. Simțeam că-mi rupsesem cel puțin două degete. Am auzit tropăitul unor bocanci Am ridicat privirea. Tipul s-a lăsat pe vine, la nivelul ochilor mei. Mi-ar fi plăcut să-i smulg casca de pe cap și să-i fac cunoștință cu pumnul meu, dar nu mă puteam mișca din cauza izbiturii și a durerii.

— Ce iubită mișto ai! a spus necunoscutul. Ar fi păcat să i se întâmple ceva.

S-a ridicat și s-a întors la Harley-ul lui.

Trebuia să mă asigur că Grace era în siguranță. Cu orice preț.

Chiar dacă asta presupunea să o pierd.

Capitolul 19

Grace

Trecuse o săptămână de când participam activ la repetițiile pentru piesa *Un tramvai numit dorință*. Chiar dacă Marla fusese agitată și West se purtase distant, am înțeles că un lucru special se petrecea cu mine.

Înfloream.

Adevărat, cantitatea de machiaj de care aveam nevoie ca să apar pe scenă avea să mă aducă la sapă de lemn, dar renunțasem la șapca de baseball și-mi plăcea s-o joc pe Blanche. Bănuiam că mintea ei semăna mult cu mintea bunicii. Blanche era confuză, dar isteață. Dulce, dar bătăioasă. Rătăcită, dar nu complet pierdută.

Am hotărât să nu mă gândesc la ce-mi spusese bunica atunci când se încuiase în baie. Îmi rămăsese în cap ceva ce-i zisesem lui Tess: dacă nu puteam schimba o situație, era cazul să renunț. Dacă bunica mă considera sursa tuturor suferințelor ei, nu-i puteam schimba părerea.

Finlay era în al nouălea cer când asista la interpretarea mea în timpul repetițiilor. Lauren se așeza întotdeauna la câteva

rânduri de scenă. Mă ovaționa și mă aplauda. Chiar și Tess o lăsase mai moale. Nu mai aveam o relație la fel de amicală, dar se purta ca o profesionistă și nu-mi mai zicea lucruri de rahat.

Eram în toiul unei repetiții, dis-de-dimineață. Seara premierei se apropia. Am luat o pauză de zece minute. M-am dus în culise, ca să beau apă. Discutam cu Finlay și cu Aiden.

Tess s-a apropiat de noi. Vorbea cu Kelly, producătoarea piesei.

— Pe bune, sunt tare bucuroasă că am început să mă văd cu Reign! Mă susține mult. Acum nu vreau o relație complicată.

Dacă scopul ei era să mă oftice, își irosea timpul. Sperum ca ea și Reign să fie fericiți împreună. Dacă-și închipuia că mă deranja ideea că ieșea la întâlniri cu un tip care se purtase urât cu mine, se înșela.

Finlay tocmai îmi spunea ceva. În spatele meu, Tess a oftat teatral și a adăugat:

— Chiar nu mă văd într-o relație cu un tip așa de periculos și de dezechilibrat ca West. Știi, la un moment dat, atitudinea de rebel începe să se răsufle.

Ce să-ți zic! De parcă decizia ei nu avea deloc legătură cu faptul că West o ignora în ultimul timp.

— Vinerea viitoare, se bate iar cu Kade Appleton, a adăugat Tess. Cine ar fi de acord cu un asemenea meci? Un tip căruia i s-a urât cu viața. Nu, mulțumesc! Îmi place să mă duc la culcare știind că iubitul meu e teafăr. Chiar și Reign i-a spus lui West că ar trebui să se retragă. Dar se știe că lui West îi pasă mai mult de bani decât de oamenii din viața lui.

Mintea mea s-a umplut de o ceață roșie. Cuvintele lui Tess se scufundau în adâncul meu, grele ca niște pietre.

Așadar West acceptase să lupte iar cu Kade.

Mă mințise.

Îi cerusem... Nu! De fapt, îl *implorasem* să-mi promită că nu-mi va servi vrăjeala cu care încerca să le îmbrobodească pe alte fete.

Îmi făcuse o promisiune și o încălcase.

— Trebuie să... Trebuie să plec..., am îngăimat eu.

Nedumerit, Finlay a închis gura și s-a încruntat. Mi-am înșfăcat rucsacul și am ieșit valvârtej din sală. Probabil că Tess privea satisfăcută scena. Știa că habar n-aveam de faptul că West urma să lupte iar cu Appleton.

Dar poate că nu era adevărat.

Poate că Tess voia să provoace o ceartă între mine și West.

Exista o singură cale să aflu.

Am ieșit în coridor. Priveam panicată în jur, așteptându-mă să-l observ pe West în marea de studenți. Însă nici măcar nu știam dacă era în campus. Universitatea asta nu era mică. Am scos mobilul și l-am sunat.

M-a întâmpinat căsuța vocală. Am sunat din nou. Același rezultat.

I-am scris un mesaj.

Grace: Sună-mă! E urgent.

L-am căutat la fântâna arteziană, în sala de sport. Apoi m-am dus în cantină. Voiam să-l strâng de gât. Nu l-am văzut acolo. Mă pregăteam să ies din cantină, să urc în camionetă și să merg la el acasă.

Deodată, într-un colț, am zărit un cap cu bucle roșcate.

Max.

Picioarele m-au purtat spre el. Mă gândeam la un singur lucru: să-l împiedic pe West să urce în ring, vinerea asta. *Vineri.* De aceea fusese așa de agitat în ultima săptămână. Dumnezeu să mă ajute!

Max sporovăia cu o tipă drăguță. L-am bătut pe spate. S-a răsucit încet. Zâmbetul i-a pierit când m-a văzut.

Te înțeleg perfect, amice.

— Ăăă... Salut!

— Bună! Eu sunt Grace Shaw.

— OK, a zis el, ridicându-și pe frunte ochelarii de soare. Cu ce te pot ajuta, Grace Shaw?

— Ești impresarul lui West, așa-i?

Max mi-a adresat un rânjet.

— Corect. Și tu ești tipa cu care și-o trage West săptămâna asta, nu?

N-am luat în seamă înțepătura lui.

— Te rog să anulezi meciul de vineri!

— Pardon?

Am mijit ochii la el.

— Ai auzit ce-am spus! Nu-l vreau pe West în ring cu Appleton.

— West e băiat mare. Își poartă singur de grijă.

— Da, dar știi și tu că face o prostie.

— Cu lupta asta, West o să câștige mai mulți bani decât a câștigat într-un an și jumătate, așa că n-am de gând s-o anulez.

Max a trecut pe lângă mine, lăsând-o baltă pe fata cu care vorbise adineauri. Voia să se eschiveze înainte ca situația să degenereze. Prea târziu!

M-am luat după el. Max a încercat să mă trimită la plimbare:

— Dacă nu-ți convine meciul cu Appleton, discută cu West! Nu sunt maică-sa.

L-am apucat de încheietură. Ardeam de furie.

— Dacă permiți ca meciul să aibă loc, o să vorbesc cu poliția, l-am amenințat eu, vorbind printre dinți.

În clipa în care cuvintele mi-au țâșnit din gură, am știut că făcusem o greșeală. Max a amuțit. Sporovăiala din cantină a încetat. Simțeam apropierea dezastrului.

Nimeni nu îndrăznea să-i toarne pe Max și pe West.

Nimeni nu informa autoritățile despre ce se petrecea de ani întregi în Sheridan Plaza.

Asta era regula.

Iar eu tocmai amenințasem s-o încalc.

L-am văzut pe West în pragul cantinei. Era însoțit de Easton și de Reign. Ochii lui scrutau încăperea. Când m-a văzut, a venit direct la mine. Pentru prima oară de când eram un cuplu, iubitul meu interacționa cu mine la facultate. Presimțeam că urma o scenă neplăcută. Probabil că îl informase cineva că eu și Max ne ciorovăiam. West pricepuse. Își dăduse seama că aflasem despre meci, despre minciunile lui. Nu era firesc ca *eu* să fiu supărată și speriată. La urma urmei, el își încălcase promisiunea. Avea multe explicații de dat.

West s-a oprit în fața mea. Abia își stăpânea furia. Am făcut un pas în spate. El era cel care mă iubea în fiecare noapte, între așternuturi. Băiatul care avusese grijă de bunica atunci când mă pierdusem cu firea. Omul căruia *îi păsa*.

— E vreo problemă?

Vocea îi era ca de gheață. Se uita la mine ca și cum îi eram complet străină.

Am inspirat adânc și mi-am ridicat bărbia. *Pe bune? Așa-mi vorbești în public?*

— Da. Chiar e o problemă.

Cu coada ochiului, am observat-o pe Tess. Stătea în spatele lui West, alături de Reign. Se înghionteau și discutau în șoaptă.

— Te-am avertizat să nu-i zici! i-a reproșat Reign lui Tess. West nu vrea ca Grace să afle.

Tess a dat din umeri. Gestul ei exprima neajutorare. Pentru prima oară de când devenisem iubita tipului pe care-l plăcea, părea spășită, plină de regret.

— M-ai mințit, West! am izbucnit eu. Te-am întrebat dac-o să te bați cu Appleton, iar tu m-ai mințit în față!

În jurul nostru se strânsese o mulțime de gură-cască. Lumea murmura și-și dădea coate. Formidabilul West St. Claire tocmai era luat la rost, iar fata care îi cerea socoteală era nici mai mult, nici mai puțin decât Toastie. Probabil că porcii începuseră să zboare!

— În afară de mine, nimeni nu se ocupă de afacerile mele, mi-a trântit-o West.

— Serios? Ei bine, mă ocup eu. Țin la tine și nu vreau să fii rănit.

Chiar dacă își încălcase promisiunea, nu-l puteam lăsa să moară pentru bani.

— Ești iubitul meu. Am un cuvânt de spus.

Mulțimea a icnit la unison. Dezvăluisem secretul nostru fără să cer permisiunea lui West. Nu eram jenată. Simțeam doar arsura mâniei.

Am zâmbit cu seninătate, prefăcându-mă că icnetele și privirile uluite nu mă dureau.

— Ăsta-i adevărul, oameni buni! West St. Claire e iubitul meu. Cine-ar fi crezut? Gusturile nu se discută. Așa se zice, nu?

M-am răsucit spre West.

— I-am spus lui Max că nu poți să te bați.

— Ba pot.

A pășit mai aproape de mine. Un zâmbet crud a apărut pe fața lui superbă.

— Și *o s-o fac*. Nu mă poți obliga să mă răzgândesc. Vezi-ți de piesa ta, *Gracie-Mae*!

Am rămas înmărmurită.

West nu terminase cu umilințele. Părea hotărât să distrugă complet relația noastră.

— Să fie clar! Nu ești iubita mea, scumpo. Ești doar o altă gagică pe care am tăvălit-o. Doar pentru că m-am culcat cu tine de câteva ori nu înseamnă că ți-am pus un inel pe deget. Ești un nimic pentru mine. Ți-am tras-o pentru că eram varză.

Tocmai împroșcase cu noroi relația noastră, toate clipele pe care le petrecuserăm împreună. Nu mai puteam respira. Copleșit de dezastrul care se desfășura în fața lui, Easton și-a cuprins obrajii în palme. Nici măcar el nu încerca să-l împiedice pe West să-mi spună ororile astea. Se temea că, dacă se amesteca, West avea să-i rupă capul.

West și-a continuat discursul:

— Vrei să afli adevărul? Vrei să știi marele secret? Când aveam șaptesprezece ani, sora mea, Aubrey, a murit într-un incendiu. A murit din cauza mea. Pentru un timp, tu ai fost modul meu de a-mi ispăși vina. Mi-am zis că, dacă mă cuplez cu tine, o să-ți recapeți stima de sine. Dar niciodată n-a fost vorba de mai mult. Și acum lasă-mă în pace, Shaw!

Mi-a întors spatele și a plecat, lăsându-mă pradă chicotelor și râsetelor. Mulți studenți mă înregistrau cu telefoanele mobile.

Toți ochii erau ațintiți asupra mea.

Easton și Reign au alergat după West. Karlie își făcea loc prin mulțime, strigând:

— Dați-vă la o parte! Vin acum, Shaw! Pârtie! Faceți loc!

Eram atât de amorțită, încât nu mă puteam mișca. Stăteam înlemnită, în vreme ce Karlie dădea zor să ajungă la mine. Tess a fost prima care s-a dezmeticit. A sărit în fața mea, protejându-mă cu trupul ei de privirile indiscrete și de camerele telefoanelor mobile. A pufnit cu dispreț și s-a răstit:

— Nu fiți măgari! Lăsați fata să respire! La ce naiba vă holbați? N-ați mai văzut o ceartă între iubiți? Valea!

Nu simțeam nimic.

Nici recunoștință.
Nici tristețe.
Nici furie.
Nimic.

— Vă fac praf toate iPhone-urile dacă nu vă cărați imediat! a bubuit vocea lui Tess.

În cele din urmă, spectatorii s-au risipit. Karlie m-a luat de braț și m-a tras deoparte.

— Trebuie să ne asigurăm că înregistrările alea video nu apar pe internet! i-a spus Karlie lui Tess.

Colega mea de grupă a dat aprobator din cap. Se simțea vinovată. Și pe bună dreptate! Voise să mă răinească, însă nu bănuise cât de mult avea să degenereze situația.

— O să vorbesc cu Reign și cu East, a zis Tess. Dacă trebuie, o să-și pună toată influența la bătaie ca înregistrările să nu apară pe internet.

Karlie a încuviințat:

— OK. Dă-mi mesaj, să mă ții la curent!

— Sigur.

Karlie mi-a cuprins umerii cu brațul.

— Vino! Hai să te ducem acasă!

Capitolul 20

West

Cu cinci ani în urmă

— Promisi că-mi faci vafe mâine-dimineață?

Aubrey stătea în pragul bucătăriei, îmbufnată. Am turnat în două castroane conținutul unei pungi cu chipsuri. East aranja paharele de unică folosință pe blatul din bucătărie, după ce înșirase acolo sticlele cu băutură. Iubita mea, Whitley, tocmai agăța pe perete un afiș stupid, pe care scria: „La mulți ani, West!".

Împlineam șaptesprezece ani.

Mi se părea jalnic, dar am lăsat-o să-și facă damblaua. Speram că, dacă îmi jucam bine cărțile în seara asta, aveam să primesc un oral. Dacă mă purtam ca un iubit exemplar, meritam mai mult decât o partidă banală de sex. Trebuia să plusez. Să-i cer sex anal sau o partidă în trei.

— Westie!

Aubrey m-a tras de tricou, dezmeticindu-mă din gândurile mele obscene. M-am uitat la surioara mea. Avea șase ani. Între noi doi era o diferență uriașă de vârstă, dar o iubeam din tot sufletul.

Ochii ei mari și verzi mă priveau. Aubrey mi-a zâmbit cu toată gura. Doi dinți de lapte din față îi lipseau — îi scosesem eu, fiindcă ei îi fusese prea frică s-o facă — și arăta adorabil. Aubrey se rușina că era țâfnă. Ieri, când o dusesem la bâlci, îmi colorasem cu un marker negru doi dinți din față, în semn de solidaritate. Zâmbetul ei merita să îndur ironiile coechipierilor mei din echipa de fotbal.

— Da, Aub! Ți-am mai spus: dacă rămâi la tine în cameră toată noaptea, mâine-dimineață îți fac vafe.

— Cu bucățele de ciocolată și mere tăiate felii!

— Am înțeles!

— Vreau și lapte cu ciocolată.

— Sigur, surioară! Doar să nu-ți scoți nasul din cameră!

Părinții mei plecaseră s-o viziteze pe mătușa Carrie, care locuia la patruzeci de minute depărtare, spre sud. Stabiliseră să joace câteva partide de poker și apoi să se întoarcă acasă, dar ai mei băuseră cam mult și mă întrebaseră dacă sunt de acord s-o supraveghez pe Aubrey până mâine. Ne lăsau singuri acasă, împreună, pentru prima oară. Acceptasem. Firește, pusesem numaidecât mâna pe telefon și îi invitasem pe prietenii mei la o petrecere aniversară improvizată.

East și Whitley făceau drumuri din garaj în casă și înapoi, aducând gustări, punându-le în castroane. Au scos din sufragerie mobila masivă, ca să facă loc pentru invitații ce trebuiau să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Promisi pe degetul mic? m-a întrebat Aub, ridicând degetul ei mic spre mine.

Am pus deoparte punga cu chipsuri și m-am lăsat pe vine, așa încât să ajung la nivelul ei. I-am cuprins degețelul cu degetul meu mic și l-am strâns.

— Promit, Aub!

Aubrey mi-a cuprins gâtul cu brațele și m-a îmbrățișat. Mirosea a bomboane cu aromă de măr verde. Era atât dependentă de ele, că

părinții noștri n-o mai lăsau să se atingă de alte dulciuri. Ascunsese o grămadă de acadele cu mere sub patul ei și le ronțăia pe ascuns.

Eu i le dădusem.

— O să fie cea mai tare dimineață! a exclamat ea.

A fost ultima oară când mi-am văzut surioara zâmbind.

A fost ultima oară când am văzut-o în viață.

— Westie! Westie, trezește-te!

Gemând, m-am rostogolit pe burtă, cu ochii închiși. Nu purtam tricou. Aveam doar boxerii pe mine. Nu era o problemă. Aub mă văzuse de multe ori fără tricou. Dar știam că Whit, care dormea lângă mine, era goală. Iar Aubrey nu mai văzuse așa ceva. Voiam să deschid ochii, ca să-mi dau seama ce scenă avea surioara mea dinaintea ochilor și să verific dacă Whit era acoperită cu pătura. Dar pur și simplu nu puteam să deschid ochii.

N-ar fi trebuit să beau atât de mult aseară!

Lucrurile degeneraseră repede. Pokerul pe dezbrăcate se transformase în poker pe băute. Toți prietenii mei rămăseseră în fundul gol. După ce băusem șaptesprezece shot-uri *— câte unul pentru fiecare an de viață —, mi se rupsese filmul. Din fericire, mai întâi eu și Whit avuseserăm parte de o partidă scurtă de sex, în camera mea.*

Am auzit vocea ca de șoricel a lui Aubrey.

— Westie, te roooooog!

— Nu acum, Aub! am reușit să îngaim.

— Dar ai promis! s-a văitat ea.

Mă străduiam să deschid ochii și să mă uit la ea, dar degeaba. Pleoapele mele păreau să cântărească douăzeci de kilograme fiecare. Mă durea tot corpul, ca și cum un întreg batalion mărșăluise peste el.

— Mda, bine. Îți fac clătite peste o oră.

— Vafe! a strigat ea. E deja zece! Mami și tati o să ajungă acasă în curând, și doar știi că nu mă lasă să mănânc vafe!

Aub avea o mulțime de carii din cauză că mânca atâtea bomboane, așa că părinții noștri luaseră măsuri. De aceea vafele reprezentau o chestie așa de importantă pentru ea. Chiar aveam de gând să-i pregătesc vafe cu ciocolată și cu felii de mere. Pur și simplu aveam nevoie de încă o oră de somn, ca să mă simt iar om. Oare ceream prea mult?

— Mai lasă-mă o jumătate de oră..., am bâiguit eu.

— Până atunci o să vină mami și tati!

— Te scot mâine la cină. Promit! O să primești și un milkshake în plus. O să le spunem că mergem la patinaj.

— Eu vreau vafe acum, nu mâine! Ce mai e o promisiune, dacă n-o respecți?

— O minciună.

Când mă simțeam mahmur, eram nesuferit. Am râs la propria glumă nesărată. Aveam un gust amar în gură. Ori de câte ori îi jurasem pe degetul mic, îmi respectasem promisiunea. Dar nu puteam cu niciun chip s-o îndeplinesc pe asta. Eram prea mahmur ca să mă urnesc din pat.

— Ești așa un... un... mirositor de funduri! a izbucnit ea, cu glas spart.

Așa suna vocea ei când era pe cale să plângă.

— Hei, Aub, nu te supăra...

Din nou, am încercat să deschid ochii. Zadarnic.

Pașii ei s-au îndepărtat pe covorul din hol. Probabil că se ducea în camera ei, ca să mă urască în tihnă. M-am străduit să mă liniștesc. O s-o scot în oraș mâine... Ba nu! Chiar în după-amiaza asta! O să mă revanșez. O să mergem la patinoar, pe urmă la Casa Clătitelor și o s-o las să comande oricâte vafe vrea.

Lângă mine, Whit a gemut.

— Scumpule, Aubrey era? Se simte bine?

— Da. Dormi!

Exact asta am făcut amândoi.

Când m-am trezit, aveam senzația că trecuseră ore întregi, dar în realitate nu cred că se scurseseră mai mult de patruzeci de minute. Un miros de ars mi-a asaltat nările. Mâncare arsă.

Sau era plastic ars?

Haine arzând.

Iz de carne carbonizată.

Mirosea a toate astea la un loc.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor. Îmi simțeam capul greu. Îmi venea să-mi dau palme fiindcă băusem atâta. Whit încă dormea lângă mine. Am inspirat adânc, privind în jur. Totul părea în regulă, dacă nu luam în considerare fumul care se strecura în camera mea.

Ce naiba?!

Deodată, corpul mi-a fost inundat de adrenalină. În sfârșit, m-am trezit de-a binelea. Am sărit din pat și am coborât rapid treptele, câte trei odată. Era limpede că ardea ceva.

— Aub! Aubrey? Aubrey!

Țipam cât mă ținea gura. Ajuns la parter, m-am trezit învăluit într-un nor gros de fum negru-cenușiu. Am înhățat tricoul pe care aseară îl azvârlisem pe veioză și mi-am acoperit nasul. Aerul era fierbinte. Nu puteam respira fără să tușesc.

M-am repezit spre bucătărie.

— Aubrey!

Continuam să strig, să implor. Nu primeam niciun răspuns. Când am intrat în bucătărie, am dat înapoi. Focul aproape că ajunsese în sufragerie. Din cauza mochetei și a tapetului se răspândea repede.

Am auzit țipătul lui Whit în spatele meu.

— West! O, Doamne! West!

Cobora scările în goană.

— Ieși imediat! Du-te afară, Whit!

— West, sunt dezbrăcată!

— Afară!

Am dat buzna direct în foc. Nu-mi păsa dacă ardeam de viu. Trebuia s-o salvez pe Aubrey.

— Unde-i Aubrey? a întrebat Whit.

Nu i-am răspuns. Am vânturat fumul cu brațele, încercând să deslușesc ce se afla dincolo de flăcări.

Judecând după ce am văzut, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o mai puteam salva.

Din lemnul unuia dintre sertarele din bucătărie ieșea în afară un cârlig lăsat de izbeliște. Era restul unui mâner. Îl smulsesem din greșeală, acum câteva săptămâni. Îmi fusese lene să-l repar. Mama se finuse de capul meu, spunându-mi că e periculos. Cineva se putea răni în cârlig.

— În fiecare săptămână îmi agăț pantalonii în chestia aia, Westie! *îmi reproșase mama.* Trebuie să faci ceva. Aubrey s-ar putea zgâria în el.

N-o ascultasem.

Chiar deasupra acelui sertar se găsea prăjitorul de pâine.

De data asta, nu pantalonii mamei se agățaseră în cârlig, ci tricoul lui Aubrey.

Am văzut trupușorul lui Aubrey. Rămășițele tricoului ei încă atârnau de cârligul proeminent.

La dracu'!

La dracu'!

La dracu'!

Am alergat la ea. Dac-o puteam salva, foarte bine! Dacă nu, atunci nici eu nu meritam să trăiesc.

Mă apropiasem așa de mult de foc, încât simțeam cum fierbințeala îmi pârlea pielea. Am apucat-o de tricou. Trupușorul ei zăcea inert în brațele mele. Am încercat s-o desprind din cârlig. Ochii mă înțepau din pricina fumului și a lacrimilor.

— Aubrey, te rog! Te rog, scumpo! Te rog!

Cineva m-a tras în spate. M-am zbătut. Orbit de furie, loveam cu picioarele, țipam și mă agățam de brațele care mă cuprinseseră ca-n clește. Ura care fierbea înăuntrul meu mă scotea din minți. Îi făcusem o promisiune surioarei mele, dar o încălcasem. Ieri fusesem prea ocupat să mă distrez și să beau. Nici măcar n-o luasem în seamă. Părinții noștri o lăsaseră în seama mea pentru o noapte. Îi dezamăgisem.

O dezamăgisem pe Aubrey.

Mă dezamăgisem pe mine.

Am urlat până când am simțit că plămânii mei iau foc. Cel care m-a scos cu forța din bucătărie m-a aruncat în zăpadă și a dat buzna înapoi în casă. Eram în curtea din față. Am văzut cum o altă persoană alerga după el, țipând.

Tata mă salvase și se întorsese după Aubrey. A doua persoană era mama. Intrase împreună cu el, vrând să ne salveze.

Nu mai eram beat.

Mă trezisem complet.

Trebuia să înfrunt consecințele crunte ale purtării mele.

În zilele de după incendiu, am aflat câteva lucruri.

De pildă, am descoperit că prăjitorul de pâine luase foc pentru că cineva aruncase în el dopuri de plută. Aubrey, care nu știa asta, îndesase în el două vafe cu ciocolată. Le luase din congelator, ca să le pregătească singură.

Inspectorul de la asigurări (sau cine naiba o fi fost tipul ăla) ne-a explicat că sora mea încercase să scape, dar nu putuse. Tricoul ei se

agățase în cârligul lăsat de izbeliște. Probabil că striguse după ajutor, dar eu eram în partea cealaltă a casei, la al doilea etaj. Sforăiam.

În concluzie, asigurarea noastră de locuință nu acoperea cazurile de incendii provocate de puști idioți, incapabili să-și țină prietenii în frâu și să îndeplinească o biată promisiune făcută propriei surori. Cu alte cuvinte, eram terminați. Nu mai aveam locuință. La scurt timp după ce mama îl scoase pe tata din casă, focul se răspândise și casa arsese din temelii.

Dintr-odată, eram falițI și fără adăpost.

În primele săptămâni de după incendiu, am locuit cu mătușa Carrie, în vreme ce tata și colegii lui de muncă au „cârpit" casa. Tata avea o cultură de afine și o mică fermă. A trebuit să-și neglijeze afacerea pentru a se asigura că avem un acoperiș deasupra capului. În fiecare noapte, se băga în pat fără să facă duș.

Aș fi jurat că treceau săptămâni întregi fără să se spele.

Nici mama, nici tata nu suportau să se uite la mine. Nu mă învinovățeau pe față, dar nici nu era nevoie. Eu o omorâsem pe Aubrey. Sau cel puțin eram răspunzător pentru moartea ei. Și nu ca atunci când oamenii se învinovățesc uneori pentru moartea cuiva, pentru că nu au insistat ca respectivul să meargă la un control medical sau ceva asemănător. Fără urmă de îndoială, se întâmplase din cauza mea.

Dacă m-aș fi urnit din pat și mi-aș fi respectat promisiunea, Aubrey ar fi fost aici, cu noi. Fericită și vie.

La o lună după incendiu, am rupt relația cu Whitley. A plâns și mi-a spus c-o să mă răzgândesc, dar știam că n-o să se întâmple. Nu meritam să fiu fericit, iar să am o iubită era o sursă de fericire.

După ce ne-am mutat înapoi în casă — adică în ce mai rămăsese din ea —, părinții mei au căzut în depresie. Se complăceau în suferință. Nu mai munceau, nu mai încercau să-și sprijine familia. Cultura de afine a fost lăsată în paragină. Eu am renunțat la fotbal

și m-am angajat la un restaurant, ca să ajut cu plata facturilor. Antrenorul Rudy m-a rugat să mă mai gândesc, dar după ce i-am explicat situația, a lăsat-o baltă.

Îmi făceam griji că eu și ai mei aveam să ajungem pe drumuri. Mi-am neglijat viața socială. East mi-a stat alături, chiar dacă nu eram în stare să-l privesc fără să-mi vărs amarul pe el.

Apoi a început ultimul meu an de liceu.

Tata a hotărât să se ridice din pat în prima mea zi de cursuri. Încă-mi amintesc dimineața aceea. Și-a pus hainele de lucru — geaca Nord Face și bocancii Blundstone — și s-a dus la fermă, să vadă distrugerile. După luni întregi, nu mai rămăsese nimic. Afinele se uscaseră pe câmp.

În aceeași zi, tata s-a dus în oraș și s-a angajat ca pescar. Bunicul St. Claire fusese pescar, așa că tata n-a mai trebuit să învețe totul de la zero. Chiar și așa, îmi închipui că fusese tare umilitor să-și ia o slujbă ca începător, la o vârstă așa de înaintată.

La câteva săptămâni după aceea, a ieșit și mama din camera ei. Dintre părinții mei, a fost prima care a vorbit cu mine. Trecuse un an de când ai mei nu mă priviseră în ochi.

Fusesem invizibil.

Nu mă întrebaseră ce simt și cum fac față situației.

Nu mă alinaseră.

Nu îmi cumpăraseră haine.

Nu mă întrebaseră cum mă descurc la școală.

Nici măcar nu știau că nu mai făceam parte din echipa de fotbal. Eram o stafie cu care se intersectau uneori, în bucătărie. Nimic mai mult.

În ziua aceea, mama mi-a zis că moartea lui Aubrey și incendiul nu au fost din vina mea. Mi-a spus că aprecia faptul că ajutasem cu plata facturilor și că de-acum înainte lucrurile aveau să fie diferite. Dar știam că eram vinovat. De-abia așteptam să nu mai fiu o pacoste pentru ai mei.

Cu câteva săptămâni înainte să împlinesc optsprezece ani, părinții mei au făcut eforturi să stea de vorbă cu mine. Mama lua tratament, după ce fusese diagnosticată cu depresie majoră. Tata mirosea permanent a pește. Se prefăceau că se simt în regulă. Însă nu-i credeam. Pentru aproape un an, mă ignoraseră. Era imposibil să mă ierte pentru ceea ce făcusem. Chiar dacă m-ar fi putut ierta, eu nu puteam.

În ziua în care am împlinit optsprezece ani, mi-au cumpărat un tort.

Mă întorsesem de la muncă. Am trecut pe lângă tortul cu lumânări aprinse. M-am dus direct în camera mea și am încuiat ușa.

Mi-am jurat să nu-mi mai sărbătoresc niciodată ziua de naștere.

Apoi m-am mutat în Sheridan. East a insistat să mă însoțească. Nu m-am împotrivit. Aș fi fost singur pe lume dacă nu era el. Am ales o universitate de mâna a șaptea. Știam că aici East va primi o bursă completă și se va distra.

Luptele din Sheridan Plaza au reprezentat începutul recuperării financiare a părinților mei, dar nu era de-ajuns. Visul meu era să fac tot ce puteam pentru ei. Iar asta însemna reconstruirea casei incendiate și reclădirea afacerii tatei.

În încercarea mea de a le rezolva necazurile, mă neglijasem.

Uitasem cum e să respir fără să sufăr.

Uitasem că viața înseamnă mai mult decât să câștig bani și să supraviețuiesc.

Uitasem că, atunci când te joci cu focul, în cele din urmă te arzi.

Capitolul 21

West

La urma urmei, totul se reducea la asta: nu puteam să-i las pe Kade Appleton și pe iscoadele lui să afle că Grace e iubita mea. El avea ochi pretutindeni, iar dacă i se confirma că ea și cu mine eram împreună, avea să-i facă rău.

Nu puteam permite așa ceva.

Prin urmare, mi-am luat inima în dinți și mi-am dezvăluit trecutul hidos în fața lui Grace.

Aubrey nu murise într-un accident de mașină.

Murise din cauza mea.

Aș minți să pretind că nu m-am gândit la Aub în prima seară când am văzut-o pe Grace Shaw. Totuși nu de aceea mă angajasem la rulotă. Desigur, banii în plus îmi prindeau bine, dar de fapt voiam să știu cum ar fi fost Aub dacă ar fi supraviețuit incendiului. Ce soi pe persoană ar fi devenit, dacă ar fi trăit?

Da, ar fi fost aiurea să mă uit la fata asta și s-o văd în ea pe sora mea. Dar *nu* o vedeam pe Aubrey în Tex.

Grace era o persoană absolut unică. Bine-crescută, blândă, amuzantă, dar și sarcastică, arțăgoasă, inteligentă. Era superbă — ba nu, era al naibii de răpitoare, în ciuda cicatricelor — și, cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai greu îmi era s-o consider un surogat pentru sora mea. O iubeam la nebunie.

Texas avea impresia că o compătimeam, că o consideram opera mea de caritate. Îi confirmasem cele mai negre temeri ca să mă asigur că Appleton și șobolanii lui credeau că nu-mi pasă de ea.

Dar n-o compătimisem niciodată. Nici măcar pentru o secundă. În realitate, o *invidiam* pentru puterea ei sufletească. N-aș fi putut depăși necazurile pe care le avusese ea. Nu eram în stare nici măcar să vorbesc cu ai mei fără să fac alergie.

Sentimentul de vină pentru măgăria pe care i-o făcusem în cantină mă mistuia asemenea focului care-o înghițise pe Aubrey.

— Tare idiot mai ești! a exclamat East, clătinând din cap.

Conducea prin oraș. Prietenul meu strângea volanul de parcă voia să-l smulgă și să-l arunce pe geam. Ne învârteam prin Sheridan de o oră întreagă. Stăteam lângă el, chibzuind la prostia mea uriașă.

Am încercat să mă justific:

— Erau o mulțime de iscoade prin preajmă! Appleton nu trebuie să afle despre Grace și nici să ajungă la ea.

— Appleton nu vrea să-i facă rău iubitei tale, prostule! Vrea să-ți facă rău *ție*.

— A mai bătut și alte fete.

— Da. Pe iubita lui, a zis East.

— Ce te face să crezi că Grace e în siguranță, când iubita lui Appleton a încasat-o de la el? Pe deasupra, unul dintre oamenii lui m-a avertizat că Grace ar putea s-o pățească.

— Și atunci, de ce ai acceptat meciul? a mârâit East.

— Am acceptat înainte să mă cuplez cu Grace.

— De ce nu l-ai anulat?

— Kade nu m-ar fi lăsat să-l anulez! am țipat eu. Ți-am explicat de o mie de ori!

— De ce nu i-ai spus lui Grace adevărul?

Easton continua să mă piseze. M-am pierdut cu firea.

— Pentru că are deja prea multe pe cap și nu vreau să se îngrijoreze din cauza mea!

Urletul meu a reverberat în mașină. Nici lui Easton nu-i spusesem tot adevărul. Cel pe care eram în stare să-l admit doar față de mine însumi: Grace s-ar fi despărțit de mine dacă ar fi aflat despre meciul de revanșă. Avea dreptul să știe despre meci și să scape de mine înainte ca lucrurile să se complice înzecit. Nu era nobil că o mințeam pe fata pe care-o iubeam, dar îmi dădusem seama de mult că din dragoste faci chestii ciudate.

Easton a amuțit. Mi-am îndreptat iarăși ochii spre priveliștea monotonă alcătuită din case galbene, din turnul de apă și din cactuși.

Dacă soarta lui Aubrey ar fi fost alta, poate că n-aș fi fost așa de paranoic cu oamenii pe care-i iubeam. Dar Aubrey murise, iar prioritatea mea era ca Grace să fie în siguranță, chiar dacă trebuia să fac lucruri care îmi frângeau inima. Nici s-o părăsesc acum n-ar fi ajutat. Dimpotrivă: aș fi lăsat-o fără apărare în fața ticălosului de Kade Appleton.

Deja mă împăcasem cu gândul înspăimântător că o iubeam.

Genul de dragoste pe care o trăiam acum era tocmai cea care altădată mă făcuse să-mi dau ochii peste cap atunci când o vedeam în filme. Intensitatea ei mă speria pentru că niciodată nu crezusem că sunt în stare să țin atât de mult la o persoană care nu-mi e rudă de sânge.

Nu mă puteam abține să mă gândesc la ea.

Abia așteptam s-o ating.

Mă întrebam la ce se gândea, unde era, ce făcea.

Era altfel decât în filmele siropoase. Știam că *puteam* să-mi văd de viață și fără Grace Shaw. N-aș fi murit. Însă aș fi redevenit același idiot ca înainte de a mă îndrăgosti lulea de ea. N-aș mai fi trăit cu adevărat. Mi-aș fi dorit din nou să mor.

Conștientizarea acestui fapt m-a lovit din plin.

Nu voiam să mor cât timp eram împreună cu Grace.

Voiam să trăiesc, să râd, să iubesc, să mă întâlnesc cu ea, s-o sărut și s-o ascult vorbind despre piese de teatru, despre filmele anilor '90.

De luni întregi, fără să-mi dau seama, trăiam din plin, mă bucuram de viață.

Nu mai voiam să mor.

Pe nesimțite, perspectiva de a mă izbi cu motocicleta de un copac încetase să mă atragă. Nu-mi mai imaginam ce-aș simți dacă m-aș arunca în gol de pe o stâncă. Nu mai urcam în ring dorind ca adversarul meu să-mi dea un pumn care să-mi curme viața.

Și toate astea se datorau lui Grace „Texas" Shaw.

— Tot nu pricep de ce nu i-ai spus lui Kade că lupta se anulează, a pufnit Easton, nervos. Cum ar putea Appleton să te oblige să te bați?

— Jucând murdar. După ce m-am cuplat cu Texas, m-am dus la Max și i-am spus că renunț la meci. Max mi-a promis că va încerca să-l convingă pe Kade. După ce am primit mesajul că Appleton vrea ca lupta să aibă loc, am fost amenințat, atacat în rulotă și lovit într-o intersecție, în drum spre casă. Kade e cu ochii pe mine peste tot. Vrea să mă vadă în ring, făcut bucăți.

— *Drace!* a exclamat prietenul meu. Păi, chiar dacă n-o să mai fii iubitul lui Grace — că tot veni vorba, mi se pare o hotărâre înțeleaptă, dat fiind că n-ai *nicio* șansă să te primească înapoi,

după ce ai umilit-o în public —, tot ar trebui să-i explici. Te-ai exprimat foarte clar în cantină. Acum toată lumea știe că voi doi nu sunteți un cuplu. E timpul să-ți ceri scuze față de Grace.

— O s-o fac, l-am asigurat eu cu emfază. O să-i sărut picioarele și o să mă târăsc în fața ei. Dar în clipa asta nu pot să iau legătura cu ea. Nu i-am mai făcut o vizită de o săptămână. Trebuie să fiu discret. Să mă duc acasă la ea ar confirma că tot ce-a spus e adevărat. Că suntem un cuplu.

— *Nu sunteți* un cuplu.

Nu era nevoie să-mi reamintească.

Golul din inima mea o făcea cu prisosință.

Săptămâna asta a fost cea mai urâtă din viața mea.

De fapt, a existat una și mai urâtă. Săptămâna de după ziua când am pierdut-o pe Aubrey. Știusem fără urmă de îndoială că n-o să-mi mai văd sora niciodată. Îmi apărea doar în vise.

Dar Grace era pretutindeni: în campus, la cantină, în amfiteatrul improvizat. Trecea pe lângă mine, mereu însoțită de Karlie și de Tess, noua ei aliată.

S-o văd era liniștitor și răscolitor deopotrivă. Ne purtam amândoi ca și cum celălalt nu exista. Nu puteam să-i arăt că tânjeam după ea, chiar dacă era adevărat. Să ne întâlnim la muncă nu mai era o opțiune, fiindcă, după scena din cantină, am fost concediat. La mai puțin de o oră după ce o umilisem în public pe Texas, am primit un SMS de la doamna Contreras. Mă anunța că nu mai sunt angajatul ei. În ziua următoare, mi-a lăsat în cutia poștală un cec și o înștiințare oficială. Nici măcar nu-mi urase baftă. M-a scos din viața ei și n-a mai privit înapoi.

Mă purtam jalnic. Adesea, mă trezeam bântuind prin cartierul ei. În fiecare dimineață și seară. Nu mă mai duceam nici măcar

la sala de sport. Nu eram în stare să mă gândesc la altceva în afară de ea. Ba chiar am uitat să le trimit părinților mei stipendiul săptămânal.

În timpul plimbărilor mele, am văzut-o pe Grace de două ori.

Prima dată, se întorcea de la tura din rulotă. Mi-a aruncat o privire ucigătoare. M-am prefăcut că n-o bag în seamă și am șters-o.

A doua oară, a dat o petrecere de adio pentru Marla. I-am văzut prin geam pe doamna Contreras, pe Karlie și pe alți câțiva invitați. Grace copsese prăjituri pentru Marla. A ținut un discurs frumos (recunosc că am tras cu urechea). La un moment dat, Marla a ieșit din casă și s-a îndreptat spre mine. Mi-a înșfăcat brațul și l-a scuturat cu putere.

— Am auzit ce i-ai făcut lui Grace. Mă mut în Florida, dar o să stau cu ochii pe ea, ca să mă asigur că-i e bine. Întoarce-te în fundul de lume din care ai venit! Dacă aud c-o urmărești, jur pe Dumnezeu c-o să-l pun pe șeriful Jones să te scoată în șuturi din oraș! Și dacă nici asta nu funcționează, nu uita că am o *pușcă* și nu mi-e frică s-o folosesc!

Indiferent cât de mult voiam s-o văd pe Grace, în mod clar, ea nu voia să dea ochii cu mine.

Odată cu apropierea zilei de vineri, orele treceau tot mai greu. Abia așteptam să termin cu meciul, ca să pot vorbi în sfârșit cu Tex, să-i explic și să-i cer iertare. Nu eram prost; nu credeam că avea să-mi ofere încă o șansă. Nu voiam să creadă că pentru mine Grace fusese doar o consolare.

East și Reign declaraseră că doar un idiot ar urca în ring cu Appleton. Chiar și Max mă sfătuise să plec din oraș.

Dar am rămas. Voiam s-o mai văd pe Tex de câteva ori înainte să se termine anul universitar.

S-o văd jucând rolul lui Blanche.

Înflorea, în timp ce eu mă dădeam de ceasul morții.

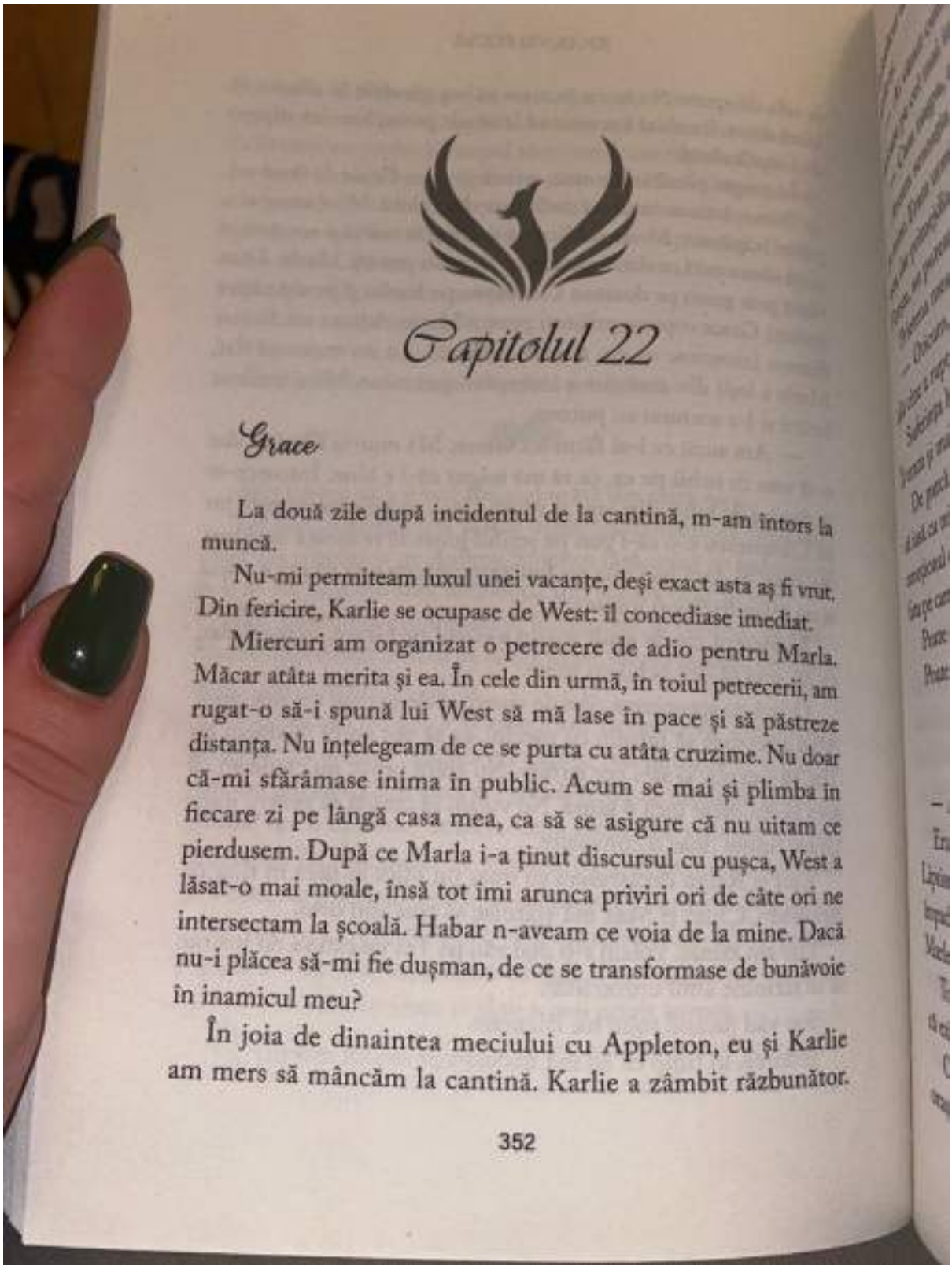

Capitolul 22

Grace

La două zile după incidentul de la cantină, m-am întors la muncă.

Nu-mi permiteam luxul unei vacanțe, deși exact asta aș fi vrut. Din fericire, Karlie se ocupase de West: îl concediase imediat.

Miercuri am organizat o petrecere de adio pentru Marla. Măcar atâta merita și ea. În cele din urmă, în toiul petrecerii, am rugat-o să-i spună lui West să mă lase în pace și să păstreze distanța. Nu înțelegeam de ce se purta cu atâta cruzime. Nu doar că-mi sfărâmase inima în public. Acum se mai și plimba în fiecare zi pe lângă casa mea, ca să se asigure că nu uitam ce pierdusem. După ce Marla i-a ținut discursul cu pușca, West a lăsat-o mai moale, însă tot îmi arunca priviri ori de câte ori ne intersectam la școală. Habar n-aveam ce voia de la mine. Dacă nu-i plăcea să-mi fie dușman, de ce se transformase de bunăvoie în inamicul meu?

În joia de dinaintea meciului cu Appleton, eu și Karlie am mers să mâncăm la cantină. Karlie a zâmbit răzbunător.

A desfăcut un plic cu sos picant și a turnat conținutul peste chip-surile ei.

— Ai văzut cum se uită St. Claire la tine? Cum e să-l ai la picioare pe cel mai inaccesibil tip din Universitatea Sheridan?

— Cam naşpa, am mărturisit eu.

Aveam senzația apăsătoare că nu doar West stătea cu ochii pe mine. Eram urmărită. N-aș fi putut spune de ce aveam senzația asta, dar primejdia plutea în aer. Ca și cum cineva îmi dorea răul. Firește, nu puteam să-i spun asta lui Karlie fără să am dovezi.

Prietena mea a încercat să mă consoleze:

— Oricum, după felul în care te privește el, nu încape îndoială cine a rupt relația.

Suferința lui West nu mă făcea nicidecum să mă simt bine. Îl uram și mai mult pentru că se despărțise de mine fără motiv.

De parcă lucrurile nu erau destul de ciudate, Tess începuse să iasă cu mine și cu Karlie. Nu m-am opus. Eram prea epuizată emoțional ca s-o alung. În plus, Tess părea sinceră. Redevenise fata pe care o simpatizasem înainte ca West să pună ochii pe mine.

Poate că Tess se maturizase.

Poate că ne maturizaserăm cu toții.

— Am ajuns, buni! Ești gata?

Era sâmbătă dimineață. Am deschis portiera camionetei. Lipsisem de la repetiția de ieri. Îmi petrecusem seara de vineri împachetând toate lucrurile bunicii, cu ajutorul lui Karlie și al Marlei.

Totul era făcut pe fugă. Când primisem apelul care mă anunța că exista un loc liber, nu pierdusem timpul.

Căminul de bătrâni Heartland Gardens era chiar la periferia orașului Austin. Găsisem pliantul publicitar într-unul dintre

teancurile de broșuri pe care mi le lăsase West pe birou. În fotografiile lucioase se zăreau grădini botanice, spații deschise. Căminul le oferea clienților cursuri de dans și seri de bingo. Aveau chiar și o mică biserică. Era socotit unul dintre cele mai bune cămine din statul Texas destinate celor care aveau probleme de sănătate, demență și alte tulburări cognitive.

Instituția era specializată în îngrijirea persoanelor care suferă de Alzheimer. Partea cu adevărat bună era că West nu doar găsise cămine pentru bătrâni, dar și sunase la fiecare în parte, ca să le explice situația. De pliant fusese capsat un bilețel.

T.,

Am făcut cercetări. Am sunat la ei, am luat cardul de asigurare din poșeta doamnei S. și am făcut o simulare de plată. Asigurarea ei acoperă majoritatea costurilor. Dacă doamna S. trece de teste și se dovedește că are nevoie să locuiască într-un cămin, ai rezolvat!

W.

Din păcate, știam care avea să fie rezultatul testelor. Am sunat la Heartland Gardens. A răspuns directorul și am făcut împreună un tur virtual al instituției, după care am condus până acolo, să văd locul cu ochii mei. În ultima săptămână, bunica a fost cu mintea aiurea, dar în orele când își recăpăta luciditatea mă întreba despre West.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu avea să-l mai vadă.

— Ei, cum ți se pare? am întrebat-o.

Încercam să par veselă. Încă nu-mi venea să cred că avusesem norocul de a obține imediat un loc pentru ea.

Bunica a coborât din mașină. I-am luat bagajele din camionetă. Am admirat exteriorul minunat al clădirii. Locul arăta ca

un mic conac: îngrijit, cu peluze tunse atent, cu un teren de tenis, o piscină și flori întreținute impecabil. În jurul clădirii principale erau răzlețite căbănuțe luxoase, dar întrucât bunica avea nevoie de asistență, urma să locuiască în clădirea principală, într-o cameră care semăna foarte mult cu una dintr-un hotel de cinci stele.

Bunica privea în jur, cu gura căscată. Mă rugam să fie îndeajuns de coerentă ca să înțeleagă ce se petrece. Speram că nu-mi purta pică pentru că luasem de una singură hotărârea asta.

— Nu ne putem permite locul ăsta, Gracie-Mae.

— Ba putem. Tot ce ai de făcut e să dai niște teste. Și, dacă reiese că ești eligibilă — eu și directorul suntem de părere că ești eligibilă —, o să primești o subvenție specială din partea unei fundații. Deja am vorbit cu ei. Nu-ți bate capul cu amănuntele, bunico!

Avea să mă coste jumătate din salariul pe care i-l plăteam Marlei. În plus, aveam bani puși deoparte.

Bunica privea de jur împrejur, minunându-se ca un copil. Îmi doream să spună ceva, ca să știu ce gândea. Nu mai puteam s-o îngrijesc. Nu o adusesem aici doar pentru mine, ci și pentru ea.

Avea nevoie de îngrijire de specialitate.

De companie.

Trebuia să interacționeze cu oameni de vârsta ei și să se mute departe de Sheridan, un oraș bântuit de amintiri care-i sfâșiau inima: moartea mamei, bunicul meu mort, incendiul. Probabil chiar și eu eram o amintire dureroasă.

Și-a dus mâinile la inimă. Spre surprinderea mea, avea ochii plini de lacrimi.

— Vai, Gracie-Mae! E frumos. Nu știu dacă merit toate astea. E prea luxos. O să creadă că sunt o țărancă.

— Buni! am exclamat eu, mustrător. Vor fi norocoși să te aibă în preajmă.

Îmi dădeam seama că amândouă ne schimbaserăm iremediabil. Mă împăcasem cu acest gând.

— Nu-s sigură că se vor descurca *ei* cu bunică-ta, scumpo. Dar asta nu-i problema mea.

O asistentă drăguță, în uniformă bleu, s-a apropiat de noi. Mi-a luat valizele din mână.

I-a zâmbit bunicii cu toată gura.

— Bună ziua! Sunteți doamna Shaw? Eu sunt sora Aimée. O să vă ajut să vă instalați la noi. Suntem *foarte* bucuroși să vă cunoaștem! Ethel, colega dumneavoastră de cameră, vă așteaptă. E o persoană tare neastâmpărată, dar am auzit că așa sunteți și dumneavoastră, deci cred c-o să vă împăcați de minune.

Ceva a apărut pe chipul bunicii: un amestec de entuziasm și de sfială.

Am intrat împreună. O țineam de mână. Privea cu timiditate în jur, ca și cum se simțea nedorită. Mi-a trecut prin minte că în Sheridan chiar nu era dorită. La asta se aștepta bunica din partea oamenilor: să fie judecată pentru că era mama lui Courtney Shaw, drogata, și bunica ciudatei care își incendiase propria casă.

Aici avea șansa de a renaște, de a deveni o pasăre phoenix. Putea să o ia de la capăt.

De ce așteptasem așa de mult? De ce mă temusem? De ce nu-i oferisem ocazia de a fi tratată așa cum merita? Pentru că mă simțisem vinovată, iar vina te împinge să faci lucruri idioate, așa cum îmi dovedise West.

Sora Aimée ne-a condus spre recepție. A rămas acolo cu bunica, în vreme ce eu și directorul am mai verificat o dată documentele, în biroul lui.

Ori de câte ori mă uitam la bunica și la Aimée prin peretele de sticlă al biroului, inima aproape că-mi sărea din piept, plină de bucurie.

Așa mi-am dat seama că luasem decizia corectă.

Am petrecut șase ore la Heartland Gardens, ajutând-o pe bunica să se instaleze în camera ei. Colega ei, Ethel, a rămas cu noi zece minute. A întrebat-o dacă are nevoie de ajutor. Când bunica i-a spus că nepoata ei are grijă de toate, Ethel a anunțat că trebuie să plece pentru că nu voia să piardă ora de yoga.

— Nu mi-e rușine să spun că sunt îndrăgostită lulea de un anumit domn, a glumit Ethel.

Ne-a făcut cu ochiul. Sprâncenele bunicii au săltat spre buclele ei argintii.

— Nu știam că lumea de-aici își dă întâlniri amoroase, a zis ea.

— Da, uneori se întâmplă, i-a explicat Ethel. Dar eu vorbesc despre instructorul nostru de fitness, care are treizeci de ani! După el ne lasă nouă gura apă!

Aimée, bunica și Ethel au izbucnit în râs. Am zâmbit în sinea mea. M-am apucat să-i aranjez hainele în dulap. I-am înșirat obiectele de toaletă pe noptieră, așa cum îi plăcea.

Cel mai greu a fost să-mi iau rămas-bun. Știam că era timpul să plec, dar nu mă lăsa inima.

— Du-te! m-a îndemnat Aimée. Nu-ți va fi mai ușor dacă zăbovești pe-aici, să vezi ce se întâmplă când o să aibă o criză. Mai mult ca sigur, criza va veni. Așa se întâmplă mereu. Imediat ce primim rezultatele testelor, vom decide ce tratament e mai indicat pentru Savannah, iar schimbările ei de dispoziție vor fi mai puține.

M-am întors la camionetă. În următoarele zece minute, am stat în mașină, privind clădirea. Vinovăția mă apăsa. Bunica Savvy mă crescuse. Fusese ca o mamă pentru mine. De acum încolo, urma s-o văd doar în weekenduri, în vizite scurte. Era sfârșitul unei epoci.

Am scos din torpedou un bilet scris de Karlie. Mă rugase să-l citesc doar după ce o duceam pe bunica la Heartland Gardens. Probabil voia să se asigure că n-o să dau înapoi.

Shaw,

Ai făcut ce trebuia. Sunt mândră de tine. Acum scoate inelul ăla de pe deget! E timpul să lași deoparte cenușa mamei tale.

Ești un phoenix victorios.

—Karlie

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am scos inelul de pe deget. L-am pus într-un plic și l-am lipit. Hârtia dintre degetele mele era udă de lacrimi. Am lăsat plicul pe scaunul din dreapta mea. Pentru prima oară după câteva ore, am întins mâna după telefon.

Când m-am uitat la ecran, am înlemnit.

Douăzeci și cinci de apeluri ratate!

Easton Braun.

Tess Davis.

Karlie Contreras.

Un număr blocat.

Primisem o mulțime de mesaje:

Easton Braun: Easton sunt. Am încercat să dau de tine.

Easton Braun: Te rog, sună-mă!

Easton Braun: E urgent. Te rog!

Tess Davis: Ai auzit ce i s-a întâmplat lui West?

Tess Davis: N-ai de gând să faci nimic?

Karlie: Sună-mă neapărat!

Easton Braun: GRACE, RĂSPUNDE NAIBII LA TELEFON!

Tess Davis: Dă-mi de știre dacă vrei să vorbim.

Karlie: Pe bune?! Lumea fierbe, iar tu probabil joci bingo cu moșnegii!

Nu-mi verificasem telefonul pentru că nu doream să fiu întreruptă. În plus, nu voiam să aflu rezultatul meciului dintre West și Appleton.

În cele din urmă, mi-am revenit din șoc și am hotărât să-l sun pe Easton. Bănuiam că era alături de West, așa că l-am sunat pe el mai întâi. A răspuns pe loc.

— Alo! Easton, sunt Grace.

— Grace! a țipat el, ușurat. Iisuse Hristoase! Toată lumea te caută.

— El... e bine?

În ciuda eforturilor mele, vocea mea tremura.

Nu voiam să-mi pese de West.

Apoi Easton mi-a pus o întrebare pe care nimeni nu vrea s-o audă:

— Stai jos?

Capitolul 23

West

În seara de dinainte

— Rahat! Amice, ai întârziat patruzeci de minute! a exclamat Max.

M-a salutat cu o îmbrățișare. Cam prea intim pentru gustul meu! L-am împins. S-a împiedicat și a căzut în fund. Am intrat împleticit în Sheridan Plaza. În spatele meu, motocicleta s-a prăvălit într-o parte, cu un bufnet. Uitasem s-o parchez ca lumea. Uite-așa se alege praful de vopseaua ei. *Scuze, Christina!*

Înaintam cu pași șovăitori. Voiam să termin cât mai repede cu tărășenia asta. Max a reușit să mă prindă din urmă și a strigat după ajutor. Lângă el au apărut East, Reign și Tess.

— Aoleu! West a luat-o razna, a comentat Reign.

Șocată, Tess a dus o mână la gură. A clătinat din cap și m-a dojenit:

— Dumnezeule! Westie!

— Băieți, West e matol!

East m-a ajutat să-mi petrec un braț pe după gâtul lui. Reign m-a sprijinit din cealaltă parte. Tess venea în urma noastră.

— Trebuie să anulezi meciul, Max! a insistat East. Nu poate să lupte. Nici măcar nu poate să stea drept.

— *Bapoșa*..., am bolborosit eu, împingându-i și încercând să-mi impun punctul de vedere.

East și Reign mi-au dat drumul. Într-adevăr, mă țineam pe picioare.

— Vedeți? N-am nicio problemă. Sunt perfect capabil să...

Buf!

După câteva clipe, mi-am dat seama că mă prăbușisem.

— Am picat pe moacă, nu?

Pietrișul care mi se lipise de limbă îmi înăbușea glasul. Betonul mi se părea tare plăcut și confortabil. Aș fi fost în stare să adorm aici.

Max a anunțat:

— Mă duc să vorbesc cu Shaun. Să vedem dacă putem amâna meciul pentru câteva ore.

— Meciul o să aibă loc, am declarat eu.

M-am scuturat de praf și m-am ridicat încet. Îmi venea să vărs. Băusem o sticlă întreagă din cel mai ieftin whisky pe care-l putusem găsi în minimarketurile din Sheridan.

— O să urc în ring.

— Ești țăcănit? a urlat Tess.

M-am răsucit spre ea. Voiam să mă răfuiesc cu domnișoara Davis. O vedeam în câteva exemplare. Se îngrămădeau unele în altele. Nevoia de a vomita mă copleșea.

— Ce greșeli oi fi făcut într-o altă viață, de merit să văd șase de-alde Tess? am cugetat eu cu voce tare. O singură Tess a fost de-ajuns ca să strice relația dintre mine și iubita mea.

M-am aplecat spre ea. Voiam să-i ating nasul cu vârful degetului, dar am ratat ținta cu câțiva centimetri și am împuns-o în ochi.

Reign a pășit între noi, plesnindu-mă peste mână.

— Grace e *fosta* ta iubită, mi-a reamintit el. Nu da vina pe Tess! Nu din cauza ei ai mințit-o pe Grace. Chiar credeai că n-o să afle de la altcineva?

— Voiam s-o anunț înainte de meci. Tess i-a zis lui Grace că o să lupt, pentru că voia să se răzbune pe Grace. Tess cam duce dorul sculei mele...

Replica mea a fost urmată de o răgâitură. *Cât de elegant!*

— Îmi pare rău! a intervenit Tess. Îmi pare foarte rău. N-am crezut că totul o s-o ia razna. N-am vrut să vă distrug relația.

Telefonul meu a început să sune. Am scotocit după el în buzunarul jeanșilor. Max se plimba de colo colo. Vorbea la mobil. Probabil că le explica lui Appleton și acoliților lui care era situația.

M-am uitat la ecranul telefonului.

Mama.

Sperasem că mă suna Grace.

Avusesem o șansă cu Tex. Ba chiar mai multe. Dar le dădusem cu piciorul. Vestea bună era că, în sfârșit, gândeam limpede. Știam ce aveam de făcut ca să mă asigur că Grace era în siguranță.

— West pare să pună ceva la cale, i-a anunțat East pe ceilalți. Sigur nu-i de bine. E în ultimul hal!

Reign și Tess mi-au zis că-mi vor aduce apă și ceva de mâncat. Cineva m-a ridicat și m-a proptit de un perete, ca și cum aș fi fost o piesă de mobilier. Auzeam mulțimea urlând și ovaționând. Plaza gemea de lume. Se vânduseră toate biletele. Iar eu întârziasem nepermis de mult.

Câteva minute mai târziu, Max a terminat convorbirea telefonică. Un tip s-a apropiat în fugă de noi, cu un sendviș ambalat

și o sticlă cu apă. I le-a dat lui Easton, care mi le-a întins cu un îndemn:

— Dă-le pe gât! Pe toate!

— Vrei să fac pe mine în ring? am bolborosit eu, mușcând din sendvișul stătut.

Cine naiba îl preparase? Avea un gust oribil. Cât de mult îmi lipsea mâncarea din rulota cu *tacos*!

— Dacă așa s-ar anula meciul, mi-ar conveni să faci pe tine, a scrâșnit East.

— Lupta nu se anulează! i-am trântit-o eu. Nu încerca să mă oprești!

— De ce e meciul ăsta așa de important pentru tine? s-a interesat Reign. În starea ta de rahat, n-ai cum să câștigi. Dacă te-aș pune în ring cu o majoretă, tot ai pierde lupta.

— Nu dau în fete, am șoptit eu.

Spre deosebire de idiotul de Appleton.

Reign m-a luat peste picior:

— Acum nici n-ai fi în stare să dai într-o fată. Ai confunda-o cu o ladă de carton.

După câteva minute, Max a bătut din palme și a strigat:

— A sosit momentul adevărului! Nu mai pot amâna lupta. Sunt organizator de evenimente, nu magician.

— Ba ești un mare cretin! a mârâit East. O s-o încasezi fiindcă l-ai păcălit să accepte o luptă din care nu se poate retrage.

Max s-a crispat. Fără tragere de inimă, l-am lăsat pe Easton să mă ridice în picioare. M-am uitat la scara ce ducea spre ring.

Tess mi-a proptit o palmă în piept. Am dat-o la o parte. Nu aveam chef să vorbesc cu ea.

— Ia mâna, Tess!

— Îmi pare rău. Uită-te la mine!

Mi-a cuprins obrajii în palme. Chiar și în beția mea, vedeam limpede regretul din ochii ei.

— N-am crezut că se va ajunge aici. Eram furioasă și invidioasă. Nu pricepeam de ce Grace are parte de toate lucrurile pe care mi le doream eu. Am vrut să provoc o criză minoră, nu o catastrofă.

I-am apucat încheieturile și am împins-o cât colo. Mă pregăteam să urc scara și să încep lupta, când m-am izbit de altcineva.

Appleton.

Era asudat, cu pieptul gol.

— St. Claire, am auzit că ai o iubită. Se pare că tipa e... *prăjită.*

A slobozit un hohot grotesc, dezvăluindu-și dinții strâmbi, după care m-a îmbrâncit. Shaun și un alt clovn din echipa lui stăteau de o parte și de alta a adversarului meu, râzând cu răutate.

Nici nu mă așteptam la altceva din partea a trei indivizi ale căror IQ-uri, puse laolaltă, nu depășeau un număr din două cifre. Am tras un pumn direct în nasul lui Appleton. A căzut pe spate. Sângele țâșnea în șuvoaie din nările lui.

— Ce rahat! a icnit el, ținându-se de nas. Mă lovește înainte de startul meciului!

— Cretinule, ai trimis oameni după mine! am urlat la el.

— Nu poți s-o dovedești.

— O să dovedesc că pot să te omor!

— Atâta tevatură pentru o gagică! m-a ironizat Kade. Iubita ta te ține sub papuc.

Aș fi vrut să-l corectez și să-i spun că Grace nu mai era iubita mea, dar am tăcut. De asta avusese Grace îndoieli față de mine. Nu recunoscusem deschis că noi doi aveam o relație. Niciodată nu o ținusem de mână în public și nici nu o sărutasem când toți erau cu ochii pe noi. Nu arătasem lumii ce simțeam pentru ea.

Appleton nu avea să-i dea pace lui Grace. Mai devreme sau mai târziu, urma să-i facă rău pentru că Tex avea o legătură cu mine. *Doar dacă...*

Dacă pierdeam meciul, avea să renunțe la răzbunare. Trebuia să-l las să mă învingă. De-acum totul era limpede.

M-am îndreptat spre scară. Trecând pe lângă Appleton, i-am strigat:

— Haide! Să terminăm cu spectacolul ăsta de rahat!

M-a urmat, lăsând în spate o dâră de stropi stacojii. Mi-am croit drum prin mulțimea dezlănțuită și am dat buzna în ringul improvizat. Appleton mă urma îndeaproape. În spatele nostru, Shaun, Max, East, Reign și Tess se străduiau să țină pasul cu noi.

Știam că nu aveam să câștig. Nu pierdusem dinadins niciun meci, dar pentru Grace Shaw eram pregătit să strâng din dinți și să îndur.

— Ești gata? m-a întrebat Max.

Începea spectacolul.

Îmi aminteam doar frânturi din luptă: pumnul lui Appleton în falca mea, proiectându-mă într-o stivă de lăzi de lemn; eu m-am prefăcut că mă feresc, în timp ce el îmi aplica un upercut în burtă; Appleton lovindu-mă cu cotul în coaste; o explozie de durere; eu, ghemuit pe podea; sângele care îmi umplea gura.

Îmi tot spuneam că, dacă pierdeam, nu mai aveam să merg la culcare în fiecare seară temându-mă de ceea ce Appleton și ciracii lui i-ar fi putut face lui Grace. Ea era slăbiciunea mea. Grace nu merita să o sacrific pentru orgoliul meu.

Totul se mișcase cu încetinitorul. Scandările dezlănțuite din jurul nostru s-au transformat în strigăte panicate care îi cereau lui Max să oprească lupta. Deși mă rugam ca Appleton să mă

facă knock-out și să-mi curme suferința, lovitura de grație încă nu venea.

La un moment dat, m-am gândit să simulez un knock-out, dar nu mă încredeam în talentul meu de a mima leșinul. Nu m-am apărat. Pur și simplu îl lăsam pe Kade să se răzbune, să mă pedepsească pentru că-l învinsesem în primul meci.

Kade m-a trântit pe saltea cu o figură de jiu-jitsu. I-am zis printre dinți:

— Termină treaba odată! Știi că m-am lăsat înfrânt. De ce-o mai lungești?

Mi-a zâmbit cu gura lui știrbă.

— Știu, St. Claire. Dar nu-i de-ajuns să te înving. Mai întâi o să te umilesc.

A doua zi, m-am trezit în secția de Terapie Intensivă.

Mi-am revenit treptat. Îmi puseseră o perfuzie. Eram înfășurat în bandaje și aveam o mână în ghips.

Prietenul meu cel mai bun a intrat în pas voios în rezerva mea. Am strâns din pleoape. N-aveam chef de prostiile lui. Mai întâi îmi trebuia o cafea.

— Bună dimineața, frumosule! Ce bine e să te văd treaz! Ne-ai speriat rău de tot aseară.

Având în vedere situația mea, vocea lui Easton era mult prea sonoră și veselă.

— De ce vorbești de parcă ai optzeci de ani? am întrebat, cu glas dogit.

M-am străduit să-mi înghit saliva. *Proastă idee!* Gâtul mi-era foarte uscat.

East s-a așezat lângă mine. Am auzit pașii altcuiva prin cameră. Nu mă simțeam în stare să mă uit, ca să verific cine mai intras

— A fost cât pe ce să mori azi-noapte, a declarat East.

— Serios?! Nu mai spune!

Cineva a exclamat:

— Doamne! Nu numai c-a pierdut un dinte, dar și simțul umorului i s-a dus pe copcă.

Vorbise Reign, din celălalt capăt al camerei. Auzindu-i vocea, m-am dezumflat.

Grace. Aș fi vrut ca Grace să fie aici.

— Părinții tăi sunt pe drum, m-a avertizat East. Să nu-ți treacă prin cap să te rățoiești la mine fiindcă i-am chemat! Au luat-o razna când au auzit ce ți s-a întâmplat.

Primul meu impuls a fost să-i dau o mamă de bătaie pentru că le spusese părinților mei. Dar apoi mi-am dat seama că nu avusese de ales. Cum le-ar fi putut explica șederea mea prelungită la spital?

— Ce le-ai spus medicilor că am pățit?

Reign s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Că te-ai rănit într-o cascadorie cu motocicleta. A fost ușor de crezut, fiindcă Appleton și amicii lui au făcut-o praf pe biata Christina, imediat după meci. Sper că nu plănuiai să faci o excursie, pentru că motocicleta ta nu se simte prea bine în momentul ăsta.

Cu ochii închiși, am mormăit ceva ininteligibil. East a încercat să mă consoleze:

— Max a zis că Appleton e în culmea bucuriei, deci măcar știm că nu te așteaptă la cotitură, ca să te stâlcească iar.

În sfârșit, am deschis ochii și am gesticulat spre fața mea.

— Care e verdictul?

East a numărat pe degete:

— Ai nasul rupt, trei degete fracturate încă dinaintea meciului, două coaste fisurate și o grămadă de vânătăi.

— Te-am adus la Urgențe nu pentru că aveai răni, a explicat Reign. După meci ai hotărât să tragi un pui de somn pe podea. Am încercat zece minute să te trezim, dar degeaba. Easton tot repeta că ai suferit o comoție cerebrală. În cele din urmă, Tess — adică iubita mea, cu care te-ai purtat ca un dobitoc — a chemat o salvare. A fost o decizie inspirată, fiindcă unele dintre organele tale interne s-au cam inflamat. Încă o urăști pe iubita mea?

— Normal, am îngăimat eu.

Reign a râs și mi-a dat un bobârnac peste coaste. L-am înjurat.

— De ce te porți ca un măgar? Am coastele fisurate!

— Ți-am plătit-o fiindcă te-ai culcat cu iubita mea.

L-am apucat de încheietură și am răsucit-o cu putere. Amicul meu a țipat.

— Iar eu ți-am plătit-o pentru că ai spus porcăriile despre iubita *mea*, Reign.

Ne purtam ca niște puștani de doisprezece ani.

— Ți-o zic pentru ultima oară, St. Claire! Grace nu mai e iubita ta.

— Mai vedem noi!

M-am uitat la Easton. Nu era nevoie să rostesc niciun cuvânt. Știa foarte bine ce voiam să-l întreb.

Unde e ea?

Oare avea să vină la mine?

Știa ce pățisem?

Știa de ce mă lăsasem înfrânt de Kade?

East a înghițit în sec. Și-a ferit privirea și s-a prefăcut ocupat. A scos gustările din sacoșa pe care o adusese și le-a pus pe noptieră.

— Încercăm să dăm de ea. Sunt sigur c-o să apară curând.

— Așa-i, a adăugat Reign, pe un ton vesel. E weekend. Probabil că Grace încă nu și-a citit mesajele.

— O să vină, a întărit Easton.

M-a bătut ușor pe mână.

Am închis ochii. Înainte de a aținpi, mi-am zis că nu mai voiam să mă trezesc niciodată.

Capitolul 24

West

Când m-am trezit din nou, era seara târziu.

Părinții mei stăteau lângă mine, lipiți unul de celălalt, învăluiți în umbre. Stăteau lângă fereastră, îmbrățișați, exact cum îi văzusem în dimineața când murise Aubrey.

Un nod familiar mi s-a pus în gât. Pentru o clipă, am fost tentat să mă prefac că încă dormeam, însă Grace Shaw mă învățase un lucru: e o idee proastă să fugi de problemele tale, pentru că, dacă nu le înfrunți, ele te vor urmări mereu.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dres vocea.

S-au răsucit spre mine. Mama nu a spus nimic și nici nu a izbucnit în plâns. Ochii ei îmi cercetau cu blândețe fața. Tata arăta cu zece ani mai bătrân decât atunci când îl văzusem ultima oară, cu cinci ani în urmă. A tresărit, ca și cum el ar fi încasat loviturile din partea lui Appleton.

— Fiule!

Cuvântul ăsta părea să reverbereze în corpul meu.

Părinții mei păreau extenuați. Slăbiseră mult și abia dacă-i recunoșteam. Știam că eram principalul vinovat pentru starea lor. Tata s-a apropiat primul. S-a aplecat peste patul de spital. Corpul lui l-a atins ușor pe al meu, în cea mai superficială îmbrățișare pe care o primisem vreodată. Nu ne mai strânseserăm în brațe de cinci ani.

— Profită de moment, tată! N-am cum să scap. Poți să mă îmbrățișezi.

Trupul lui tremura. M-a strâns mai tare în brațe. Plângea și râdea în același timp. Apoi a venit rândul mamei să mă îmbrățișeze.

Le-am adresat un zâmbet șovăitor.

— V-ați făcut griji pentru că nu v-am trimis bani săptămâna asta?

Era foarte urât din partea mea să spun așa ceva. Niciunul dintre ei nu a tresărit și nici nu și-a cerut scuze. Mama mă privea pătrunzător. Ceva se schimbase de când ne întâlniserăm ultima oară. Semăna cu femeia care fusese înainte să moară Aubrey. Părea hotărâtă să mă tragă la răspundere dacă mă purtam urât.

Mama mi-a răspuns:

— Suntem aici ca să-ți spunem că nu-ți vom permite să te sinucizi pentru ce s-a întâmplat cu Aubrey. Am înțeles că ești tulburat. *Și noi* suntem tulburați. Ne-am pierdut fiica. Pentru numele lui Dumnezeu! West Camden St. Claire, nu avem de gând să mai pierdem un copil. Tu vei trăi mai mult decât noi și te vei bucura de viață!

Și-a îndreptat spatele și m-a privit cu o dârzenie care m-a înfiorat.

— Mă urăsc al naibii de mult și nu pricep de ce voi nu mă urâți.

— Nu s-a întâmplat din vina ta, a zis tata, cuprinzându-mi mâna într-a lui.

Mi-am ferit ochii. Era cât pe ce să izbucnesc în plâns.

— Și chiar dacă ar fi fost din vina ta, noi tot te-am iubi, tot te-am ierta. Da, ai fost neglijent, dar nu ai comis o crimă, West. Din întâmplare, consecințele hotărârilor tale au fost deosebit de tragice.

— Mi-am încălcat promisiunea făcută lui Aub.

Mama a intervenit:

— Uneori, cu toții ne încălcăm promisiunile.

M-a luat de mână. Acum nu aveam unde să mă ascund, pentru că părinții mei erau peste tot. Nu mai puteam să-i evit, să-i ignor, să mă feresc de ei. Nu-i mai puteam reduce la tăcere trimițându-le niște cecuri.

O lacrimă fierbinte a căzut de pe obrazul tatei pe brațul meu.

— N-a fost niciodată vorba despre bani, mi-a explicat el. Nu am vrut să plătești ca să ispășești nenorocirea aceea. La început, am crezut că a ne trimite bani e felul tău de a face față durerii, de a-ți liniști demonii. Când ne-am dat seama ce se întâmpla, era deja târziu. Tu plecasei, iar noi nu știam cum să ne apropiem din nou de tine.

— Eram amândoi la pământ, a completat mama.

Plângea și ea.

— Perioada de după moartea lui Aubrey...

Am întrerupt-o, cu vocea îngroșată de emoție:

— Aveați tot dreptul să fiți la pământ.

Nu plânge! Să nu îndrăznești să plângi!

Trecuse atât de mult de când mă lăsasem în voia emoțiilor, încât nu eram sigur că mai puteam să plâng, chiar de-aș fi vrut.

— Nu, Westie. Nu aveam dreptul să ne delăsăm atât de mult. Ar fi trebuit să ne gândim la tine, să avem grijă de tine. În schimb, ne-am lăsat cuprinși de depresie.

— Nu *te lași* cuprins de depresie, am protestat eu. Depresia te înhață și te trage într-o mocirlă adâncă. Nu vă cereți scuze!

Nu mă mai puteam stăpâni. Ochii și nasul mă usturau. O lacrimă fierbinte mi s-a prelins pe obraz. Am șters-o iute.

Mama și-a sprijinit capul de umărul meu.

— Noi te iubim, Westie! Te iubim foarte, foarte mult. Nu avem nevoie de banii tăi. Nu vrem decât să vorbim cu tine. Ne vrem fiul înapoi. De-acum înainte, refuzăm să mai primim vreun ban de la tine. Când Easton ne-a spus ce ai făcut ca să ne ajuți să plătim datoriile, l-am plesnit fiindcă nu ne-a avertizat mai devreme. Ți-ai riscat viața în fiecare vineri ca să ne ajuți. Te rog să mă ierți că nu am știut prin ce ai trecut în ultimii cinci ani!

Mi-a cuprins obrajii în palme. Capul mă durea cumplit din cauza loviturilor pe care le încasasem în ring, dar nu era momentul potrivit să mă plâng.

— Știu că-ți cer foarte mult, a adăugat mama. O să-mi dau silința să-ți arăt că merit iertarea ta.

O altă lacrimă trădătoare mi s-a scurs pe obraz.

Am rostit cele mai eliberatoare cuvinte din lume:

— Vă iert.

Grace

Soarele se ascunsese în spatele copacilor când am parcat camioneta în fața spitalului. Se înserase. Traficul era oribil. Pe drum încoace, văzusem două accidente de mașină, iar majoritatea străzilor erau blocate din cauza festivalului. Fiecare clipă petrecută departe de West mă arunca în brațele disperării. Eram așa de îngrijorată pentru el, încât teama mea legată de mutarea bunicii Savvy la Heartland Gardens dispăruse ca prin minune.

Când am ajuns în dreptul rezervei lui West, Tess m-a întâmpinat.

— Grace! Mă bucur mult c-ai venit! West tocmai s-a trezit.

Am bătut-o ușor pe spate. Încă mă uimea că eram din nou în relații bune, după ce tot ce se petrecuse.

Easton și Reign împărțeau un taburet, la ușa rezervei lui West. Moțăiau amândoi în poziții incomode.

— Easton mi-a spus că West a întrebat de tine, mi-a zis Tess.

— Are dureri mari?

Tess a dat aprobator din cap.

— Nu am intrat la el. Nu cred că vrea să mă vadă la față, după tot ce s-a întâmplat. Se pare că West nu arată grozav. Intră! Te așteaptă.

Am dat să deschid ușa chiar în momentul când părinții lui ieșeau. Am recunoscut-o numaidecât pe mama lui. M-a cuprins într-o îmbrățișare.

— Bună, Grace! Mulțumesc c-ai venit să-l vezi pe West!

Am mângâiat-o pe braț, zâmbind stânjenită.

— Am ajuns aici cât de repede am putut.

— Mă rog în fiecare seară ca voi doi să vă rezolvați problemele, a zis Caroline. Sunt bucuroasă că ați reușit.

M-am strâmbat. Eu și West eram departe de a ne împăca.

Dinăuntru a răzbit glasul lui West:

— Gata, mamă! Ajunge!

Caroline și-a dat teatral ochii peste cap. Inima mea și-a întețit bătăile. Dacă ea putea să glumească în situația asta, poate că West nu arăta chiar așa de rău.

— Ai grijă de fiul meu!

Caroline m-a sărutat pe obraz și a plecat.

Am intrat. West arăta groaznic. Nasul îi era strâmb, ochii — afundați în orbite și învinețiți. Parcă fusese pus laolaltă din bucăți,

alcătuind un West pe care cu greu îl recunoșteam; unul total diferit de băiatul superb pe care-l știam.

Simțeam nevoia irezistibilă de a-mi feri privirea, dar m-am străduit să mă uit în ochii lui.

El te-a iubit, deși știe cum arăți. Acum e vremea să dovedești că și tu îl iubești așa cum e.

— Cum arăt? a întrebat West.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Arăți viu. E de ajuns, dacă luăm în considerare ce s-a întâmplat. East mi-a spus la telefon că erai beat și că nici măcar nu te-ai apărat de Kade. Ce naiba a fost în capul tău?

Cu fiecare pas pe care-l făceam mai aproape de el, puterile mă părăseau. Pritenii lui îi aduseseră Cola, gustări, flori și un iPad. Eu nu avusesem timp să-i cumpăr nimic. Venisem aici direct de la căminul bunicii, care era destul de departe de Sheridan. West nici măcar nu știa că o dusesem acolo pe bunica Savvy. Se întâmplaseră multe de când ne despărțiserăm.

— În capul meu a fost că trebuie să te protejez cu orice preț.

West a strâns din dinți. După o clipă, a adăugat:

— Chiar dacă prețul acela mi-a sfâșiat inima.

M-am așezat în fața lui, fără să-l scap din ochi.

— După ce Kade și-a trimis oamenii la rulotă, am știut că, dacă se răspândește vestea că ești iubita mea, vei fi o țintă.

— De ce nu mi-ai spus? am îngăimat eu.

Eram atentă să nu-l ating. Dacă aș fi pus mâna pe el, nu m-aș fi putut abține să-l iau în brațe, să îl sărut, să mă cufund în el.

— Nu se punea problema să anunț poliția. Ar fi ieșit la iveală că particip la lupte ilegale și am fi intrat cu toții în belea. Nu m-ar fi băgat doar pe mine la închisoare, ci și pe Max, pe East, pe Reign.

Ochii lui îmi cercetau fața, încercând să intuiască la ce mă gândeam.

— Tex, am hotărât să fac totul ca să fii în siguranță. La început, am încercat să anulez meciul, așa cum mi-ai cerut. Când am mers la petrecerea lui Reign, i-am zis lui Max că vreau să renunț. Max l-a sunat pe Shaun, dar idiotul ăla nici n-a vrut să audă. Pentru Kade, meciul de revanșă era o chestiune de mândrie. Mi-am propus să mă las învins, așa încât nemernicul să aibă un moment de glorie și să termin odată cu coșmarul ăsta. Dar l-am subestimat pe Appleton. Nu mi-am dat seama cât de nebun e. Înainte de meci, aproape că m-a omorât. I-a pus pe alții să mă atace în rulotă și mi-a distrus motocicleta. Nu mai era vorba de bani. Voiam să pierd, pentru ca oamenii din jurul meu să nu pățească nimic. Nu puteam să arunc pe umerii tăi problema asta. Aveai alte griji. Trebuia să ai grijă de bunica ta și să-i găsești un îngrijitor. Erai în pericol să pici cursul lui McGraw. Niciodată nu am plănuit să te mint, Tex. Pur și simplu voiam să-ți spun la timpul potrivit.

M-a luat de mână. Pielea lui era rece și uscată. Mă gândeam la cât de fragil părea în clipa asta.

Ar fi putut să moară.

I-am mângâiat încheieturile degetelor.

— Ei, dar lucrurile n-au mers așa cum ai plănuit, i-am spus eu. M-ai umilit îngrozitor de mult, West. Ai călcat în picioare, de față cu prietenii noștri, promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

A strâns din pleoape și a inspirat adânc. Rănile pe care mi le provocase West în cantină mi se păreau mai dureroase decât rănile de după incendiu, pentru că mi le făcuse tocmai cel pe care-l iubeam enorm.

— Ai spus că erai iubita mea. Și *chiar erai*. Sper că încă ești. Îmi închipuiam că șobolanii lui Kade Appleton se întorceau la

el și-i spuneau că sunt sub papucul unei blonde. Știam că aveai să devii o țintă. Trebuia să-l împiedic să-ți ia urma și să mă asigur că se ține departe de tine. Singura soluție pe care am găsit-o a fost să te fac să mă urăști în săptămâna aceea, ca să te ții departe de mine.

— Ți-ai atins scopul. Deși ai vrut să te-ndepărtezi de mine, m-ai urmărit de la distanță.

Fantoma tristă a unui zâmbet i-a fluturat pe față.

— Niciodată n-am pretins că am vreo fărâmă de autocontrol când vine vorba despre tine, Texas Shaw. Și tocmai de-aia am intrat în necazul ăsta. Dacă aș fi putut sta departe de tine...

— Ai fi fost în aceeași situație. Kade voia să te distrugă pentru că ești mai bun decât el. Iar tu l-ai lăsat să te învingă.

În rezerva lui West s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, și-a întors fața spre mine și a zâmbit triumfător.

— Scumpo, nu te-ai machiat deloc!

Mi-am atins obrajii și am rămas cu gura căscată. *Hristoase!* Fața mea era complet nemachiată. Petrecusem întreaga zi la căminul bunicii, fără să port pic de machiaj, și nici măcar nu luasem în seamă reacția oamenilor. Nu observasem priviri ciudate sau grimase de dezgust. Nu auzisem șoapte sau chicote.

— Sunt mândru de tine, Texas!

— O să fii și mai mândru. Știi unde-am fost azi?

— Sper că nu într-un loc cu tipi mișto.

Am izbucnit în râs.

— Am ajutat-o pe bunica să-și despacheteze lucrurile. S-a mutat la un cămin, lângă Austin. Cel din pliantul pe care mi l-ai adus tu. Heartland Gardens. S-a adaptat bine. Are o colegă de cameră la fel de excentrică precum bunica.

— Măi să fie! a exclamat el.

Doamna St. Claire a dat buzna în rezervă, să se asigure că totul e în regulă.

— Westie, ești bine?

— Da, mamă. Închide ușa!

Caroline a râs când i-a văzut zâmbetul larg, apoi a ieșit.

— Sunt al naibii de mândru de tine! Ai un rol în piesă. Ai făcut ce trebuia cu bunica. Ești formidabilă, Tex! Îmi dai un autograf?

— Firește, am chicotit eu.

— Mi-l dai pe corpul meu?

A jucat din sprâncene.

I-am luat palma bandajată într-a mea și i-am sărutat vârfurile degetelor.

Era după-amiază. Venise momentul să plec. Nu pentru că voiam, ci pentru că *trebuia*. Era tentant să stau cu West, dar aveam nevoie să înfrunt prima mea noapte singură în casă, fără bunica. Trebuia să mă obișnuiesc.

— Mă bucur că ești bine, West. Ai nevoie să te odihnești, așa c-o să plec.

M-am ridicat. M-a strâns mai tare de mână.

— *Nu pleca!* Nu mă părăsi! După ce o să ieși pe ușa aia, n-o să te mai întorci.

Avea dreptate. Nu mai puteam continua relația asta. Nu-mi permiteam să-i ofer iar inima mea pe tavă și să sper că West va avea grijă de ea. La urma urmei, până acum nu o menajase.

— O să supraviețuiești și fără mine, am șoptit eu.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul meu.

— Să supraviețuiesc nu mai e suficient, mi-a zis West. Am supraviețuit cinci ani înainte să te întâlnesc. N-a fost de-ajuns.

A tras adânc aer în piept, cu un geamăt. Fiecare respirație îi provoca dureri. De dragul meu, se lăsase bătut în ultimul hal.

— Nu pot să nu simt, să nu-mi amintesc, să anulez tot ce s-a întâmplat între noi. Nu pot să nu te mai iubesc, Grace Shaw! Mi te-ai strecurat în inimă, în carne. Mi-am pierdut complet capacitatea de a gândi logic. Te devoram, apoi te respingeam fiindcă nu voiam să te amestec în problemele mele. Te-am împins departe de mine, pe urmă te-am tras mai aproape, te-am fugărit, te-am rănit și te-am venerat în toate felurile. Te iubesc!

Am rămas fără suflare.

— Mă iubești?

— La naiba, Tex! Nu există cuvinte capabile să exprime ce simt pentru tine. Când am ieșit împreună, în seara când a dispărut bunica ta, a fost prima oară când m-am simțit din nou așa cum mă simțeam înainte să moară Aubrey. Când am petrecut un timp împreună, în bistrou, a fost plăcut, și amuzant, și... pur și simplu *real*. Erai stresată, îngrijorată. Dintr-odată, am simțit nevoia să te ajut. În sfârșit, regăseam frânturi din vechiul West. Mi-ai plăcut probabil fiindcă erai așa o pacoste!

A râs, acoperindu-și ochii cu antebrațul.

— Nu dădeai doi bani pe cine eram eu, pe ce reprezenta numele meu în Sheridan. Atitudinea ta mă atrăgea. Încă din noaptea când te-am ajutat s-o găsești pe bunica Savvy, nu m-am mai săturat de tine. Te doream în toate felurile posibile: ca prietenă, ca iubită, drept colegă de apartament, în chip de colegă de muncă. Pur și simplu te voiam lângă mine mereu. Am încercat să schimb chestia asta. Mi-am spus că e o nebunie. Dar ori de câte ori făceam un pas înapoi, tu, Easton sau Reign mă aduceați iar cu picioarele pe pământ și mă făceați să pricep că totul se rezumă la Grace Shaw.

Îmi mușcam buzele, ca să nu încep să bocesc. Visam la momentul ăsta în fiecare noapte, de săptămâni întregi. Însă acum,

când în sfârșit își mărturisea dragostea pentru mine, cuvintele lui mi se păreau niște ambalaje frumoase, dar goale.

Mă rănise nu doar o dată.

Nu voiam să-l iert pentru a nu știu câta oară fără ca West să-și asume un angajament. Trebuia să știu că va încerca să mă protejeze când urmau să apară iar neînțelegeri între noi.

— Și eu te iubesc, West! Tocmai de-asta trebuie să mă lași să plec. Ceea ce-mi oferi tu nu e de-ajuns. Eu vreau totul: basmul, romantismul, povestea de iubire. Vreau un tip care să se laude cu mine ca și cum aș fi cea mai frumoasă fată din lume, fiindcă, în propriii mei ochi, *niciodată* nu voi mai fi drăguță. Am nevoie de cineva potrivit pentru mine.

Mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Și mă tem că acel cineva nu ești tu.

Pleoapele lui au coborât. Se dădea bătut. Aș fi vrut să cad în genunchi și să-i cer să nu cedeze. Să-l conving să-mi ofere toate lucrurile de care aveam nevoie, ca să putem rămâne împreună.

Dar voiam ca West să aibă inițiativa. El era cel care trebuia să lupte pentru mine.

I-am întors spatele și am plecat.

De data asta, nu am privit înapoi. Am lăsat în urmă atât dragostea vieții mele, cât și pe vechea Grace, cea nesigură.

În noaptea asta, era foarte ciudat să dorm acasă.

Mă frapa lipsa zgomotelor pe care le făcea de obicei bunica prin casă. Muta obiecte, fornăia, vorbea. Toate acestea îmi lipseau, iar tăcerea grea mi se scurgea prin oase ca o otravă.

Karlie îmi trimisese un mesaj ceva mai devreme, întrebându-mă dacă vreau să vină la mine, pentru o petrecere în pijamale, cu filme din anii '90, vin ieftin și sporovăială. Oricât de tentant

ar fi fost și oricât de mult voiam să scap de haosul din mintea mea, știam că noua Grace trebuia să țină piept schimbării.

Trebuia să trec cu bine de noaptea asta și să renasc.

În continuare, aveam probleme emoționale, eram traumatizată și însemnată de flăcări.

Dar totodată întreagă, independentă și mai puternică decât fusesem vreodată.

Patul meu părea ciudat fără West. Mă foiam și mă zvârcoleam întruna. Mă asigurasem că ușile sunt încuiate. Lăsasem televizorul pornit, ca să nu mă simt complet singură. Eram pe calea cea bună.

Calea asta avea să fie dificilă, firește, dar eram pregătită.

Capitolul 25

Grace

În următoarea săptămână, m-am afundat până la gât în cursuri și în muncă.

Premiera piesei *Un tramvai numit dorință* se apropia vertiginos.

La trei zile după vizita mea, West a fost externat. Îi trimisesem mâncare și mesaje de încurajare, dar nu mai avusesem curajul să-i fac o altă vizită. De-acum, mingea era în terenul lui.

La câteva zile după ce West s-a întors în Sheridan, a apărut în toiul unei repetiții. Încă arăta jalnic: cu fața umflată și mai slab cu câteva kilograme. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am văzut la intrarea în amfiteatru. Etala un zâmbet trufaș, ca de obicei.

Eram pe scenă. Aiden tocmai intrase, ducând cu sine un fals pachet cu carne. Deși trebuia să mă concentrez asupra replicilor mele, nu mă puteam stăpâni să urmăresc mișcările lui West. S-a așezat chiar lângă scenă, în primul rând. Mă fixa cu interes.

— „Salut! Unde-i femeiușca?" a mârâit Aiden, umflându-și pieptul.

În sfârșit, înțelegeam cum se simțise West când venisem la meciul lui, cu multe săptămâni în urmă. Era imposibil să ne aflăm amândoi în aceeași încăpere fără să fim absorbiți unul de celălalt.

Prefăcându-mă că-mi aprind o țigară, mi-am desprins privirea de la West. Am intrat în rol.

— „În baie."

Ne-am spus replicile în continuare. Eu și Aiden ne potriveam pe scenă. Treptat, am uitat de prezența lui West și mi-am îngăduit să mă adâncesc în magia dulce a teatrului. În cele din urmă, scena s-a încheiat cu câteva replici din partea lui Tess. Finlay, care se așezase lângă West, a aplaudat.

— Nu-mi vine să cred că spun asta: a fost absolut perfect! Aveți cinci minute de pauză. Grace, nu te îndepărta prea mult, te rog!

Am coborât de pe scenă, iar West m-a urmat. Îmi simțeam pulsul zvâcnind în gâtlej. Stăteam față în față. Așteptam să spună ceva.

Redevenise vechiul și chipeșul West.

— Salut, Tex!

— Bună, Maine!

Mi-a zâmbit.

— Uau! a exclamat el. Ai fost super.

Mi-am plecat fruntea, roșind.

— Am muncit din greu cu toții. Mulțumesc!

— Cu toții? Doar pe tine te-am văzut. Mai erau și alții pe scenă? a glumit el.

Invită-mă la o întâlnire!

Spune-mi că nu poți trăi fără mine!

Zi-mi că și tu te simți ca și cum ai avea doar o jumătate de inimă!

Și-a băgat mâinile în buzunare și a început să se foiască de pe un picior pe altul.

— Vrei să bem o cafea, ceva mai târziu? a propus el, după care s-a grăbit să adauge: Ca prieteni.

M-am dezumflat instantaneu. *Ca prieteni*. Bineînțeles! Îi spusesem că vreau să-mi ofere totul, iar el trăsese concluzia că nu merită să-și dea osteneala. Trebuia să mă resemnez. Nu-i puteam cere ceva ce era incapabil să-mi dea.

Am reușit să zâmbesc strâmb.

— Da. Mi-ar plăcea să bem o cafea împreună.

— Vin să te iau peste două ore, a anunțat el.

S-a îndreptat spre ușa amfiteatrului. Când m-am răsucit spre scenă, am surprins privirea lui Tess. Părea nefericită. Mi-am dat seama că auzise conversația noastră.

Umblă o vorbă: cu cât te prăbușești mai de sus, cu atât mai dureroasă e căderea.

Abia așteptam să aud zgomotul căderii, atunci când, în cele din urmă, dragostea lui West pentru mine avea să-i biruiască încăpățânarea.

West

Răzbunarea și karma au un lucru în comun: ambele sunt afurisite.

Astăzi, i le-am servit pe tavă lui Kade Appleton. Pe amândouă.

Având în vedere cât de complexat era, încercasem să nu-l zgândăr. Mă străduisem din răsputeri să stau în banca mea. Strânsesem din dinți și îl lăsasem să triumfe, dar acum se termina cu toleranța!

Voiam să mă asigur că Appleton nu avea să mă mai atace niciodată și că nu avea să-i facă rău vreunui om la care țineam. Refuzam să-i mai suport tâmpeniile. Pe deasupra, o voiam înapoi

pe iubita mea. De data asta, Grace trebuia să fie în siguranță față de el, față de *mine*, față de oricine i-ar fi vrut răul.

Mi-am parcat motocicleta stâlcită în fața casei lui Max. Christina zăcuse într-un atelier auto zile întregi, dar încă arăta de rahat.

Până acum nu mai fusesem acasă la Max. Nici măcar nu știam cu cine împărțea casa. Judecând după clădirea impunătoare, cu gazon îngrijit, aș fi pus pariu că locuia cu ai lui. De-a dreptul trist!

Max mi-a deschis. Avea o mutră gravă. A privit peste umărul meu, ca să verifice dacă adusesem întăriri. L-am întrebat:

— E aici?

Am intrat fără să mai aștept invitația lui.

— Ți-am spus că rezolv, s-a lăudat Max.

— *E singur?*

Și-a tras tricoul peste burta proeminentă.

— Da. Nu-s prost. N-am chef să mă omori.

Am pășit în sufrageria îngrijită. Mobilierul avea motive florale. Fotografii de familie fuseseră răsfirate prin încăpere.

Kade stătea tolănit pe o canapea. Fuma un *joint* și se uita la înregistrarea unui meci de fotbal, ținând o doză de bere în poală.

— Pute ceva! a declarat el.

A adulmecat ostentativ aerul, fără să-și desprindă ochii de ecran.

M-am așezat în dreapta lui.

— Am auzit că ești în spital, St. Claire. Mi se pare că arăți foarte bine.

— Mersi pentru evaluarea medicală, doctore!

A sorbit din bere. Încerca să pară calm, dar bățăia din genunchi, iar buza de jos îi tremura. Știa că puteam să-l zdrobesc pe loc. Fără îndoială, eram un luptător mai bun decât el. Mă lăsasem înfrânt cu bună-știință, iar el profitase de ocazie și

aproape că mă omorâse drept răzbunare pentru că-i eram superior în ring. Fiecare gest îi trăda agitația.

Îl priveam în tăcere.

— De ce m-ai chemat aici? a pufnit el. Vrei să-ți cer iertare?

Max s-a așezat lângă el și s-a băgat în discuție:

— Vă anunț că ai mei se întorc peste o oră, așa că, dacă aveți de gând să pătați covorul cu sânge...

Kade și-a desprins ochii de la ecran și s-a holbat la mine.

— Spune odată ce vrei, St. Claire! Ai cerut să ne vedem fără martori, deci probabil că, indiferent ce se va petrece aici, va trebui să rămână între noi. Zi-mi de ce m-ai chemat!

Poate că totuși nu era așa de tont precum crezusem.

— Vreau jumătate din banii pe care i-ai primit pentru meci. Mai vreau și să-mi promiți că n-o să încerci să ne faci rău nici mie, nici prietenilor mei, nici părinților mei și, *mai ales*, nici iubitei mele.

Eu și Grace nu mai eram împreună, dar încă speram să repar relația noastră.

Kade și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— N-o să primești niciun sfanț! Am câștigat meciul pe merit. Da, promit să nu-i fac rău gagicii tale, dar nu pot promite că n-o să mă dau la ea. E o bunăciune! Am auzit că, mai nou, e singurică. Tocmai am pierdut contractul din Las Vegas. O să mă mut definitiv aici. Să i-o trag fostei tale gagici ar fi foarte distractiv.

Max a intervenit:

— Kade, hai să nu...

Appleton a azvârlit doza de bere. Spuma groasă și albă s-a scurs pe ecranul plat al televizorului.

— Ține-ți clanța, Riviera! Acum vorbesc adulții! a urlat Appleton.

Degetele mele strângeau brațele fotoliului. Am strâns din dinți. Trebuia să mă port frumos, chiar dacă pornirea mea firească era să-l ucid pe ticălos. Să mă las antrenat în isteria lui ar fi fost o prostie.

I-am spus cu seninătate:

— Eu zic să te mai gândești, Appleton.

— Zău? Și de ce aș face-o?

Mi-am scos telefonul din buzunarul jeanșilor. Am găsit în el ceea ce căutam și l-am ridicat la vedere. Appleton s-a aplecat și a privit. Era o înregistrare video în care Kade și Shaun asmuțeau doi pitbulli unul împotriva celuilalt. Câinii se mușcau cu sălbăticie, în vreme ce Kade și impresarul lui îi încurajau și râdeau. În jurul animalelor însângerate se strânsese o gloată. Nimeni nu știa că erau filmați. Un câine și-a înfipt colții în gâtul celuilalt. Animalul atacat a scheunat și s-a prăbușit. Sângera tare, cuprins de convulsii. Câinele victorios continua să-l sfâșie.

Unul dintre pitbulli îl mânca pe celălalt de viu, în vreme ce acesta din urmă urla. Era o scenă atât de brutală, încât nici măcar eu, care nu eram tocmai sensibil, nu putusem răbda să mă uit până la capăt. Când fosta iubită a lui Kade acceptase să-mi trimită înregistrarea, îi promisesem că-l voi obliga pe Appleton să renunțe la luptele între câini. Aveam de gând să-mi respect promisiunea. De fapt, eram hotărât ca de acum încolo să duc la îndeplinire orice promisiune pe care o făceam.

— De unde ai filmarea asta? a întrebat Kade.

A încercat să-mi ia telefonul din mână, dar l-am pus repede în buzunar.

— Nu te privește! Hai să-ți prezint rezumatul: pe lângă faptul că ai fost eliberat condiționat, după ce ai bătut-o pe fosta ta iubită, organizezi lupte cu câini împreună cu idiotul de Shaun.

Ai comis o mulțime de infracțiuni. Talentul tău de luptător o să-ți prindă bine în închisoare, dacă nu vrei să fii gagica tuturor.

Kade a încercat să nege:

— Nu mă mai ocup de as...

— Lasă vrăjeala! Am multe cópii ale filmării, plus alte înregistrări. Unele recente. Fiindcă acum nu mai poți lupta în ring, observ că ai o nouă ocupație. Dacă nu ciulești bine urechile, o să mă asigur că diseară înregistrarea asta va apărea pe YouTube și în adresa de e-mail a șerifului. Repet: vreau jumătate din banii primiți pentru meci, plus promisiunea că n-o să te apropii de ai mei, niciodată. Cu atât mai puțin de Grace Shaw. Dacă aud că ai răsuflat în direcția ei, te omor! Ai înțeles?

A înghițit în sec. Amețeala pe care *joint*-ul i-o provocase se risipea. Acum avea capul limpede și era conștient că intrase într-un mare bucluc.

— Vorbesc serios! Te-am lăsat o singură dată să mă învingi. Dac-o hărțuiești pe iubita mea, te *ucid*!

— Dacă fac cum spui, vreau înregistrările alea, a cerut Kade.

Tâmpitul ăsta nu știa cum funcționează internetul?

— O să păstrez înregistrarea ca garanție, i-am zis eu.

— Și de unde să știu că n-o să mă torni?

— Ai două motive să mă crezi. Primul: pentru că sunt un om de cuvânt.

Până acum, nu prea îmi respectasem făgăduielile. Dar lucrul ăsta urma să se schimbe.

— Și al doilea — am adăugat eu —, pentru că nu vreau ca fiica ta nou-născută să crească având tatăl în pușcărie, chiar dacă acolo meriți să ajungi. Deci, dacă plec de-aici știind că o să faci rost de o slujbă legală, că nu mai organizezi lupte cu câini, c-o vei susține financiar pe fosta ta iubită și că ne vei lăsa în pace pe mine și pe ai mei, atunci o să mă țin de cuvânt.

Dacă dădeam la iveală tot ce se petrecuse în ultimii ani în Plaza, ar fi însemnat să intrăm cu toții în rahat. Eram de părere că toată lumea merită să primească o a doua șansă.

Nu aveam încredere în Kade Appleton sută la sută. Dar pentru asta îl aveam pe Max. Urma să stea cu ochii pe el, să se asigure că Appleton își respectă partea de înțelegere.

Kade și-a ferit privirea.

— Bine, a încuviințat el. *Să fiu al naibii!*

M-am ridicat.

— Aștept să primesc banii în cutia mea poștală, în următoarele douăsprezece ore. Kade, mai am ceva să-ți spun. Dacă aflu că ai organizat o altă luptă cu câini sau că te-ai apropiat de vreunul dintre ai mei, te ucid! Vorbesc serios! E o promisiune pe care o s-o respect.

Grace

În săptămâna următoare, eu și West am ieșit zilnic la o cafea. Mergeam în același loc: bistroul de la periferia orașului, acolo unde merseserăm cu bunica, în noaptea în care el mă ajutase s-o găsesc.

Nici măcar nu aveau cafeaua care-mi place. Prefer să beau cappuccino, care nu se afla în meniul lor. Am observat că nici West nu se atingea de băutura lui. Pur și simplu țineam cești în palme și discutam. Vorbeam despre orice altceva în afară de noi.

Mi-a povestit cum părinții lui îi ceruseră să jure că nu va mai lupta în ring, iar el fusese de acord, iar de data asta avea de gând să nu-și mai încalce cuvântul. Eu i-am povestit despre vizita pe care plănuiam să i-o fac bunicii, sâmbătă. Se adaptase bine la

căminul de bătrâni, deși mai avea și căderi. Fusese un chin s-o duc la tomograf, dar apoi sora Aimée mă anunțase că, la sfârșitul acelei zile, bunica fusese epuizată. Se culcase la șapte seara și se trezise ca nouă. Cântase un duet cu Ethel, în sala de mese. Medicii îi prescriseseră bunicii tratament. Deși avea să treacă un timp până aflau care erau cele mai potrivite pastile și doza optimă, era un început.

Îmi plăcea la nebunie să petrec timp cu West, să vorbim și să rădem, reclădind ceea ce fusese sfărâmat în ziua aceea, în cantină. Nu numai întâlnirile noastre îmi vindecau inima. West începuse să mă ia zilnic de acasă și să mă ducă la facultate — chiar și în zilele când programele noastre nu se prea potriveau — și apoi mă ducea acasă.

În cele din urmă, lucrările de construcție pentru noul amfiteatru s-au încheiat, iar noi am ținut repetiția generală în sala uriașă.

West îmi ducea rucsacul și râdea la glumele mele, chiar și la cele nesărate. Când mergeam la cantină și îmi ocupam locul obișnuit, lângă Karlie, West apărea ca din senin. Nu-i păsa că toate discuțiile noastre aveau drept subiect serialele anilor '90. Îi era de ajuns că petrecea timp cu mine.

Era tare dulce.

Și romantic.

Mă scotea din sărite.

— Îmi vine să-l strâng de gât! i-am mărturisit lui Karlie, cu o zi înainte de premiera piesei.

— Fii mai concretă! mi-a zis prietena mea. Nu pot să spun că-l agreez foarte tare, dar în ultimul timp West n-a făcut nimic naspa. Sau, în orice caz, n-a făcut nimic grav.

Karlie răsfoia un manual gros, subliniind de zor diverse paragrafe.

M-am așezat pe pat, lângă ea. Mi-am dat la o parte o șuviță care îmi căzuse pe frunte. Nu mai purtam șepci de baseball. Doar mult fond de ten. În sfârșit, pielea capului meu putea să respire în voie.

— Se poartă ca un iubit perfect, am mormăit eu.

Karlie s-a prefăcut scandalizată.

— Bleah! Cum îndrăznește? Ticălosul!

Am încercat să-i explic:

— Dar el *nu* e iubitul meu. Nu m-a invitat la o întâlnire propriu-zisă. De când a ieșit din spital, n-am mai discutat despre relația noastră. Între noi totul e... platonic.

Nu regretam că rupsesem relația, dar nu pricepeam de ce insista să petrecem timp împreună fără să facă nicio încercare de a mă recuceri. Mingea era în terenul lui. West trebuia să decidă dacă era pregătit pentru angajamentul ăsta. Când îl vizitasem la spital, i-o spusesem foarte clar.

— Poate că vrea s-o ia mai ușor, și-a dat Karlie cu părerea. A dat-o-n bară rău de tot când erați împreună.

— Îmi închipui că încearcă să se revanșeze. Poate că mă invită atât de des să ne întâlnim doar fiindcă vrea să se poarte frumos cu mine înainte de a termina facultatea și de a pleca din oraș.

West avea să absolve facultatea în curând. Teoretic, luna viitoare ar fi putut să-și ia adio de la Sheridan. Nimic nu-l mai reținea aici.

Gândul ăsta mă făcea să transpir.

Karlie mi-a observat tulburarea. A închis manualul, s-a apropiat de mine și și-a petrecut un braț pe după umerii mei.

— Of! Chiar îl iubești, Shaw! Așa-i?

— Habar n-am ce să fac, Karl. Nu pot să plec departe de Austin, pentru că bunica locuiește aici. Dar mă ucide să știu că West o să plece.

Karlie m-a mângâiat pe braț. Și-a sprijinit bărbia pe umărul meu.

— Îmi pare rău, Gracie-Mae. Asta pățești când te joci cu focul.

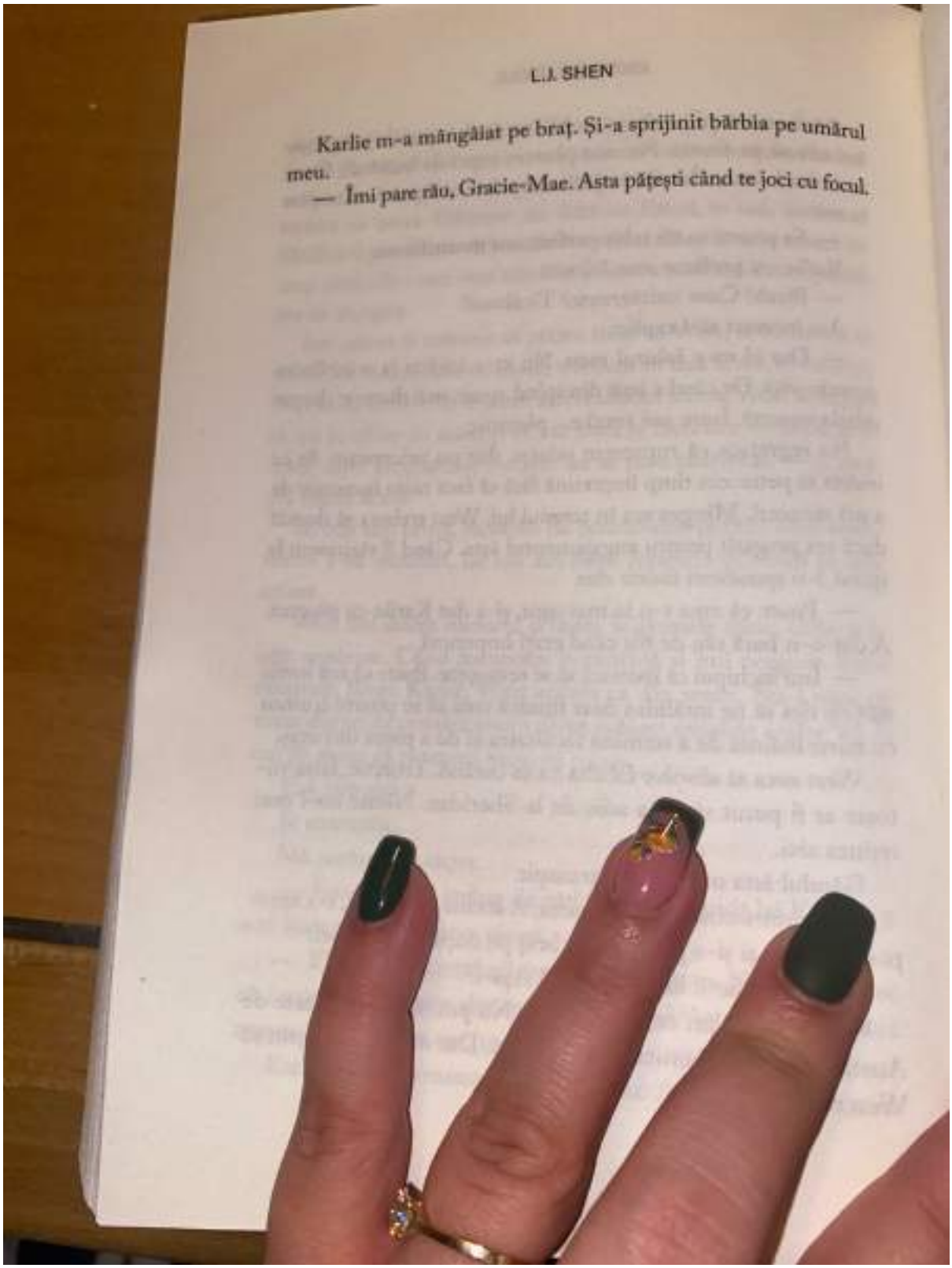

Capitolul 26

Grace

În dimineața premierei, când m-am trezit, mă aștepta un mesaj de la West.

West: Ți-am lăsat ceva la ușă. Ne vedem diseară! Am un loc în rândul din față.

Am dat fuga să deschid ușa. Am văzut un coș enorm umplut cu prăjiturele, cafea proaspătă și flori. Habar n-aveam de unde făcuse rost de prăjituri. Nu puteai cumpăra așa ceva în Sheridan. Ori le comandase dintr-un oraș învecinat, ori le pregătise cu mâna lui.

Când am pus coșul pe masa din bucătărie, am observat înăuntrul lui câteva cartonașe.

L-am scos pe primul.

Sunt foarte mândră de tine, scumpo!
Am fost dintotdeauna mândră și voi fi pentru totdeauna.
Fanul tău numărul unu,
—Marla

Am întors cartonașul. Era lipit de dosul unei fotografii. În imagine, Marla zâmbea la aparat, cu cei doi nepoți în poală. În fundal se vedeau oceanul și câțiva palmieri. Am zâmbit cu toată gura. Se distra așa de bine în Florida!

Am luat un alt cartonaș.

Ai aruncat inelul cu văpaie și ai devenit tu însăți una.
Mulțumesc că m-ai învățat ce înseamnă să fii puternică!
—Karlie

Din nou, am întors cartonașul pe cealaltă parte. Am văzut o fotografie: noi două, îmbrățișate și zâmbind. Iubeam fotografia asta. Cel mai mult îmi plăcea faptul că fusese făcută *după* incendiu. De fapt, era singura fotografie pe care fusesem de acord s-o fac cu Karlie, după ce mă alesesem cu o grămadă de cicatrice. În poza asta, purtam vechea mea șapcă gri. Știam de ce Karlie alesese fotografia. În ea apărea noua Grace, înainte de a evolua și de a deveni Grace din prezent, într-o variantă îmbunătățită.

Da, aveam cicatrice și arătam oarecum diferit, dar eram valoroasă.

A venit rândul unui alt cartonaș.

Pe lângă tine, Vivien Leigh e un fleac!
Să-i dai pe spate diseară!
—Tess

Și încă unul.

Baftă diseară, Grace!
Iubitul tău știe cum să facă un gest măreț.

Realitatea e supraapreciată. Spune da *magiei!*
—Prof. McGraw

Rădeam și plângeam în același timp. Mi-am șters obrajii și nasul, hohotind.

Sunt mândru de tine, Shaw!
Am știut că ai talent cu carul când te-ai prefăcut interesată de mine, ca să te răzbuni pe măgarul St. Claire.
—Easton

A venit rândul unui cartonaș surprinzător:

Grace,
Scuze că m-am purtat ca un dobitoc!
Mulțumesc că nu mi-ai răspuns cu aceeași monedă.
—Reign

Mai rămăsese un singur cartonaș. Abia așteptam să-l citesc. L-am scos dintre cornuri, brioșe și prăjiturele.

Aș trece prin foc pentru tine.
Te iubesc!
—Vechea ta văpaie

Am întors cartonașul pe partea cealaltă. Era o poză în care apăream eu. Nu o recunoșteam. Nu dădeam importanță ori de câte ori West mă fotografia. Era clar că în imaginea asta mă aflam în rulotă. Purtam șapca mea roz și rădeam cu ochii închiși, sorbind dintr-un pahar cu suc.

Îmi aminteam de momentul acela. West se întinsese pe podea și se uitase la mine ca și cum ar fi admirat stelele. Mă simțisem frumoasă. Vie.

De ce te-ai despărțit de el? Ce prostie ai făcut!

După ce mi-am spălat fața, m-am grăbit să mă îmbrac și am urcat în camionetă. Era ultima repetiție înainte de seara cea mare. Toate biletele fuseseră vândute, iar profesoara McGraw și Finlay erau atât de emoționați, încât păreau în pragul unei căderi nervoase.

Repetiția s-a desfășurat fără probleme. M-am întors acasă, pentru un duș. Trebuia să mă pregătesc de spectacol. În fața ușii mă aștepta un alt coș. De data asta, era plin cu mâncăruri care arătau și miroseau groaznic. Bănuiam că West le pregătise cu mâna lui. Am găsit un singur cartonaș.

Am încercat niște rețete noi.
Nu prea mi-au ieșit, așa că ți-am comandat o pizza.
Cu drag, West

— Nu trage cu ochiul! Aduce ghinion.

În culise, Tess mi-a tras o palmă peste fund. Nu am ascultat-o. Am strecurat o privire pe după cortină. Sala era plină ochi. Nu aveai unde să arunci un ac. Multe fețe necunoscute. Probabil că și locuitorii din alte orașe voiau să vadă spectacolul. Dar rândul din față era plin de oameni de la Universitatea Sheridan — inclusiv profesoara McGraw. Am văzut și persoane cu care fusesem colegă în liceu și în gimnaziu.

Nu-l vedeam nicăieri pe West.

Capul lui Tess a apărut lângă al meu.

— Grace, la ce te holbezi?

— West nu-i aici, am șoptit eu.

— Sunt sigură c-o să apară în curând. Reign mi-a spus că West a cumpărat bilete.

— Bilete? Adică mai multe?

— Da. Probabil c-o să-l aducă pe East Braun. Vine și Reign.

— Sper că West nu a cumpărat bilete doar ca să ne ajute cu vânzarea.

Tess m-a privit ca și cum eram nebună.

— Piesa asta face senzație! Nu avem nevoie de ajutor ca să umplem sala. A cumpărat mai multe bilete pentru că vrea să se laude cu tine, toanto!

Tocmai când eram pe cale să mă supăr fiindcă West nu apăruse, piesa trebuia să înceapă. Am fost nevoită să las neliniștea deoparte și să mă concentrez la rolul lui Blanche. A fost surprinzător de ușor. Uitasem cât de mult îmi plăcea să fie toți cu ochii pe mine, câtă bucurie îmi aducea reacția spectatorilor la ceea ce se petrecea pe scenă.

Aplauzele, fiecare hohot de râs, fiecare icnet de uimire îmi umpleau inima.

În timpul celei de-a doua scene în care apăream, ușile teatrului s-au deschis și a apărut West. Arăta impecabil. Venise însoțit de bunica Savvy.

În spatele lor pășea sora Aimée, care îl ținea de braț pe Easton.

Apoi venea Marla. Bătuse drumul până aici, tocmai din Florida! O acompania Reign.

Îmi simțeam inima în gât. Cu coada ochiului, l-am văzut pe West așezându-se în primul rând. Bunica Savvy purta rochia ei cu paiete, la care ținea atât de mult. Mi-a făcut cu mâna, zâmbind cu toată gura.

Mă recunoaște!

West mi-a făcut cu ochiul. Mi-a aruncat o căutătură aprobatoare, care sugera că-i plăcea cămașa de noapte cu care eram îmbrăcată.

La sfârșitul scenei, simțeam că explodez de fericire. Nu mai fusesem niciodată așa de încântată.

Restul spectacolului s-a desfășurat perfect.

Eram un phoenix și zburam departe de cenușa în care zăcusem îngropată atâția ani.

Da, nu aveam să uit niciodată cât de mult îmi apăsase aripile.

Însă știam că acea cenușă nu avea să mă mai împovăreze nicicând.

Mă înălțam neîncetat.

West

La sfârșitul piesei, publicul a ovaționat zece minute, fără întrerupere.

Ori de câte ori aplauzele păreau să se stingă, reîncepeau. Pe de-o parte, inima mea era plină de mândrie fiindcă Grace domina scena, eclipsându-i pe Aiden și pe Tess. Pe de altă parte, voiam ca spectacolul să se termine odată și să fac ceea ce plănuiam să fac încă de când ieșisem din spital.

Savvy i-a arătat-o pe Grace lui Aimée, strigând la urechea ei:

— Cea de-acolo e nepoata mea, Gracie-Mae!

Aimée continua să aplaude.

— Știu. A fost nemaipomenită!

— Deșteaptă foc și frumoasă ca un înger! a exclamat doamna Savvy. A fost binecuvântată de Dumnezeu.

În cele din urmă, actorii s-au retras în culise. Profesoara McGraw a urcat pe scenă cu un microfon. A bătut-o pe Grace pe umăr și i-a făcut semn să nu plece. După ce au vorbit puțin, McGraw s-a adresat publicului.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit aici să urmăriți producția noastră, *Un tramvai numit dorință*, scrisă de Tennessee Williams!

I-a lăudat pe regizor, pe producător, pe actorii din rolurile principale, după care a trecut la subiect:

— Unul dintre studenții Universității Sheridan m-a rugat să transmit un mesaj pe care îl consider important pentru toată lumea. Cred din tot sufletul că amfiteatrele te provoacă să gândești, că reprezintă spații care ne stimulează la nivel emoțional. După ce vom asculta ce are de zis acest student, am senzația că vorbele lui vor stârni multe emoții în voi. Când cineva face dovadă de curaj și de multă simțire, totul se transformă într-un spectacol la fel de mișcător precum cel pe care tocmai l-ați urmărit. Sunt încântată să-l invit alături de mine pe West St. Claire!

Am pășit pe scenă. Nici măcar nu auzeam ovațiile din jurul meu. M-am uitat la Grace și am citit confuzie în ochii ei. Îndoiala și-a ițit capul hidos. Oare eram idiot fiindcă făceam așa ceva?

Ea și-a dorit un iubit perfect și gesturi măreațe. Lucruri care s-o facă să se simtă frumoasă. Dacă nici asta n-o să aibă efect, poate că e mai bine să renunț.

Profesoara McGraw mi-a întins microfonul și m-a încurajat:

— Fă-i praf, scumpule!

Stăteam în fața lui Texas. Era nedumerită. Aștepta o explicație. În loc să i-o ofer, m-am răsucit spre public.

— Înainte de începerea acestui semestru, nu cunoșteam piesa *Un tramvai numit dorință*. De fapt, nu știu multe despre piesele de teatru și nici despre filmele care nu conțin explozii și în care nu apare Megan Fox.

Au răsunat câteva chicote și vociferări din partea bărbaților din public.

— Dar apoi am cunoscut-o pe Grace Shaw, fata pe care o vedeți aici. Lucra ca asistent de scenă pentru piesă. Fiindcă o plăceam, iar ea era interesată de piesa asta, am hotărât s-o citesc. Voiam să aflu de ce o încântă așa de mult *Un tramvai numit dorință*.

Și chiar am înțeles ce anume a vrut să transmită Tennessee Williams: dorința arzătoare de a numi un loc — *orice* loc — „acasă". Nu-s expert în literatură, dar mi-a plăcut ideea că, uneori, noi toți înaintăm pe un drum așa de întunecat, încât nu ne dăm seama că ținem ochii închiși decât în clipa când printre genele noastre pătrunde un strop de lumină.

Am tras adânc aer în piept și am trecut la concluzie:

— Mi-am petrecut ultimii ani în întuneric, fugind de căminul meu. Nu fugeam la propriu; eram aici, în Sheridan. Însă nu voiam să aparțin de un loc pe care-l distrusesem, dintr-o greșeală prostească. Apoi am cunoscut-o pe Grace Shaw. Ea mi-a răsturnat viața cu susul în jos. Dacă un om vă spune vreodată că o asemenea experiență e minunată, înseamnă că viața lui n-a fost niciodată zguduită din temelii. A fost absolut brutal!

Am clătinat din cap. Toată lumea — inclusiv Texas — a izbucnit în râs. Era de bine. Mă simțeam încurajat. Poate că totuși discursul meu nu era un dezastru.

— Ceea ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de Grace a fost faptul că, ori de câte ori eram împreună, loveam unul în zidurile celuilalt. Ea mi-a pus o oglindă în față. Eu i-am pus o alta în fața ei. Ne-am văzut pe noi înșine, cu bune și cu rele. Ne-am înfruntat temerile și nesiguranțele. Ne-am înfruntat propria singurătate. M-am îndrăgostit de ea atât de tare, că nu mai puteam gândi rațional. Și pe urmă am dat-o-n bară foarte rău.

Urma partea cea mai grea: asumarea greșelilor mele.

M-am răsucit spre Grace.

— Îmi pare rău că am fost mai puțin decât meriți să fiu, Tex! Mă tem că nu te pot lăsa să pleci de lângă mine. Ceea ce avem noi e prea bun și rar ca să mă dau bătut. În cantină, când am declarat că nu erai iubita mea, nu mințeam.

Am tăcut pentru câteva clipe, privindu-i chipul plin de uimire.

— Erai *totul* pentru mine! Și încă ești totul. Voiai să te fac să te simți frumoasă. Nu există nicio fată măcar pe jumătate la fel de frumoasă cum ești tu. Te rog...

Mi-am proptit un genunchi în podea, așa cum plănuisem.

— Nu-mi frânge inima!

Atmosfera din sală era tensionată. Toți își țineau respirația. Cu fiecare secundă care trecea fără ca Grace să reacționeze, mi se părea că pierdeam un an de viață. Încă un minut, și aveam să mor.

În sfârșit, Grace a vorbit:

— Ridică-te, West! Un rege nu se înclină în fața nimănui.

M-am ridicat și am luat-o în brațe. I-am oferit publicului o scenă despre care avea să vorbească ani întregi, în orașul ăsta uitat de Dumnezeu. Am sărutat-o pasional și i-am zis:

— Ba se înclină în fața reginei lui!

Epilog

Grace

După trei ani

— Doamnelor și domnilor, aplauze pentru distribuția piesei *Regele Lear*!

Fac un pas în față, ținându-i de mână pe colegii mei și înclinându-mă. Fasciculele reflectoarelor sunt îndreptate spre mine. Nu mă îndoiesc că publicul mi-a văzut cicatricele.

Nu-mi pasă. Mă concentrez doar pe sărbătorirea primului meu rol plătit, ca actriță a Teatrului Paramount, din Austin. E un rol mic, dar cu banii primiți voi putea să-mi plătesc facturile.

Sunt o actriță profesionistă.

Fac ceea ce-mi place. *M-am născut* pentru munca asta. Pentru o vreme, am crezut contrariul. Mi-am închipuit că nu voi reuși să urc iar pe scenă.

Când mă înclin pentru a treia oară, îl văd în rândul al treilea, aplaudând frenentic.

Dragostea vieții mele! Băiatul care nu a renunțat la mine nici măcar când eu încetasem să trăiesc cu adevărat. Lângă el stă

Easton împreună cu iubita lui, Lilian. O văd și pe Karlie. Ce-i cu ea aici? Ar fi trebuit să fie în Washington, unde lucrează ca stagiară la un ziar local.

Nu mă pot stăpâni. Un zâmbet mi se întinde pe față. Le trimit o bezea.

Actorii se întorc în culise, îmbrățișându-se și felicitându-se. Intru în cabina mea. Mă îmbrac cu hainele de stradă. O pereche de jeanși strâmți și o bluză cu mâneci scurte. Mergem să bem ceva. Sper să ciocnesc primul pahar cu iubitul meu, cu Easton, cu Karlie și cu Lilian.

De când m-am mutat în Austin, după absolvire, eu și West am petrecut mult timp împreună cu Easton și cu Lilian. West a absolvit înaintea mea. El și Easton au deschis împreună o sală de sport. Au foarte mult succes. Lilian e asistenta lor. Ea și Easton s-au plăcut imediat ce s-au văzut.

Încă nu-mi vine să cred cât de bine s-a aranjat totul!

West s-a stabilit în Texas. A închiriat un apartament la doar un sfert de oră distanță de căminul bunicii. Înainte de absolvire, stăteam în Sheridan de luni până vineri și petreceam week-endurile cu el. La începutul acestui an, a doua zi după absolvire, m-am mutat cu el.

Prietenii mei mă așteaptă.

— Karlie!

Alerg spre cea mai bună prietenă a mea. Ne strângem în brațe și chicotim. Ne ia un minut să ne domolim entuziasmul.

— Mie nu-mi mulțumești? mormăie West. Eu am convins-o să sară în primul avion din Washington spre Austin.

Mă desprind din îmbrățișarea lui Karlie și mă reped la West, acoperindu-i fața cu sărutări.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

— Recunoștința se demonstrează cel mai bine prin fapte..., glumește iubitul meu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vei fi răsplătit mai târziu, diseară.

— Așa mai merge!

Easton și West bat cuba. Eu și Lilian schimbăm o privire exasperată și izbucnim în râs. Iubitul meu mă ia de mână. Ieșim cu toții în noaptea frumoasă de vară. Ne îndreptăm spre un bar. Observ că West pășește cam încet. Karlie merge în ritm vioi, alături de Easton și de Lilian, la câțiva metri în fața noastră. Rămânem mult în urma lor.

— Ce se întâmplă? îl întreb pe West. Ei aleargă, iar noi ne târâm!

— Vor să ne lase puțină intimitate.

Vorbește gâtuit. Nu se poartă ca West cel nonșalant, pe care-l cunosc de trei ani și cu care m-am obișnuit. După ce ne-am împăcat — de data asta pe bune —, m-am îndrăgostit și mai tare de el.

— Păi, avem nevoie de intimitate? îl întreb. Cumva vrei să vorbim despre unde o să petrecem Crăciunul? Ți-am mai spus: îmi convine să-l petrecem cu familia ta, iar Anul Nou cu bunica.

Așa procedăm de doi ani. În timp, problemele mintale ale bunicii s-au agravat. Nu mă mai recunoaște deloc. Dar se simte OK, iar eu o vizitez săptămânal. Nu e plăcut, însă am învățat să accept situația. Din păcate, pentru bunica nu contează unde-mi petrec Crăciunul.

— Nu e vorba despre Crăciun, răspunde West. Trebuie să-ți spun ceva.

— Bine.

— M-am văzut cu altcineva.

Mă opresc brusc. Nu-mi vine să cred! Nu e vorba că *refuz* să cred. Pur și simplu nu cred. În ciuda defectelor lui, West e cel mai loial om pe care l-am întâlnit vreodată. Îl studiez cu atenție.

— Serios?

— Mă tem că da.

Decid să intru în joc. Îl întreb:

— Și cum e tipa?

Îmi place că gelozia nu mai e o problemă pentru noi. Am petrecut primele șase luni ale relației noastre îngrijorându-mă că West o s-o aleagă pe Tess sau pe Melanie, când, de fapt, singura fată care-l înnebunea eram eu. Prietenii noștri tocmai au dispărut după colțul unei clădiri.

— E super! Drăguță, isteață...

Ochii lui îmi iscodesc chipul. Caută semne că sunt iritată, însă nu vede niciunul.

— Dar am rupt-o cu ea după ce am obținut ce-am vrut, adaugă West.

— Și ce anume ai vrut?

Ridic o spânceană.

West se lasă într-un genunchi și scoate ceva din buzunar. O cutiuță pătrată, pe care-o deschide în fața mea. Sunt conștientă că oamenii din jurul nostru s-au oprit și ne privesc curioși.

— Tipa e bijutieră și a creat chestia asta pentru tine. Sper să-ți placă.

În cutiuță e un inel.

Nu orice fel de inel.

Unul cu văpăi.

Un inel cu văpăi, total diferit de cel pe care îl aveam de la mama. Acesta este din aur alb și are în centru un rubin. Îl ating cu vârful degetelor. Aproape c-am uitat să respir. E superb! Mă reprezintă.

— Eu... Asta-i...

West îl scoate din cutiuță și mi-l pune pe inelarul mâinii stângi.

— Acum trei ani, am intrat într-un amfiteatru și te-am văzut strălucind în rolul tău de debut. Acum joci cu actori de seamă. Nu m-am îndoit niciodată că vei reuși. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, pentru că, înainte să te am, pur și simplu am pierdut timpul. Tu nu doar că m-ai întregit, Grace Shaw, ci m-ai *recreat*. M-ai făcut să devin mai bun.

West inspiră adânc.

— Da, sună supersiropos, dar să știi că m-am gândit mult la tot ce ți-am spus adineauri. N-am căutat pe Pinterest idei pentru „discurs", așa cum a sugerat East.

— Mai du-te naibii, St. Claire! Pe Pinterest găsești idei supertari! urlă Easton, din spatele unei clădiri de cărămidă roșie.

De emoție, chicotesc și suspin în același timp. Prietenii noștri așteaptă cu sufletul la gură să audă răspunsul meu.

— Ce spui, Tex? Vrei să trecem împreună prin foc?

Dau din cap. Îi întind mâna și îi spun:

— Nu există un om mai potrivit să-mi petrec restul vieții cu el!

Pecetluim legământul nostru cu un sărut. Îi cuprind gâtul cu brațele. Sărutul lui e intens, dulce și profund. Înainte să devină prea pasional pentru o stradă aglomerată, West se desprinde de mine și mă mângâie pe spate. Îmi zâmbește.

— Sfinte Sisoe, Tex! Și când te gândești că totul a început când ți-am lăsat o pereche de poante pe scara unei rulote, ca să te enervez!

— Și când te gândești că i-am spus că, dacă se îndrăgostește de tine, e o fraieră! exclamă Karlie, apărând de după colț.

Prietena mea cea mai bună se apropie de noi și mă strânge în brațe, emoționată.

— Și când te gândești c-a trebuit s-o târăsc pe Grace cu mine la o întâlnire, ca să-l convingem pe West să acționeze! zice East, cu gura până la urechi.

— Și când te gândești că..., începe Lilian.

Se întrerupe, încruntată, și rămâne pe gânduri.

— OK, recunosc: nu știu ce să zic. Nici nu vă cunoșteam acum trei ani.

Izbucnim cu toții în râs. Trecătorii ne aplaudă.

Nu las absența bunicii să-mi umbrească bucuria.

Mă scufund în fericirea mea. Îmi dau îngăduința să trăiesc din plin momentul. Odată, un băiat care m-a plimbat cu motocicleta lui mi-a spus că poți să ai grijă de cineva fără să te învinovățești pentru toate problemele acelui om.

Pe atunci, nici el nu prea credea în propriile cuvinte, dar acum crede.

Și eu la fel.

West

Am venit să-i aștept pe părinții mei la Aeroportul Internațional Austin-Bergstrom. Lângă mine sunt Tess și Reign. Avionul lor abia a aterizat. Vin tocmai din Indiana. Locuiesc lângă părinții lui Reign. El e broker de asigurări, iar Tess crește copilul lor.

Au lăsat-o pe Ramona, fetița lor, cu părinții lui Reign.

Eu mă tot uit în jur, așteptând să-i văd pe mama și pe tata. Texas ne întinde pahare cu cafea. Tess o îmbrățișează scurt și îi zice:

— Arăți bine, Grace!

— Și tu la fel, Tess! Ce mai face Ramona?

— Îi cresc dinții. E o perioadă încântătoare, adaugă Tess, cu sarcasm. Pe bune, mulțumesc că vă căsătoriți! Chiar aveam nevoie de o pauză lungă, de un weekend în care s-o las cu socrii mei.

— Deci am destul timp să te las iar gravidă! comentează Reign.

Îi face cu ochiul soției sale și-și petrece un braț pe după umerii ei. Tess își dă ochii peste cap și pufnește.

— Reign, durează trei minute s-o lași gravidă, glumesc eu. Ce-ai de gând să faci în restul weekendului?

Râdem cu toții. Vreau să apară odată ai mei, ca să putem pleca de aici. Aeroportul e foarte aglomerat.

Nu mai urăsc mulțimile de oameni. Am început să merg la un psihoterapeut, ca să scap de depresie și de gândurile de sinucidere. Doctorul Riskin spune că sunt introvertit. Eu i-am zis că sunt un om care se bucură doar de prezența câtorva oameni: de a logodnicei mele și de a prietenilor mei.

Reign ne arată ceva cu degetul.

— Frate, ia uite cine-i acolo!

Îl văd pe Kade Appleton. Își ridică ochii și privirile ni se încrucișează. Pare surprins.

Nu veni aici!

Dar bineînțeles că se îndreaptă spre noi!

În ultimii trei ani, am făcut eforturi să mă asigur că Appleton merge pe calea cea bună. Știu că a renunțat la impresarul lui de doi bani, la scurt timp după ultima noastră discuție.

Appleton se oprește în fața mea. De lângă mine, Texas îmi aruncă o privire imploratoare: *Te rog, nu omori pe nimeni! Am plătit deja rochia de mireasă.*

Nu-ți face griji, scumpo!

— Drace! exclamă Kade. St. Claire, arăți bine.

De ce-mi tot zice lumea că arăt bine? Cui naiba îi pasă?

— Cum o duci? îl întreb eu.

Cuprind protector umerii logodnicei mele.

— Foarte bine, frate! Mi-am ținut capul la cutie. Perioada mea de eliberare condiționată s-a terminat, așa că acum fac iar parte din divizia de arte marțiale. Sunt aici în vacanță, cu familia.

Am stat cu ochii pe Appleton ca pe butelie, asigurându-mă că se poartă bine cu mama copilului său. Privirea lui se oprește asupra lui Grace, iar eu mă încordez. Însă Appleton îi zâmbește cordial, dovedind că s-a mai cizelat de când ne-am văzut ultima oară.

— Iubitul tău...

— Logodnicul, îl corectează ea.

Kade chicotește.

— Tipul ăsta e nebun după tine. Sper c-o știi.

Sunt strigat pe nume și-l las deoparte pe Kade. Eu și Grace mergem să-i întâmpinăm pe părinții mei. O iau pe mama în brațe. S-a mai îngrășat. Nici tata nu arată rău. E proaspăt bărbierit și are ochii limpezi. Arată mai tineri decât erau atunci când am plecat din Maine, când aveam optsprezece ani.

Texas îl îmbrățișează pe tata.

— Mă bucur că ați reușit să veniți! Știu că ați fost foarte ocupați în ultima vreme.

— N-am fi ratat nunta voastră pentru nimic în lume! spune mama.

Știu cât de adevărat este.

Poate că ai mei m-au neglijat pentru un timp — mai ales în primii ani de după moartea lui Aubrey —, dar merită toată înțelegerea din lume.

Și eu la fel.

Și Grace.

Nimeni nu e perfect.

La urma urmei, fiecare dintre noi e un phoenix ce răsare din propria cenușă, luându-și zborul spre o destinație necunoscută, cu aripile călite de văpăi.

SFÂRȘIT

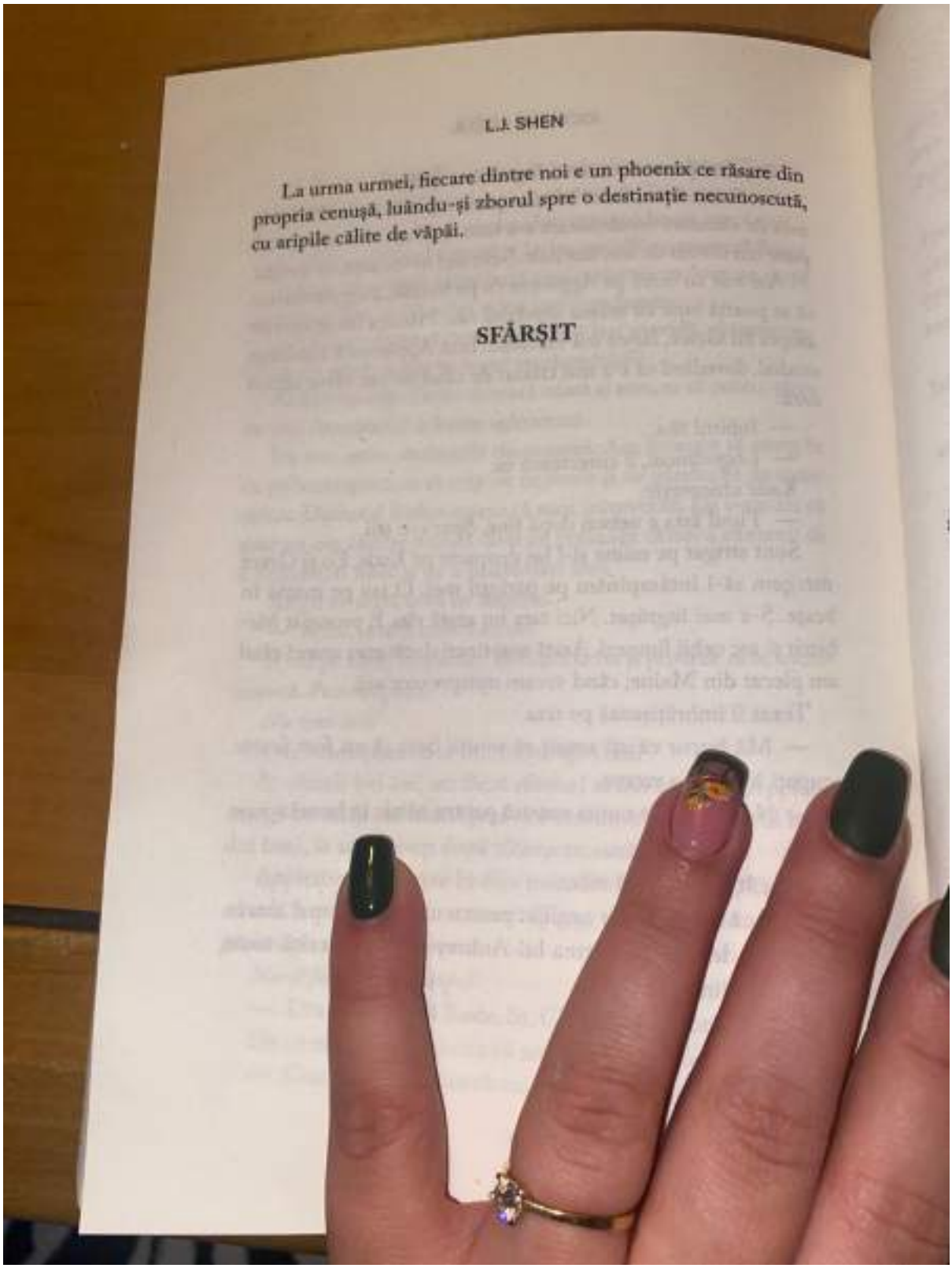

Un băiat cu inima frântă, pe cale să se autodistrugă.
O fată plină de cicatrice, a cărei viață plutește în derivă.
O poveste de iubire plină de secrete și durere,
pecetluită cu îndoieli.

Grace și West sunt total opuși.

Ea este fata ciudată care lucrează într-o rulotă cu tacos.

El e băiatul misterios care apare în orășelul ei texan.

De când a fost admis la facultate, West participă la lupte ilegale și creează senzație printre locuitorii din Sheridan.

Ea e invizibilă pentru ceilalți.

El este băiatul rău și ademenitor.

Ea e neînțeleasă și retrasă.

El este vulnerabil, dar de neînvins în ring.

Când West pătrunde în viața liniștită a lui Grace, fata se străduiește să-și dea seama dacă el este cel destinat să o facă fericită sau dacă relația lor va avea un sfârșit urât.

Cu cât ea încearcă să-l îndepărteze, cu atât el reușește să o scoată din carapacea ei.

Grace are două certitudini: prima este că e pe cale să se îndrăgostească de cel mai sexy tip din Universitatea Sheridan, iar a doua – dacă te joci cu focul, mai mult ca sigur o să te arzi.

Nu rata celelalte cărți ale autoarei:

ISBN: 978-606-9713-07-5

EPICLOVE

Ficțiune contemporană
pentru tineri +17 ani
www.edituraepica.ro

+17